

50X1-HUM

Page Denied

POOR ORIGINAL

Προλετάριοι όλων των χωρών, ενωθείτε! STAT

ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΘΕΩΡΗΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μήνυμα της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ (Με την ευκαιρία της συμπλήρωσης 10 χρόνων από τη λήξη του εμφύλιου πολέμου)

ΔΥΡΙΟ ΔΡΘΡΟ Ανάγκη εθνική, οικονομικής πολιτική.

Ν. ΚΑΛΟΥΔΗ Οι τελευταίοι αγώνες, η εγχωρική ιδέη της Ελλάδας.

Μ. ΚΑΓΓΙΑ Το ΕΑΜ - σημείοφύρος της ένωσης ούδν αγώνα για την εθνική απελευθέρωση, για τη δημοκρατική αναγέννηση.

ΓΡ. ΦΑΡΑΚΟΥ Για την ανάπτυξη του διεργειακού δυναμικού της χώρας.

9

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1959

ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

POOR ORIGINAL

(Πολεσταιρι ειναι των χωρων, ινοθειτε!)

ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ
1959
ΑΡ. 9
ΧΡΟΝΙΑ ΙΑ'

STAT

ΜΗΝΙΑΤΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΘΕΩΡΗΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

★	Μήνυμα της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ (Με την ευκαιρία της συμπλήρωσης 10 χρόνων από τη λήξη του μφ'λιου πολέμου)	3
★	Χαιρετιστήριο του ΚΚΕ προς την ΚΕ του Εργατικού Κόμματος Ρουμανίας	10
★	Χαιρετιστήριο του ΚΚΕ προς την ΚΕ του Κομμουνιστικού Κόμματος της Βουλγαρίας	12
ΚΥΡΙΟ ΑΡΘΡΟ:	Ανάγκη εθνικής οικονομικής πολιτικής	13
ΝΙΚΟΥ ΚΑΛΟΥΔΗ:	Οι τελευταίοι αγώνες της εργατικής τάξης της Ελλάδας	19
ΜΗΤΣΟΥ ΚΑΓΓΑΛΑ:	Τό ΕΑΜ — σημειοφόρος της ενότητας στον αγώνα για την εθνική ανελευθέρωση, για τη δημοκρατική αναγέννηση	29
ΓΡΗΓΟΡΗ ΦΑΡΑΚΟΥ:	Για την ανάπτυξη του ενεργειακού δυναμικού της χώρας	39
Ρ. ΑΡΙΣΜΕΝΤΙ:	Για το ρόλο της εθνικής σοσιαλτικής τάξης στην αντιιμπεριαλιστική πάλη	54
Α. ΟΚΟΥΛΟΥΦ:	Ισχυρότατο όπλο στην πάλη ενάντια στον αναθεωρητισμό	73

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ

Αναπτύσσεται ο ρόλος των κομματικών οργανώσεων του ΚΚ της Μ. Βρετανίας. — Τό Κομμουνιστικό Κόμμα της Κυύλάνης για την πολιτική κατάσταση της χώρας. — Τό ΚΚ της Κολομβίας, υπερασπιστής των συμφερότων των μεσαίων στρωμάτων. — Τό Ιδρυτικό συνέδριο του ΚΚ της Ρουανίας. — Στις προαιονές των εκλογών για την Ιθροουίλευση της Τυνησίας. — Ανακοίνωση του ΚΚ των Ινδιών για τά γεγονότα του Κράτους Κεράλα. — Δήλωση της ΚΕ του ΚΚ της Γερμανίας. — Ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚ της Κίνας.	85
---	----

ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΕΙΣ

★	Εξωτερική ανασκόπηση — Ξωωτερική ανασκόπηση	90
★	Ανακοίνωση της ΚΕ του ΚΚΕ	104

POOR ORIGINAL

ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΗ, ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΟΜΑΛΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ

**Νά τί ποθεί βαθιά ο ελληνικός λαός.
Νά τί άποτελεί ύψιστη, επιτακτική εθνική άνάγκη!**

**Μ Η Ν Υ Μ Α
ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΚΚΕ**

**(Μέ τήν εύκαιρία τής συμπλήρωσης 10 χρόνων
άπό τή λήξη του έμφυλιου πολέμου)**

Αύτες τής μέρες κλείνουν 10 χρόνια άπό τή λήξη του έμφυλιου πολέμου. Νέοι χρόνια πικρής πείρας ήταν άρκετά γιά τό λαό. Άρκετά γιά νά δει ότι το μυστικό συμφέρον του είναι νά καταικήσει τά πάθη και τά μίση του έμφυλιου πολέμου νά συμπλιωθεί και μ' ένωμένες τής δυνάμεις του ν' αντιμετώπισει τά μεγάλα προβλήματα που όρθώνονται μπροστά του. Άλλοι άνθρωποι, που βρέθηκαν σ' αντίκατα στρατόπεδα στόν καιρό του έμφυλιου πολέμου, δίνουν ο ένας στόν άλλο το χέρι. Πολλοί, άκόμα και άπό κείνους που έπαιξαν ενεργό ρόλο στην όργάνωση των τρομοκρατικών ενεργειών τής δεξιάς — άποδοκιμάζουν σήμερα τής μέθοδες αυτές. Οι γονείς που έχασαν τά παιδιά τους στόν έμφύλιο πόλεμο εύχονται νά είναι οι τελευταίοι που θρήνησαν τά βλαστήρια τής ζωής τους. Οι χήρες και τά όρφανά άναθεματίζουν εκείνους, που βάδουνε εμπόδια στην ομαλή ζωή και τήν ανάπτυξη. Ποτέ άλλοτε στά τελευταία χρόνια ή ιδέα τής συμφιλίωσης νέν κυριάρχησε τόσο έντονα σ' όλόκληρη τήν Ελλάδα. Ποτέ άλλοτε ο λαός δέν λαχάρησε πιο πολύ απ' αυτό νά βαθεύει τήν ειρήνη και τήν ομαλότητα. Μόνο τυφλοί σήμερα δέν μπορούν νι δούν ότι ή ιδέα τής ένότητας συγκινεί και άγκαλιάζει όλα τά στρώματα του πληθυσμού. Οι εκλογές που έγιναν άμέσως μετά τή λήξη του έμφυλιου πολέμου και προπαντός, οι δημοτικές εκλογές του 1954 και του 1959, οι βουλευτικές του 1956 και του 1958, πρώτα άπ' όλα και πάνω άπ' όλα, εκφράσανε τή θέληση και άπόφαση του λαού νά μπει ο τόπος στό δρόμο τής εσωτερικής ομαλότητας και τής ειρήνης. Είναι ή ίδια θέληση και άπόφαση που εκφράστηκε και στή δική τής 9 του Ιούλη που, ενώ ή άκρα δεξιά και ή κυβέρνηση τής θέλησε ένα υυσμα γιά καινούργιο διασχισμό, μετατράπηκε μέ τήν πάλη του λαού και τή συμπαράσταση όλόκληρης τής προοδευτικής ανθρωπότητας σέ νέα άφετηρία γιά πατριωτική ένότητα και ουσείρωση.

* * *

Αυτή ή διάθεση, αυτή ή άκατανίκητη θέληση του λαού γιά ομαλότητα και ειρήνευση όφείλεται στό γεγονός, ότι στά τελευταία χρόνια ο λαός έλε με τήν ίδια του τήν πείρα ποιοί θέλησαν τόν έμφύλιο πόλεμο και ποιοί έχουν συμφέρον άπ' αυτόν. Είναι, πρώτα άπ' όλα, οι ξένοι ιμπεριαλιστές, που ήθελαν και θέλουν νά κρατήσουν τήν Ελλάδα κάτω άπό τήν εξάρτησή τους, γιά νά εκμεταλλεστούνται άπάνθρωπα τό λαό της, νά ληστεύουν τόν πλούτο της και νά τή χρησιμοποιήσουν σάν βάση γιά τούς πολεμικούς τους τυχοδιωχτισμούς.

POOR ORIGINAL

δοτεριό αντικομμουνιστικό λόγο του ίδιου του πρωθυπουργού στη Λάρισα και στην προκλητική στάση του δημοκρατικού των εσωτερικών απέναντι στους βουλευτές της ΕΔΑ την άπεγκωμένη προσπάθεια να κρατηθεί στη ζωή το βουλοκατασπασμένο πνεύμα του δικασμού; Διαστρεβλώνοντας τα γεγονότα προσπαθεί να καλλιεργήσει την ψευδαίσθηση του λαού στο παρελθόν. Χτυπά με λύσσα όποιον επιδιώκει την ένωση και τον μετωπίζει. «Είστε πιο επικίνδυνοι στη βουλή παρά στο βουνό» είχε στους βουλευτές της ΕΔΑ, προδίδοντας τις σκοτεινές του σκέψεις και σκοπούς ο δημοκρατικός των εσωτερικών.

Η κυβέρνηση, η ΚΥΠ, οι ξένες δυνάμεις, που έφτασαν ως το σημείο να κατηγορούν το λαό ότι γρήγορα ξεχνά, χρησιμοποιούν αυτές τις μέρες, από συμπληρώνονται 10 χρόνια απ' τη λήξη του εμφύλιου πολέμου, όλα τα μέσα για να έντεινουν το δικασμό και τη μισαλλοδοξία. Οι εφημερίδες τους, οι ραδιοφωνικοί τους σταθμοί, οι καλοκληρωμένοι απολογητές τους, όλοι και όλα εξωστρατευτήρια με ένα και μοναδικό σκοπό: να ξαναβάλουν τα πόδια και τα μύξα, να τορπιλίσουν ή εθνική συμφιλίωση και συσπειρωση, να συνεχισθεί ή μέθοδος της διάκρισης των πολιτών, να ενταθούν οι διωγμοί των πολιτικών αντιπάλων της κυβέρνησης.

Κάθε μέρα που περνάει φαίνεται όλο και καθαρότερα, άσπια και στοές πιο όμορφους, ότι η σημερινή κυβέρνηση χρησιμοποιεί τους διωγμούς και τη βία για να πνίξει την αντίσταση του λαού έναντι της αντιεθνικής της πολιτικής. Η λαομίσητη αυτή πολιτική κρατάει καθυστερημένη και υποανάπτυκτη την οικονομία της χώρας και την υπονομεύει συνήματα με την προχώρηση στην Κοινή Ευρωπαϊκή Αγορά. Αφήνει τις ληστρικές ένετες εταιρίες να άσπιρουν κάθε βιότοπο ζωής της χώρας. Καταδικάζει το λαό στη φτώχεια και την άδωλότητα. Υπερασπίζει με όλα τα μέσα τα άνομα κέρδη της πλουτοκρατικής άλιγαρχίας. Μπαταράει την Ελλάδα σε χώρα άνέργων, άπρωτων και μεταναστών. Καταβαρβάρωσε την λερή κατάσταση του κυπριακού λαού και κατήντησε την Ελλάδα δορυφόρο, άσπια και των παύρων άντιδραστικών. Με την αντίδρασή της σε κάθε φιλελευθηρή χειρονομία της Σοβιετικής Ένωσης και των γειτονικών λαϊκών δημοκρατιών, με την άπόρριψη των προτάσεων τους και με την όδωθρα άντιθέσή της σε κάθε όδωθρα άρρασης και συνεννόησης, η κυβέρνηση Καρμανλή εδωθραμμάζεται με τους νεοιμπεριαλιστικούς μιλιταριστές της Βόννης, με τους μανιακούς φιλοπόλεμους κύκλους του ΝΑΤΟ, άδωθρα την Ελλάδα σε τραγικό όδωθρο και σε τρομακούς κινδύνους, με πρώτο και φοβερότερο τον κίνδυνο του πυρηνικού άρρασης.

* * *

Τό ΚΚΕ, έχοντας πάντα έπέρτατο νόμο τά συμπερόντα του λαού και του έθνους, διακηρύσσει ότι είναι ύψιστη εθνική άνάγκη, τώρα που κλείνουν 10 χρόνια από τη λήξη του εμφύλιου πολέμου να δυναμώσει άσπια πιο πολύ, να κυριαρχήσει σ' όλη τη χώρα τό πνεύμα της συμφιλίωσης και της εθνικής ένότητας, ν' άποκατασταθεί ή επώδωξη της κυβέρνησης να συνεχίσει και έντεινει την πολιτική του δικασμού και της μισαλλοδοξίας.

Τό ΚΚΕ πίστεψε πάντα στην πολιτική της λαϊκής συμφιλίωσης και της εθνικής ένότητας και κάλαψε για την άραμογή της. Άκόμα στη διάρκεια του εμφύλιου πολέμου άπανειλημένα πρότεινε να σταματήσει ή εμφύλια σύρραξη και να πραγματοποιηθεί μία έντιμη δημοκρατική συνεννόηση, που θα έξασφάλιζε τη λευτεριά και την εθνική άνεξαρτησία. Μετά τη λήξη του εμφύλιου πολέμου πολλές φορές άνογραμμάμε την άνάγκη ν' άποκατασταθεί ή συνταγματική τάξη και νομι-

μότητα για να μπορεί ή πατρίδα να μπει στο όδωθρο της άνασυγκρότησης και της προκοπής. Στην δη πλατεία όλομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ και της ΚΕΕ του 1956 και μετά απ' αυτήν τό ΚΚΕ τόνισε με άσπια πιο μεγάλη έπιμονή και συνέπεια την άνάγκη μιας πολιτικής εθνικής έντητας και συσπειρωσης. Άντικρύζοντας μ' όλη τη συνείδηση της εδωθνης, που έπιβάλλον οι στιγμές, τά προβλήματα που όδωθνονταν μπροστά στο λαό, με την Προγραμματική του Διακήρυξη τονίζει: «Η δημοκρατική άλλαγή δέν είναι ύπόθεση μιας μόνης τάξης, ένός μόνου κόμματος. Η άλλαγή μπορεί να πραγματοποιηθεί με τη συνένωση όλων των τάξεων, κομμάτων και δυνάμειων, που ένδιαφέρονται γι' αυτήν σ' ένα πανεθνικό μέτωπο, με την κοινή πάλη ένάντια στον έννο ιμπεριαλισμό και την πλουτοκρατική άλιγαρχία που τον ύπηρετεί». Τό ΚΚΕ διακήρυξε ότι «Η Ελλάδα έχει άπταχτική άνάγκη από μία ν'α πολιτική: πολιτική ειρήνης και φιλίας με όλες τις χώρες. Άνεξαρτησίας, πολιτικής και οικονομικής. Άποκατάστασης της δημοκρατικής τάξης. Οικονομικής άνασυγκρότησης και βελτίωσης του βιοτικού έπίπεδου του λαού».

Τό ΚΚΕ δέν διακήρυξε μόνον, άλλα και έφάρμοξε στη ζωή την πολιτική αυτή. Υποστήριξε χωρίς να προβάλλει καμιά ιδιαίτερη άξίωση, κάθε κόμμα, όργανο και πολιτικό παράγοντα, σ' οποιαδήποτε πρωτοβουλία είτε ένέργεια που θα κοσμούσε την εθνική λύση των μεγάλων ζητημάτων του τόπου. Έδειξε έπιμονα ότι έν εμπνέεται στη δράση του από κανένα αίσθημα μίσους και άντεγκδοσης απέναντι στους πολιτικούς του άντικάλους, μολονότι, έχει τά πιο πολλά θύματα, του πιο πολλούς κατατρεγμένους και κατατρεγαρισμένους και σήμερα, χιλιάδες μέλη και όπαδοί των παρταμένων φιλελευθών και έξωρισται για τό μοναδικό τους έγκλημα ότι άγάλλησαν και υπηρέτησαν την πατρίδα και τό λαό με όλη τους την ψυχή. Τό ΚΚΕ, πολιτική άραμωση της εργατικής τάξης, της πιο πρωτοπόρας τάξης τη κοινωνίας, έχει και μπορεί να μην καθοδηγείται στην πολιτική του δράση από αισθήματα μίσους και προσωπικής άντεγκδοσης. Τέτοια δείγματα πατριωτικής έξαρσης τό ΚΚΕ έδειξε όχι μόνο μία φορά. Όταν ό Μουσαλίνη έπέτλησε ένάντια στην πατρίδα μας, οι κομμουνιστές ζήτησαν και μέσα από τις φυλακές και τά στρατόπεδα να πάνε στην πρώτη γραμμή του μετώπου, άν και στην έξοισία βρισκόταν μια κυβέρνηση που καταδωξε άπάνθρωπα και βασάνισε χιλιάδες μέλη και όπαδοί του ΚΚΕ.

Έμπνεύμενο από τό ίδιο πνεύμα και μέσα στις σημερινές συνθήκες, τό ΚΚΕ διακηρύσσει έπίσημα με την ευκαιρία, που κλείνουν δέκα χρόνια ύστερα από τη λήξη του εμφύλιου πολέμου ότι είναι έτοιμο να κάνει ό,τι κάνει ό,τι έξαρτάται από αυτό για ν' άποκατασταθεί ή συνταγματική τάξη και όμαλότητα, άραρωπητή προώπόδωση για νά κάψει ή χώρα να βρίσκεται άνάμεσα στις πιο καθυστερημένες χώρες.

Τό ΚΚΕ, παίρνοντας ύπόψη τό γεγονός, ότι οι όδεις, όσο σωστές κι άν είναι, δέν γίνονται άμέσως άποδεχτές απ' όλο τά στρώματα του λαού, άνεξάρτητα άν οι όδεις αυτές έκπαρόν τα βασικά τους σημερόντα, όδωσσε άπανειλημένα ότι θα έσοστήριζε οποιαδήποτε συμμαχία ή συνσπασμό, που θα έθετε σαν πρόγραμμα του την άντιμετώπιση και λύση, έστω και μερικών από τά βασικά προβλήματα του τόπου.

POOR ORIGIN

Τό ΚΚΕ πιστεύει ότι όλες οι αλλαγές στην εξωτερική και εσωτερική πορεία της χώρας μας, από τη πιο μικρή ως την πιο ριζική, μπορούν και πρέπει να γίνουν ειρηνικά, χωρίς εμφύλιο πόλεμο, χωρίς καινούριες όδυνηρές συγκρούσεις, με τό σεβασμό της λαϊκής θέλησης, με την κατοχύρωση της δυνατότητας όλοι οι Έλληνες να έχουν τις πεποιθήσεις και τα προγράμματα τους και να διαδίδουν με πολιτικά μέσα κι όχι να εμβαλουν με τη βία τις γνώμες και τις ιδέες τους.

Τό πρώτο και κύριο δίδαγμα από συνειδητοποίηση τα λαϊκά στρώματα στα χρόνια αυτά είναι ότι μόνο οι Έλληνες και η ελάχιστη μειοψηφία της μονοκομματικής ολιγαρχίας, που συνταίωσε την τάξη της μαζί τους, βγαίνουν τελικά κερδισμένοι από τον εθνικό διχασμό και τον εμφύλιο πόλεμο. Συνειδητοποίηση επίσης τό δίδαγμα ότι ο φανατισμός, τό πάθος, τό μίσος, ή διάκριση των πολιτών, οι μονόκλημες διώξεις οδηγούν στον εμφύλιο πόλεμο, και πως ύψιστο συμφέρον για την προκοπή του τόπου είναι ή εθνική συμφιλίωση και ή πατριωτική ενότητα. Τά διδάγματα αυτά τά συνειδητοποιούν τώρα όλο και ευρύτερα στρώματα, κόμματα της αντίστασης, όπαδοί και στελέχη της ίδιας της ΕΡΕ. Σήμερα στη χώρα έπαιξε από καιρό να υπάρχει ανάμεσα στα στρώματα του λαού και τά κόμματα, ή αναχωματική γραμμή του εμφύλιου πολέμου. Μπροστά τους προβάλλουν τώρα ανεπιτυχώς και έπιταχτικά τά προβλήματα της ζωής, της δημοκρατίας, της εθνικής ανεξαρτησίας, της ειρήνης. Και σημαντικό παράγοντα στο έργο της γεφύρωσης του χωματός που δημιουργήθηκε στα χρόνια του εμφύλιου πολέμου και στην ειρηνική πραγματοποίηση των ώριμων κοινωνικών αλλαγών στον τόπο μας, αποτελεί ή νέα γενιά που δεν πήρε μέρος στο διχασμό, τό μίσος και πάθος, του εμφύλιου πολέμου.

* * *

Τό ΚΚΕ κάνει, με την ευκαιρία της συμπλήρωσης 10 χρόνων από τη λήξη του εμφύλιου πολέμου, έκκληση σ' όλα τά κόμματα, σ' όλους τους πολιτικούς άρχηγούς, σ' όλους τους πολιτικούς και κοινωνικούς παράγοντες του τόπου μας, σ' όλους τους πατριώτες:

Τώρα που ο άερας της διεθνούς ύφεσης και τό δυνατό ρεύμα για συμφιλίωση και ενότητα αναπερνάει τις ελπίδες του λαού μας, ως δόσουμε όλοι οι Έλληνες όλες μας τις δυνάμεις για να βάλουμε τη χώρα μας στο δρόμο της εσωτερικής ομαλότητας και της ειρήνης.

“Ας βρούμε κι ως ενθαρρύνουμε ότι ενώνει τό λαό μας. “Ας παραμερίσουμε από την πολιτική ζωή ό,τι τον χωρίζει. “Αν δεν συμφωνήσουμε από την πρώτη στιγμή σ' όλη τη γραμμή και σ' όλα τά ζητήματα, ως λύσουμε τά άμεσα και πιο έπείγοντα, που είμαστε σύμφωνοι για τη λύση τους. Κάθε συμφωνία, κάθε συνεννόηση, κάθε συνεργασία και κοινή δράση για την αντιμετώπιση των μικρότερων ζητημάτων του λαού άνογει τό δρόμο για τη λύση και των μεγάλων και πιο σοβαρών ζητημάτων του. “Η ανάπτυξη της πατριωτικής συνεργασίας και ενότητας από τά κάτω, τό δυνάμιμα της δράσης των λαϊκών μαζών για την διεκδίκηση των άμεσων οικονομικών τους αγκυμάτων, για την άποκφυση της αντιδημοκρατικής έπίθεσης της κυβέρνησης, για την άποτροπή του θερμοπυρηνικού όλέθρου, ή δράση των δυνάμεων του λαού θά συντελέσει στην προώθηση της συνεργασίας των κομμάτων. “Η όργάνωση και πάλη του λαού και άμεσα ος καρπούς μπορεί να

δώσει και προετοιμάσει τό έδαφος, και δημιουργεί τις προϋποθέσεις για την άποκφυση της κυβέρνησης Καραμανλή που άποτελεί τον ύψ' όριθμόν 1 κίνδυνο για τό έθνος και τό λαό. “Εδώ βρίσκεται ή διέξοδος κι όχι στις όδυνη άνευαισιές προσπάθειες επίδοξων έθνοσωτήρων, που με την διαμαγεία και τ' άπατηλά συνθήματα προσπαθούν να σώσουν την άικρα δεξιά και την χρεωκοπημένη πολιτική της.

Καμιά αυταπάτη δεν πρέπει να υπάρχει ότι όσο συνεχίζονται οι διωγμοί και οι πιέσεις κατά των δημοκρατικών πολιτών, όσο καταπατούνται αυθαίρετα οι νόμοι και τό Σύνταγμα, όσο δέχονται τά έσωτερικά μας πράγματα, ό κίνδυνος για μές τριγωνικές περιπέτειες δε μπορεί ν' άπομακρυνθεί από τον ούρανό της πατρίδας μας.

Είναι έπιταχτική ανάγκη να υπερικηθεί τό πνεύμα του αντικομμουνισμού, που δηλητηριάζει την εθνική μας ζωή και άποτελεί τον κυριότερο σύμμαχο της άικμης δεξιάς και της κυβέρνησης Καραμανλή. Τώρα άνάμεσα και στους όπαδοούς άικμης της ΕΡΕ βρισκονται άνθρωποι που πιστεύουν ότι κάθε πραγματικά εθνικό δέ είναι ένο προς τους κομμουνιστές.

“Ας άποκρούσουμε την όμη κυβέρνησητική έπίθεση κατά των δημοκρατικών έλευθεριών, την όμη καταπάτηση των νόμων και του Συντάγματος. Μπορούμε και πρέπει ν' άπομακρυνήσουμε τη δημοκρατία, τη νομιμότητα, τη συνταγματική τάξη. Περισσότερο από κάθε άλλη φορά σήμερα προβάλλει ή έπιταχτική ανάγκη να χορηγηθεί γενική άμνηστία, να καταργηθούν τά έκτακτα μέτρα, να έπιτραπεί ή έλευθερο: έπαναταξισμός των πολιτικών προσώπων, να νομιμοποιηθεί τό ΚΚΕ.

Είναι τραγική εironεία τώρα που ο λαός χωράζοντα τό 15χρονα της συντριβής του φασισμού, στην πατρίδα μας οι άνωτιστές της αντίστασης να κρατούνται άδικα άλυσοδεμένοι στις φυλακές και στα στρατόπεδα, ενώ άμνηστεύονται και φυγαδεύονται οι άπαισιό χιλιετικοί έγγληματιές πολέμου.

Είναι δικιά τραγική, άσφυβής πάνο στα 15 χρόνια, να άφρεθεί ο κόπος να σωθεί. όπως έπιχειρεί να κάνει ή κυβέρνηση Καραμανλή, και οι αστεινοί κύκλοι που βρισκονται πίσω της, σ' μια άναβίωση των φασιστικών μεθόδων διακυβέρνησης της χώρας.

Τό διεθνές, αλλά και τό εθνικό κλίμα, δεν άνέχεται πιά, όπως έδειξε ή έσωτερική και διεθνής αποδοκιμασία και καταδίκη της έπαισυντης άπόφασης του στρατοδικείου, κάθε διαφωνία με την κυβέρνηση Καραμανλή ή χαρακτηρίζεται σαν “έθνικό έγκλημα”, και “προδοσία”. “Η βία, οι διωγμοί, οι φασιστικές μέθοδες μπορούν να κάνουν πιο βασανιστικό τό δρόμο της δημοκρατίας, αλλά δεν μπορούν να ματαιώσουν τό θρίαμβό της, που είναι αναπόφευκτος.

Οι δυνάμεις της δημοκρατίας και της ειρήνης στη χώρα μας είναι έπιβλητικές, είναι τεράστιες. “Ας ένωθούν και ως κινητοποιηθούν δραστήρια όλες μαζί, για ν' άνοιξουν τό δρόμο προς ένα καλύτερο μέλλον, για να κάνουν να λάμψει και στην πατρίδα μας ο ήλιος της ειρήνης, της εσωτερικής ομαλότητας, της δημοκρατικής άναγέννησης.

- Ζήτω ή ενότητα του ελληνικού λαού!
- Ζήτω ή Έλλάδα!
- Ζήτω ή ειρήνη!

25 Αύγουστου 1959

Η ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

POOR ORIGINAL

ΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Στήν Κεντρική Έπιτροπή
του Έργατικού Κόμματος Ρουμανίας
Βουκουρέστι

Άγαπητοί σύντροφοι,

Τό κόμμα μας και ό ελληνικός λαός μετέχουν δόλοψα στή χαρά που
γιορτάζει ό ρουμάνικος λαός στα 15-χρονά του από τήν άπελευθέρωση του. Η
έξέγερση των πατριωτικών δυνάμεων κάτω από τήν ηγεσία του κόμματος τής
έργατικής τάξης στίς μέρες που ό ένδοξος σοβιετικός στρατός έλευθέρωσε τή χώρα
από τό ζυγό του χιτλερισμού έβαλε τσιμα στήν κυριαρχία του ξένου ιμπεριαλι-
σμού και τής φασιστικής αντίδρασης, στήν κυριαρχία των μπορζουάρ και κεφα-
λαιοκρατών και έδωσε σφισά στήν αντίκτιξη των πατριωτικών δυνάμεων τής
χώρας για όφελος του εργαζόμενου λαού. Τά 15 χρόνια τής λαϊκής θουσις μα-
λαξαν τήν όψη τής Ρουμανίας. Από ύποανάπτυκτη αγροτική χώρα - κίονι σπι-
χέρια των ξένων ιμπεριαλιστών - ή Ρουμανία μεταβλήθηκε χίση σταν έουσία τής
έργατικής τάξης κάτω από τή μαρξιστική-λενινιστική καθοδήγηση του ΕΚΡ, χίση
στό μόχθο των παιδιών τής και στήν ύκοσφήση τής Σοβιετικής Ένωσης και
των άλλων σοσιαλιστικών χωρών σέ άκραία βιομηχανοαγροτική χώρα, άξιο μέλος
του παγκόσμιου σοσιαλιστικού στρατοπέδου, ύπολογισμός καρφίοντας τής ειρήνης.

Ό ελληνικός λαός έχει ιδιαίτερος λόγους να παρωκοιοιηθεί με μεγάλη
σμπάθεια τήν πρόοδο του ρουμάνικου λαού στήν οικοδόμηση τής νέας τής
του. Μακράινες σχέσεις των δύο λαών, κοινός δεσμός έθνικοαυτελευθερωτικών
άγώνων κατά του σουλτανικού ζυγού, κοινός άγώνας κατά των ιμπεριαλιστικών
ραδιοσυργιών συνέδεσαν στενά τους δύο βαλκανικούς λαούς στό παρελθόν. Σήμερα
ή μεγάλη πλειοψηφία του ελληνικού λαού βλέπει στό πρόσωπο τής λαϊκής Δη-
μοκρατίας τής Ρουμανίας ένα ζωντανό παράδειγμα του πώς με τήν έγκαθίδρυση
τής προλεταριακής έξουσίας μια χώρα μπορεί να στερεώσει τήν έθνική ανεξαρ-
τησία τής, να εκβιομηχανισθεί σέ σχετικά μικρό διάστημα, να ανεβάσει συνεχώς
τό ύλικο και πολιτιστικό επίπεδο του λαού τής και να κέρξει πρωτόβουλο έτοι-
μοδομητικό όβολο στή διαφύλαξη τής ειρήνης και τής διεθνή συνενόηση.

Ό ελληνικός λαός και ένα πλήθος πολιτικοί παράγοντες του τόπου χαρέ-
τισαν με τή μεγαλύτερη κατανόηση και ικανοποίηση τήν πρόταση τής ρουμάνι-
κης κυβέρνησης για σύγκληση διάσκεψης των άρχηγών των βαλκανικών κρατών
και ειρηνική λύση των διαφορών. Η πρόταση αυτή, που βρίσκεται σέ άρμονική
άνταπόκριση προς τή σοβιετική πρόταση για μετατροπή των βαλκανίων σέ ζώνη
ειρήνης, χωρίς άτομικές και πυρραλικές βάσεις, συγκινεί βαθύτατα τς καρδιές
των πατριωτών τής Ελλάδας, γιατί άποτελεί σωτήριο θεμέλιο για τή διαφύλαξη
τής ειρήνης από τους τυχοδιωχισμούς των πολιτικών του ψυχρού πολέμου.

Ό ελληνικός λαός παλοβοντας σθεναρό κατά τής πολιτικής του ψυχρού
πολέμου και τής μεταλλοβαρίας που άναρροδούν οι κυβερνήτες του Ένωσης σ'
όλη τή μετακαλεμένη περίοδο τήν θερμή συμπαράσταση του ρουμάνικου λαού
σους άγώνες για τήν άκαταπόνηση τής δημοκρατίας στήν Ελλάδα. Έκφραζει
άλλη μια φορά τή βαθιά του αγνωμοσύνη προς τό ρουμάνικο λαό, που μαζί
μ' όλεις τής προοδευτικής δυνάμεις του κόσμου ύψωσε φωνή ύπεράσπισης του
Μανώλη Γλέζου, του Τριφυλιανού, του Βουτσά και των άλλων αγωνιστών τής
ειρήνης, τής δημοκρατίας και τής πρόόδου στήν Ελλάδα.
Εξομολογεί σέ άδελφό ΕΚΡ και σέ ρουμάνικο λαό καινούργιες έπιτυχίες
σέ μεγάλες άξες, έργο τής σοσιαλιστικής οικοδόμησης. Οι έπιτυχίες αυτές ένισχύ-
σαν παρακάτω τήν ύπόθεση τής ειρήνης και τής πρόόδου και συμβάλλουν κα-
ρδία για στή στέωση των δεσμών του ρουμάνικου και ελληνικού λαού.

22.8.1959

Η ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΧΗ
ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

POOR ORIGINAL

ΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Στην Κεντρική Έκτετακή
του Κομμουνιστικού Κόμματος της Βουλγαρίας
Σ ό ρ ι α

Άγαπητοί σύντροφοι,

Με την ευκαιρία της μεγάλης εθνικής επέτειου του βουλγαρικού λαού, των 15-χρονών της άναστασης της φασιστικής δικτατορίας της Κεντρικής Έκτετακής του Κομμουνιστικού Κόμματος της Ελλάδας στέλνει στο άλλο Κομμουνιστικό Κόμμα της Βουλγαρίας, ο έλλοτό βουλγαρικό λαό, θερμά συγχαρητήρια και τις καλύτερες ευχές της.

Ο βουλγαρικός λαός στα δεκαπέντε χρόνια ελεύθερης ζωής με την καθοδήγηση του ηρωικού ΚΚΒ πραγματοποίησε λαμπρές επιτυχίες σε όλους τους τομείς της κοινωνικής, οικονομικής και πολιτιστικής ζωής της χώρας του. Συνεπιδρωμένοι γύρω από το Κομμουνιστικό τους Κόμμα, παλασσώντας με αποφασιστικότητα για την εφαρμογή της σωστής του πολιτικής, οι εργαζόμενοι της Βουλγαρίας με την ανιδιοτελή και άδελφική βοήθεια της Σοβιετικής Ένωσης μπόρεσαν σε σύντομο διάστημα να βγάλουν την πατρίδα τους από την καθυστέρηση και να τη μετατρέψουν σε μια προηγμένη βιομηχανική-αγροτική χώρα, δημιουργώντας έτσι τις προϋποθέσεις για τη σημαντική πορεία ανάπτυξης και πρόοδο. Η ΛΑ της Βουλγαρίας, ισότιμο μέλος της μεγάλης οικογένειας των σοσιαλιστικών κρατών, ακολουθώντας πολιτική που διαγορεύουν οι Γενικοί συμφέροντα του κυρίαρχου βουλγαρικού λαού, να συμπέφοντα της ερήνης και του σοσιαλισμού, έγινε σοβαρός παράγοντας της ερήνης σε όλη της Βαλκανικής.

Μεγάλη συμβολή στη δημιουργία αλληλένδετης στα Βαλκάνια άδελφότητας ή φιλεργητική πολιτική του Κομμουνιστικού Κόμματος και της κυβέρνησης της ΛΑ της Βουλγαρίας. Έμφαση αδιάλειπτης πολιτικής είναι και η τελευταία πράξη της ΛΑ Βουλγαρίας για σύμφωνο με τις θέσεις με την Ελλάδα. Οι επιτυχίες του γεωτικού βουλγαρικού λαού γενίζουν χαρά τις καρδιές των εργαζομένων της χώρας μας. Οι Έλληνες κομμουνιστές είδος ο λαός μας, δέν θα ξεχάσουν τη συμπαράσταση του βουλγαρικού λαού στην αγωνιζόμενο λαό μας για τη σωτηρία της ζωής και για τη λουσαρά του έθνους μας ήσαν Μανώλης Γλέζου και των άλλων πατριωτών, για την άποδοση της έκδοσης της αμετακίνητης διαγωγής και της κυβέρνησης της ένάντια στις θανάτους της δημοκρατίας και της Ειρήνης της Ελλάδας.

Ζήτω η Λαϊκή Δημοκρατία της Βουλγαρίας!

Ζήτω η φίλη του βουλγαρικού και του ελληνικού λαού!

Ζήτω η ερήνη σε όλο τον κόσμο!

1.9.1959

Η ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΚΤΕΤΑΚΗ
ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΑΝΑΓΚΗ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Όσο βαθύτερη ή κρίση της ελληνικής οικονομίας τόσο πιο έκδηλες γίνονται οι συνέπειες της καταστροφικής για τη χώρα μας οικονομικής πολιτικής της κυβέρνησης Καραμανλή. Σήμερα, που η οικονομία μας έφθασε σε εξαιρετικά δύσκολη κατάσταση ή κυβέρνηση προσπαθεί να αντιμετωπίσει την κατάσταση αυτή με μέτρα οπισθοδικά και συχνά αντιεθνικά, όπως είναι τα μέτρα για τη δήμευση κρεοπωλεία της βιομηχανίας, ή άποδοση της σύνδεσης μας με την Κοινή Άγορά. Και παράλληλα συνεχίζονται οι παραχωρήσεις από μέρος της κυβέρνησης προς τις ίδιες ληστρικές εταιρίες, όπως είναι ή άποδοση της αθήνας των αειτηρίων της Πάροδο. Η κυβέρνηση εξακολουθεί να ξεπουλάει με άκοινωνικούς όρους τις κλονοπαραγωγικές προς της χώρας, στα έθνα, πριν από όλα τ' άμπελινά, μονοπωλία. Τέτοις έκπολλημα άποδοσι ή πρόσφατη σύμβαση για τα κρεοπωλεία με την άμπελινάση εταιρία Σύνταραση "ΟΑ ΕΣΣΟ. Τα μέτρα αυτά, ενώ εξαγορεύουν τα συμφέροντα της άλιγγας του πλούτου και των έθνων μονοπωλίων, προσωνέουν καταστροφές ύπερκελεστικές διαμοίωτα βάση στο λαό μας.

Έτσι, ένα από τα γεγονότα άναμενόμενα, που δέν μακρουν να τό άναίρεσουν οι δημοκρατικές διακηρύξεις και οι δημοκρατικές της κυβέρνησης, ότι ή ελληνική οικονομία, μπήκε σε βαθιά κρίση. Η βιομηχανική παραγωγή σημειώνει κλίση. Τό έθνικό εισόδημα από τό τέλος του 1957 παρουσιάζει στασιμότητα. Τό αγροτικό εισόδημα πέφτει κυρίως έπειτα του περιορισμού των εξαγωγών και της πτώσης των τιμών των αγροτικών προϊόντων, που επιτείνεται λόγω της αντιεργητικής πολιτικής της κυβέρνησης. Η άναγία στις πόλεις και ή ύποκατάσταση στο χωριό μεγαλώνουν. Τό βιοτικό επίπεδο του λαού πέφτει. Η άσπιτική άγορά στενεύει. Περιορίζονται οι συναλλαγές του άσπιτικού έμπορίου. Σύμφωνα με τελευταία άνακοίνωση της Γενικής Συνομοσπονδίας Έξαγωγικών-Βιοεργων Έλλάδος (ΓΣΕΒΕ) ο άγκος των συναλλαγών των εξαγωγικών ύποχώρησε, μέσα σε ένα χρόνο κατά 30%. Τό έξωτερικό έμποριο της χώρας μειώνεται, με μέγιστο χαρακτηριστικό τη γρηγοράση μείωση των εξαγωγών από τις εισαγωγές. Στο πρώτο έξμηνο του 1959 οι εξαγωγές μειώθηκαν κατά 11,5% σε σύγκριση με τό άντιστοιχο έξμηνο του 1958. Οι παραγωγικές επενδύσεις, ιδιωτικές και δημόσιες, περιορίζονται. Ταύτατα κεφάλαια συσσωρεύονται και άδρανον στα χέρια των τραπεζών, προς ζήμια άλης της έθνικής οικονομίας. Τα έκτεταία χορήγησης κινώσεων στη βιομηχανία και στην άσπιτική άσπνομία εξακολουθούν να είναι ύψηλα, πράγμα που περιορίζει τις δυνατότητες επενδύσεων. Τα έσοδα του δημοσίου κέρτουν και άφθουν ήδη μεγάλο έλλειμμα στον κρατικό προϋπολογισμό. Άντίθετα από την γενική αυτή ύποχώρηση, σημαντικών σταθερή άνοδο τά κοινόβλια, για την έξυπνότητα των πολεμικών σκελετών του ΝΑΤΟ, τά κέρη των έθνων μονοπωλίων και έταιριών, τά χρέη της χώρας, στο έθνο χρηματιστικό κεφάλαιο και ο τιμαριθμικός κόστος ζωής. Η άναγ-

POOR ORIGINAL

γία, ή ύποκαταχώρηση και ή άρρίβεια ύφραση τήν έπαθλίωση τού λαού σε κρι-
τοφανή για ελληική περίοδο έπίπεδα.

Η άσχημη οικονομική κατάσταση, στην όποια δόηγισε τή χώρα ή «
βέγγηση Καρμανλή, θίγει όλα τα στρώματα του ελληνικού λαού, τούς εργατι-
τούς άγροτες, τα μεσαία στρώματα των πόλεων και τήν εθνική άστική τάξη, τιν-
μικρούς και μεσαίους βιομήχανους και έμπορους, στην πλάτη των όποιων
μικρή χούφτα της ελιταρχίας του πλούτου και τού ξένο κεφάλαιο προσπαθούν να
είξουν τή βάση της κρίσης. Η άπότομη χειροτέρευση, ιδιαίτερα τόν τελευταίο
καιρό της κατάστασης στη βιομηχανία, που επιτεινεται άπό τού συνεχιζόμενο κιν-
ησεως των ελεύθερων εισαγωγών, καθώς και ή γενική κατακραυγή ανάγκασαν
τήν κυβέρνηση να πάρει όρισμένα πιστωτικά και δασμολογικά μέτρα. Τα μέτρα
αυτά, άν και προσφέρουν μιά προσωρινή ανακούφιση σε όρισμένους κλάδους της
βιομηχανίας, δέν μπορούν να σώσουν τήν εθνική βιομηχανία άπό τή δύσκιμη
κατάσταση στην όποια βρίσκεται.

Ας πάρουμε πρώτ' άπ' όλα τα πιστωτικά μέτρα. Η κυβέρνηση, όπως
είναι γνωστό, άποφάσισε μιά όρισμένη μείωση των έπιτοκίων χορηγήσεων, κ-
θώς και τή μετατροπή βραχυπρόθεσμων πιστώσεων σε μακροπρόθεσμες. Πρέπει
να τονιστεί ότι άπό τή μείωση των έπιτοκίων θα έπωφεληθούν κυρίως, τα
μεγάλα βιομηχανικά μονοπώλια, που είναι οι κύριοι καρπώτες των τραπεζικών
πιστώσεων. Τό ίδιο ισχύει και για τή μετατροπή των βραχυπρόθεσμων πιστώ-
σεων σε μακροπρόθεσμες.

Τά πιστωτικά-δασμολογικά μέτρα που πήρε ή κυβέρνηση άφήνον άδεια τήν
ουσία του καθεστώς της ελευθερίας των εισαγωγών και δέν πρόκειται να επηρεάσουν
τό ύψος των εισαγωγών, όπως απέδειξαν και τα περιανά ανάλογα μέτρα. Στην
ουσία τά μέτρα αυτά συνίστανται στην μεκάταξη όρισμένων εισαγομένων ειδών
άπό τόν ένα πίνακα στον άλλο και προβλέπουν τήν αύξηση κατά 240% της
προκαταβολής άπό μέρος των έμπόρων της άξίας και τού δασμού αυτών των
ειδών. Μακριά άπό τού να προστατεύουν τήν εθνική βιομηχανία, τά μέτρα αυτά
έξυπηρετούν κυρίως μιά χούφτα μεγαλεμπόρων-εισαγωγέων. Άντοι οι μεγαλέ-
μποροι θα παραμερίσουν τούς μικρούς και μεσαίους εισαγωγείς και ή σύγκρι-
τόσασιν στά χέρια τους τού έμπορίου. Η μονοπόληση αυτή των εισαγωγών
θα γίνει σε βάρος των βιομηχάνων που εισάγουν άπαραίτητες για τήν παραγω-
γή τους πρώτες και βοηθητικές ύλες, σε βάρος των μικρών και μεσαίων εισαγω-
γών και σε βάρος του καταναλωτικού κοινού. Έτσι θα μεγαλώσει ο έλεγχος
και ή εκμετάλλευση της οικονομίας μας άπό τα ντόπια και ξένα μονοπώλια.

Η κυβέρνηση ετοιμάζεται να πάρει και σειρά άλλων μέτρων, που προ-
βλέπουν τήν αύξηση των δασμών σε όρισμένα βιομηχανικά είδη και είδη δια-
τροφής. Τα μέτρα αυτά άποβλέπουν κυρίως σε ταμειακούς σκοπούς και θα δόη-
γίσουν στην ύψωση των τιμών και στα άνεβασμα τού κόστους ζωής, χωρίς να
προσφέρουν ούσιαστική προστασία στην εθνική βιομηχανία.

Τό ΚΚΕ είναι ύπέρ της προστασίας της εθνικής βιομηχανίας άπό τόν
καταστρεφτικό συναγωνισμό των ξένων προϊόντων. Για να γίνει όμως αυτό
χρειάζεται να παρθούν μιά σειρά μέτρα. Χρειάζεται πρώτ' άπ' όλα να περιορι-
στούν οι εισαγωγές μέχρι άπαγόρευσης της εισαγωγής των ειδών ξένων που
παράγει ή ελληνική βιομηχανία σε ποσότητες που καλύπτουν τις ανάγκες της
έσωτερικής μας άγοράς. Ταυτόχρονα, για να' άποτραπεί ή συγκέντρωση των εισα-
γωγών στα χέρια λίγων μεγαλειεισαγωγέων, πρέπει να γίνεται μιά δίκαιη κατανο-
μή τους σ' όλους τούς εισαγωγείς κάτω άπό τόν άμεσο έλεγχο τού κράτους. Έτσι

μόνον θα μπορούσε να περιοριστεί ή άουδοσία των ντόπιων και ξένων μονο-
πωλίων προς όφελος της εθνικής παραγωγής και θα άνακουφιζόταν ή εθνική
βιομηχανία άπό τή δύσκιμη κατάσταση που περνάει. Έτσι θα περιοριζόταν ο
κίνδυνος να αύξηθούν οι τιμές και θα προστατεύονταν και τα συμφέροντα των
καταναλωτών, των πλατιών λαϊκών μαζών.

Τό κόμμα μας ύποστηρίζει επίσης, ότι θα έπρεπε να έλαττωθούν ακόμα
περισσότερο τά έπιτόκια χορηγήσεων σε τρόπο που ν' άποτελέσουν κίνητρο για
τήν διεύρυνση των παραγωγικών έκκενδύσεων στη βιομηχανία, κίνητρο για τόν
έκσυγχρονισμό και τήν άνάπτυξη τού τεχνικού της έξοπλισμού, πράγμα που θα
δωθήγει στη μείωση τού κόστους παραγωγής, έπομένως και των τιμών. Θα
χρειάζεταν επίσης να παρθούν μιά σειρά μέτρα για τήν τοποθέτηση των άγο-
ρωτών προϊόντων στο έξωτερικό και να γίνουν άμεσα κοινωφελή έργα πράγμα
που θα επέτρεπε τήν διεύρυνση της έσωτερικής άγοράς και τήν αύξηση της ζή-
τησης βιομηχανικών προϊόντων.

Οι έργασες και γενικά οι εργαζόμενοι θα συμφωνούσαν με τή λήψη τέτοιων
προστατευτικών μέτρων ύπέρ της βιομηχανίας ύπό τόν όρο ότι θα προστατεύον-
ταν και τά δικά τους συμφέροντα, άν δηλαδή ή προστασία αυτή της βιομηχα-
νίας δέν οδηγούσε σε αύξηση των τιμών και άν κείνονταν ύπόψη τού αίτημα
της αύξησης των άποδοτήτων τους με βάση τόν τιμαριθμό ζωής.

Αν δέν γίνονταν όλα αυτά, τά μέτρα που πήρε ή κυβέρνηση κάτω άπό τήν
πίεση της κατάστασης και των ένδιαφερομένων τάξεων και στρωμάτων του ελλη-
νικού λαού, παρά τήν περιορισμένη και πρόσκαιρη άποκρίση που δίνουν και
στη μη μενεαλωτική βιομηχανία, ύπάρχει κίνδυνος να άποβούν τελικά ύπέρ των
μονοπωλίων, ντόπιων και ξένων, ύπέρ των μεγάλων τραπεζών, με δυό λόγια
ύπέρ της γενόδομης ελιταρχίας του πλούτου και σε βάρος τού λαού, μαζί και
της εθνικής βιομηχανίας μας.

II

Παράλληλα με τά πιο πάνω μέτρα ή κυβέρνηση Καρμανλή πήρε εφρι-
κά και, όπως πάντα, πίσω άπό τήν κλάτη τού λαού και μιά βαρυσήμαντη άπό-
φαση, που θάχει για τήν οικονομική και πολιτική ζωή της χώρας όλέθριες, αύ-
τόχρονα καταστρεφικές, συνέπειες. Πρόκειται για τήν άπόφαση της να συνδεθεί
και να προχωρήσει στην Είρωπαική Οικονομική Κοινότητα, τή λέγόμενη Κοι-
νή Άγορά.

Η Κοινή άγορά, ο συνασπισμός αυτός των μονοπωλίων των έξη δυτικο-
ευρωπαϊκών χωρών, που σκοπός της τήν άδίαμα μεγαλύτερη συγκέντρωση στους
βασικούς κλάδους της οικονομίας, άποβλέπει στη συμπύκνωση τού βιοτικού επίπεδου
της έργατικής τάξης και τού λαού και στην άποτελεσματικότερη αντιμετώπιση τού
προσθετικού κινήματος της έργατικής τάξης και των δημοκρατικών δυνάμεων
στο έσωτερικό των χωρών τους. Προς τά έξω ο συνασπισμός αυτός των μονο-
πωλίων, όπου τόν κύριο ρόλο τόν παίζουν τά δυτικοευρωπαϊκά μονοπώλια σε
συνεργασία με τά άμερικάνικα, άποβλέπει ανάμεσα στα άλλα στην καλύτερη διε-
ξαγωγή της πώλης για τις άγορές και τις πηγές πρώτων ύλων, στην καλύτερη
έκμετάλλευση τού άφρικανικού χώρου και των όποιων άποκλιμακωμένων χωρών, στο πλι-
έμο τού άπελευθερωτικού κινήματος των άποικιακών και έξαρτημένων χωρών,
στην υπόθαλψη της άμύσφαρης τού ψυχρού πολέμου και στην καλύτερη έξυ-

PDF ORIGINAL

πρήξεση της αμερικάνικης πολιτικής του NATO, που συνίσταται στην οργάνωση και στην εξαπόλυση ενός τρίτου παγκόσμιου - θερμοπυρηνικού και πυραυλικού τή φροά αυτή - πολέμου ενάντια στις σοσιαλιστικές χώρες. Μέ την έννοια αυτή η Κοινή Άγορά αποτελεί στην ηπειρωτική Εύρωπη την οικονομική βάση του ΝΑΤΟ.

Σ' αυτόν τόν ύλεθριο συνασπισμό πείν νά μπάσει τή χώρα μας, κατ' εντολή των αμερικάνικων και των δυτικογερμανικών μονοπωλίων, ή κυβέρνηση Καραμανλή. Μέ την σύνδεση ή την είσοδο της Ελλάδας στην Κοινή Άγορά οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές επιδιώκουν τό μεγαλύτερο δόσιμό της μέ τόν επιδιωκτικό συνασπισμό του ΝΑΤΟ, τή στιγμή άκριβώς που μπήκε τό ζήτημα τής μετατροπής τής Βαλκανικής Χερσονήσου σέ άπύρναλο και άποπληροποιημένο χώρο ειρήνης. Τά γερμανικά μονοπώλια, που γιά τήν ξεασφάλιση των δικών τους στενότερων συμφερόντων τάσονται γιά τήν ώρα μόνον ύπερ μιας σύνδεσης, και όχι ύπερ τής ολοκληρωτικής προσχώρησης τής Ελλάδας στην Κοινή Άγορά, επιδιώκουν μ' αυτό τή μεγαλύτερη διείσδυση τους στην ελληνική οικονομία και τή συμμετοχή τους, δίπλα ή και σέ συνεργασία μέ τά αμερικάνικα μονοπώλια, στη ληστρική εκμετάλληση των πλουτοπαραγωγικών πηγών τής χώρας μας, στην παρεμπόδιση τής ανάπτυξης των συναλλαγών τής Ελλάδας μέ τή Σοβιετική Ένωση και τίς άλλες σοσιαλιστικές χώρες, στην παρεμπόδιση τής οικονομικής ανάπτυξης και τίς ίδιως τής εκβιομηχάνισης τής χώρας μας και στη διατήρηση τής σάν χώρας άγροτικής που προμηθεύει σέ ξενιτελιστικές τιμές άγροτικά προϊόντα και μεταλλεύματα στη δυτικογερμανική οικονομία, όπως δήλωσε ο διευθυντής τής Γερμανικής Τράπεζας Μάινμπεργκ. Άμερικάνοι και δυτικογερμανοί ιμπεριαλιστές άποβλέπουν άκόμα στην μεγάλωση κατάπιψη του άναπτυσσόμενου κάτω από τήν καθοδήγηση τής εργατικής τάξης και του κομμουνιστικής δημοκρατικού κινήματος, στη χώρα μας.

Οι συνέπειες που θάχει γιά τήν ελληνική οικονομία ή σύνδεση ή ή προσχώρηση τής στην Κοινή Άγορά θά είναι καταστρεπτικές.

Μέ τή σύνδεση, και άκόμα χειρότερα μέ τήν προσχώρηση στην Κοινή Άγορά, ή ελληνική έσωτερική άγορά θά χάσει όσά ή γούγορα και τό τελευταίο προστατευτικό φράγμα που τής άπομένει στις συνθήκες που θά δημιουργηθεί, θά άρχίσουν οι συνέπειες του καθεστώτος των ελεύθερων εισαγωγών, τει δασμολογικό τεύχος και, μπρός στην κατάσταση που θά δημιουργηθεί, θά άρχίσουν οι συνέπειες του καθεστώτος των ελεύθερων εισαγωγών. Τά βιομηχανικά, μά και τά άγροτικά προϊόντα των έξω δυτικών χωρών θά πλημμυρίσουν τήν έσωτερική μας άγορά και θά πνίξουν κυριολεκτικά τήν έγχωρια παραγωγή. Οι συνέπειες γιά τή βιομηχανία ειδικά θά είναι τρομαχτικές. Σύμφωνα μέ σχετικό ύπόμνημα του Έμπορικού και Βιομηχανικού Έπιμελητηρίου Άθηνών στην κυβέρνηση, που είχε ύποβληθεί πριν δύο χρόνια - άναφερόμενα στό ντοκουμέντο αυτό γιατί είναι τό πιο έπισημο και τό πιο χαρακτηριστικό - μέ τήν προσχώρηση τής Ελλάδας στην Κοινή Άγορά ή στην ΕΖΕΣ, που συζητούν τότε ή ίδουση τής, θά άχρηστευτεί πάνω άπό τό μισό του πάγιου κεφαλαίου τής βιομηχανίας, ή βιομηχανική παραγωγή θά μειωθεί έπισης πάνω άπό τό μισό και 70.000 περίπου εργάτες βιομηχανίας θά χάσουν γιά πάντα τή δουλιά τους. Είναι φανερό πως θά καταστρέφονται μαζικά οι μικροί και μεσαίοι βιομηχανοί και θά έπιπλουν μονάχα μερικά μονοπωλικά βιομηχανικά συγκροτήματα που συνεργάζονται στενά μέ τά ξένα μονοπώλια. Θά σημειωθεί έτσι μιά πρωτοφανής συγκέντρωση του κεφαλαίου στά χέρια λίγων ατόμων και ξένων μονοπωλίων. Στά ίδια περίπου συμπεράσματα είχε καταλήξει και μιά ειδική κυβερνητική έπιτροπή που είχε μελετήσει τό ζήτημα.

Δέν θά είναι καλύτερη ή τύχη τής άγροτικής οικονομίας. Μιά σειρά γεωργικά και κτηνοτροφικά προϊόντα μας θά δεχθούν τόν άμελιχτο συναγωνισμό 'νά ομοειδών προϊόντων των έξω χωρών τής Κοινής Άγοράς όχι μόνον στά 'λάσιά τής αλλά και στην ίδια την έσωτερική ελληνική άγορά. Οι μικροί κυρίως παραγωγοί μέ τό ύψηλό κόστος παραγωγής τους θά καταστραφούν κατά μάζες. Η συγκέντρωση τής άγροτικής παραγωγής στά χέρια λίγων, μέ τό εκκλήρισμα των μικρών και μεσαίων άγροτών - μιά εξέλιξη που προβλέπεται και στις άγροτικές οικονομίες όλων των χωρών που συμμετέχουν στην Κοινή Άγορά - θά είναι μιά άλλη συνέπεια τής προσχώρησης τής Ελλάδας στην Κοινή Άγορά. Έτσι χωρίς δουλιά και άτασχύληση θά μείνουν όχι μόνο δεκάδες χιλιάδες έργατες τής βιομηχανίας, αλλά και εκατοντάδες χιλιάδες άγροτές.

Τήν ίδια μαζική καταστροφή και έξόντωση θά ύποστεί και ή βιοτεχνία, μέ τό πλημμύρισμα τής έσωτερικής μας άγοράς μέ τά βιομηχανοποιητά δυτικοευρωπαϊκά προϊόντα καθώς και τό έσωτερικό έμπόριο, μέ τήν ύδρευση ύποκατιστημάτων των ξένων μονοπωλίων στην Ελλάδα.

Παραπέρα πτώση του χαμηλότατου και σήμερα βιοτικού επιπέδου του ελληνικού λαού και μαρasmus όλης τής ελληνικής οικονομίας, νά ποιές θά είναι οι συνέπειες σύνδεσης ή προσχώρησής μας στη Κοινή Άγορά. Καί οι μόνου που θά βγουν κερδισμένοι άπ' αυτό θά είναι τά ξένα μονοπώλια και ή δεμένη μ' αυτά όλιγαρχία του πλούτου που θά εκμεταλλιστούν ληστικά τή χώρα.

Και όμως ή κυβέρνηση Καραμανλή, παρά τίς δλεήριες γιά τή χώρα και τό λαό αυτές συνέπειες ζήτησε τή σύνδεση τής Ελλάδας μέ τήν Κοινή Άγορά. Μέ τήν άπόφαση τής αυτή ή κυβέρνηση έξυπηρετεί άπλάως τά συμφέροντα μιας μεριδας τής πλουτοκρατικής όλιγαρχίας και εκπληρώνει τίς έντολές των ξένων άφεντικών τής. Η ίδια επιδιώκει όρισμένα άμεσα όφέλη όπως είναι ή συντήρηση δανείων, που νομίζει ότι θά τής έπιτρέψει νά κρατηθεί στην έξουσία. Γιά νά θέσει, που ζήτησε κατά τήν ύποβολή τής αίτησης γιά τή σύνδεση τής ελληνικής οικονομίας μέ τήν Κοινή Άγορά. Μά οι 'προϊποθέσεις' αυτές δέν άλλαζον τήν ουσία του ζητήματος.

Κανέναν άπόλυτος λόγο, εκτός άπό τήν έξυπηρετηση των συμφερόντων τής όλιγαρχίας και των ξένων, δέν επιβάλλει στην Ελλάδα νά μπει στην Κοινή Άγορά, στον συνασπισμό αυτό των ληστών του χρηματιστικού κεφαλαίου. Άπό τής και έξω και από τήν άγορά των έργα, που δημιουργήθηκε τελευταία μέ δύο άτόμων: συνασπισμούς των ληστών και νά υπερασπίσει τήν οικονομική έποτέλες στον μονοπλευρο έξωτερικό προανατολισμό τής που δίνει τήν οικονομία τής μέ τίς δυτικές ιμπεριαλιστικές χώρες, και πριν άπόλα μέ τόν αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, και ν' άναπτύξει όλόπλευρα μέ όλες χωρίς εξαίρεση τίς χώρες, και πριν άπόλα τή Σοβιετική Ένωση και τίς σοσιαλιστικές χώρες, τίς έμπορικές τής συναλλαγές. Έτσι και διεξόδο θά βρει γιά τήν τοποθέτηση των προϊόντων τής που όπως έδειξε ή πείρα δέν μπορεί νά 'άπορροφηθούν από τίς δυτικές άγορές, και καλύτερους όρους θά μπορεί νά πετυχαίνει κατά τήν διαπραγμάτευση τής τοποθέτησης προϊόντων τής στις δυτικές άγορές, και καλύτερα θά μπορεί νά εκμεταλλεύεται τίς άντιθέσεις και τόν άνταγωνισμό ανάμεσα στους δύο καπιταλιστικούς οικονομικούς συνασπισμούς που δημιουργήθηκαν στη Δυτική Εύρωπη,

2. ..ΜΕΘΕ ΚΟΣΜΟΣ' ΑΡ. 9/1969

POOR ORIGINAL

καί θά μπορέσει μέ έπιτυχία ν' αντιμετώπισει τούς κινδύνους γιά τήν οικονομία της πού άπορεύουν από τή συγκρότηση και τή λειτουργία τών συνασπισμών αυτών. Άκόμα, ή ανάπτυξη τών συναλλαγών μέ τίς σοσιαλιστικές χώρες θά της δώσει τή δυνατότητα νά επωφεληθεί από τήν άνιδιοτελή οικονομική βοήθεια πού της προσφέρουν οι χώρες αυτές πάνω στή βάση Ισότιμης μεταχείρισης και σεβασμού τής οικονομικής και πολιτικής ανεξαρτησίας τής χώρας μας. Έπανειλημμένα έπίσημοι εκπρόσωποι τών σοσιαλιστικών χωρών δήλωσαν, ότι οι χώρες τους προσφέρονται νά μās βοηθήσουν και νά μās εφοδιάσουν μέ τόν απαραίτητο τεχνικό εξοπλισμό όχι μόνο γιά τήν ύπάρχουσα βιομηχανία μας, αλλά και γιά τήν ίδρυση όποιασδήποτε άλλης βιομηχανίας πού επιτρέπουν οι πλουτοπαραγωγικοί πόροι τής χώρας μας, παίρνοντας γι' αντίλλαγμα γεωργικά μας προϊόντα, και μάλιστα από τά πιο παθητικά. Τό μεγάλο κέρδος γιά τή χώρα μας από τήν εφαρμογή μιάς τέτοιας πολιτικής θά είναι ή δυνατότητα, μέ τή βοήθεια τών σοσιαλιστικών χωρών, όχι μόνον νά αντιμετωπίσει στό μέλλον κινδύνους οικονομικών τρανταγμών, σάν τόν σημερινό, αλλά και νά άνοικοδομήσει τήν οικονομία της πάνω στή στέρεη και άπρόταχτη βάση τής έξιομνήστιας. Σηρηγμένη σέ μιά τέτοια πραγματική έθνική οικονομική πολιτική θά μπορέσει μέσα σέ σύστημα χρονικό διάστημα, νά κάνει σοβαρά έργα ύποδομής, πάνω στά όποια νά χτίσει μιά συναγωνιστική βιομηχανία, κι έτσι νά υπερνικήσει τήν αλονόβια καθυστέρηση της άπέναντι στίς άναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες. Έτσι και οι άνεργοι και οι ύποαπασχολούμενοι θά βρούν δουλιά, θά χτυπηθεί ο παρασιτισμός, και ο τόπος θά άνακουφισθεί. Μά αυτό είναι άκριβώς πού θέλουν τ' άμερικάνικα, τά δυτικογεμινικά και τ' άλλα ξένα μονοπώλια. Μόνο ή άπομάκρυνση τής κυβέρνησης Καραμανλή μπορεί νά άποτρέψει τούς κινδύνους πού περιβάλλει γιά τήν χώρα μας ή συνέχιση τής σημερινής οικονομικής πολιτικής και ή προσωρήσή μας στή Κοινή Άγορά. Αυτό γίνεται, όσο πάει και περισσότερο, συνείδηση όχι μόνον τών πιο πλατιών λαϊκών στρωμάτων, αλλά και σημαντικών οικονομικών κύκλων και παραγόντων και τών κομμάτων πού τούς εκπροσωπούν. Πάνω στή βάση αυτή δημιουργούνται έλο και ένδοκιότερες προϋποθέσεις γιά τή συνέχιση όλων τών προοδευτικών και δημοκρατικών δυνάμεων τού τόπου γιά τήν άνατροπή τής ξενόδοιλης κυβέρνησης Καραμανλή, γιά τήν εφαρμογή μιάς πραγματικά έθνικής οικονομικής πολιτικής.

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΝΙΚΟΥ ΚΑΛΟΥΔΗ

Άπο τόν Μάρτη ως τόν Ιούλη ήταν περίοδος πού άναξωγονήθηκε τό άπεργιακό κίνημα και οι άλλες κινητοποιήσεις τής εργατικής τάξης. Στήν προσπάθεια τής άποφυγής και τής κυβέρνησης Καραμανλή νά φορτώσουν στίς πλάτες τών εργαζομένων τά βάρη τής οικονομικής κρίσης και τών ύπερογκων στρατιωτικών δαπανών οι εργάτες και ύπάλληλοι προβάλλουν μέ μεγαλύτερη σταθερότητα τά αίτήματά τους γιά αύξηση τών μεροκάματων και τών μισθών, γιά τήν άνακούφιση από τήν άνεργία, γιά τίς συνδικαλιστικές και δημοκρατικές τους ελευθερίες, γιά τήν τίρηση.

Τίς τριώρες στάσεις εργασίας τών 6 χιλιάδων δόνηών και έπαιραχίτων τών ιδιωτικών λεωφορείων τής Άθήνας-Πειραιά (πραγματοποιήθηκαν στίς 12, 13 και 14 τού Μάρτη) άκολούθησαν: ή 24ωρη πανελλαδική άπεργία τών 6 χιλιάδων καθηγητών, οι όχτώ 3ωρες στάσεις εργασίας τών τροχιοδρομικών, ή 4ωρη στάση εργασίας τών 12500 περιφερειακών-οικονομικών ύπαλλήλων, ή 48ωρη άπεργία τών 1000 τυπογράφων τής Άθήνας, οι δύο 24ωρες άπεργίες τών 5000 άρτεργατών τής Άθήνας-Πειραιά, ή 4ήμερη άπεργία τών κεραμοπλινθοποιών τής Θεσσαλονίκης, ή 24ωρη προετοιμαστική άπεργία τού προσωπικού τής Ηλεκτρικής Έταιρίας και τής Δημόσιας Έπιχείρησης Ηλεκτρισμού στή Θεσσαλονίκη, ή 3ήμερη άπεργία τών 2000 εργαζομένων στή έργα τού Μέγδοβα, οι τέσσερις 24ωρες πανελλαδικές άπεργίες τών 7000 εργαζομένων στόν Όργανισμό Τηλεπικοινωνιών Έλλάδας (ΟΤΕ), ή 4ωρη στάση εργασίας τών ιδιωτικών ύπαλλήλων τού Πειραιά, ή 48ωρη πανελλαδική άπεργία τών 20 000 άρτεργατών-μυλεργατών-μακροαστοικών και ή 14ήμερη άπεργία τών μυλεργατών τής Άθήνας και τού Πειραιά.

Άπήργησαν επίσης οι εργαζόμενοι πολλών εργοστασίων και επιχείρησεων όπως: τού λιγνιτορυχείου τού Περιστερίου, τού εργοστασίου οινόπνευματοποιίας «Κρόνος-Βότρυς», τών μεταλλουργείων τής Θάσου, τής έσωτερικής ύπηρεσίας τών σιδηροδρομών τού ελληνικού κράτους (ΣΕΚ), τών εργοστασίων ύποδηματοποιίας τού Δρόσου, Βασιλάτου και Ροντήρη, τού φωταερίου Πειραιά, τού εργοστασίου έλαστικού ΕΒΕΜ, τών κλινδρόμυλων τού Άγιου Γεωργίου, τών βυρσοδεφείων Καραμαούνα, τού εργοστασίου Χρυσάλλης, κλπ. κλπ.

Συνολικά, από τόν Μάρτη ως τόν Ιούλη, οι άπεργοί εργάτες και ύπάλληλοι έφθασαν τίς 107 000 και οι χαμένες ώρες εργασίας τό 1 110 000. Στούς αριθμούς αυτούς δέν συμπεριλαμβάνονται οι στάσεις εργασίας και άπεργίες τής Πρωτομαγιάς στίς όποιες συμμετείχαν οι εργατοϋπάλληλοι όλων σχεδόν τών κλάδων και τών πόλεων.

Τήν ίδια περίοδο άποφάσισαν νά προχωρήσουν σ' άπεργιακό άγώνα οι Όμοσπονδίες Έργατοϋπαλλήλων Καπνοβιομηχανίας, Μεταλλευτών Έλλάδας, Κεραμοπλινθοποιών, Ταχυδρομικών Υπαλλήλων Β και Γ κατηγορίας, ή Όμοσπονδία Δικαστικών Υπαλλήλων και ή Πανελλήνια Ένωση Τελεωνειακών Υπαλλήλων. Οι άπο-

POOR ORIGINAL

φάσεις των δευτεροβάθμιων αυτών οργανώσεων, δείχνουν την αγανάκτηση και το αγωνιστικό φρόνημα που υπάρχει στους εργαζόμενους όλων των κλάδων.

Επίσης από τις στάσεις εργασίας και τις απεργίες από τους εργάτες και τα συνδικάτα πολλών κλάδων και πόλεων, οργανώθηκαν μαζικές συγκεντρώσεις στις οποίες οι εργαζόμενοι απαίτησαν να ικανοποιηθούν τα αιτήματά τους. Συγκεκριμένα, στην Αθήνα και στον Πειραιά, πραγματοποιήθηκαν: δύο συγκεντρώσεις του προσωπικού των ιδιωτικών λεωφορείων, πραγματοποιήθηκαν: δύο συγκεντρώσεις κινητοποιήσεων των εργαζομένων και συνταξιούχων τροχιοδρομικών, μία συγκέντρωση των εργαζομένων και συνταξιούχων της καπνοβιομηχανίας, δύο συγκεντρώσεις των ιδιωτικών υπαλλήλων και ομαδική πορεία προς το Υπουργείο Εργασίας, μία συγκέντρωση των συνταξιούχων του ΙΚΑ στην όμοια πήραν μέρος 5000 συνταξιούχοι. Στη Θεσσαλονίκη οργανώθηκαν δύο ογκώδεις συγκεντρώσεις των εργαζομένων στα όσπικά λεωφορεία, μία συγκέντρωση των εκπαιδευτικών, μία των κληρικών και μία των εργατοτεχνιτών του Δήμου. Στη Ρόδο έγινε πανεργατική συγκέντρωση με συμμετοχή 2000 εργατών. Στο Αργείο και στη Δράμα οργανώθηκαν πανανεργατικές συγκεντρώσεις. Στην Πάτρα, στη Λάρισα, στον Πύργο, στην Καλαμάτα, στην Τρικόλη και στο Μεσολόγγι έγιναν μαζικές συγκεντρώσεις των σιδηροδρομικών. Στο Αιθίοι έγινε συγκέντρωση των 2000 εργαζομένων του δημοσίου ηλεκτρικού εργοστασίου και των λιγνιτορυχείων. Σ' όλες αυτές τις συγκεντρώσεις και από τους δηλητήρες κι από τους συγκεντρωμένους εκφράστηκε κατά τον καθ' έννοιο τρόπο η αντίθεση της εργατικής τάξης προς την πολιτική της κυβέρνησης.

Επίσης, στην περίοδο αυτή, άρχισε να μπαίνει πιο έντονα και από τους άνεργους και από τα εργατικά σοματεία, το πρόβλημα της απασχόλησης και της ανακούφισης των άνεργων. Οι άνεργοι ναυτεργάτες της Σπίνης αποφάσισαν να κινηθούν, μαζί με τις οικογενείες τους, στα καΐκια, να πάν στη Ρόδο που είναι η νασοχία και να μη φύγουν από εκεί όπου να τους δοθεί δουλιά και τρόφιμα. Έκτακτοί άνεργοι οικοδομών έκαναν επανειλημμένα διαδήματα στο δικαστή του ΙΚΑ. Μεγάλες συσκέψεις και συγκεντρώσεις άνεργων έγιναν στους κωπηλάτες, κλωστοϋφαντουργούς και έλαιουροσταπονοποιούς. Έπιτροπή από άνεργους λεητοποιούς του Πειραιά έκανε διάβημα στον ύπουργό της έπιτροπής ναυτιλίας και ζήτησε να κερδούν μέτρα για να τους δοθεί δουλιά. Στον Πειραιά οργανώθηκε επίσης οσσηγή εκδρομή των εργατικών ενώσεων από πολλούς κλάδους, στην όποια έπρωτίσθη το πρόβλημα της άνεργίας και πάρθηκαν αποφάσεις για τους τρόπους άργάνωσής και κινητοποιήσεις των άνεργων και για το συντονισμό της πάλης των άνεργων με τους άγώνες των εργαζομένων.

Με μαχητικές εδηλώσεις γιορτάστηκε κι η Πρωτομαγιά. Φέτος ή γιορτασμός της Πρωτομαγιάς δέν έγινε την ίδια μέρα σ' όλες τις πόλεις. Υπήρξεν επίσης, από πόλη σε πόλη και από κλάδο σε κλάδο ποικιλία σ' ότι άφορα τις μορφές των εδηλώσεων. Στην Αθήνα και τον Πειραιά λχ. οι εργαζόμενοι των κωπηλάτων και βασιλευστων κλάδων γιόρτασαν την πρώτη του Μάη με 24ωρες άπεργίες, λιγώστες άλλες άστικά κέντρα ή γιορτασμός της Πρωτομαγιάς έγινε στις 7 του Μάη με 24ωρη άπεργία, με στάσεις εργασίας και με μεγάλη συγκέντρωση στην Πλατεία του Εργατικού Κέντρου. Στην Έλεουσία γιορτάστηκε ή Πρωτομαγιά στις 5 του Μάη με πρωιβρανή σε όγκο και μαχητικότητα συγκέντρωση. Σ' όλες όμως τις εδηλώσεις οι εργαζόμενοι έθεσαν πανελλαδικά και με άποραστικότητα τις άμεσες διεκδικήσεις τους και διαπρόωσαν την άπόφασή τους να αγωνιστούν για την ικανοποίησή τους.

Οι πρωτομαγιάτικες εδηλώσεις ένισχυσαν την πεποίθηση των εργατών στις συνάμεις τους και δημιούργησαν έντονοτερες συνθήκες για την μαχητική προβολή των αιτημάτων τους. Φυσικά, ή επίδραση των πρωτομαγιάτικων εδηλώσεων στην καρδιά των άγώνων της εργατικής τάξης θά ήταν πιο άποραστική άν ή γιορτασμός γίνονταν έντοια και με έπιμεταλή, ή ΓΣΕΕ. Η άπόφωση της ήγστιας της ΓΣΕΕ να έσορήσει την Πρωτομαγιά με μερικές τυκικές και περιορισμένες, από την άποψη της συμμετοχής, συσκέψεις, μαζί με την έπιμονη προσπάθεια που κατέβαλαν οι κύκλοι της αντίδρασης να ματαιώσουν τον άγωνιστικό γιορτασμό της μεγάλης αυτής ήμέρας των εργατών όλου του έθνους, ένισχυσε τις ταλαντεύσεις και τη σύγχυση άνάμεσα στις εργατικές ένώσεις. Σε τελευταία άνάλυση βοήθησε τις προσπάθειες της αντίδρασης.

Με τους άπορητικούς άγώνες και τις άλλες κινητοποιήσεις ή εργατική τάξη κρέφαλε, στον ένα ή στον άλλο βαθμό, όλα τα ζητήματα. Άπό την άμεση άδηση των μεροναμίτων, την κατάγηση του νόμου 3239 «περι συλλογικών συμβάσεων», το σωματείο των άπασχόσεων και την άπασχόληση των άνεργων κλπ. — που είναι τά πιο έπιταχτικά οικονομικά ζητήματα — ως την άποκατάσταση των συνδικαλιστικών και δημοκρατικών έλευθεριών και την άποτροπή της έργατωτάτας πυραυλικών βάσεων στον τόπο.

Πιο πάνω παραθέσαμε χοντρομά στοιχεία από τις άπεργίες και άλλες κινητοποιήσεις των εργατοκαλλήλων στο πενήνημο Μάρτη-Ιουλή 1959. Και πρέπει να σημειωθεί πως ή κλιτονκρατία και ή κυβέρνηση Καραμανλή έκειδή θέλουν να έπιωρύν την οικονομική κρίση σε βάρος της εργατικής τάξης κι έπειδή, στην περίοδο αυτήν προχωρούσαν στην έργατωτάση των κωπηλατικών βάσεων και στην άλη του Έθνικου ήρωα της Έλλάδος Μανώλη Γλέζου, του Τρωακιστή, του Βουσοά και των άλλων κωπηλών — έκανε ότι μπορούσε για να ματαιώσει ή να περιορίσει τις άπεργίες και τις άλλες κινητοποιήσεις της εργατικής τάξης.

Άν στις άπεργίες, στάσεις εργασίας και συγκεντρώσεις προσθήσουμε: τις άποφάσεις και τα ψηφίσματα άποκαρτωρίας των συνελόσεων των εργατικών σωματείων και των συνεδρίων των άντεροφύθμων οργανώσεων (σ' όλες, χωρίς έξαιρέση, τις συλλογικές και τα σωματεία που έγιναν στο διάστημα αυτό τονίζεται) ή τραγική άποκατασταση κατάστασης των εργαζομένων και ή έργατωτέτη τους από την κυβέρνηση την καθολική άντίθεση της εργατικής τάξης στην άύθηση των ελευθεριών των άστικών συγκοινωνιών και στην άγηση της κυβέρνησης να έπαράσει την ύπαρξη 331/1958 άπόφωση του Άρειού Πάγου για τους συνταξιούχους, την κωπηλατική που έσορήσε ή άπόφωση της κυβέρνησης να καταρτίσει και να ψηφίσει το νέο συναξιοδοτικό κώδικα έσχημν των άσφαλισμένων και των άργατωσών τους, έχαμε μία εικόνα που κύριο χαρακτηριστικό γνώρισμά της είναι: ή άντίθεση όλόκληρης της εργατικής τάξης στην πολιτική της άποικιακής έκμετάλλεσης και που ψυχοσολύ κολύμωσ και άπογοήτων οι άμερικανοί κωπηλατιστές και έπαράσει πιστά ή κυβέρνηση Καραμανλή. Οι κινητοποιήσεις δείχνουν επίσης πως όλο και πλατύτερα στρώματα εργατών και υπαλλήλων, όλο και περισσότερα στελέχη και οργανώσεις μπαίνουν σε κίνηση για να ύπερασπισουν το ψωμί και τα δικαιώματά τους, για την άλλαγή αυτής της άλέθριας για την εργατική τάξη κι όλο των εργαζόμενο λαό πολιτικής. Η κυβέρνηση Καραμανλή, όταν άνέλαβε την άκυβέρνηση της χώρας άποσχοινην λαγός με πετραχήλια. «Σκοπός της οικονομικής πολιτικής της κυβέρνη-

POOR ORIGINAL

σεως — είχε ο Καραμανλής στις προγραμματικές του δηλώσεις — είναι... να παρασχεθούν δυνατότητες πταγωγικής απασχόλησης εις όλους τους δυναμένους να εργαστούν. Η κυβέρνηση θα μεριμνήσει παράλληλως διά την επί υγιών βάσεων αναδιοργάνωσιν του συστήματος των Κοινωνικών Ασφαλίσεων. Η κυβέρνηση; Έκωσα βαθείαν επίγνωσιν των αιτιμάτων και των αξιώσεων των εργατών και υπαλλήλων θα λάβη δια τα αναγκασιώτα μέτρα ώστε να περιέλθω εις νόον εργαζομένων το όφελος το προσδοκώμενον εκ της γενικής προόδου της οικονομίας και αύξησως της παραγωγικότητος» (από τις προγραμματικές δηλώσεις του Καραμανλή στη Βουλή 6.4.58).

Και είναι γεγονός ότι η κυβέρνηση πήρε πολλά μέτρα, αλλά από την άποψη Πήρε μέτρα που εύνθοναν ακόμα περισσότερο τις 500 οικογένειες της άλιμαρχας και βούλιαζαν την εργατική τάξη πιο βαθιά στην οικονομική εξαθλίωση. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς της ΓΣΕΕ το έλλειμμα του μηνιαίου προϋπολογισμού μιας τετραμελούς εργατικής οικογένειας έφθασε στις 1590 δραχμές ενώ το Γενάρη 1956 ήταν 1300 δραχμές. Δηλαδή το έλλειμμα μεγάλωσε κατά 290 δραχμές το μήνα.

Στις βιομηχανικές επιχειρήσεις της περιοχής της πρωτεύουσας το Γενάρη του 1956 απασχολούνταν 80 095 εργατοϋπάλληλοι ενώ σήμερα εργάζονται μόνο 75 894. Δηλαδή η απασχόληση μειώθηκε — σύμφωνα με τα στοιχεία του Συνδέσμου Έλλήνων Βιομηχάνων — (ΣΕΒ) κατά 4201 εργάτες. Κι αυτός ο αριθμός δείχνει ένα μικρό μόνο μέρος της αύξησης της ανεργίας γιατί α) ο αριθμός των νέων εργατών υπερέρχει κατά πολύ από τον αριθμό των εργατών που εγκαταλείπουν φυσιολογικά το επάγγελμα και β) γιατί όρισμένοι άλλοι κλάδοι της οικονομίας, όπως η ναυτιλία (τό 1956 υπήρχαν 3000 περίπου άνεργοι ενώ σήμερα οι άνεργοι ναυτεργάτες ξεπερνούν τις 15 000) οι οικοδομές, η έπεξεργασία κειτού, κλπ. δεν περιλαμβάνονται στα στατιστικά δελτία του ΣΕΒ.

Όσο για την επί υγιών βάσεων αναδιοργάνωσιν του συστήματος των Κοινωνικών Ασφαλίσεων, που υπόσχονταν ο Καραμανλής ο «Οικονομικός Ταχυστόμος Έγραφε: «Ο απολογισμός του πρώτου τετραμήνου Ιανουαρίου-Απριλίου 1958 του ΙΚΑ αναβέβηκε το έλλειμμα εις 23 000 000 δραχ. το όποιον εις το τέλος του έτους θα υπερβή τα 120 000 000 δραχμών. Το δυσάρεστον αυτου γεγονός έχει ανησυχία τας τάξεις των ασφαλισμένων, οι όποιοι φοβούνται ότι το ίδρυμα κεραιακό θα άτηγηθή εις χρεωκοπία η μείωσιν των παροχών η τέλος αύτην του ασφαλισμού...». Ο διοικητής του ΙΚΑ κ. Καποδίστριας, σε δημοτευτική ύψιμνησιν των προς τον Καραμανλή διαμαρτυριών, εις τού ΙΚΑ αντιμεταπίζει σήμερον όδη οικονομικόν πρόβλημα. Και ότι εις το τέλος του έτους, θα εδριμαίνεται εν αδυναμία περαιτέρω εκπληρώσεως των υποχρεώσεων». Και, για να φγει το ΙΚΑ από το οικονομικό άδιέξοδο ο κ. Καποδίστριας προτείνει να άρραμθεθούν οι άλλα κενταμένα ασφαλιστικά δικαιώματα των εργατών.

Αν, πριν από τριάμισον χρόνια, υπήρχαν εργάτες και υπάλληλοι που δεν πίστευαν ότι ο Καραμανλής και οι άρμόδιοι ύπαρχοι του δημογυγούσιν τόσο άσέστολα, σήμερα τα έργα της κυβέρνησης υποχρεώνουν και φίλους της άμακα να την καταγγέλλουν. «Η εργατική τάξη — ειπε ο πρόεδρος του ΕΚΘ Θεοδόρου — βρίσκεται σήν πιο δύσκολη θέση που αντιμετώπισε τα τελευταία χρόνια. Το πρόβλημα με τη μονόπλευρη στάση που μεταβάλλεται σε φρονό το χρήματος των άλλων που είναι γνωστό πως κερδίζεται και πως συσσωρεύεται».

Οι άγώνες της τελευταίας περιόδου έδειξαν, πιο καθαρά, την πρόοδο που συντελείται στο συνδικαλιστικό κίνημα της χώρας. Ταυτόχρονα έπισημαν και την κατεβύθιση, προς την όποια χρειάζεται να έτισχυθεί η δουλιά. Συγκεκριμένα:

Σ' αντίθεση με την ήγεια της ΓΣΕΕ, που, ύπαναχωρώντας βήμα προς βήμα από τις άποψεις του 13ου Συνεδρίου, έφτασε στο σημείο να συναγωνίζεται τον ητοδόρου και να εϋθυγραμμίζεται με την κυβέρνηση στα κηρήματα του δικασμού και της μισαλλοδοξίας, οι άγώνες έδειξαν, πως μέσα στους εργάτες κυριαρχεί το πνεύμα της ενότητας και δυναμώνει η θέληση για άλλα.

Η κυβέρνηση λχ. έπιστράτευσε όρισμένες κατηγορίες από το προσωπικό του ΟΤΕ και κατέρινε συνεχώς την έπιστράτευση. Και ήλιτε πως μ' αυτό θα έφερε διάσπαση στον κλάδο και έκφυλισμό της άπεργίας. Η προσπάθειά της όμως άτύχη. Το προσωπικό του ΟΤΕ συνέχισε τις άπεργιακές εκδηλώσεις με μαγλιότερη συσχη και άποφασιστικότητα. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι υπάλληλοι, που λόγω της έπιστράτευσης έποχρεώθηκαν να παρουσιαστούν στην ύπηρεσία, κατάθεσαν τα μεροκάματα τους στο συνδικάτο τους δείχνοντας και μ' αυτό τον τρόπο την άποδοτικότητα τους προς το άντισυνταγματικό και άνεργατικό μέτρο της έπιστράτευσης και την άλληλεγγύη τους προς τους άπεργούς συναδέλφους των.

Τά 96% των 20 000 άπεργητών-μυλεργατών-μακαρονοποιών πήραν μέρος στην 48ωρη πανελλαδική άπεργία του κλάδου και στις μοιζιές συγκεντρώσεις. Και τούτο παρά την τρομοκρατική έπιστραπεία που είχαν έξευλώσει οι εργοδότες και τα κρητικά έργα.

Οι ίδιωτικοί υπάλληλοι στις μαγλιότερες πόλεις στάθηκαν σαν ένας άνθρωπος και με έπισημάλεις τά σοματεία τους υπερέσπασαν την κατάρτησή τους να δουλεύουν μισή μέρα το Σάββατο.

Οι μυλεργάτες του Πειραιά κρέτησαν 14 ήμέρες την ήρωική τους άπεργία, οι κρημοκλινηθασκοί του έργαστασιου «Αλατινή» 4 ήμέρες και οι ούνονευματεργάτες της Έλευσίνας όργανωσαν μαζική πορεία διαμαρτυρίας στην Αθήνα.

Τά «Ελεύθερα Συνδικάτα» όργανω το Δημοκρατικό Συνδικαλιστικό Κίνημα, άνασκηπώντας τους άπεργιακούς άγώνες του Ιούνη-Ιουλή έγραφαν: «Οι άγωνιστικές αυτές κινητοποιήσεις που άγκάλιασαν περισσότερους από 35 000 εργαζόμενους, χαρακτηρίζονται από πνεύμα ενότητας, πρωτοφανή ενδοσυασμό και άποφασιστικότητα, γεγονότα που κρηοκινούν μια καινούργια ανάταξη του συνδικαλιστικού μας κινήματος».

Όσοι το πρώτο και βασικό που έδειξαν οι τελευταίοι άγώνες είναι πως σε βασικά ζητήματα όπως είναι η αύξηση των μεροκάματων, των μισθών και των συντάξεων, η έξασφάλιση δουλιάς ή έπιδιώκτων στους άνεργους, η υπεράσπιση των ασφαλιστικών τους δικαιωμάτων και των ασφαλιστικών τους όργανισμών, η υπεράσπιση των δημοκρατικών τους κατακτήσεων και της ειρήνης, οι εργάτες είναι ένομοιοι και θέλουν να παλαίψουν για να τά διεκδικήσουν. Και σ' όποιο έργοστάσιο, έπιχειρήση ή κλάδο γίνεται συγκεκριμένη δουλιά για την όργάνωση της πάλης εκεί η ένότητα και η άγωνιστική θέληση των εργατών μετατρέπονται σε συγκεκριμένη ύλική δόνηση ικανή να υπερνική τά έμπόδια και να ύποχρεώνει την πλουτοκρατία και την κυβέρνηση σε ύποχωρήσεις. Το προσωπικό λχ. των ίδιωτικών λεοφορείων της Αθήνας-Πειραιά με τις κινητοποιήσεις του πέτυχε την έπιτύρωση της συλλογικής σύμβασης, που η κυβέρνηση καθυστερούσε σχεδόν ένα χρόνο, και την άναδρομική καταβολή των αύξήσεων. Οι ίδιωτικοί υπάλληλοι άπόκρησαν την προσπάθεια των εργοδότην να τους καταργήσουν την ήμαραία του Σαββάτου, οι μυλεργάτες

POOR ORIGINAL

της 'Αθήνας-Πειραιά πέτυχαν μερική ικανοποίηση των αιτημάτων τους, οι βιοσυνδικαλιστές του εργοστασίου Καραμαούνα απόσπασαν από τον εργοδότη οικονομική ενίσχυση, οι ολιγοπνευματεργάτες του εργοστασίου «Κρόνος» πέτυχαν την άνωστολή των απολύσεων και την επαναπρόσληψη ενός από τους πέντε εργάτες, που είχαν απολυθεί, οι συνταξιούχοι φυματικοί του ΙΚΑ πήραν το έξιδομα άεροθεραπείας, οι άπεργες του προσωπικού του ΟΤΕ υποχρέωσαν τον ίδιο τον Καραμανλή να δηλώσει, πώς «θά επιληφθεί προσωπικώς των αιτημάτων του προσωπικού του ΟΤΕ» και θά δώσει ευνοϊκές λύσεις, ενώ η κυβέρνηση πριν από τις άπεργίες άρνούνταν κατηγορηματικά κάθε συζήτηση για αύξηση των μισθών του προσωπικού, που ήταν και το κύριο αίτημα των άπεργιών. Κι αυτές είναι μερικές από τις άμεσες έπιτυχίες των εργατικών άγώνων. Πέραν απ' αυτές οι άπεργιακοί άγώνες και οι άλλες κινητοποιήσεις της εργατικής τάξης επέδρασαν για να εκδοθούν μιά σειρά αποφάσεις των διαιτητικών δικαστηρίων, σύμφωνα με τις όποιες δίδονται αυξήσεις στα μεροκάματα και τους μισθούς από 8—11%.

Χρειάζεται συνεπώς να θυμηθεί η δουλιά μας στα εργοστάσια, στις λαχειφίσεις, στους κλάδους για να οργανωνονται οι άγώνες των εργατών για τα ζητήματά τους. Ίδιαίτερα σήμερα, που η κυβέρνηση Καραμανλή και οι 500 οικογένειες της ολιγαρχίας προσπαθούν με κάθε τρόπο να έμποδίσουν την ανάπτυξη των άγώνων της εργατικής τάξης και η δεξιά ήγηση της ΓΣΕΕ συντηρηλόγηση πάλι με την κυβέρνηση σε βάρος των εργατικών συμφερόνων, επιβάλλεται να έταθει προς αυτή την κατεύθυνση η δουλιά των δημοκρατικών δυνάμεων των συνδικάτων και πρώτ' απ' όλα η δουλιά των κομμουνιστών.

* * *

Έπικεφαλής των εργατοπαλλήλων σ' όλους τους άγώνες της τελευταίας περιόδου βρισκόνταν οι πρωτοβάθμιές τους οργανώσεις (σωματεία). Και στις άπεργίες του προσωπικού του ΟΤΕ που κηρύχθηκαν και καθοδηγήθηκαν από την δημοσυνδία και στην 48ωρη ακόμα πανελλαδική άπεργία των άρτεργατών-μυλεργατών μακαρονοποιών, που κηρύχθηκε από τις δημοσυνδιές των κλάδων, ο ρόλος των σωματείων ήταν αποφασιστικός.

Είναι γνωστό λχ. πώς η κυβέρνηση για να μεταώσει τη 48ωρη πανελλαδική άπεργία του κλάδου άσκησε μέσω του ύπουργού Έργασίας Δημητριάτου, πίεση σ'ε στελέχη των Όμοσπονδιών Άρτεργατών και Μυλεργατών-Μακαρονοποιών. Και είναι επίσης γνωστό ότι ορισμένα από τα στελέχη αυτά, δεχόμενα την πολυμορφη πίεση της κυβέρνησης, ταλαντεύθηκαν και άναητούσαν προσχήματα για ν' άναστέλλουν κι αυτή τη φορά την άπεργία όπως άνέστειλαν την 48ωρη πανελλαδική άπεργία του κλάδου τό Φλεβάρη προ 1959. Έδώ φάνηκε καθαρά και αποφασιστικά ο ρόλος των σωματείων των άρτεργατών, μυλεργατών και μακαρονοποιών. Η προαιεργακή προτοιμασία των σωματείων, η συσχείωση των εργαζομένων στα σωματεία τους γίνουν κι αυτοί οι συνδικαλιστές που λίγους μήνες πριν ένήργησαν ένάντια στή έβληση των εργατών.

Πιο αισθητή και πιο επιβλητική άρχισε επίσης να γίνεται η προσωπικότητα των πρωτοβάθμιων οργανώσεων στην πάλη για την άποκατάσταση και υπεράσπιση της συνδικαλιστικής ένότητας. Και από την άποψη αυτή είναι πολύ χαρακτηριστικοί οι έλεγχοι του Γενικού Γραμματέα της Όμοσπονδίας Ολοκόδμου Λυκαρδόπουλου και του Γενικού Γραμματέα της Όμοσπονδίας Έπαλληλικού Προσωπικού Αιτωκηνών Έλλάδας Τυροκόλλη. Και οι δύο εκδήλωσαν τελευταία την έπιθυμία τους να

βελτίωσουν τις σχέσεις των Όμοσπονδιών με τα σωματεία έδεινα που πριν λίγους μήνες είχαν άρνηθεί να πάρουν υπόψη τους και με την ένισχυση, όπως είναι γνωστό, των έξωσυνδικαλιστικών και έξωελληνικών ακόμα δυνάμεων οργανώσαν τά γνωστά «Συνέδρια» για να κρατήσουν τις σφραγίδες των Όμοσπονδιών.

Αν και σε ποιά βαθμό οι συνδικαλιστές αυτοί συναισθάντηκαν τη ζημιά που κάνουν στον κλάδο ή από ποιά πρόθεση έξωκόνου, αυτό, περισσότερο ακόμα, θά το δείξει η ζωή. Ένα πράγμα όμως μπορεί από τώρα να ειπωθεί. Ότι αισθάνονται την ανάγκη να πάρουν υπόψη τους τη γνώμη των σωματείων του κλάδου τους γιατί διαπιστώνουν πώς μόνο οι σφραγίδες δέν τους άρκούν για να διατηρήσουν τον τίτλο του Γενικού Γραμματέα. Ο Τυροκόλης λχ. δέν παρουσιάστηκε σε καμιά από τις συσκέψεις και συγκεντρώσεις που οργανώθηκαν στην Άθήνα και τον Πειραιά από τα σωματεία των έργων και εισπραχέων των ιδιωτικών λεωφορείων γιατί έβρι πώς θ' αποκομματείται από τους εργαζόμενους. Στην Πάτρα μόνο 24 από τους 500 εργαζόμενους σ' αυτόκίνητα πήγαν στην συγκέντρωση που οργανώσε ο Τυροκόλης. Την ίδια περίπου απαμόνωση αισθάνεται και ο Λυκαρδόπουλος.

Φυσικά τα σωματεία του προσωπικού των αυτοκινήτων και των οικοδόμων, μακριά από αυτοκινεμάση και κηλοσμούς και βάζοντας πάνω απ' όλα τα συμφέροντα των εργαζομένων, άρχισαν να συζητούν και με τους δυο συνδικαλιστές: το ζήτημα της άποκατάστασης της ένότητας και έκαναν έποικοδομητικές προτάσεις. Ταυτόχρονα δυναμώνουν την ένότητά τους, κηνηποούν τις δυνάμεις τους και συντονίζουν τις προσπάθειές τους. Γιατί από την πείρα τους έχουν διαχτεί πως όσο πιο δυνατά είναι τα σωματεία τόσο πιο αποφασιστικός γίνεται ο ρόλος τους στην πάλη για την άποκατάσταση της έντητας.

Την τελευταία περίοδο έλο και περισσότερα σωματεία και πολλά συνδικαλιστικά στελέχη από την ίδια την παράταξη του Μακρή άρνούνται να τον άκολουθήσουν στον άντεργιακό καθήσορο που έβγαζε τους ίδιους και τον άνωτατο συνδικαλιστικό οργανισμό. Ο Γ. Γ. της ΓΣΕΕ ζητά άπο τις διοικήσεις των οργανώσεων να ύποψωνουν έλακο πιστης στή «συνεργασία των κλάδων». Όμως τα σωματεία, που ήλυναν ότι οι έργοδοτες και η κυβέρνηση δέν δέχονται να ικανοποιήσουν κανένα αίτημα των εργατών άν δέν υποχρεωθούν άπο τους ίδιους τους έργατες — προχωρούν έλο και πιο αποφασιστικά, στην οργάνωση άπεργιακών άγώνων για τα ζητήματα του κλάδου τους.

Μιλώντας σε συγκέντρωση των εργατών της Άθήνας ο κ. Μεσσαριτάκης, μέλος της διοίκησης της ΓΣΕΕ, έπαινε από ποιά με τόση έμφαση τονίστηκε, άν άντες τους συνδέους, στο 13ο Συνέδριο. Αηλαδή την άνάγκη της υπαίεργησης άπ' άνέξαρτητα άπο πολιτικές πεποιθήσεις, των εργατών. Κι αυτό είναι ο Μακρής με ν' άντικομμουνισμό κηρύσσει τό μίσος και τη δίεσαση.

Ο Γ. Γ. της ΓΣΕΕ έφτασε ές τό κατάπυκνο σημείο να ύποστηρίζει την κηρυγήση Καραμανλή στή σπυροθετημένη άδση ένάντια στον Έθνικό ήρωα της Έλλάδας Μανώλη Γλέζο και τους άλλους πιστούς. Όμως πολλά εργατικά σωματια, χιλιάδες εργάτες απ' έλη τη χώρα και 300 συνδικαλιστικά στελέχη, μόνο από την Άθήνα και τον Πειραιά, κηνήθηκαν δραστήρια για την υπεράσπιση των πατι: απόν ποιά, σε τελευταία άνάληση, ήταν άγώνας για την υπεράσπιση των δημοκρατικών θεσμών στή χώρα μας.

Ολοκληρωτική άποτυχία σημείωσε και η προσπάθεια του Μακρή να παραπεί τους εργαζόμενους και τα συνδικάτα στις φέστες που άργάνωσε η κυβέρνηση σ'εί 10 χρόνια από τη λήξη του έμφυλλου πόλεμου. Είναι χαρακτηριστικό πώς στην

POOR ORIGINAL

πορεία που οργανώσαν, από το ΕΚΑ στη Μητρόπολη, πήραν μέρος μόλις 200 άτομα μεταξύ των οποίων ήταν πολλοί αστυνομικοί με πολιτικά.

Αντίσταση από την πλευρά των σωματείων άρχισε να παρουσιάζεται και στο Έργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης που ελέγχεται από την κίνηση Θεοδώρου-Κυριακόπουλου. Ο Θεόδωρος, όπως είναι γνωστό, διέγραψε από τις γραμμές του ΕΚΘ 10 σωματεία της Θεσσαλονίκης για να απαλλαχτεί από τον έλεγχο και την κριτική και να κρατήσει κάτω από τον απόλυτο έλεγχο του το συνδικαλιστικό κίνημα της μακεδονικής πρωτεύουσας. Κι όμως στο πρόσφατο Συνέδριο του ΕΚΘ αντιπρόσωποι τεσσάρων από τις πιο μαζικές οργανώσεις Έκτακτων Οργανισμών στην Θεσσαλονίκη για με την ταχτική του διαπαι τις δυνάμεις των εργαζομένων και των συνδικάτων. Ένδεικτικό επίσης της αντίστασης, που άρχισε να εκδηλώνεται και στις γραμμές του ΕΚΘ, είναι και το γεγονός ότι ο Θεόδωρος, που σχίζει τα ρούχα του για τον «ελεύθερο» και «δημοκρατικό» συνδικαλισμό και καταραίνεται τον Μακρή γιατί καταπατεί τη δημοκρατία στα συνδικάτα, κατάρτισε σε νέα τροποποίηση του καταστατικού του ΕΚΘ με την προσθήκη και άλλων, ακόμα πιο αντιδημοκρατικών διατάξεων.

Όταν το δεύτερο και επίσης βασικό θετικό στοιχείο που δείχνει την πρόοδο του συνδικαλιστικού κινήματος είναι το ότι δυνάμωσε ο ρόλος των πρωτοβάθμιων εργατικών οργανώσεων και ιδιαίτερα των οργανώσεων εκείνων που αγνοούνται με συνέπεια για τα συμφέροντα των εργατών, για την ταξική ενότητα του συνδικαλιστικού κινήματος. Κι αυτό είχε άμεση και σοβαρή επίδραση και στην ανάπτυξη και στην εκφρασση των αγώνων. Κι ο ρόλος αυτός θα μεγαλώνει από βαθμό που τα σωματεία θα πρωτοστατούν στην διεκδίκηση των εργατοπαλληλικών αιτημάτων και στην οργάνωση των αγώνων για τη λύση τους, από βαθμό που τα σωματεία θα δυναμώνουν τη σύνδεση τους με τους εργατές στα εργοστάσια και τις επιχειρήσεις και θα κάνουν νέα μέλη από τους άνοργάνωτους εργατές.

* * *

Η εργατική τάξη στον αγώνα που διεξάγει για να βελτιώσει το βιοτικό της επίπεδο συναντά όλο και πιο άρνηση και απροκαλλυπτη την εχθρότητα και την επέμβαση της κυβέρνησης και των οργάνων της.

Οι τυπογράφοι της Αθήνας λχ. κατέβηκαν σε απεργία για να υπερασπίσουν κεκτημένα δικαιώματα. Η κυβέρνηση, αν ήθελε να φανεί έστοι και στο ελάχιστο συνεπής προς τις υποσχέσεις της, έπρεπε να τηχθεί με το μέρος των τυπογράφων γιατί αυτοί ήταν οι πολλοί και γιατί είχαν δικαίωμα. Τι έκανε όμως η κυβέρνηση Καραμανλή; Χρησιμοποίησε το νόμο 3237 υποχρέωσε τους τυπογράφους να ανατείνουν την απεργία. Με τον τρόπο αυτόν υπερασπίσε τα συμφέροντα των εργοδοτών σε βάρος των συμφερόντων των 1000 εργατικών οικογενειών των τυπογράφων.

Άλλη περίπτωση. Το προσωπικό του ΟΤΕ πρόβαλε το αίτημα για αύξηση των αποδοχών του κατά 15%. Και αποδείχθηκε με συγκεκριμένα στοιχεία ότι είναι άμεση ανάγκη να αυξηθούν οι μισθοί και ότι υπάρχουν όλες οι οικονομικές δυνατότητες να δοθεί αύξηση. Κι επειδή η διεύθυνση του ΟΤΕ άρνήθηκε να ικανοποιήσει το αίτημα των εργαζομένων το προσωπικό αποφάσισε να προχωρήσει στον άπειρο αγώνα. Και όμως έχωμε επέμβαση της κυβέρνησης. Ο ύποπτος των συγκοινωνιών επιστράτευσε σημαντική μερίδα από το προσωπικό.

Στις απεργιακές εκδηλώσεις των άρκεργατών, μιλερργατών και μακαρονοποιών η κυβέρνηση έβλεπε στη διάθεση των εργοστασιακών αστυνομικών και φαντάρους για να κινήσουν τα άρτοποιητικά εργοστάσια και τους μύλους.

Έτσι στις απεργίες της τελευταίας περιόδου έγινε, ακόμα πιο φανερό πως η κυβέρνηση Καραμανλή, παρά τις διακηρύξεις ενδιαφέροντος για τους εργατές, δεν διστάζει να πάρει τα πιο στυγνά αντιδημοκρατικά μέτρα και άντεργατικά μέτρα προκειμένου να υπερασπίσει τα συμφέροντα της κλυταρχατικής ολιγαρχίας της οποίας είναι πιστός υπηρέτης.

Φυσικά η άνοιχτη επέμβαση της κυβέρνησης δυσκολεύει, σε ένα βαθμό, τους αγώνες των εργατών. Άλλωστε για αυτό το σκοπό επέμβαίνει η κυβέρνηση. Ταυτόχρονα όμως οι κυβερνητικές άντεργατικές επέμβασεις στα συνδικάτα και τους αγώνες της εργατικής τάξης, διαλύουν το μύθο του δήθεν διαιτητικού ρόλου του κράτους, αποκαλύπτουν το πραγματικό πρόσωπο της κυβέρνησης Καραμανλή και στρέφουν ενάντια της όλοένα και περισσότερους εργατές και υπάλληλους που βλέπουν πως στην προσπάθειά τους να βελτιώσουν το βιοτικό τους επίπεδο είναι υποχρεωμένοι να αντιμετωπίσουν και να αποκρούουν την κυβερνητική επίθεση στα συνδικάτα και τους αγώνες τους.

Τα γραφεία της ΓΣΕΕ λχ., είχαν κατακλυστεί από τηλεγραφήματα εργατοπαλληλικών οργανώσεων που, όπως ανακοίνωσε η ίδια η διοίκηση της Συνομοσπονδίας, συγμιόταν την κυβέρνηση για τα αντισηταρχατικά και αντιδημοκρατικά μέτρα που πήρε ενάντια στους απεργούς.

Πάνω από 50 βασικές εργατικές ενώσεις της Αθήνας, Πειραιά και Θεσσαλονίκης μεταξύ των οποίων η Όμοσπονδία Ηλεκτρισμού, Όμοσπονδία των εργαζομένων στη χημική βιομηχανία, κ.ά. διαμαρτυρήθηκαν ενάντια στις συλλήψεις και τις έκποσεις συνδικαλιστικών στελεχών.

Σήμερα όχι μόνο η μεγάλη πλειοψηφία των εργατών, αλλά και συνδικαλιστές των πιο διαφορετικών παρατάξεων βλέπουν, πως η καθήλωση των μεροκάματων, των μισθών και των συντάξεων, η κατάλυση των υπολεμμάτων των συνδικαλιστικών και δημοκρατικών ελευθεριών, η επίθεση ενάντια στις πιο συνεπείς δημοκρατικές δυνάμεις και η τρομοκρατική αποκαλήωση των οργάνων του Καραμανλή, ή απόφαση για την εγκατάσταση των πυραυλικών βάσεων, κλπ. είναι πλευρές της ίδιας πολιτικής. Της πολιτικής του ψυχρού πολέμου και της έντασης της αντιμεταλέυσης των εργαζομένων. Κι αυτό δημιουργεί ευνοϊκότερες συνθήκες και μεγαλύτερες δυνατότητες για να αναπτυχθεί ο αγώνας για τις συνδικαλιστικές και δημοκρατικές ελευθερίες και για την ειρήνη, σαν αναπόσπαστο μέρος της πάλης για τις οικονομικές και ασφαλιστικές διεκδικήσεις των εργατών.

* * *

Η κυβέρνηση Καραμανλή έχει διακηρύξει πολλές φορές το «ένδιαφέρον» της για τους αγρότες και τα μεσαία στρώματα των πόλεων που, όπως ισχυρίζεται η κυβέρνηση, απειλούν την κοινωνική της βάση. Κι όμως σήμερα όλες οι κατηγορίες των άρτοτων, οι σιταπαργαγοί, βαμβακοπαργαγοί, κανοπαργαγοί, σταφιδοπαργαγοί, φρούτοπαργαγοί, διαμαρτυρούνται και αγωνίζονται ενάντια στην πολιτική που ακολουθά η κυβέρνηση απέναντί τους.

Οι κανοπαργαγοί της Ξάνθης, όπως είναι γνωστό, οργάνωσαν συλλλητήριο και ξεκλώθηκαν στη σιδηροδρομική γραμμή διακόπτοντας για κάμποσες ώρες τη συγκοινωνία. Οι σιταπαργαγοί του χωριού Στεφανόβιο μαζί με τις γυναίκες και τα παιδιά τους κατέβηκαν στο δημόσιο δρόμο Βόλο-Λάρισα και σε ένδειξη διαμαρτυρίας σκόρπασαν μεγάλες ποσότητες από το άσπυλο σιτάρι τους.

POOR ORIGINAL

Οι βιοτέχνες και μικροβιομηχανοί κλαστικοί ανταρτοί, στο τελευταίο Πανελ-
λήνιο Συνέδρό τους (έγινε στην Αθήνα από τις 30.8 ως τις 27.9) κατάγγελλαν
την κυβέρνηση γιατί φορτώνει τα φορολογικά βάρη στους ώμους των μικροεπιχει-
ρηματιών, γιατί δεν τους δίνει επαρκείς πιστώσεις, γιατί έχει αφήσει ελεύθερες
τις εισαγωγές από το ξέωτερικό, γιατί δίνει την Ελλάδα στο άρμα των διακο-
ρων διεθνών οικονομικών σχηματισμών όπως την Κοινή Ευρωπαϊκή Άγορά.

Στην Αθήνα έγινε μεγάλη συγκέντρωση διαμαρτυρίας των ρακτών, εμπιο-
ραπτών και άλλων βιοτεχνών του κλάδου ενάντια στην κυβερνητική πολιτική.

Στη Θεσσαλονίκη η διοίκουσα Επιτροπή της δημοσκοπίας επαγγελματιοβιοτε-
χνών άποφάσισε να κλείσουν τα καταστήματα σ' ένδειξη διαμαρτυρίας προς την
πολιτική της κυβέρνησης.

Στη Μυτιλήνη οι Ψυλλοργοί, εκπαιδευτικοί και οι Ψυλλοποιοί κατέβηκαν σε
24ωρη άπεργία. Στην Κέρκυρα οι κουρείς έκλεισαν για 2 ώρες τα μαγαζιά τους
σ' ένδειξη διαμαρτυρίας για την εγκατάλειψή τους από την κυβέρνηση. Στη Δράμα
οι επαγγελματιοβιοτέχνες και χημικοί άποφάσισαν να κηρύξουν 24ωρη πρωτοπορη-
τική άπεργία.

Σ' άπεργιακό άγώνα άποφάσισαν να προχωρήσουν οι παντοπώλες και οι άνο-
χητές των υπεραστικών λεωφορείων σ' όλη τη χώρα. Ακόμα και οι παρακαθη-
μήχανοι έκηρύχσαν 48ωρη άπεργία γιατί η κυβέρνηση επιβαρύνοντας την νότια
παραγωγή με φορολογία 35% ενοεί την εισαγωγή και είδους από το ξέωτερικό.

Άποτελεί πολύ σημαντικό έλλογος στοιχείο το ότι, την τελευταία περίοδο,
ύποστηρίζονται περισσότερο οι άγώνες των εργατών από κά μισαία στρώματα. Έπί-
σης έχουμε κοινές ενέργειες των άργανώσεων των εργατών με τις άργανώσεις των
επαγγελματιοβιοτεχνών και εμπόρων. Στις Σέρρες λχ. το Έργατικό Κέντρο, η
Όμοσπονδία βιοτεχνών, η Ένωσση Γεωργικών Συνεταιρισμών και ο Έμπορικόν
Σύλλογος ύποβαλαν κοινά ύπόμνημα στην κυβέρνηση και τους άρχηγούς των κομ-
μάτων εις το όποιο προτείνουν συγκεκριμένα μέτρα για να βελτιωθεί η κατάσταση
στο Νομό. Στην Καβάλλα, στη Θεσσαλονίκη και στις άλλες πόλεις άργανώθηκαν
κοινές συσκέψεις. Στην Σάνθη και στα Τρίκαλα οι επαγγελματιοβιοτέχνες ύπο-
στήριξαν τα αίτηματα των εργατών.

Όσοι σήμερα έπιάς από την εργατική τάξη μπαίνουν οι κίνηση έλο και με
άποφασιστικά και Έλλα εργαζόμενα στρώματα του πληθους ενάντια στην κα-
βέρνηση Καραμανλή και την πολιτική της. Και προβάλλει πιο έπαχτη, ή άνάγκη
του συντονισμού των άγώνων των εργατών με τις κινήσεις των άργωτων,
των επαγγελματιοβιοτεχνών και μικροεμπόρων. Κι αυτό είναι ένα από τα καθήκοντα
που μπαίνουν στην εργατική τάξη και στα συνδικάτα της. Μία σ' αυτή την κοινή
πάλη για τη βελτίωση του βιοτικού επιπέδου όλων των εργαζόμενων, για την άνο-
τάσταση και την υπερέλιση των δημοκρατικών τους ελευθεριών, για την άνο-
πτιξη των δημοτικών σχέσεων με όλες τις χώρες, για την ειρήνη και την δημοκρατική
συντάραξη μ' όλους τους λαούς, και πρώτα απ' όλα με τους λαούς των γειτονικών
μας χωρών, ή εργατική τάξη θά κερδίσει τον τιμητικό τίτλο της πρωτοπορείας
στην πάλη για την άλλαγή.

ΤΟ ΕΑΜ—ΣΗΜΑΙΟΦΟΡΟΣ ΤΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ

ΜΗΤΣΟΥ ΚΑΪ ΛΑ

Έχουν περάσει δεκαοχτώ χρόνια από τις 27 Σεπτέμβρη 1941, τη μέρα,
πού με πρωτοβουλία του ΚΚΕ ιδρύθηκε το Έθνικό Άπελευθερωτικό Μέτωπο-ΕΑΜ,
ή άργάνωση που συνεκρίωσε, ένένευσε και καθοδήγησε το Έθνος στην ήρωική
άγώνα ενάντια στους φασίστες κατακτητές για την εθνική άπελευτέρωση και τη
δημοκρατική άναγέννηση της πατρίδας μας. Κάτω από τις σημαίες του ΕΑΜ
συγκεντρώθηκε ή συντριπτική πλειοψηφία του Έθνους, γιατί οι σοκοί, που έβλεπε
και για την πραγματοποίηση των όποιων κάλεσε το Έθνος να παλαίψει, άνταποκρι-
νόνταν άπόλυτα στους πόθους του λαού μας.

Τό ΕΑΜ κατόρθωσε να έμπνευσει στον ελληνικό λαό τα ήθικα εκείνα που
δταν ύλοκοήθηκαν μετέπειτα διόκληση την Έλλάδα σ' ένα άπέραντο μέτωπο. Οι
πολιτικές και τα χωρικά, τά βουτιά και οι κόμποι, τά εργοστάσια και οι φάμπρικες,
οι συναισθημοί και τά γραφεία και τά κάθε είδους ήρώματα έγιναν τά όχημα, που
πάνο τους έσπασε ή λύσσα των ξένων κατακτητών και ντόπιων προδοτών, τά όχημα
της επίθεσης του λαού μας για τη συντριβή που κατακτητή και την έξόν-
ωση του, για την άπελευτέρωση της χώρας μας.

Ο λαός μας όμως, που έδωσε στην πάλη για την άπελευτέρωση της πατρίδας
άμέτρητες θυσίες, δεν κατόρθωσε να δρέψει τους καρπούς της νίκης του. Η πλου-
τοκρατική άλιγαρχία, που στην περίοδο της γερμανοφασιστικής κατοχής είτε συνερ-
γάζτηκε άνοιχτά με τους κατακτητές, είτε τήρησε στην άρχή παθητική στάση
και πέρασε άργότερα στην ένδάρθρωση της συνεργασίας με τους κάτακτητές ή
και σ' ενεργητική συμμετοχή, άργάνωσε με τους άγγλους ήμπεριαλιστές την Ένοπλη
έλέμβση του Δεκέμβρη και άναψε τον ήμυλιο πόλεμο με σοκοπό να συντρίψει το
λαϊκό κίνημα. Άπό τότε δια αυτά τά χρόνια ξένοι και ντόπιοι δυνάστες προσπά-
θησαν μ' όλα τά μέσα, που έχουν στη διάθεσή τους, να λερύσουν τό έργο που
ΕΑΜ, να συκοφαντήσουν την ψυχή του, το ΚΚΕ. Μάταιος κόπος. Κάθε χρόνο με
μεγαλύτερη δύναμη ξεπηδά στη μνήμη του λαού μας τό μεγάλο έργο που επιτέλεσε
στά χρόνια της έθνικής αντίστασης κάτω από την καθοδήγηση του ΕΑΜ. Τό έργο
του ΕΑΜ έφερε μια βαθιά άλλαγή, σφρηράτησε στην ψυχή του λαού την πίστη
στη δυνάμη του, διαπαιδαγόησε στο πνευμα της θυσίας και μεταμόρφωσε
σε συνειδητός και θαρραλούς άγωνιστές της λευτεριάς, της άνεξαρτησίας και της
δημοκρατίας μυριάδες άπλόως άνθρώπους της πατρίδας μας, που πάλαψαν έπι-
κεφαλής του λαού και θυσιάστηκαν για τις πατριωτικές και δημοκρατικές τους
ιδέες. Τό έργο του ΕΑΜ κλονίζει με πολύτιμη πείρα τό λαό μας και στους σημε-
ριούς του άγώνες, άποτελεί πολύτιμο κεφάλαιο στην πάλη του για ένα καλύτερο
μέλλον.

ROOM ORIGINAL

* * *

Δεκαπέντε χρόνια τώρα οι ντόπιοι και οι ξένοι εμπνευστές και οργανωτές του εμφυλίου πολέμου προσπαθούν με όλα τα μέσα να συκοφαντήσουν το έργο του ΕΑΜ. Για να δικαιολογήσουν την προδοσία τους στη διάρκεια του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα, ισχυρίζονται, πώς το ΚΚΕ δεν είχε σκοπό να αντιταχθεί στους κατακτητές, ότι η αντίσταση του ΚΚΕ ενάντια στους χιτλερικούς άρχισε μετά την επίθεση της χιτλερικής Γερμανίας ενάντια στη Σοβιετική Ένωση, ότι «επί το ΚΚΕ θυμώθηκε την ελληνική του ύπδσταση» (Θ. Δ. Τσάτσου: «Ο Δεκέμβρης»), «αφού έληξε το ειδύλλιο Χίτλερ - Στάλιν» (Δηλώσεις Ε. Καλιαντζή 28.8.50).

Η αλήθεια όμως είναι εντελώς διαφορετική. Το ΚΚΕ από την ίδρυσή του ακόμα ύψωσε θαρραλέα τη φωνή του ενάντια στον πόλεμο, για την υπεράσπιση της ειρήνης. Στην περίοδο πριν από το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, όταν τα αδικαιώματα όχι μόνο δεν αντιδρούσαν, αλλά διευκολύνουν την άνοδο του φασισμού, ήδη η πολιτική του κόμματος αποβλέπει στη συσπείρωση όλων των αντιφασιστικών δυνάμεων, γύρω από την εργατική τάξη, με σκοπό την απόκρουση του φασισμού και του πολέμου, τη βελτίωση της θέσης των εργαζομένων, την υπεράσπιση των δημοκρατικών ελευθεριών και της ειρήνης. Κι αυτή του την πολιτική το ΚΚΕ δεν την εγκαταλείπει, παρά τις διώξεις, τις φυλακίσεις και τις εκτοπίσεις των μελών και στελεχών του. Ούτε στιγμή δεν σταματά να προειδοποιεί το λαό μας για τον κίνδυνο, που απειλούσε την ανεξαρτησία της χώρας, να τονίζει, ότι θα υπερασπίσει με όλες του τις δυνάμεις την ανεξαρτησία και την ακεραιότητα της χώρας από την άδικη της εξωτερικής επίθεσης.

Και άργότερα, όταν ο Μουσολίνι εκετιμήκε ενάντια στη χώρα μας, οι κομμουνιστές μέλη και στελέχη, που βρίσκονταν στις φυλακές και τα ξερονήσια, κάλεσαν το λαό να ενωθεί σε ένα πανεθνικό μέτωπο και να υπερασπίσει την ανεξαρτησία της πατρίδας και οι ίδιοι ζήτησαν να σταλούν στην πρώτη γραμμή του μετώπου για να πολεμήσουν ενάντια στον επιδρομέα, για την ανεξαρτησία της χώρας και την ακεραιότητά της, παρά το γεγονός, ότι στην εξουσία βρίσκονταν μια κυβέρνηση, που χρόνια δόλοληρα είχε στερήσει τις ελευθερίες του λαού και είχε τυραννήσει απάνθρωπα εκατοντάδες μέλη και στελέχη του στις φυλακές και τα ξερονήσια. Μέ τη χιτλερική επίθεση οι κομμουνιστές κράτησαν την ίδια πατριωτική στάση και η κατοχή από την πρώτη στιγμή τους βρέθηκε στις επάλξεις του μετώπου αντίστασης ενάντια στον επιδρομέα. Οι εξεριστοι κομμουνιστές της Φολέγανδρου και της Ανάφης, που δραπέτευσαν πριν ακόμη αρχίσει η μάχη της Κρήτης, κέρρασαν στην Κρήτη και ζήτησαν να πολεμήσουν ενάντια στους γερμανούς, κίστησαν από τις μοναρχοφασιστικές αρχές και κλείστηκαν στις φυλακές. Το πατριωτικό τους χρέος όμως το έκαναν παρά την αντίδραση των λαθνοσυλλαβών. Ξέφυγαν, όταν ένοιξαν οι πόρτες των φυλακών από τους βομβαρδισμούς, και σχημάτισαν τις πρώτες ένοπλες ομάδες αντίστασης, που συνέχισαν τον αγώνα μέχρι την απελευθέρωση. Σ' αυτές τις ομάδες ήταν ο Σπύργιος Άνασσασιάνης, ο Μιχάλης Βασιλάκης, ο Νίκος Μανουδάκης κλπ., στελέχη όλων του ΚΚΕ. Πράξη αντίστασης, είναι η δραπέτευση του Μάη 1941 μιας σειράς μελών και στελεχών του κόμματος από τις φυλακές και τα στρατόπεδα, όπου τους παρέδωσαν οι σημερινοί «έθνοσωτήρες» Μανιαδάκης, Καλατζής, Δημητράτος. Ένω η παράδοση 1000 σχεδόν αγωνιστών του λαού στα χέρια των γερμανών κατακτητών ήταν μια ακόμα προδοσία στη σειρά των προδοσιών, που επέλεξε η πλουτοκρατική ολιγαρχία σε βάρος του λαού. Έκατοντάδες αγωνιστές μας, προδομένοι από τους τεταρτοϋγονιστιανούς,

πέσαν κάτω από τα βόλια του κατακτητή πιστοί στα ιδανικά, με τα όποια τους διαπαιδαγώγησε το ΚΚΕ.

Το ΚΚΕ από τις πρώτες μέρες της χιτλερικής κατοχής άρχισε να οργανώνει την αντίσταση του λαού. Καμιά συγκοφανία δεν μπορεί να σβήσει τα αδιάφυστα γεγονότα και ντοκουμέντα. Οι αγωνιστές του ΚΚΕ που δραπέτευσαν με όσους μέγαν έξω άρχισαν άμέσως την κίνηση για την οργάνωση της αντίστασης στον κατακτητή. Έτσι: το δεύτερο δεκαεπενθήμερο του Μάη 1941 κωλοφόρησε προκήρυξη του κόμματος, που κάλυψε το λαό σε αντίσταση και είχε σοβαρή απήχηση στο λαό και σε πολλούς παράγοντες. Παράλληλα, από το πρώτο δεκαεπενθήμερο του Μάη 1941, το ΚΚΕ απευθύνεται με αντιπροσώπους του στους άρχηγούς ή εκπροσώπους των άλλων κομμάτων με την πρόθεση να συγκροτηθεί ένα πανεθνικό μέτωπο πάλης για την επίβωση του λαού, για τα σταμάτημα της φασιστικής τρομοκρατίας, των συλλήψεων και των εκτελέσεων, για την αποτίναξη του ξενικού ζυγού. Έτσι, έγιναν επαφές με τους ηγέτες των φιλελευθέρων Σορούλη, προοδευτικών Καφαντάρη, συντηρητικών-φιλελευθέρων Γουατά και εκπροσώπους του Λαϊκού κόμματος, και των κομμάτων του Μυλωνά και Κανελλοπούλου. Ξέχωρα απ' αυτούς οι επαφές επεκτάθηκαν και σε οργανώσεις, ομάδες και ξεχωριστά άτομα, που έδειχναν διάθεση να παλαίψουν ενάντια στον κατακτητή. Την τερτσάνα απήχηση που είχαν στο λαό οι προσπάθειες του ΚΚΕ για την οργάνωση της αντίστασης δείχνει και η πρώτη πράξη της αντίστασης, το κατέβασμα της χιτλερικής σημαίας από την Ακρόπολη. Και είναι χαρακτηριστικό, ότι ο έθνικός μας ήρωας Μανώλης Γλέζος, όταν στην τελευταία δική ο πρόεδρος έλληρε να άμφισβητήσει, ότι η πράξη αυτή έγινε κάτω από το γενικότερο πνεύμα αντίστασης, που ένέπνεε το ΚΚΕ, ο Γλέζος απάντησε: «μην ξεχνάτε πώς ο φίλος μου Άπ. Σάντας ήταν από τότε κομμουνιστής».

Οι προσπάθειες οργάνωσης της αντίστασης από το ΚΚΕ, που όπως δείχνουν αδιάφυστα τα γεγονότα και ντοκουμέντα έχουν άρχισε άμέσως από τις πρώτες μέρες της κατοχής, πριν εκδηλωθεί η επίθεση του Χίτλερ στη Σοβιετική Ένωση, συνεχίζονται έντατικότερα. Στο τέλος του Ιουνίου 1941 συνεχίζεται η δη όλομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ, που τέλειωσε την 1η του Ιούλη του 1941. Η όλομέλεια έβαλε σαν βασικό καθήκον στους κομμουνιστές να οργανώσουν την πάλη του ελληνικού λαού για την αποτίναξη του ξενικού ζυγού και κάλεσε όλο τον ελληνικό λαό, όλα τα κόμματα και τις οργανώσεις του, σε ένα έθνικό μέτωπο της απελευθέρωσης για το δίωξιμο της γερμανοϊταλικής κατοχής από την Ελλάδα: β) για την άναυπη της κυβέρνησης — οργάνει του: γ) για την καθημερινή ύποστηριξη και υπεράσπιση της Σοβιετικής Ένωσης: δ) για την ύποστηριξη κάθε συνεπούς αντιφασιστικής δύναμης με όλα τα μέσα: ε) για το σχηματισμό κυβερνήσεων από όλα τα κόμματα, που θα αποκαταστήσει τις δημοκρατικές ελευθερίες του λαού, θα του εξασφαλίσει ψομί και δουλιά, θα συγκρατήσει συνταχτική εθνοσύνεση και θα υπερασπίσει την ακεραιότητα και την ανεξαρτησία της Ελλάδας, από κάθε ξενική ήμεραλιστική δύναμη». Την ίδια έκκληση απήχθησε τό ΚΚΕ και στις αρχές του Σεπτεμβρίου 1941, κάλώντας όλο το έθνος να ενώσει τις δυνάμεις του, όχητα από παρατάξεις και να χτυπήσει με όλα τα μέσα. Έτσι, παρά την αντίδραση όρισμένων εκπροσώπων της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας, στις 27 του Σεπτεμβρίου 1941, ύπογράφτηκε η συμφωνία για τη δημιουργία του Έθνους Άπελευθερωτικού Μετώπου — ΕΑΜ. Στο ΕΑΜ, που σχηματίστηκε στις αρχές από τα κόμματα: Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας (ΚΚΕ), Ένωση Λαϊκής Δημοκρατίας (ΕΛΔ), Σοσιαλιστικό Κόμμα Ελλάδας (ΣΚΕ), Άρστικό Κόμμα Ελλάδας (ΑΚΕ), μπήκαν άμέσως κατόπιν οι άριστεροί φιλελεύθεροι, η Δημοκρατική Ένωση, η Πανελλήνια

POOR ORIGINAL

Επιτροπή Δημοσίων Υπαλλήλων, το Έργατικό ΕΑΜ (ΕΕΑΜ), το ΕΑΜ Νέων (ΕΑΜΝ), ή Έθνική Αλληλεγγύη (ΕΑ).

Σήμερα λοιπόν η υπόλογη απέναντι στο Έθνος πλουτοκρατική ολιγαρχία του στην περίοδο της γερμανοφασιστικής κατοχής πήρε το δρόμο της φυγής ή του θησαυρισμού και της ανοικτής ή σκεπασμένης συνεργασίας με τον κατακτητή, ηγά και ρέστα. Το τιμημένο ΚΚΕ δεν είναι όμως άπολογομένο. Έκανε, κάνει και θα κάνει πάντα το καθήκον του απέναντι στο λαό και την πατρίδα σε κάθε δυσκολη περίπτωση. Τα συμφέροντα της εργατικής τάξης είναι στενά δεμένα με τα συμφέροντα όλου του Έθνους. Η εργατική τάξη της Ελλάδας, με πολιτικό της εκπρόσωπο το ΚΚΕ, παλαίοντας για τα ταξικά της συμφέροντα, στέκεται σύγχρονα στις πρώτες γραμμές της πάλης για τα συμφέροντα όλων των εργαζομένων, πρωταπόρος μαχητής σε κάθε εθνικό αγώνα. Γι' αυτό και από τις πρώτες στιγμές της χιτλεροφασιστικής κατοχής σημαφόρος της πάλης ενάντια στον κατακτητή αναδείχτηκε η εργατική τάξη, με επικεφαλής το ήρωικό της Κόμμα, το ΚΚΕ. Με τον ήρωισμό και την αυτοθυσία της αναδείχτηκε σε ηγέμονο του εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος, συσπειρώνοντας γύρω της την συντριπτική πλειοψηφία του Έθνους, όλες τις ζωντανές δυνάμεις του: την αγροτιά, τα μικροαστικά στρώματα, την εθνική διανοηση, την εθνική αστική τάξη. Οι προσπάθειες του ΚΚΕ για τη συσπειρωση των πατριωτικών δυνάμεων και το στεφάνωμα των προσπαθειών αυτών, με την ίδρυση του ΕΑΜ το Σεπτέμβρη 1941, είναι από τις μεγαλύτερες εθνικές υπηρεσίες του ΚΚΕ, που καμιά σκυφαντία και διαστρέβλωση της ιστορίας δεν μπορούν να τις ξεγράψουν.

Η συσπειρωση και συνένωση των πλατιών πατριωτικών δυνάμεων στον αγώνα κατά του κατακτητή κάτω από τη σημαία του ΕΑΜ, ή ένδοξη που επιτεύχθηκε στην πάλη για την εθνική απελευθέρωση και τη δημοκρατική αναγέννηση του τόπου αποτελεί μία ένδοξη σελίδα της ιστορίας μας. Και η τιμή γι' αυτό ανήκει στο ΕΑΜ, που σπρωσε ψηλά τη σημαία της ενότητας του Έθνους, στο ΚΚΕ, που ήταν η ψυχή του ΕΑΜ. Γι' αυτό το σκοπό το ΕΑΜ δημιούργησε και τις γνήσιες εθνικοαπελευθερωτικές οργανώσεις της ΕΠΙΟΝ, της Έθνικής Αλληλεγγύης, τον ένδοξο ΕΛΑΣ, που έγραψε στις πόλεις, στα βουνά και στους κάμπους της πατρίδας μας σελίδες άφθαστου ήρωισμού. Χάρη σ' αυτή την πολιτική, και στη διάκριση της πάλης ενάντια στο φασίστα κατακτητή, με ηγεμόνα την εργατιά, ή συμμαχία της εργατικής τάξης με την αγροτιά και τα άλλα στρώματα των εργαζομένων, καθώς και με την εθνική αστική τάξη. Η πολιτική αυτή ήταν, είναι και θα είναι για το ΚΚΕ το μεγαλύτερο όπλο ενάντια στους ξένους ιμπεριαλιστές, που έπιβουλεύονται την ανεξαρτησία της χώρας μας, και ενάντια στους ντόπιους έχθρους του λαού μας, την αλυτοκρατική ολιγαρχία και τα δραγνά της. Η ένδοξη που έγινε στην πάλη για την εθνική απελευθέρωση και την προκοπή του τόπου ήταν και παραμένει για τους ξένους ιμπεριαλιστές και την οικονομική ολιγαρχία της χώρας μας ο χειρότερος εχθρός και γι' αυτό την πολέμησαν πάντα με κάθε μέσο, που έχουν στη διάθεσή τους.

Έτσι για πρώτη φορά στα χρόνια του εθνικοαπελευθερωτικού πολέμου, που καθοδήγησε το ΕΑΜ, υπερνικήθηκε ο εθνικός διχασμός. Αυτό χρειάζεται ιδιαίτερα να τονιστεί εδώ, γιατί η αντίραση με έμπνευση και μέθοδο προστάθηκε, από την

εποχή ακόμα της διεξαγωγής της πάλης για την εθνική ανεξαρτησία, να διασφαλίσει την αλήθεια και τα γεγονότα, σκυφαντώντας το ΕΑΜ και το ΚΚΕ, ότι είναι υπεύθυνα για τον εθνικό διχασμό. Μά τα γεγονότα είναι και δώ πεισματικά και ξεκαπάζουν πέρα για πέρα και τις σκυφαντίες αυτές και τις διαστρεβλώσεις.

Ακόμα από τις πρώτες μέρες της χιτλερικής κατοχής οι κομμουνιστές ύψωσαν τη σημαία της εθνικής ενότητας στην πάλη ενάντια στον κατακτητή. Όχι μόνο δεν επέδωκαν να «μονοπωλήσουν» τον αγώνα, αλλά έκαναν το πάν για να συνενώσουν όλους τους πατριώτες, χωρίς να ξηραίνουν ούτε τους μοναρχικούς και τους άλλοτε παρασυρμένους οπαδούς της 4ης Αυγούστου, διαφωνώντας μάλιστα στο σημείο αυτό και με πολλούς άστοιχους πολιτικούς, που με πρόφαση τον πλατύ χαρακτήρα του ΕΑΜ άρνιόνταν τη συνεργασία τους.* Το ΚΚΕ και άργότερα το ΕΑΜ επέμεναν, ότι κανείς δεν έχει δικαίωμα ν' απολείσει από τον αγώνα όποιον έχει τη διάθεση να πολεμήσει ενάντια στους κατακτητές και να σεβαστεί την αρχή της λαϊκής κυριαρχίας μετά την απελευθέρωση.

Σ' όλο το διάστημα της χιτλερικής κατοχής το ΚΚΕ, πριν και μετά την ίδρυση του ΕΑΜ, κατέβαλε κάθε δυνατή προσπάθεια για να επιτευχθεί το έναιο εθνικό μέτωπο αντίστασης και από τα πάνω. Η 8η Ολομέλεια — Ιούλιος 1941, ή 7η — Σεπτέμβριος 1941, ή 8η — Γενάρης 1942, ή Πανελλαδική Συνδιάσκεψη του Δεκέμβρη του 1942 κλπ. τίθοναν την ανάγκη της συνένωσης όλων των πατριωτικών δυνάμεων στην πάλη ενάντια στον κατακτητή ή έκαναν συγκεκριμένες προτάσεις σ' άλλα κόμματα για το σχηματισμό ενιαίου μετώπου πάλης ενάντια στους κατακτητές. Οι προτάσεις επίσης του ΕΑΜ το Δεκέμβρη του 1942, την άνοιξη του 1943 προς τα πολιτικά κόμματα για τον ίδιο σκοπό, τον Ιούλη του 1943 από την αντιπροσωπεία του ΕΑΜ, που πήγε στο Κάιρο για διεύρυνση της κυβέρνησης Τσουδερού, ή έκκληση του ΕΑΜ στις 15.12.43 για άμεση συγκρότηση κυβέρνησης Έθνικής Ενότητας στην Έλεύθερη Ελλάδα, ή πρόταση της ΠΕΕΑ στις 10.3.44 στην κυβέρνηση Τσουδερού για σχηματισμό κυβέρνησης εθνικής ενότητας κλπ. είναι συγκεκριμένες πολιτικές πράξεις, που κανείς δεν μπορεί στα σοβαρά να άρνηθεί, ότι άποσκοπούσαν στην εθνική μαχητική συγκέντρωση όλων όσων θέλαν να αγωνιστούν για το δικαίωμα του κατακτητή για τη δημοκρατική αναγέννηση της πατρίδας. Αλλά είναι άφθαστα ιστορικά γεγονότα, που άποδεικνύουν άδωμάιστα, πως είναι έξω από κάθε λογική, από κάθε ιστορική αλήθεια ο Ισχυρισμός, ότι το ΚΚΕ και το ΕΑΜ θέλανε τάχα να μονοπωλήσουν τον εθνικό αγώνα.

Τόν διχασμό και τον εμφύλιο πόλεμο τον θέλησαν, τον υποδαύλιαν και τελικά πέτυχαν να τον πραγματοποιήσουν ή πλουτοκρατική ολιγαρχία με τη βοήθεια των άγγλων ιμπεριαλιστών, που έπεμβησαν Ένοπλα τό Δεκέμβρη του 1944 και άνεκφον την ειρηνική δημοκρατική εξέλιξη της χώρας μας. Η πλουτοκρατική ολιγαρχία με τη βοήθεια των άγγλων πρώτα και άργότερα των αμερικάνων ιμπεριαλιστών άργάνωσαν το αματηρό τρομοκρατικό μεταβαρκεϊτιανό δργμο ενάντια στο λαό, αυτού τέλος άναφαν τον εμφύλιο πόλεμο του 1946 — 49. Δεν είναι του θέματος μας να ζητήσουμε λεπτομερειακά πως άργανώθηκε ο εμφύλιος πόλεμος από την ελληνική άντιραση και τους ξένους Παραδύτομους μόνο τη γνώμη που διατύπωσαν στις 5 Ιούνη 1945 οι πέντε άρχηγοι που Κέντρου, Σοφούλης, Καραντάρης, Τσουδερός, Πλαστήρας, και Μιλωνάς, για το πως ο μηχανισμός του κράτους της πλουτοκρα-

* Βλ. «Ιστορικών Άρχείων Έθνικής Άντιστάσεως», Άρχίλιος 1958, σελ. 43.
3 «ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ» ΑΡ. 9/1959

POOR ORIGINAL

τικής ολιγαρχίας, που προήλθε από την αγγλική επέμβαση πό Δεκέμβρη '40 1944, και οι τρομοκρατικές οργανώσεις της δεξιάς οργανώσαν και εξαπέλιψαν το μονό-πλευρο εμφύλιο πόλεμο ενάντια στο λαό. «Αι τρομοκρατικά οργανώσεις της άκρας δεξιάς — Έγρυφον οι πέντε άρχηγοί — των οποίων αι κοριώτεροι είχαν όπισθε εν μέρει υπό των Γερμανών και των Ίταλών και συνεργάσθησαν μετ' αυτών, όχι μόνον δέν άποφάσθησαν, όχι μόνον δέν διώκονται άλλα άναφανδόν συμπράττουσι με τά όργανα της τάξεως, προς ζήμϊαν κάθε δημοκρατικής πνοής». Αυτό έκανε τότε ή πλουτοκρατική ολιγαρχία και οι ξένοι, αυτό προσπαθεί να κάνει και σήμερα που βλέπει, ότι κερδίζει έδαφος, κάθε μέρα και πιο πολύ, ή πολιτική της εθνικής ένότητας, της άσωτερικής ομαλότητας, της ειρήνης και της δημοκρατικής άλλαγής.

Η κυβέρνηση Καραμανλή προσπάθησιν φέτος, με την ενταξία των 10 χιλιάδων από τον τερματισμό του εμφύλιου πόλεμου, οργανώνοντας φέστες και κινητο-ποιώντας ύλο τον προπαγανδιστικό της μηχανισμό να επαναφέρει το λαό στο κλίμα του εμφύλιου πόλεμου και του διχασμού, να άποσπάσει την προσοχή του από τά φλέγοντα καθμερινά προβλήματα του, να άδυνατίσει την πάλη του ενάντια στην πολιτική της εθνικής ύποτέλειας και της λαϊκής εξαθλίωσης που εφαρμόζει. Και ή άποτυχία ήτης προσπάθειας αυτής δείχνει, ότι ο λαός μας με την ίδια του την μικρή πείρα πείσθησε, πως ο άντικομμουνισμός, ο εθνικός διχασμός, το κλίμα του εμφύλιου πόλεμου, που καλλιέργη ή κυβέρνηση της ολιγαρχίας και των ξένων, δι-νηροθούν στη λύση των ζητημάτων που άντιμετωπίζει. Ο λαός μας άντιξωτηρι από πολιτικές και ιδεολογικές τοποθετήσεις ζητά ήρεμία και λήθη του παρελθόντος άποκατάσταση της συνταγματικής τάξης και ομαλότητας, ειρήνη, γιατί ξέρει, πως ο δρόμος του διχασμού και του εμφύλιου πόλεμου εξυπηρετεί μόνο τα συμφέροντα της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας και των ξένων.

Γιαυτό και τό ΚΚΕ, όπως στάθηκε και στο παρελθόν πρωταγωνιστής και σημαιοφόρος της πολιτικής της εθνικής ένότητας, έτσι και σήμερα, εκπράξυντας τά αισθήματα και τά συμφέροντα του λαού, καλεί να ξεχάσουμε τό διχασμό και τον εμφύλιο πόλεμο, να υπενθυμίσουμε τά πάθη και τά μίση και να κάνουμε ήη μέρα αυτή άρχη για πιο πλατιά συμφιλίωση και ένότητα, για να λάμψει και στην πατρίδα μας ο ήλιος της ειρήνης, της άσωτερικής ομαλότητας, της δημοκρατικής άναγέννησης και της προόδου. «Τό ΚΚΕ — λέει ή ΚΕ του ΚΚΕ στο Μήνυμά της της 25.8.59 — πιστεύει, ότι όλες οι άλλες στην έξωτερική και άσωτερική πορεία της χώρας μας, από την πιο μικρή ως την πιο ριζική, μπορούν και πρέπει να γίνουν ειρηνικά, χωρίς εμφύλιο πόλεμο, χωρίς καινούργιες όδυνηρές συγκρούσεις: με τό σεβασμό της θέλησης, με την κατοχύρωση της δυνατότητας να έχουν όλα οι Έλληνες τις πεποιθήσεις και τά φρονήματά τους και να τά διαδίδουν με πολιτι-μεία και όχι να επιβάλλουν με τη βία τις γνώμες και τις ιδέες τους».

* * *

Ο περάχρονος άγώνας του λαού μας ενάντια στον ξένο κατακτητή και τους ντόπιους συνεργάτες του, που καθοδήγησε τό ΕΑΜ, είναι μια από τις πιο ένδοξες σελίδες της Ιστορίας μας. Στη διάρκεια του δείχτηρε σ' όλη ήης τη λαμπρότητα ή έπέροχη άνοχή του λαού μας στις δοκιμασίες, ή άγάπη του για τη λευτεριά, ή πόθος του για τη δημοκρατία μας Έλλάδας καινούργιας, όπου άπεντικό θα είναι

έ ήλιος. Άβούθητος, με τον κατατρογμό έχθρον και «φιλον» - «συμμάχων»* έ λαός μας έγραψε σελίδες άφθαστου ήρωϊσμού, ένωμέ- νος κάτω από τις ένδοξες σημαίες που Έθνικου Άκτε- λευθερωτικού Μιστόπου. Τό ΕΑΜ ξεσήμασε και δυνάμωσε την εθνική συνείδηση και τό ήλικό του, που είχε προσπαθήσει να συνήριξε ή μοναρχοκρασι- στική δικτατορία και να κόψει ή εισβολή των χιλιεραφιστών και ή προδοσία της μοναρχοκρατικής κλίμας. Έσωσε τον ελληνικό λαό από την τρομερή πείνα, άργανώνιας τό πλατύσσο μήνυμα για τη σωτηρία του Έθνους από τους μαζικούς θανάτους του χειμώνα 1941 — 42: άργάνωσε με ισχυρές άπεργίες και διαδηλώσεις, την πάλη των εργαζομένων για τά δικαιώματά τους: ματαίωσε την άσκιαρό-εση εργατών και την άσκιακή τους στα σιλεβοπόζαρε της Γερμανίας, καθώς και την άσκιακή στρατιά στο μέτωπο στον πόλεμο ενάντια στη Σοβιετική Ένωση.

Δέν έχουμε τη δυνατότητα σ' αυτό τό έδαφος να σταθούμε σ' όλους αυτούς τους άγώνες του λαού μας, που οργανώθηκαν και πραγματοποιήθηκαν κάτω από την καθοδήγηση του ΕΑΜ. Λίγα στοιχεία θα θέλαμε μόνο να δώσουμε για την πολεμική του δράση στα χρόνια της κατοχής. Κι αυτό, πολύ περισσότερο, γιατί οι έκαρτές του ήρωου του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στην άντικομμουνιστική τους ύποταξία προ- σπαθούν να μόν άφήσουν ύστετε έρθε. Καμιά δράση δέν άποδίδεται στους άντα- γες του ΕΛΑΣ ή δν άποδίδεται μελέτες κατά τόπο τόπος, ώστε τό συμ- βουραίο που θα προσέται να είναι πάντα άνάμεσα στην άντίσταση.

Κι ήρωας δέν είναι τόσο εύκολο γ' αυτός να κριθουν από τό λαό τό ήρωικό κατορθώματα του λαϊκού έπαναστασιακού στρατού — του ΕΛΑΣ. Ο ΕΛΑΣ με την άδάσκη δράση του ενάντια στους κατακτητές είχε γίνει τό κομάρι του λαού μας, που του έδινε ποικιλύμορφη βοήθεια, γιατί έννοιωσε, ότι ήταν δικός του στρα- τός, που μάχονταν για την εθνική του άπελευθέρωση και τη δημοκρατική άναγέν- νηση της πατρίδας μας. Την ήρωική δράση του ΕΛΑΣ ήταν τότε ύποχρεωμένοι να άνεγνωρίσουν και οι άγγλοαμερικάνοι «σύμμαχοι» στον πόλεμο ενάντια στον χιλιεραφισμό. Ο διοικητής των συμμαχικών στρατευμάτων σήη Μ. Άνατολή στρατη- γός Ούλλων στις 22 Ίούνη 1943 σέ μήνυμά του προς τό Γ. Στρατηγείο του ΕΛΑΣ έλεγε τά παρακάτω: «Ο άνώτατος διοικητής των ένόπλων δυνάμεων της Μέσης Άνατολής με ήκανοποίηση σημειώνει, ότι τό ΕΑΜ άγωνίζεται για τις έλευθερίες που διακηρύχθηκαν από τό Χάρτη του Άτλαντικού, είναι σέ γνώση των συμμάχων κατορθώματα και της σκληρής άντίστασης του ΕΛΑΣ στην πάλη ενάντια στους κατακτητές».

Όταν ο ΕΛΑΣ, για να διευκολύνει την άπόβαση των άγγλοαμερικάνων στρατευμάτων στη Σικελία, έκανε μια σειρά μεγάλης κλίμακας έπιχειρήσεις με σκοπό να ξεγελάσει; όπως και ξεγελάσε, τό γερμανικό έπιτελείο, ξανά ο στρατη- γός Ούλλων έστειλε στον ΕΛΑΣ τό παρακάτω τηλεγράφημα: «Χάρη στις λαμπρές

* Η περίφημη ένταξηση των συμμάχων, σύμφωνα με τους έπισημοποιούς του Έννο και Γουιντχάου, που ήταν έκαρτές της τότε Βρετανικής Στρατιωτικής Άσκια- στικής στην Έλιόση Έλλάδα, δέν έφτανε παρά για 5 — 6 χιλιάδες άντάδες. Άν κάποιος ήλθε έπί, ότι τό μεγαλύτερο μέρος αυτής της μείζονης «βοήθειας» ήλθε από Ζάφρα, μπορεί κανείς να έπιλογιστεί τί είδος ήταν αυτή ή βοήθεια. Ο ήλιος ο Τσερчил στα άπομνημονεύματά του έπιλογιστεί ότι ή άνάπτυξη της άντίστασης έγινε χωρίς την ένταξηση της Άγγλίας. «Όλα αυτά (έννοει την άνάπτυξη και δράση του ά- ντικομμ. Μ. Κ.) έξελεχθησαν χωρίς έλλην βοήθειαν εκ μέρους της Άγγλίας κίην της έπισης Άλλων άσθεντων έρωδών από έλλαιτωμά». Ούτιωντων Τσερчил: Άπομνη- μονεύματα Τόμ. Ε. Έπιλλων II σ. 129 έλλην. έκδοση.

POOR ORIGINAL

επιχειρήσεις των Ελλήνων ανταρτών, αποσπάσθηκε ή προσοχή των δυνάμεων του άξονα, από την μετακίνηση μεγάλων έφοδιοπομπών και τή συγκέντρωση στρατευμάτων, που προορίζονταν για επιχειρήσεις στη Μεσόγειο Θάλασσα.

Οι δυνάμεις του άξονα υποχρεώθηκαν και πάλι να αποστειλουν ενισχύσεις στη ζώνη των Βαλκανίων, πράγμα που επιτρέπει να αναπτύξουμε τις επιχειρήσεις, που άρχισαν στη Σικελία, σύμφωνα με το προδιαγεγραμμένο σχέδιο.

Ο διοικητής των στρατευμάτων στρατηγός Ουίλιαν έκφράζει σ' όλους τους ελεύθερους Έλληνες την ειλικρινή του εγγυησίσην...

Ο ίδιος ο Τσώρτσιλ στις 23 του Σεπτεμβρίου 1943 υποχρεώθηκε να δηλώσει στη Βουλή των Κοινοτήτων: «Τά τμήματα των Ελλήνων και Σέρβων ανταρτών πατριωτών με αξιοθαύμαστη καρτερία αντιστέκονται στους καταπιεστές της πατρίδας τους. Τά έθνικά αυτά τμήματα κατέχουν αυτή τή στιγμή έκτεταμένες περιοχές, διεξάγουν θαρραλέο αγώνα, καταστρέφουν συγκοινωνίες, καταλαμβάνουν πόλεις και μεγάλα λιμάνια, άπασχολούν 37 μεραρχίες του έχθρου».

Αυτό φυσικά δέν είχε έμφοδισει τους Άγγλους, από τον Άπριλ του 1943, να δώσουν οδηγίες στον συνταγματάχη Έντυ Μάεζ, που ήταν σύνδεσμος του βρετανικού στρατηγείου της Μ. Ανατολής στην Ελλάδα, να οργανώσει από τότε την Ένοπλη επίθεση ενάντια στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ: «Επειδή όμως φαίνεται αδύνατος ο διαχωρισμός ΕΛΑΣ και ΕΑΜ, του όποιου οι πολιτικοί σκοποί είναι αντίθετοι προς τους σκοπούς των πλέον μετριωπαδών κινήσεων στην Ελλάδα, οι Άρχές του Καίσαρου κρίνουν ότι μετά τήν άπελευθέρωση της Ελλάδος ο εμφύλιος πόλεμος είναι σχεδόν αναπόφευκτος* (οί υπογραμμισμοί του Έντυ Μάεζ). Και τόν Τσώρτσιλ να γράφει τότε προς τον στρατηγό Ίσμιτ στις 29.9.43: «Εάν οι Γερμανοί έκκενώσουν τήν Ελλάδα πρέπει άσφαλώς να είμεθα εις θέσιν να άποστελλωμεν 5000 βρετανών στρατιωτών με θωρακισμένα όχηματα και αυτόματα πολυβόλα και όπλοπολυβόλα εις Αθήνας». Τό γράμμα αυτό τό παραθέτει ο ίδιος ο Τσώρτσιλ στα άπομνημονεύματά του και παρακάτω προσθέτει: «Αυτός ήταν ο πρώτος ίσπανισμός, ότι θα ήναγκαζόμθα πιθανόν να παρέμβωμε στα έσωτερικά ζητήματα της Ελλάδος κατά τήν στιγμή της άπελευθέρωσης»**.

Έπειτα από τά παραπάνω και πολλά άλλα αδιάφραστα στοιχεία, που μπορούσαμε να παραθέσωμε αποτελεί πραγματική προδοσία ή τακτική τής κυβέρνησης Καρμανλή, έκτροπούου της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας και των ξένων συμφερόστων, που όχι μόνο άγνωει τήν έθνική αντίσταση, αλλά κρατάει στις φινλακές και στις έτοιμεις τους άγωνιστές της Έθνικής Αντίστασης, ενώ άπαλλάσσει και φυγαδίζει τους χιτλερικούς εγκληματίες. Η προσπάθεια άγνόησης του έργου του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ που έκφράστηκε τελευταία και στη σκηνοθετημένη δίκη του έθνικού ήρωα Μανώλη Γλέζου και των άλλων δημοκρατών, όπου ο έπίτροπος θέλησε «να αποδείξει» πως ο ΕΛΑΣ δέν πολέμησε τόν κατακτητή, είναι τό λιγότερο αξιοθρήνητη. Σχετούν οι άρνητές του έργου του ΕΑΜ, ότι δέν άπευθύνονται σε κανένα άνδρα και ξένο αλλά σ' αυτό τόν ίδιο τό λαό μας, που, άκολουθώντας τά συνθήματα του ΚΚΕ και του ΕΑΜ, πήρε όλόψυχα μέρος στην πάλη ενάντια στην κατακτητή και δημοσύργησε τό έπος τής έθνικής αντίστασης και συνεπώς ξέρεει από πρώτο χέρι, άν πολέμησε και πόσο πολέμησε ο ΕΛΑΣ.

* Περικωπή από τό βιβλίο του Έντυ Μάεζ: «Έλληνική Περιπέλοχ», που τήν παραθέτει ο κ. Κ. Πυρομάγλου στο βιβλίο του «Δούρεος Ίππος», σελ. 92—93.
** Ούσιων Τσώρτσιλ: Άπομνημονεύματα, Τόμ. Ε' βιβλίο Η σελ. 193. Έλληνική Έκδοση.

25 χιλιάδες είναι οι νεκροί που είχαν από δράση του ΕΛΑΣ οι κατακτητές. Ο ΕΛΑΣ ξενάγκασε τόν έχθρό να διατηρεί στην χώρα μας 5 περίπου μεραρχίες γερμανικές πάνω άπ' όσες του χρειάζονταν να κρατήσει πό χώρο της Ελλάδος και του προκάλεσε σοβαρές άπώλειες. Άγθον είναι τό όλικό που καταστράφηκε στις μάχες και στα σαμποτάζ ενάντια σ' όν έχθρό. 100 είναι τά γεφύρια που καταστράφηκαν, πολλές σιδηροδρομικές σιδηρογέφυρες, πολλές άερομηχανές και άεροσκάφη άνατινάχτηκαν. Έκατομιάδες είναι οι μάχες που έδωσε ο ΕΛΑΣ ενάντια στους γερμανοϊταλούς και βούλγαρους φασίστες. Οι μάχες τής Πόρτας και Μουστακίου στις 8—9 Ιούνη 1943, των στενών του Σαρανταπόρου 21 Ιούνη 1943, τής Καρούτας, τής Άμφισσας και τής Άμφιλοχίας του 1944 κ.λ. κ.λ. είναι άπειρείς μάρτυρες τής πολεμικής δράσης του ΕΛΑΣ.

Ο ΕΛΑΣ στην πάλη κατά των καταχ'ητών άνδρώθηκε και πήρε τή μορφή πραγματικού τακτικού στρατού. Αυτό δείχνει και ή αριθμητική του άνάπτυξη. Μέ τήν άπελευθέρωση ο ΕΛΑΣ (ίνεργός και έγερτικός) είχε περίπου τήν παρακάτω δύναμη κατά τμήματα:

Ένεργός ΕΛΑΣ:

1. Ομάδα μεραχίων Μακεδονίας (6η, 9η, 10, και 11η μεραρχίες) άνδρες	25 000
2. Ομάδα μεραχίων Στερεάς (2η και 3η μεραρχίες) άνδρες	11 500
3. I Μεραρχία Θεσσαλίας άνδρες	9 000
4. III Μεραρχία Πελοποννήσου άνδρες	11 000
5. VIII Μεραρχία Ηπειρού άνδρες	5 000
6. V Μεραρχία Κρήτης άνδρες	4 000
7. Ταξιαρχία Άρχιπελάγους άνδρες	3 000
8. Ταξιαρχία Ίπικω άνδρες	1 000
9. Α' Σώμα Στρατού (Αθήνα-Πειραιά) άνδρες	5 000
10. Τάγμα φρουράς Γενικού Άρχηγείου ΕΛΑΣ	500
Σύνολο άνδρων ένεργού ΕΛΑΣ	75 000

Β' Έγερτικός ΕΛΑΣ

Οι άνδρες του δέν εντάχτηκαν στον ένεργό ΕΛΑΣ γιατί ήταν άπολοι ή όλοσμήνια με πιστόλια ή τουφέκια. Περίπου για κάθε μιά από τις 9 μεραρχίες 3000 άνδρες όθλοσά συνολικά.

Έκτός αυτών τό Α' Σώμα Στρατού (Αθήνας-Πειραιά) άνδρες	17 000
Σύνολο άνδρων έγερτικού ΕΛΑΣ περίπου	44 000
Γενικό σύνολο δύναμης του ΕΛΑΣ άνδρες	119 000

Οι νίκες του ΕΛΑΣ και ή άπελευθέρωση πολλών περιοχών δημιούργησε τις προϋποθέσεις για τήν οργάνωση μιάς καινούργιας στην ιστορία του νεοελληνικού έθνους έξουσίας, τής λαϊκής έξουσίας. Μέ τήν καθοδήγηση του ΕΑΜ τό έθνος μας επέδειξε στον τετραύχονο άγώνα τον ένα δημοσυργικό έργο, ποτισμένο από λαϊκό δημοκρατικό πνεύμα. Ενάντια σ' αυτή τήν έξουσία οίχτηκε, μετά τήν Ένοπλη επίμβαση των Άγγλων ιμπεριαλιστών με ιδιαίτερη μανία ή αντίδραση. Ο,τι με τήν πάλη του είχε κατακτήσει ο λαός σαρώθηκαν από τήν ολιγαρχία και τούς ξένους για να μόν θμιζόν πως ο εργαζόμενος λαός, μπορεί να λύσει τό προβλήματα του συσπειρωμένος και μονιασμένος και να χτίσει μιά Ελλάδα ελεύθερη και δημοκρατική, άπαλλαγμένη από κάθε ιμπεριαλιστική εξάρτηση, που να άπένικει τό μέλλον με σιγουριά και άπασπεύοιθη χωρίς τό βραχνά τής πείνας, τής άνεργιας και τής ξεθάλλωσης, χωρίς τήν άπειλή ενός καινούργιου άνθρωπομακελιού. Μά τό

POOR ORIGINAL

Έργο και τις κατακτήσεις της λαϊκής εξουσίας, πραγματική λαϊκή δημοκρατία, τίποτα δέν μπορεί να ξεριζώσει από τη συνείδηση του Έθνους, παρά τη λυσσοσμένη επίθεση της αντίδρασης που ακολουθήσε και συνεχίζεται ως σήμερα.

* * *

15 ολόκληρα χρόνια πολεμά η πλουτοκρατική ολιγαρχία και τα όργανά της την πολιτική της εθνικής ενότητας και της δημοκρατικής αναδιοργάνωσης της πατρίδας μας που φορέας της ήταν και παραμένει το ΚΚΕ, και που στα χρόνια της κατοχής την ενσάρκωσε το ΕΑΜ. 15 ολόκληρα χρόνια ύστερα από την άπελευθέρωση η αντίδραση τρέμει κάθε τι, που θυμίζει την ένδοξη εποποιία της αντίστασης, προσπαθεί να θάψει και να ξεαφανίσει τις ιδέες που γαλούχησαν τους ήρωές της. Σ' αυτό το διάστημα άμνηστευσε όλους τους γερμανούς εγκληματίες πολέμου, που βούτηξαν την πατρίδα μας στο αίμα και τη συμφορά. Κρατάει όμως τους αγωνιστές της αντίστασης, όσους δέν μπόρεσε να στήσει στον τοίχο, 15 χρόνια στις φυλακές και τα στρατόπεδα.

Μπορεί η αντίδραση να χρησιμοποιεί όλα τα μέσα για να συντριψει το λαϊκό κίνημα και να εδραιώσει την κυριαρχία της και την κυριαρχία των ξένων μονοπωλίων πάνω στον ελληνικό λαό, όπως όμως τονίζει το Μήνιμα της ΚΕ του ΚΚΕ της 25.8.59, «ή βία, οι διωγμοί, οι φασιστικές μέθοδες μπορούν να κάνουν πού βασανιστικό τό δρόμο της δημοκρατίας, αλλά δέν μπορούν να καταύσουν το θρίαμβό της που είναι αναπόφευκτος». Οι ιδέες του ΕΑΜ, η πολιτική της εθνικής ενότητας, η συνεπής του πάλη ενάντια στα υποδοικωτικά σχέδια της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας ξανάρχονται στη μνήμη του λαού σήμερα, που την πατρίδα μας την άπειλούν φοβεροί κίνδυνοι με την πολιτική του ψυχρού πολέμου, του μίσους και του διχασμού, τις εθνικές ταπεινώσεις και τους εξευτελισμούς, την πολιτική του ξεπουλήματος της εθνικής ανεξαρτησίας με: στους άμερικάνους ιμπεριαλιστές. Είναι τεράστιες οι δυνάμεις της δημοκρατίας και της ειρήνης στην χώρα μας και καθημερινά ενισχύονται από καινούργιους μαχητές. Χρειάζεται μόνο να ενωθούν πού στήνά, να κινητοποιηθούν όλες μαζί και τότε άσφαλώς θα αράξουν τα υποδοικωτικά σχέδια της αντίδρασης και θα ανοίξουν τό δρόμο προς μια Ελλάδα ανεξάρτητη και δημοκρατική, παράγοντα ειρήνης και προόδου, μια Ελλάδα, όπως την όνειρευτηκαν οι ήρωες και οι μάρτυρες του λαού μας πού έδωσαν άφειδώλευτα τη ζωή τους γα αυτήν.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΟΥ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΟΥ
ΔΥΝΑΜΙΚΟΥ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

ΓΡΗΓΟΡΗ ΦΑΡΑΚΟΥ

Ανάμεσα στα προβλήματα της οικονομικοτεχνικής άνασυκρότησης της Ελλάδας η μείωση των δυνατοτήτων άνάπτυξης και η βία ή άνάπτυξη των ενεργειακών μας δυναμικών, ο ηλεκτρισμός, ειδικά, της χώρας μας είναι από τα σπουδαιότερα και προκότερα θέματα.

Η παραγωγή και χρησιμοποίηση της ενέργειας είναι ένας από τους βασικούς τεχνικούς όρους της παραγωγής, με και της πρόόδου γενικά της ανθρώπινης κοινωνίας. Αν παρατηρήσουμε, λογούχρη, τό διάγραμμα άνάπτυξης του πληθυσμού της χώρας και των ενεργειακών πηγών, στη διάρκεια των τελευταίων δεκαετιών (Δ Καλιτσούνάκη: «Εργασιομένη Πολιτική Οικονομία», Αθήνα 1957, σελ. 692), μπορούμε να σημειώσουμε τους εξής αριθμούς:

Χρόνια	Πληθυσμός της	Παραγωγή ενέργειας τό χρόνο	
		Κάρβουνο	Πετρέλαιο
1950	1.200.000.000	800 χιλιοθερμίδες	—
1957	2.200.000.000	10.000 "	5.200 χιλιοθ.

Η μεγάλη, δηλαδή, τεχνική πρόοδος των τελευταίων δεκαετιών συνοδεύεται από μία άπίστη (έξοσπλάσια σκεδόν), συγκριτικά προς την αύξηση του πληθυσμού (πού μόνον διπλασιάστηκε), άνάπτυξη των ενεργειακών πηγών. Αυτό και άποτέλεσμα ένα βραχικότατο τεχνικό όρο της τερτίστης πρόόδου της ανθρώπινης στά χρόνιας αυτής.

Στην Ελλάδα η κατανάλωση της ενέργειας είναι εξααιρετικά χαμηλή. Αυτό άποτέλεσμα και άποτελεί βασική τεχνική αταλία, πού η ελληνική οικονομία εξακολουθεί να μένει άποανάπτυκτη, πού συνεχίζεται ή καθυστέρηση της. Για την οικονομικοτεχνική άνάπτυξη της πατρίδας μας, για την πραγματοποίηση όποιουδήποτε προγράμματος άνασυκρότησης είναι άπαραίτητη ή λύση του προβλήματος της παραγωγής άέθονης και φθηνής ενέργειας. Ηλεκτρικές ενέργειας, ειδικά. Είναι γνωστό, πώς ο ηλεκτρισμός είναι καταλληλότερη μορφή ενέργειας για τό βιομηχανία, την άκίνηση, τό φάτισμο, τη θέρμανση, τις τηλεπικοινωνίες, τις οικιακές χρήσεις κλπ. Γι' αυτό και ή κατανάλωση του αυξάνει σ' όλο τον κόσμο καταπληγτικά. Στην

* Στις ΕΠΑ, λογούχρη, η παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας τό 1958 ήταν κατά 85% άνώτερη του 1950. Στην ΕΣΣΑ τό 1958 παράγονταν 7 φορές περισσότερο ηλεκτρισμός, από ό,τι τό 1937, ή, άλλως, κάθε τρεις μέρες παράγεται τόση ηλεκτρισμός, όση παράγονταν στην προαναστασιακή Ρωσία μέσα σ' ένα χρόνο! Για τό 1965 προβλέπεται, σύμφωνα με τό νέο έπείχρονο σχέδιο, αύξηση της σημερινής ισχύος των ηλεκτρικών σταθμών πάνω από τό διπλάσιο.

POOR ORIGINAL

Ἡ ἔλλειψη προπολεμικά ἢ κατανάλωση ἠλεκτρικῆς ἐνέργειας ἦταν ἔξαιρετικά χαμηλὴ, ἡ χώρα μας βρισκόταν σὲ πρωτόγνωρη κατάσταση ἀπὸ τὴν ἀποψη αὐτῆ. Τὸ 1938 ἀναλογούσαν 40 QXB τὸ χρόνο ἀνὰ κεφαλὴ κληθυσμοῦ.

1. Σημερινὴ κατάσταση τῆς χώρας ἀπὸ τὴν ἀποψη ἠλεκτρικῆς ἐνέργειας

Μεταπολεμικά σημεῖωθμε μὴ ἀρισμένη ἀνάπτυξη. Ἡ ἀνάπτυξη αὐτῆ φαίνεται καὶ στοὺς παρακάτω δείχτες παραγωγῆς ἠλεκτρικῆς ἐνέργειας, ἔως τοὺς ἔτους δ Σύνδεσμος Ἑλλήνων Βιομηχάνων γιὰ τὰ τελευταῖα χρόνια:

Πίν. 1. Δείχτες παραγωγῆς καὶ ὀφραμοῦς ἠλεκτρισμοῦ (1938=100)

	1954	1955	1956	1957	1958
Παραγωγῆς ἠλεκτρισμοῦ	841	405	468	513	508
Ἐφαρμογῆς	302	250	173	264,5	420

Πρῶτοι θμος ἀπὸ τὴν ἀρχὴ νὰ τονιστεῖ, πὺς ἡ αἴτηση αὐτῆ δὲν ἀνακαταρτίνεται, οὐτε σὸ ἐλάχιστο, σὺς ἀνάγκης τῆς χώρας, δὲν ἀποκατεῖ πᾶν οὐρανό ρημα στὴν κάλυψη τῆς ἀπόστασης, ποὺ μᾶς χωρίζει ἀπὸ μὲς ἀναπτυγμένους βιομηχανικά χωρες. Πρὸκειται περισσότερο γιὰ μὴ φυσικὴ ἀνάπτυξη, ἕνα ἐλάχιστο ἀνάπτυξης, ποὺ δὲ ἦταν ἀδύνατο καὶ νὰ μὴν πραγματοποιηθεῖ, ὅταν ληφθεῖ ὑπόψη, οὖ ζομα στὰ χρόνια αὐτὰ τῶν τεράστιων τεχνικῶν προόδων καὶ ἡ Ἑλλάδα βρισσεται σὺς τελευταῖες βαθμίδες καὶ ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς ἠλεκτρικῆς ἐνέργειας. Ἡ διακρίσιμη αὐτῆ ἕπερατοῦνεται καὶ ἀπὸ τὰ παρακάτω στοιχεία: Στὴν τελευταία προπολεμικὴ δεκαετία ἡ παραγωγὴ ἠλεκτρικῆς ἐνέργειας στὴν Ἑλλάδα αὐξήθηκε ἀπὸ 129,5 ἐκατομμύρια QXB τὸ 1930 σὲ 312 τὸ 1939, δηλαδὴ 2,4 φορές. Στὰ 20 χρόνια, ἀπὸ τὸ 1938 ὄς τὸ 1958, ἔως φαίνεται καὶ οὐοὺς παραπάνω δείχτες τοῦ πίν. 1, ἔχουμε αἴτηση 5,6 φορές, πρὸκειται δηλαδὴ γιὰ μὴ ἀνεπίσθητη αἴτηση τῶν ρυθμῶν, αὐ σύγκριση καὶ μ' αὐτοὺς ἀκόμα τοὺς καταπληκτικὰ ἀποῦς προπολεμικοὺς ρυθμούς. Τὸ ἴδιο δέχνη καὶ τὸ ἔχει γεγονός: Μῆσα στὰ χρόνια τῆς κατοχῆς ὀρισμένοι τεχνικοί ὀπολόγησαν τῆς ἀνάγκης μας αὐ ἠλεκτρονίσεια γιὰ τὰ πρῶτα μεταπολεμικά χρόνια. Δογουχάκη, δ κ. Η. Κουβάλης (εἰς ἠλεκτρικῆς ὀπανεοῖα τῆς Ἑλλάδος, Ἀθῆναι 1944, σελ. 107—108), ὀπολογίζοντας τῆς ἀνάγκης αὐτῆς γιὰ τὸ πρῶτο μεταπολεμικὸ πεντάχρονο, τῆς ἀνίβαζε σὲ 1,7 δισεκ. QXB. Σημειῶσε μάλιστα ὁ ἴδιος, πὺς ἡ ζήτηση αὐτῆ ἐκάθε ἄλλο παρὰ ὀπερβολικὴ μπορετ νὰ θεωρηθῆ. Καὶ αὐτὸ θμος τὸ πᾶσι τῶν 1,7 δισεκ. QXB, συντηρητικὰ προβλεπόμενα γιὰ τὰ πρῶτα 5 χρόνια, τὸ πρῶσιμα μῆλις τὸ 1958, (βλ. παρακάτω πίν. 2), δηλαδὴ 14 χρόνια μετὰ τῆς λήξης τοῦ πολέμου!

Ἀς δοῦμε θμος συγκεκριμένα, ποῖα ἔργα ἠλεκτρονισμοῦ πραγματοποιήθηκαν τὰ τελευταῖα χρόνια: Τὸ πρῶτο πρόγραμμα ἠλεκτρονισμοῦ, ποὺ εἶχε καταρτισθεῖ τὸ 1948 καὶ συμπληρώθηκε τὸ 1949, πρὸβλεπε μῆχρι τὸ 1955 αἴτηση τῆς ἠλεκτρικῆς ἐνέργειας μῆχρι 1.193.000.000 QXB τὸ χρόνο. Τὰ ἔργα αὐτῆ, ποὺ παραδόθηκαν τελικά τὸ 1957, ἦσαν:

τὸ θερμοηλεκτρικὸ ἔργοστασίον	Ἀλιβερίου	Ἐγκατεστημένης ἰσχύος	80 χιλ.	XB
τὸ ἠεροηλεκτρικὸ	Ἀδωντος	»	60 »	»
»	Ἄγρας	»	40 »	»
»	Ἀσθῆρας	»	5 »	»
συνολικὰ	τίσσερα ἔργοστασίον	»	185 »	»

ποὺ ἀξιοποιεῖσαν παραγωγὴ ἠλεκτρικῆς ἐνέργειας 1.036.000.000 QXB τὸ χρόνο*. Στὸ μετᾶ ἔχει ἀρχίσει ἡ κατασκευὴ ἔργων ἠλεκτρονισμοῦ, ποὺ περιλαμβάνονται σὸ ἐπόμενον ἔργοστασίον. Σόμενα μ' αὐτὸς προβλέπεται ἡ κατασκευὴ τοῦ θερμοηλεκτρικοῦ ἔργοστασίου Πτολιμαθῶν καὶ τῶν ἠεροηλεκτρικῶν Μήγδοβα, Ἐδέσσης καὶ τῆς πρῶτης βαθμίδας Ἀγαθίου συνολικῆς ἔγκατεστημένης ἰσχύος 352 χιλ. XB μὴ ἔργων παραγωγῆς 1.514.000.000 QXB. Στὸ παρῶγο ἐκτετατός, ποὺ διαφέρει ἀπὸ τὸν ἠεροηλεκτρικὸ ἢ κυβερνητικὸν κατεσκευασθέντα, ἐκτός ἀπὸ τὰ παραπάνω ἔργα, γίνεται ἐπέκταση καὶ γιὰ δύο-τρεις ἀκόμα ἔργοστασίους μονάδων**. Αὐτὰ εἶναι ἐλα τελεταλεωμένα καὶ προβλεπόμενα γιὰ τὸ μῆλλον ἔργα παραγωγῆς ἠλεκτρισμοῦ, χωρὶς νὰ σκεπασθεῖ δὲ σὸ γεγονός, οὖτι καὶ αὐτῆς αὐ ὀβελίσεισ πολλῆς φορὶς δὲν πραγματοποιησονται, οὖτι ἠμῆτερα εἶναι ἀμφίβολος αὐ προβλέψεισ τοῦ ἐκτετατοῦσ.

Πὺς πρῶτοι θμος νὰ ἐκτιμηθῆμεν τὴν σημερινὴν κατάσταση τῆς χώρας μας ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς ἠλεκτρικῆς τῆς ὀπανεοῖας καὶ τῶν δυνατοτήτων ἀνάπτυξῆς τῆς;

2. Ἡ Ἑλλάδα ἐπιχειρεῖ νὰ κατεῖτε τελεταλεωμῆς θέσεις στὴν παραγωγὴ καὶ κατανάλωση ἠλεκτρικῆς ἐνέργειας

Ἡ μεταπολεμικὴ σχετικὴ αἴτηση τῆς ἠλεκτρικῆς ἐνέργειας δὲν μπορετ οὐτε σὸ ἐλάχιστο νὰ θεωρηθεῖ ἠκανοποιητικὴ. Παρεθῆταμα γιὰ διευκόλυση μας στὴν ἀπόβειξη τῆς διακρίσιμης αὐτῆς τῆς ἐπίσης στοιχείου παραγωγῆς καὶ κατανάλωσης ἠλεκτρικῆς ἐνέργειας στὸν ἐπόμενον πίνακα 2.

* Γιὰ μὴ ὀδύνηρη κατεπίσημη τῶν ἀναγκῶν σημεῖωθμε τῆς ἐξῆς γενικῆς τεχνικῆς γνώσεως: Ἴσχη μίαι μηχανῆς ὀνομαζομεν τὴν ἐνέργεια, ποὺ καταναλώνει ἢ παρῆγει ἢ μηχανὴ σὲ μὴ ὀνομαζομεν τὸν χρόνο. Ὅταν παρῆγει γιὰ ἠλεκτρικῆς μηχανῆς μίαι γιὰ ἠλεκτρικῆς ἐνέργεια καὶ ἠλεκτρικῆς ἰσχύος. Ἡ ἠλεκτρικὴ ἰσχυὴ σημαίνει πᾶση ἠλεκτρικὴ ἐνέργεια μπορετ νὰ παρῆγει ἢ καταναλώσει ἢ μηχανὴ σὲ μὴ ὀνομαζομεν τὸν χρόνο. Μετρεῖται σὲ κίλωβατ (λίγεται καὶ χιλίωβατ καὶ σημαίνει XB). Ἄν δηλαδὴ μίαι μηχανὴ μὴ ἰσχύ 1 XB σημαίνει μίαι θρα, ὅτι ἀποδίδει ἐνέργεια πᾶση τὴν ἰσχύ 1 θρα καὶ τὴ σημαίνει 1 QXB. Ὅταν λοιπὸν λέμε, οὖτις ἠλεκτρικῆς σὺς μίαι ἔγκατεστημένη ἰσχύ, λογουῦσθα, 100 XB, σημαίνει, πᾶς, ἐν ἑλίψει, λογουῦσθα, 100 θρας, ὅτι παρῆγει 100 X 100=10.000 QXB. Ἄν δουλέει συνῆχῆς ὀλο τὸ χρόνο (δηλ. 8760 θρας), ὅτι παρῆγει 100 X 8760=876.000 QXB. Συνῆχῆς ὀπολογίζουσ 5000—8000 θρας λειτουργίας τὸ χρόνο.

** Ἐδικὰ προβλεπόμενα: ἐπὶ πᾶσιν τῶν προσημῶν σὸ ἐκτετατόσ. Προσῆχη: πρῶτος μὴνθας σὸ Ἀσθῆρας ἔγκατεστημένης ἰσχύος 4 χιλ. XB δεύτερος σὸ τὴν Πτολιμαθῶν ἔγκατεστημένης ἰσχύος 25 » » τρίτος σὸ τὴν Μήγδοβα ἔγκατεστημένης ἰσχύος 40 » » ἔστος σὸ τὴν Ἐδέσση ἔγκατεστημένης ἰσχύος 126 χιλ. XB ἔστος σὸ τὴν Ἀγαθίον ἔγκατεστημένης ἰσχύος 126 χιλ. XB

POOR ORIGINAL

Π(ν. 2. Ηλεκτρική ενέργεια

Χρονιά	Έγκαταστημένη ισχύ σε kW XB			Παραγωγή σε εκατ. kWh			Κατανάλωση σε εκατ. kWh			Άναλογία καταπόνησης: kWh ανά 1000 πληθυσμ. κ.		
	Θεωρητική ισχύ	Υδροηλεκτρική ισχύ	Σύνολο	Παραγωγή Α. Π. (1957-1958)	Παραγωγή Β. Π. (1957-1958)	Σύνολο	Παραγωγή Α. Π. (1957-1958)	Παραγωγή Β. Π. (1957-1958)	Σύνολο	Παραγωγή Α. Π. (1957-1958)	Παραγωγή Β. Π. (1957-1958)	Σύνολο
1939	122	7	129	234	76	310	188	60	248	60	10	34
1950	215	8	223	545	120	665	451	87	538	47	14	71
1951	221	8	229	613	132	745	513	96	609	46	15	80
1952	222	7	229	677	137	814	570	100	670	104	16	87
1953	303	8	311	671	269	940	635	106	741	106	16	95
1954	303	54	357	486	379	865	739	129	862	129	20	109
1955	295	114	409	526	732	1.258	834	180	1.014	180	27	127
1956	355	114	469	473	977	1.450	922	240	1.162	240	36	144
1957	—	—	—	—	—	1.521	496	279	1.275	251	41	150
1958	—	—	—	—	—	1.720	1.062	308	1.370	266	45	168

Πηγή: ΔΕΗ-ΗΕΑΠ (από το βιβλίο «Η ελληνική Οικονομία κατά τα έτη 1955 και 1956», για την παραγωγή του ουσολού και την κατανάλωση της περιοχής Αθηνών-Πειραιώς 1957, 1958, κέρηκαν τα στοιχεία από το «Έτος» 1958 και με βάση αυτά υπολογίστηκε κατά προσέγγιση τα όσολοκα στοιχεία, που αναφέρονται στον πίνακα για τις χρονιές 1957, 1958).

Από τον πίνακα φαίνεται, πως, παρ' όλα τα δημοσιωγημένα προγράμματα εξηλεκτρισμού, η Ελλάδα εξακολουθεί να διαθέτει ένα ελάχιστο κατανάλωση ηλεκτρικής ενέργειας ανά κεφαλή, που μόλις φθάνει τα 170 kWh το χρόνο στο σύνολο της χώρας, ενώ στην επαρχία είναι μόνο 45 kWh ανά κεφαλή.

Η δικαίωση γίνεται θλιβρότερη, αν τα στοιχεία του παραπάνω πίνακα συγκρίνουμε με την κατανάλωση οι άλλες χώρες. Ανάμεσα στις χώρες του ΟΕΟΣ κατέχουμε την τελευταία θέση, όπως δείχνει η προκάτω σύγκριση για την παραγωγή kWh ανά κεφαλή το 1957 («Ετήσι» 24 6/1959).

Γαλλία	Ιταλία	Νορβηγία	Χώρες ΟΕΟΣ (μέσος όρος)	Ελλάδα
1.164	824	3.749	1.307	180

Η σύγκριση είναι επίσης συντριπτική και με τις γειτονικές μας βαλκανικές σοσιαλιστικές χώρες, αν και, όπως είναι γνωστό, οι χώρες αυτές βρίσκονται προπολεμικά στο ίδιο ή χειρότερο επίπεδο από την Ελλάδα. Χρησιμοποιώντας τα επίσημα στατιστικά στοιχεία των χωρών αυτών (βλ. σοβιετικό περιοδικό «Παγκόσμια Οικονομία και Διεθνείς σχέσεις», αρ. 3/1959), υπολογίστηκε τα παρακάτω συγκριτικά στοιχεία παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας kWh ανά κεφαλή πληθυσμού για το 1958:

Βουλγαρία	Ρουμανία	Ελλάδα
440	350	200

Η Ελλάδα εξακολουθεί, λοιπόν, να κατέχει στον τομέα της ηλεκτρικής ενέργειας θλιβρά πρωτιά. Δεν κατάφερε ν' ανέβει ούτε ένα σκαλοπάτι μέσα στον πίνακα παραγωγής και κατανάλωσης ηλεκτρικής ενέργειας στις ευρωπαϊκές χώρες.

Η απόσταση της χώρας μας ελο και μεγαλώνει από τις άλλες αναπτυσσόμενες καπιταλιστικές χώρες. Οι ρυθμοί ανάπτυξης στη χώρα μας είναι, ειδικά, χαμηλότεροι από τους ρυθμούς των σοσιαλιστικών χωρών. Αυτό μας δείχνει εδγλυττα ο παρακάτω πίνακας, που καταρτίσαμε με βάση τα επίσημα στοιχεία για μία σύγκριση ανάμεσα στην Ελλάδα και Βουλγαρία.

Πιν. 3. Σύγκριση της πορείας ανάπτυξης της παραγωγής ηλεκτροενέργειας (σε εκατ. kWh)

	1938	1950	1954	1955	1956	1957	1958
Ελλάδα	310	665	1065	1258	1450	1524	1720
Βουλγαρία	300	800	1700	2100	2400	2700	3100
Έπιροχή Βουλγαρίας από Ελλάδα	-10	+135	+635	+842	+950	+1176	+1380
Ποσοτό Βουλγαρίας ως προς Ελλάδα	97%	120%	160%	167%	167%	177%	180%

Τά στοιχεία είναι παραπάνω από χαρακτηριστικά. Η Βουλγαρία τραβάει με γρήγορους ρυθμούς στο δρόμο του εξηλεκτρισμού, η Ελλάδα κάνει ασημένια βήματα, αφήνει αναξιοποίητες τις ενεργειακές της δυνατότητες, δεν μπορεί ούτε τις σημερινές της ανάγκες να καλύψει, για να μη μιλήσουμε για τις τεράστιες ανάγκες, που έχει πραγματικά η χώρα, προκειμένου ν' αρχίσει το έργο της εκβιομηχάνισης της. Χαρακτηριστικό είναι και το γεγονός, ότι η Ελλάδα αποβλέπει στη σύνδεση της με το γιουγκοσλαβικό δίκτυο ηλεκτρικής ενέργειας για να καλύψει και τις σημερινές ανάγκες της. Και στην ίδια την Αντιπροσωπευτική Συνέλευση της ΔΕΗ πέρσει επίσημα: «παρα το γεγονός του διπλάσιασμού της παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας από της ενάρξεως της λειτουργίας των έργων του α' ενεργειακού προγράμματος, η παραγωγή αυτής αντιπροσωπεύει το 1/15 του ενεργειακού δυναμικού της χώρας». («Έτος» 4.5.58). Ας σημειωθεί, πως άκόμα από το σχέδιο Μάρσαλ προβλέπονταν η αξιοποίηση του Άγελώου και του Αλιάκμονα, των βασικών αυτών υδροδυναμικών μας πηγών. Παρ' όλα όμως τα «έργα» και τα «προγράμματα» της ΔΕΗ, ο Άγελώος ελο μελετάται, ενώ ο Αλιάκμονας ούτε μελετάται, αν και θά υπερτριπλασίαζε την παραγωγή της Μακεδονίας και με εξαίρετικά φτηνά μέλητα του κ. Καραμανλή και διαφημιστική καμπάνια της ΔΕΗ για «πορεία προς το φώς» κλπ. δεν μπορεί να την αλλάξει.

3. Υπάρχουν οι δυνατότητες παραγωγής άφθονης και φθηνής ηλεκτρικής ενέργειας

Η πατρίδα μας διαθέτει πλούσιο ενεργειακό δυναμικό. Από αρκετά χρόνια πολλοί τεχνικοί μας έχουν αρχίσει τη μελέτη των ενεργειακών μας δυνατοτήτων. Αναφέρουμε για παράδειγμα από καλύτερα τις έργασίες του μηχανικού Χ. Δαυίδ

* Για την Ελλάδα χρησιμοποιήσαμε τα στοιχεία της ΔΕΗ, ΗΕΑΠ, όπως και στον προηγούμενο πιν. 2. Για τη Βουλγαρία τα επίσημα στατιστικά στοιχεία, όπως δημοσιεύονται στο σοβιετικό περιοδικό «Παγκόσμια Οικονομία και Διεθνείς σχέσεις» αρ. 5/1958.

POOR ORIGINAL

και τις σοβαρές μελέτες, που γίνονταν και μέσα στα χρόνια του πολέμου". Παύσα πηγή ηλεκτρικής ενέργειας για την πατρίδα μας αποτελεί η αξιοποίηση των υδροπτώσεων της χώρας. Ο ειδικός επιστήμονας, καθηγητής κ. Πραξ. Αρτυρόπουλος στις μελέτες που για τον ύδατο πλούτο της Ελλάδας υπολογίζει, ότι ενά 24ωρον χύνεται ως την θάλασσα υπό των υδρορευμάτων της ελληνικής χερσονήσου τουλάχιστον 19.000.000 κυβικά μέτρα ύδατος, κατά μέγιστον δέ 3.330.000.000 κυβικά μέτρα του καλύτερου ύδατος, δηλαδή κατά μέσον όρον 1000 κυβικά μέτρα στο δευτερόλεπτο. Τα νερά αυτά δίνουν τεράστια δυνατότητες υδροδυναμικής εκμετάλλευσής τους.

Έτσι, από τις κυριότερες υδροδυναμικές πηγές μπορούμε άμεσα να πετύχουμε, σύμφωνα με τους υπολογισμούς των επιστημόνων:

1. Άχελός
 - α) 1η βαθμίδα (Κρεμαστά), εγκαταστήμενη ισχύς 180.000 ΧΒ, ηλεκτρική ενέργεια 1.000 εκατ. ΟΧΒ.
 - β) 2η και 3η βαθμίδα (Καστοριά), εγκαταστήμενη ισχύς 90.000 ΧΒ, ηλεκτρική ενέργεια 650 εκατομ. ΟΧΒ.
2. Άραχθος

(Σε συνδυασμό με τη λίμνη Ίωνινών) εγκαταστήμενη ισχύς 140.000 ΧΒ, ηλεκτρική ενέργεια 900 εκατομ. ΟΧΒ.
3. Άλιεξιμονας

Έξια φράγματα, εγκαταστήμενη ισχύς 208.000 ΧΒ, ηλεκτρική ενέργεια 1.700 εκατομ. ΟΧΒ.

Συνολικά, από τις τρεις μόνο αυτές πηγές ηλεκτρική ενέργεια 4.260 εκατομ. ΟΧΒ.

Και μαζί με την ήδη παραγόμενη ενέργεια Λούρου, Άγρα, Λάδωνα μπορούμε να φτάσουμε στο άμεσο μέλλον στην παραγωγή 5 δισεκατομ. ΟΧΒ μόνο από τις υδροδυναμικές πηγές.

Τέ παραπάνω είναι οι μετρίτεροι υπολογισμοί και μόνο για το άγριο μέλλον. Ο μηχανικός κ. Δ. Φουντουλάκης σε μία σειρά μελέτες του, δημοσιευμένες στα «Τεχνικά Χρονικά», αποδείχνει την ύπαρξη οργανωτικού δικτύου σημαντικής ανιλεψικής ποσού ηλεκτρικής ενέργειας 15.000 εκατομ. ΟΧΒ πρώτης τάξεως άτη-σίου. Μία σειρά μελέτες έπίσης έχουν γίνει για ναλωφάρηα επί μέρους έργα, που δύν αναφέρονται στα παραπάνω βρασιά έργα ηλεκτροπαραγωγής. Ας θυμηθούμε μόνο τα μεγάλα ποσά ηλεκτρικής ενέργειας που χύνονται από τη με αξιοποίηση των συστατικών ή κοντά στα σύνορα ύδατων και λιμνών, αξιοποίηση που μπορεί να γίνει μέσα στα πλαίσια μιας πολιτικής εφίτηης και συνεργασίας με τους γειτονικούς

* Όσο κι' αν φαίνεται από πρώτη όψη παράδοξο, είναι άσάδω φυσικό, πως άπο-ρβή μέσα στα χρόνια της χιταρικής σκλαβιάς, όταν ή έλλάδα της πρήγτης Λαοκρατίας έέρ-μαινε τις καρδιές όλων των πατριωτών και άσχηρα φάτωνα ή πόδες να φτασσουν με καινοεργία ή Ελλάδα, λότερη κι' άσυχιομένη, όταν ή θημοκρατικός άφρας του έργου του ΕΑΜ, κινητικότητας και ένωση έλες τις όγιες δυνάμεις του έθνους, γίνονται και προσκαίως και μελέτες για να τείνει ο' όλο το πλέθος και τη σημασία να έργο της ελευθερωτικότη-της άναυγοτότητας της χώρας. Με τη φρονιμία μέλιστα του ΕΑΜ έβροσαν και ή ΟΜΕΑ («Όργάνωση Μακεδών Σχεδιοποιημένης Άνοουδότησης»).

** Ν. Κιτσιλής: «Οι άβλιότερες της πολιτικής για την άελευθέρωση. Ο μέθος των έργων». Άθήνα 1958, σελ. 55.

βαλκανικός λαός. "Η γιά ν' άναφέρουμε μιά άλλη περίπτωση, μεγάλες ποσότητες ύδατων χύνονται στις όρειες περιοχές της χώρας μέσα σε καταβόθρες χωρίς την ενεργειακή τους αξιοποίηση. Και αυτή ή έλλειψη μελέτη των υδροενεργειακών πηγών, που έχει γίνει ως τώρα, άφρα κυρίως τα μικρότερα των 600 μέτρων ύμέτρων, ένω στις όρειες περιοχές παρουσιάζονται συχνά και όριόμενα τεχνικά πλεονεχτήματα αξιοποίησης του ύδατου πλούτου (οικονομικότερες στεγανοποιήσεις λεκανών, άποφυγή σφράγιων ή μικρό μήκος τους, μικρότερος όγκος ένδεχομένων εργαμάτων κλπ.). Σε μιά μόνο, λογουάρη, περίπτωση, στο όρεινο συγκρότημα Κυλλήνης-Κελμού στην Πελοπόννησο, ή μηχανικός κ. Ισσηγόνης υπολογίζει δυνατότητες εγκατάστασης μονάδας ισχύς 150.000 ΧΒ. (Τεχνικά Χρονικά άρ. 159 - 160/1958).

Μιλώντας για τις δυνατότητες παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, δέν πρέπει να περιορίζομαστε μόνο στις υδροδυναμικές μας δυνατότητες. Για τη χώρα μας, με τα πλουσιότερα κοιτάσματα λιγνίτη, έχει έξαιρετική σημασία ή ίδρυση θερμικών εργοστασίων παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας.

Όπως είναι γνωστό, ή Ελλάδα διαθέτει μεγάλο πλούτο σε άποθέματα λιγνί-τη, ο' αυτό συμφωνούν έλες οι σχετικές μελέτες και όπολογισμοί, άν και στα συγκεκριμένα ποσά άποθεμάτων παρουσιάζουν διαφορετικές έκτιμήσεις. Σύμφωνα με τις κυριότερες μελέτες, λογουάρη, για την περιοχή Πτολεμαΐδας δίνονται τα παρακάτω άποθέματα σε εκατομμύρια τόνους («Οικονομικές Ταχυδρόμοις, 172/1957).

Μελέτες	Έξασκριβωμένα άποθέματα	Πιθανά άποθέματα	Δυνατά άποθέματα
Κάγκελ	460	140	600
Πεκαταματίου	460	140	150
Κρεόπ	100	200	300
Δαυίδ	300	250	—
Ύκτωλ	200	200	—

Παρ' ό τις διαφορετικές αυτές εκτιμήσεις, για όλη την Ελλάδα πρέπει, και με τους μετρίτερους υπολογισμούς, να είναι πάνω από ένα δισεκατομμύριο τόνους τα άποθέματα λιγνίτη. Χαρακτηριστική είναι και ή τελευταία περίπτωση της δια-πίστωσης: μεγάλης λιγνιτοφόρου περιοχής στην Πελοπόννησο (περιοχή Μεγαλόπολης Άρκαδίας) με άποθέματα 200 εκατομ. τόνων λιγνίτων, που, παρά το γεγονός της χαμηλής τους ποιότητας, μπορούν να αξιοποιηθούν για την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας («Οικονομικές Ταχυδρόμοις, άρ. 270/1959). Τι τεράστια πηγή ενέργειας διαθέτουμε με τους λιγνίτες, φαίνεται με τόν παρακάτω λογαριασμό: 1 δισεκ. τόνων λιγνίτες μπορούν ν' άποδοσουν μισό τρισεκατ. ΟΧΒ ηλεκτρική ενέργεια!

Χωρίς να σταθούμε έδω άναλυτικά στο πρόβλημα της αξιοποίησης των λιγνί-των, σημειώνουμε μόνο, πως έχουμε έλες τις δυνατότητες για την ίδρυση και θερ-

* Ο κ. Σ. Κατράκης όπολογίζει 1 δισεκατομμύριο τόνους. Η μελέτη του Κάγκελ μιλοει για 7 δισεκατομ. τόνους. «Έπί πλέον και όχι επί έλατων» των 7 δισεκατομ. τόν-ων, που χρειάζονται συστηματικές άκόμα μελέτες για την έξασκρίβωση των άποθεμάτων της ποιότητάς τους κλπ.

POOR ORIGINAL

μικρών εργοστασίων παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, καθ' όσον αφορά σε άλλα, παρουσιάζουν και ορισμένα πλεονεκτήματα τεχνικής και οικονομικής φύσης, γιατί τα έργα αυτά απαιτούν μικρότερο σχετικά χρόνο εκτέλεσης, μικρότερο έργο κεφαλαίων, επιτρέπουν την ίδρυση και μικρών μοναδών για ικανοποίηση τοπικών αναγκών, και οι μονάδες αυτές εύκολα μπορούν κατόπιν να συνδεθούν με το γενικό δίκτυο*. Και στο ζήτημα όμως αυτό η κυβέρνηση δεν ακολουθεί το δρόμο της αξιοποίησης του ιδιόκενου μας πλούτου. Αν εξαιρέσουμε το θερμoeηλεκτρικό εργοστάσιο 'Αλιφειρίου και το μελλοντικό της Πιλομαίδας, που μαζί θα δίνουν 1.085 εκατομμύρια ΩΧΒ το χρόνο, η κυβέρνηση δεν αξιοποιεί τον λιγνιτικό πλούτο της χώρας, επιτρέπει αδιουσιάζει. Έτσι, λοιτούχα, ενώ η Πάουερ πέρα το δικαίωμα εγκατάστασης νέων σταθμών με την προϋπόθεση χρησιμοποίησης έγχθριου λιγνίτη, δεν τηρεί τις υποχρεώσεις της αυτής. Με τα τελευταία συμπτώματα της οικονομικής κρίσης με σειρά λιγνιτορυχείων έκλεισαν και απειλείται το κλείσιμο και άλλων, ενώ μεγάλα απόδηματα έχουν δημιουργηθεί με κίνδυνο να θρημματιστούν ή αταναφραγτούν, γιατί μένουν ανεπείρραστα. Ο επαφή με τόν άπρωτοαριστικό δέμα.

Είναι, γενικά, απόλυτα εξακριβωμένο, πως στο έγγός μέλλον από τις θέρουναμικές και θερμoeηλεκτρικές πηγές ενέργειας της χώρας, μπορούμε, με τους περισσότερους υπολογισμούς να φτάσουμε τα 8 δισεκατομμύρια ΩΧΒ το χρόνο και άργότερα τα 12 δισεκατομμύρια ΩΧΒ το χρόνο. Ενώ τα κυβερνητικά σχέδια μέλις υπολογίζουν για το 1960 2 δισεκατομ. ΩΧΒ και για το 1965 περί τα 3,5 δισεκατομ. ΩΧΒ. Επίσης αναφέρουμε, πως, και σύμφωνα με τις ελέγκες κατευθύνσεις του πρώτου δεκαετούς οικονομικού προγράμματος της Ελλάδος, που συνέταξε τελευταία ή 'Ελληνική Έπιτειρία Προγραμματισμού, προβλέπεται ή δυνατότητα παραγωγής 9 δισεκατομμυρίων ΩΧΒ το χρόνο. (Νέος Οικονομίας άρ. 5/1959).

Βασικό πρόβλημα της ενεργειακής πολιτικής είναι ή παραγωγή όχι μόνον άφθονης, αλλά και φτηνής ηλεκτρικής ενέργειας. Και αν αυτή την άποψη έπίσης τά έργα ήλεκτρισμού της κυβέρνησης, που έχει αναλάβει ή ΔΕΗ δεν μπορούν να θεωρηθούν καθόλου ικανοποιητικά. Πραγματικά, δεν μπορεί να νοηθεί ήλεκτρισμός, χωρίς την παράλληλη ήκθρομηχανική της χώρας, ή δημιουργία ήλεκτροβάρων βιομηχανιών, ειδικά. Αλλά ή κυβέρνηση Καραμανλή, έπιδοκριντας την έξυπνέριση των ξένων και ντόπιων μονοπωλιακών συμφερόντων, δεν προχωρά στην ήκθρομηχανική της χώρας, αναζητεί τις μελέτες και την έπιτέλεση των έργων ήλεκτρισμού σε ξένες έπιτερίες, που προσανατολίζονται κυρίως στην έπιτεία κατανάλωσης ρεύματος, με άποτέλεσμα το ύψηλό κόστος παραγωγής ενέργειας.

Πιο είναι το σημερινό κόστος στή έργα της ΔΕΗ: Ο καθέριτης η Κοουσοκόστατος σε έμλλά του στήν Περνασσό το Μάη 1957 (εΤεχνικά Χρονικά, άρ. 133—134/1957) υπολόγησε ως έξης το κόστος παραγωγής ανά ΩΧΒ σε μερικά ήδροηλεκτρικά έργα:

* Ομοίως, χωρίς να θέλουμε να κάνουμε σχηματική σύγκριση, την δυναμική πολιτική της ΕΣΣΑ, όπως χειρότητα με το έπιτείο ήεγγρνε στή έργα. Σε με τα έπιτεία κατευθύνσεις ή κατασκευή μεγάλων ήδροηλεκτρικών σταθμών, προβλέπεται ή κατά προτεραιότητα κατασκευή θερμικών ήλεκτρικών εργοστασίων με σόν κούλια ή ή χρησιμοποίηση γενικά άφθονου παρλίλου, σήνθό κέρβουνο. Σέμαμε με τούς έπιλογισμούς των εφετιών έπισημάνων για ήγκατάσταση 1 έκατομ. ΧΒ ήδροηναμικής ισχύς άπαιτούνται 4—6 δισεκατομ. ρούβλια και για ήγκατάσταση 1 έκατομ. ΧΒ θερμoeηλεκτρικής ισχύς (κέρβουνο χυμής, όριο, ή μαζού) άπαιτούνται 1 δισεκατομ. ρούβλια. Στή έπιτεία ήκατομμύρια ές Ρουβλικός έπισημάνω 6 μεγαλύτερος θερμoeηλεκτρικός σταθμός είναι 6 σταθμός «Γκεοργκίνο Βιό», συνολικής ήγκατεστημένης ισχύς 120.000 ΧΒ, που χρησιμοποίησε λιγνίτη σόν κούβουνο

Μέγεθος	Άχελος	Αδδωνας	Άτρας	Αοθρος
0,0051 δολ.	0,0065 δολ.	0,0065 δολ.	0,0267 δολ.	0,0097 δολ.
ή	ή	ή	ή	ή
0,168 δρχ.	0,195 δρχ.	0,195 δρχ.	0,621 δρχ.	0,291 δρχ.

Και αν ακόμα παραβλέψουμε την υδατέπιωση του Άγρα, που πολύ σωστά ο κ. Δ. Φουντούλης την ονομάζει «πρηχίπιασα των δολαρίων», γιατί εξ αίτίας των ήδροηναμικών άμαρτημάτων», που άπαραχρησαν (εΤεχνικά Χρονικά, άρ. 127—128/1957), παρουσιάζει ύψηλό κόστος παραγωγής ανά ΩΧΒ, και πάλι το μέσο κόστος παραγωγής στήν Ελλάδα υπολογίζεται σε 0,5 έως 1 σέντε, ήλασή 15 έως 30 λεπτά της δραχμής. Η ΔΕΗ στούς υπολογισμούς της παραδέχεται έπισης έρια κόστους 0,005 έως 0,006 δολ. ανά ΩΧΒ ή 0,15 έως 0,18 δρχ (ΒΑ. Δ. Χαλικιά: «Η ήκθρομηχανική της Ελλάδος», Άθήναι 1958, σελ. 107, 145). Ειδικά στόν έσοηισμό το 1955—1956 ή ΔΕΗ υπολογίζει ως έξης το κόστος ανά ΩΧΒ: συνολικά 0,228 δρχ., στό θερμoeηλεκτρικό εργοστάσιο 'Αλιφειρίου 0,359 δρχ. και στό ήδροηλεκτρικό γενικά 0,151 δρχ. (Οικονομικός Ταχυδρόμος, άρ. 156/1957).

Το τίτιο κόστος παραγωγής ήλεκτρενέργειας (15 ως 30 λεπτά δρχ. ανά ΩΧΒ) είναι άναμφίβητα ύψηλό, άδικαιολόγητο για τις δικές μας δυνατότητες, και προς σερατότα κίνδυνο για την ήλη οικονομία μας, γιατί όχι μόνο δεν αποταλεί κινητρο και ράε ήκθρομηχανική, αλλά, αντίθετα, μπορεί να καταλήξει σε έπιδο για την ήκθρομηχανική. Πραγματικά, ή δημιουργία ήλεκτροβάρων βιομηχανιών (άλουμινίου κ.λ.κ.) άπαιτούν φτηνή ήλεκτρενέργεια. Σε άλλες χώρες το κόστος του ρεύματος κυμαίνεται ανάμεσα σε 0,2 έως 0,5 σέντε (ήλα, 6 έως 9 λεπτά), στόν Καναδά και Νορβηγία είναι ακόμα μικρότερο. Στήν ΕΣΣΑ στόν τεταίο ήδροηλεκτρικό σταθμό, το μεγαλύτερο του κόσμου, που κατασκευάζεται (Κρασογιώρκο), το κόστος ανά ΩΧΒ δεν θα ξεπερνάει τα 0,005 του ρουβλιού, ήλασή περί τα 2 λεπτά δραχμής. Φυσικά, στή δική μας περίπτωση, προκειμένου, λοτούχα, για τη βιομηχανία άλουμινίου, μπορούμε να υπολογίσουμε και στή διαφορά κόστους μεταξύ ήκθρομηχανικής (γιατί θα παράγεται μέσα στήν πατρίδα μας) και σε άλλους εθνικούς παράγοντες (βλ. και άρθρο ελιά την αξιοποίηση του άρυχτου μας πλούτου) σε προηόμμενο τεύχος του «Νέου Κόσμου». Θά είναι ή αυτό λάθος να πούμε, πως δεν πρέπει να προχωρήσουμε στην ίδρυση βιομηχανίας άλουμινίου, γιατί ακόμα δεν έχουμε πετύχει τιμή ρεύματος κάτω της τιμής, που πετυχαίνεται σε άλλα κράτη. Θά ήταν όμως έπισης σοβαρό λάθος να μην άποταμμίσουμε το σημερινό ύψηλό κόστος και τούς κίνδυνους, που κρύβει για την οικονομία, για το μέλλον της ήκθρομηχανικής της χώρας. Και κύριος αίτιος του ύψηλού κόστους των έργων ήλεκτρισμού είναι ή πολιτική της όποτέλειας, της έξυπνέρισης των συμφερόντων των ξένων και της ντόπιων άληγοργίας του πλούτου, που με έκπρόσωπο της ή «ήμοσια Έπιχειρήση 'Ηλεκτρισμού ΔΕΗ» άκολουθεί και στόν τομέα αυτόν ή κυβέρνηση Καραμανλή. Γι' αυτό όμως δε μιλήσουμε πιο αναλυτικά.

* Ο καθέριτης κ. Ν. Κιουρκιάν σε τελευταία του έθρα («Οικονομικός Ταχυδρόμος» άρ. 268/1959, «Άθήνα» 16/6/59, «Μία Οικονομία», άρ. 4/1959) νοηζει το σερα κίνδυνο από τα ύψηλά κόστος ήλεκτρενέργειας. Βαίνοντας έπίσης του και τη διαφορά από το κόστος άλουμινίου, άποταμμίζει, πως για τη βιομηχανία άλουμινίου πρέπει να πετύχουμε τιμή μικρότερη των 10 1/2 λεπτών δραχμής, ήλασή ή τιμή του ρεύματος τίνεται άπαραπονητική.

POOR ORIGINAL

4. ΔΕΗ — τό πρακτορείο τών ξένων και ντόπιων μονοπωλιακών συμφερόντων στόν ενεργειακό τομέα

Στήν τελευταία συζήτηση, πού έγινε στην επιτροπή εξουσιοδότησης γιά τά έργα τής ΔΕΗ, δόθηκαν από τούς βουλευτές τής αντιπολίτευσης καινούργια στοιχεία γιά τίς σπατάλες και τίς υπερβάσεις, τό αντιοικονομικό έργο τής ΔΕΗ. Άν, γενικά, ο κακός διαμόνας τής άναστροφής τής χώρας μας είναι οι ξένοι ήμπεριαλιστές και ή κυβέρνηση — έντολοδόχος τών συμφερόντων τους, στόν τομέα του ήλεκτρισμού, ειδικά, τό ρόλο του πρακτορείου τών ξένων και ντόπιων μονοπωλιακών συμφερόντων παίζει ή «Δημοσία Έπιχείρησης Ήλεκτρισμού — ΔΕΗ».

Άπό παλιά τά ξένα μονοπώλια έδειξαν ιδιαίτερη φροντίδα νά βάλουν στό χέρι τήν ενεργειακή μας οικονομία. Είναι γνωστά, λογουχάρη, πώς μέσα στό ίδιο τό «όθλημα Τροβμαν» από τό 1947 περιέχονταν σάν έδος τής «βοήθειας» ή παράδοση τής ενεργειακής μας οικονομίας στό αμερικάνικο μονοπώλιο. Έτσι, από τότε τή μελέτη τών υδροδυναμικών μας δυνατοτήτων αναλαμβάνει ή αμερικάνικη εταιρία Έμπασκο (τού συγκροτήματος Μέρικαν), ένώ άργότερα ίδρύεται σάν κρατική επιχείρηση ή ΔΕΗ, πού από τό 1955, μέ τή λήξη τής σύμβασης Έμπασκο, γίνεται ένα ισχυρό κρατικό μονοπώλιο ηλεκτρικής ενέργειας στην Έλλάδα μέ διαχειριστή κολοσιάλων κεφαλαίων, πού τείνει νά έξελεγχθεί σέ υπερκράτος και άσκει κυρίαρχο έλεγχο στην ένδικη οικονομία.

Πολλά έχουν γραφεί γιά νά διαφημιστεί τό «κοσμογονικό έργο τής ΔΕΗ». Ποιά ήταν στην ουσία τά αποτελέσματα τά έδαμα παραπάνω. Η Έλλάδα έξακολουθεί νά κτίζει τά πρωτεία τής καθυστέρησης και στόν τομέα τής ηλεκτρικής ενέργειας. Μά ως δόξω ακόμα ποιά ήταν ή πολιτική τής ΔΕΗ στόν τομέα του ήλεκτρισμού, πώς πραγματοποιούνταν τά έργα «όπό τής άρτι άποταλακτισθείσης θυγατρής τής Έμπασκο ήμετέρας ΔΕΗ» (Δ. Φουντούλης, «Τεχνικά Χρονικά», 127 — 128/1957). Άπό τή συμπληρωματική έκθεση του Συμβουλίου Έλέγχου και τή «Συμπληρωματική Έκθεση Άνταπροσωπευτικής Συνελεύσεως», πού δημοσιεύτηκαν τελευταία γιά τό ενεργειακό πρόγραμμα (βλ. «Έλευθερία» 31/5/59), προκύπτουν μά σκεπτικά στοιχεία: πρόχειρες προβλέψεις, μη υποβολή δικαιολογητικών στοιχείων και άδυναμία έπαρσις έλέγχου, μη άπογραφή δαπάνων, σπατάλες, πού μαλακά-μαλακά σημειώνονται σάν υπερβάσεις («ό τελικός άπολογισμός υπερβή τήν προ-πολογισθείσα δαπάνη κατά διάφορον εις έκάστη περίπτωση ποσοτών»), καθυστέρησης στην έκτέλεση έργων κλπ.

Συνολικά τό πρώτο ενεργειακό πρόγραμμα σπαταλεί πάνω από 120 εκατομύρια δολάρια, ένώ ή άρχική πρόβλεψη ήταν 83.777.000 δολ. Όπως αναφέρθηκε στην έκθεση του Συμβουλίου Έλέγχου, ο έλεγχος ήταν άνίπατος, γιατί τά «τεθέντα στοιχεία ήταν έλλιπη ή άνευ ούδένος συνδένου ή συνοχής μεταξύ των, κάποιον-ποιαδήποτε ήσαν έλλιπη ή άνευ ούδένος συνδένου, γιά τό Άλβέρσι ενό σύστημα άπογειοτέσεως τέφρας άπεδείχθη άνεπαρκές, ένέοντο σημαντικά τροποποιήσεις, αλλά ή άναθεώρησης αυτή προκάλεσε σημαντικές προσθέτους δαπάνες». Τά έργα του Άλβερσιού και Δούρου τέλειωσαν ένα χρόνο άργότερα, του Άτρα μισό χρόνο κλπ. («Αθήνη», 21/6/59).

Η ίδια κατάσταση παρουσιάζεται και στό έργα διανομής (έπίκταση τών δικτύων, μετατροπή και συγχρονισμός επιμαρτήσεων, νέοι όμοιοταίμα μετασχηματισμοί τάσης κλπ.). Άς σημειωθεί έδώ τό χαρακτηριστικό γεγονός τών συνεχών έλασσών ρευσμάτων έξ αίτιας τών βλαβών στό έίκτινα διανομής. Οι πόρτοι στήριξης τών καλωδίων μεταφοράς άλλοτε λυγίζουν σάν «λαμπίδες από κερί», πράγμα πού δείχνει

τήν κακή ποιότητα του άποαλένιου σκαλετού τών πόρτων, και άλλοτε ξεριζώνονται και πέτρουν έξ αίτιας τής κακής έργασίας στήριξης στό έδαφος. Οι έργασίες αυτές άνατίνονται κριώς σέ έντες έταπές, όπως όμολόγησε και ή ίδια ή ΔΕΗ σέ έκθεση τής: «αί προσπίπτει όπως έλληνικοί κυρίως οικιοί και έλληνικοί τεχνικοί προσωπικών λαβών μέρος εις τήν κατασκευήν τών έργων άπέτυχον» («Αθήνη» 30/1/59).

Τά στοιχεία, πού θέσαμε παραπάνω, άφορούν κυρίως τό πρώτο ενεργειακό πρόγραμμα. Μά ή ίδια κατάσταση συνεχίζεται και στό έκτελούμενο δεύτερο ενεργειακό πρόγραμμα. Συνεχίζεται ή αλόγιστη διάθεση τερματίων ποσών, οι σπατάλες, οι μεγάλες κραυακβολές πρὸς σήμετέρους έργολάβους (στόν τελευταίο έσολοισμό το 1958 τής ΔΕΗ άντιγράφεται μισό δισεκατομύριο κραυακβολές σέ έργολάβους), τά «όφαρα» σέ άριστίους άνωτέρους δεκαλήλους τής (πέρσι σέ καθέν άπό τούς 16 δευθυόντες τής «αριστήσαν» από 100 χιλιάδες γιά τήν αγορά ατοκινήτου) κλπ. Όπως καταγγίλου τεχνικοί, στό έργα του Μίγδοβα υπήρχε αλόγιστη όπέρβαση 17 εκατομμύρια δολάρια. Στά παραπάνω πρέπει νά προστεθούν και τά τερμάτια ποσά, πού σκαταλώνται γιά τή διατήρηση του «έργου» και τών έκπένων τής ΔΕΗ και πού σύχρον χρησιμοποιοούνται σάν μέσο ένίσχυσης τών φίλων πρὸς τήν κυβέρνηση έπιμαρτήρων. Όπως άποκαλύφθηκε και στην τελευταία συζήτηση στη Βουλή.

Μέ ή άντιοικονομική πολιτική τής ΔΕΗ φαίνεται και στό ζήτηματα χρησιμοποίησης τής ηλεκτρικής ενέργειας. Δέν μπορούμε νά μιλάμε γιά ήλεκτρισμό, έν πέρσιον άπέψημα, πώς ο ήλεκτρισμός δέν βρσκοι στη βιομηχανία τήν άνάλογη έπαιρηγή του. Έτσι στην πενταετία 1951 — 1955 ή κατανάλωση ηλεκτρικού ρεύματος: στη βιομηχανία ήταν σέ ποσοστό επί του συνόλου τής κατανάλωσης ως έξης (στοιχεία από τό «Στατιστικό Δελτίον Έθνικής Τραπεζής», άρ. 32, σελ. 92—93):

1951	1952	1953	1954	1955
32%	34%	36%	37%	38%

Και σέ άπόλυτους άριθμούς κατανάλθηκαν γιά τή βιομηχανία τό 1957 μόλις 45,4 έκταμ. ΜΚΒ τό μήνα. Η βιομηχανία και σήμερα άποροφά μόλις τό 40—45% τής συνολικής κατανάλωσης ήλεκτρικής ενέργειας. («Οικονομικός Ταχυδρόμος», 8/5/58). Και νά σημειωθεί, ότι ή χρησιμοποιοιμνη γιά τήν βιομηχανία ένέργεια κατανάλωνεται κυρίως στην έλαφριά, στις άκόδομεις. Νά τά ποσοστά, λο-γουχάρη, γιά τήν περιοχή τής ΗΕΑΠ: Οικονομικά-λατομεία 27,1%, Μηχανολογικά-μεταλλουργικά 12,5%, Κλωστουφαντουργικά 20,0%, Χημικά 14,1%, λοιπά 25,3% («Έλευθερία», 26/3/59). Δέν χρησιμοποιοιεται δηλαδή, ή ήλεκτρι-κέρεια στη βαριά βιομηχανία, σέ βασικούς βιομηχανικούς κλάδους, σέ επιχειρήσεις βαριάς βιομηχανίας, πού έξ άλλου είναι και άνόταπτες, ακολουθείται ή αντιοικονομική πολιτική τής χρησιμοποίησης τής ηλεκτρικής ένέργειας κυρίως γιά τήν κατανάλωση, γιά τόν ήλεκτροποιισμό. Όσον άφορά μάλιστα τήν επαρχιακή βιομηχανία, γι' αυτήν διατίθεται μόλις 7,5% τής ηλεκτρικής ένέργειας.

Είναι επίσης άπαράδεχο τό γεγονός, ότι και αυτή ή κατανάλωση έχει συγκεντρωθεί βασικά στην πρωτεύουσα, ένώ οι επαρχίες έξακολουθούν νά βρίσκονται σέ πρωτότην κατάσταση από άποψη ήλεκτρισμού. Όπως δήλωσε μέλος τής Άντιπροσωπευτικής Συνέλευσης τής ΔΕΗ στό 1957, στις επαρχίες ή έπιμαρτήρησης του κατανάλωτικού κοινού όπό τής ΔΕΗ έξακολουθεί νά είναι έντελος άνεπαρκής και ως έκ τούτου τό βιοτικό επίπεδον εις τάς εν λόγω περιοχές είναι λίαν χαμηλό» («Έλευθερία» 16/3/1957). Στην ίδια συνέλευση επιτόθησε ακόμα, πώς

4. „ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ" ΑΡ. 9/1959

POOR ORIGINAL

μόνο 23% της παλούμενης ηλεκτρενέργειας πηγαίνουν στην επαρχία. Χαρακτηριστικός γι' αυτό είναι ο πίνακας 2 που παραθέσαμε στην αρχή: το 1956, λόγω της ύψιστης πρωτεύουσας ή ανά κεφαλή κατανάλωση είναι 240 ΩXB, στην υπόλοιπη Ελλάδα 36 ΩXB! Σήμερα η διαφορά έχει ακόμα περισσότερο μεγαλώσει: στην πρωτεύουσα 600 ΩXB ανά κεφαλή, στις επαρχίες μόλις φτάνει τα 50. Και για όριστες περιοχές μάλιστα οι αριθμοί είναι ακόμα μικρότεροι. Ήπειρος—13,5 ΩXB ανά κεφαλή, Ίονια νησιά—15,8, Θράκη—9,9 ΩXB ανά κεφαλή («Οικονομικός Ταχυδρόμος», αρ. 245/1958). Τα ίδια τα στοιχεία της Δ.Ε.Η για το 1957 λένε, πως ο συνολικός αριθμός των χωριών, που έχουν συνδεδεθεί με το δίκτυο της Δ.Ε.Η, έφτασε το Δεκέμβριο του 1957 τα 585, ενώ, όπως είναι γνωστό, τα χωριά της Ελλάδας με κάτω των 2000 κατοίκων πληθυσμό είναι 10.785 (ἀπογραφή 1951). Με την ευκαιρία μάλιστα της εξαγωγής των 305 και πάνω επαρχιακών επιχειρήσεων η Δ.Ε.Η κόβει, με διάφορες προτάσεις το ρεύμα, γεγονός που ανάγκασε και την «Καθημερινή» να διακηρυχθεί. Η συνολική κατανάλωση για γεωργικές χρήσεις ήταν το 1958 μόλις 8,8 εκατ. ΩXB, δηλαδή μόλις το 1,9% της συνολικής κατανάλωσης («Είδη» 2/5/59). Για τι είδους λοιπόν εξηλεκτισμό δημιουργεί συχνά η Δ.Ε.Η και η κυβέρνηση, όταν ο εξηλεκτισμός δεν έχει μπει στις γεωργικές εργασίες και στα σπίτια του χωριού;

Αν θέλουμε, ας πούμε, να σταθούμε στη βασική εθύνη της κυβέρνησης και της Δ.Ε.Η στον τομέα του εξηλεκτισμού, πρέπει να υπογραμμίσουμε το γεγονός, ότι δεν έγινε ως σήμερα αξιοποίηση των βασικών ενεργειακών μας πηγών, Άχελώου, Αλιάκμονα και Λιγνιτών. Τα έργα Άχελώου και Αλιάκμονα, εκτελούμενα με σπουδαιότητα και νοικοκυρωσύνη, χωρίς σταπάλες και υπερβάσεις, θα μπορούσαν να δώσουν μερικά δισεκατομμύρια ΩXB και με πολύ χαμηλότερο από το σημερινό κόστος ανά ΩXB. Η μη πραγματοποίηση των έργων αυτών δείχνει, πριν απ' όλα, τη στενή σύνδεση της Δ.Ε.Η με τα ξένα και ντόπια μονοπωλιακά συγκροτήματα, που τα ο μέρων τα τους εξυπηρετεί γενικά η κυβέρνηση, και στον ενεργειακό τομέα, ειδικά, μισό της Δ.Ε.Η. Μόνο με τέτοια έργα θα πραγματοποιούνταν πραγματικός εξηλεκτισμός της χώρας, που να αποτελούσε βάση για την εκβιομηχάνισή της, θα μπορούσε η Δ.Ε.Η. Επισ τούτο και από πολλούς τεχνικούς, ανά εκπαιδευτές έτους τους πραγματικούς υπελλήλους δια την εν γένει παραγωγικότητα της χώρας αντικειμενικούς σκοπούς μιας φιλοσοφικής πολιτικής εξηλεκτισμού φέρνει ρεύμα δια σειράν των παραγωγικών βιομηχανιών, δια σειράν δυνατών κεντρικών αρδειακών αντλήσεων ύδατος κλπ. (επικρίσεις καθηγητή κ. Η. Ραφτόπουλου στην «Εστία» 9/1/56). Τέτοια πολιτική όμως, που να τείνει στην εκβιομηχάνιση της χώρας, απαχρυσούν τα ξένα και ντόπια μονοπώλια και δεν μπορεί να εφαρμοστεί το τεχνητόν τους στον ενεργειακό τομέα, η Δ.Ε.Η.

Με βάση τα παραπάνω, το χαρακτήρα και το ρόλο της Δ.Ε.Η του: θεωρείται ειδικά με τα ξένα και ντόπια μονοπώλια, κάθε άλλο παρά να είναι ο υπέρβαρος και για το μέλλον για το κεντρικό αυτό πρόβλημα της ανακατανομής της οικονομίας, το ενεργειακό πρόβλημα της χώρας. Αυτό φαίνεται και από τον τρόπο, που λύνεται το πρόβλημα της χρηματοδότησης της Δ.Ε.Η. Είναι φανερό, πως μεγάλα ύδρηλεκτρικά έργα, σαν του Μεγάρου, που κατασκευάζεται το Άχελώου, που «σχεδιάζεται», του Αλιάκμονα, που ούτε μελετάται, με που «ρέπει» να προβλεφθεί «κάποτε» και να γίνει, κλπ., δεν μπορούν να αντιμετωπιστούν με βάση τους 8%, και 7,5%, που πρέπει να πληρωθούν μέσα σε λίγα χρόνια, και η κατασκευή τους σημαίνει μεγάλες δαπάνες, που μπορούν να αποσβεστούν μόνο σε αρκετά χρόνια, άλλως πρέπει να μεγαλώσει το κόστος του ρεύματος, έτσι που

η χρησιμοποίηση της ηλεκτρικής ενέργειας για την εκβιομηχάνιση θα γίνεται «μειωμένη». Και ο ίδιος ο πρόεδρος του ΔΣ της Δ.Ε.Η ο τελευταίος του γράμμα σε περιοδικό («Οικονομική Πορεία» αρ. 4/1959) έμολογούσε, ότι και οι ποσότητες που απαιτούνται η Δ.Ε.Η από το εξωτερικό δεν έχουν συνήθως επιβάρυνση μικρότερη του 7,5%. Η Δ.Ε.Η κάνει δηλαδή και έτσι, ότι μπορεί για να φέρει μέρος της υπεραξίας, που παράγεται στον τόπο μας, και να μεταβιβάζεται στις τσέπες των ξένων μονοπωλίων. Χαρακτηριστικό από την άποψη αυτή είναι και το έργο γεγονός: Η Πύλωμα πληρώνει για το ρεύμα που αγοράζει από τη Δ.Ε.Η 15 εκατ. δραχ. το μήνα ανεπάρκειά όμως από την πώλησή του 35 εκατ. δραχ. Η Δ.Ε.Η βελθεί κι αυτή για να «απορροφάει» υπεραξία ή Πύλωμα.

Η Δ.Ε.Η εξαοφείλει, πραγματικά, τεράστια κέρδη. Το 1955 ήταν 55,4 εκατ. δραχ., το 1956 ανέβηκαν στα 106,4 και το 1957 ξεπέρασαν τα 135 εκατ. δραχ. Τέτοια τέτοια κέρδη είναι άγνωστα για τις επιχειρήσεις στην Ελλάδα. Το καθαρό έσοδο της Δ.Ε.Η στις 30 Ιουνίου 1957 ήταν 125 εκατ. δολ. («Ελευθερία», 6/12/57). Σύμφωνα μάλιστα με μία τελευταία ανακοίνωση της Εμπορικής Τράπεζας τα κέρδη της Δ.Ε.Η θα είναι το 1960 472 εκατ. δραχ. και το 1961—580 εκατ. δραχ. («Είδη» 16/5/59). Αλλά πρέπει, φυσικά, να διατίθενται για τα έργα εξηλεκτισμού και όχι να παρουν στις κάσες των μονοπωλίων, στις τσέπες των «μεικτών», στις «διαπραγματεύσεις», που έχουν σκοπό την οικονομική ενίσχυση των φίλων προς την κυβέρνηση ορθών τύπων κλπ. Μόνο η μέθοδος της αυτοχρηματοδότησης δεν μπορεί να λύσει το πρόβλημα, να βοηθήσει στον εξηλεκτισμό της χώρας. Γιατί τα κέρδη αυτά η Δ.Ε.Η τα εξαοφείλει, αρχικώς άρεκα ψήφει την τιμή του ρεύματος. Στην Αθήνα το ρεύμα πουλείται προς 70 λεπτά το ΩXB στην καταναλωτή και μαζί με το πάγιο φτάνει τη 1 δραχμή και 10 λεπτά. (Όπως είδαμε το κόστος είναι 15—30 λεπτά ανά ΩXB). Πολύ ακριβότερο όμως πουλείται το ρεύμα στις επαρχίες: στην Καβάλλα, λογουχάρη, προς 1 και 40 το ΩXB, στις πόλεις, που διανέμεται το ρεύμα του Άγρος, προς 1 και 90 το ΩXB κλπ. Στη λεγόμενη μάλιστα μεταβατική περίοδο, της εξαγωγής από τη Δ.Ε.Η των επιχειρήσεων, καθορίστηκε ένταξη της πώλησης του ρεύματος προς 1 δραχ. και 90 λεπτά. Άκόμα και το λεγόμενο «βιομηχανικό τιμολόγιο προβλέπει υψηλές τιμές: στην Αθήνα 47 λεπτά δραχ. και Θεσσαλονίκη 69, στο Βόλο 83, στην Καβάλλα 61 κλπ. Τέτοιες τιμές ρεύματος δεν μπορούν ποτέ να αποτελέσουν κίνητρο ανάπτυξης της βιομηχανίας. Έργα εξηλεκτισμού, που στερώνται σε δάνεια με 8% επιτόκιο, ή, που στερώνται την απόδοσή τους μέσα σε λίγα χρόνια στην πώληση του ρεύματος, είναι κερδοσκοπικές επιχειρήσεις των μονοπωλιακών

* Δεν είναι σκοπός του άρθρου να σταθεί στο πρόβλημα της εξεύρωσης κεφαλαίων. Σημειώνουμε μόνο, πως κεφάλαια για τον εξηλεκτισμό, όπως και γενικά για την εκβιομηχάνιση της χώρας, υπάρχουν. Με την αξιοποίηση πριν απ' όλα των εσωτερικών μας πηγών (μείωση των στρατιωτικών δαπανών της χώρας, αξιοποίηση δημοτικών καταδόσεων και κτηνοτροφικών σε πραγματικά παραγωγικούς σκοπούς, αξιοποίηση πολιτικών απορριμμάτων κλπ.), κανείς δεν θα άρνηταν επίσης την αξιοποίηση και ξένων κεφαλαίων και δανείων, όταν παρουσιάζονται με άμεσο όραμα, χωρίς να αποτελούν εμπόδιο για την ανάπτυξη της χώρας μας, την εκβιομηχάνισή της, όπως γίνεται τώρα με την αμερικανική «βοήθεια» και τα δάνεια της Βόννης. Κερδοσκοπικές επιχειρήσεις όμως, όπως γίνονται με την αξιοποίηση της βοήθειας, που είναι διατεθειμένες να μας χορηγήσουν οι δάνεια, βιομηχανικό εξοπλισμό κλπ. οι χώρες του σοσιαλιστικού στρατοπέδου, και πριν απ' όλα η Σοβιετική Ένωση, με εξαίρετικά συμφέροντα για την ελληνική οικονομία έδρας και χωρίς καμιά πολιτική δέσμευση. Όπως όλα τα δάνεια ή κ. Μαρκιζόγης, ή Σοβ. Ένωση εξαοφείλει οικονομική βοήθεια για την εκβιομηχάνιση της χώρας με όρους δόκιμα συμπεριφέροντος από άμεσους που προσφέρουν οι δικτικές δυνάμεις.

POOR ORIGINAL

κύκλων, που βρίσκονται πίσω απ' αυτά, και όχι έργα ανάπτυξης της οικονομίας μας, βάση της εκβιομηχάνισης της χώρας.

Η τέια ασύμφορη και αντικοινωνική ενεργειακή πολιτική είναι συνέπεια της πολιτικής της υποτέλειας της κυβέρνησης Καραμανλή. Μόνο η ανάπτυξη της βιομηχανίας, και κυρίως της βαριάς, ή δημιουργία ηλεκτροβόρων βιομηχανιών, ή χρησιμοποίηση της ηλεκτρικής ενέργειας στις αειρροδρομικές και άλλες συκωνωνίες, στην άγροτική οικονομία, μπορεί ν' αποτελέσει πραγματικό κίνητρο εξαγλεκτρισμού της χώρας.

5. Μελλοντικές ανάγκες της χώρας σε ηλεκτρική ενέργεια

Τά τελευταία χρόνια ελο και έντονητερα προβάλλει ή ανάγκη αντιμετώπισης του ενεργειακού μας προβλήματος σε πολύ ευρύτερη βάση. Η ραγδαία τεχνική πρόοδος, ή ανάγκη όχι μόνο νά πλησιάσει ή χώρα μας τό σημερινό επίπεδο ανάπτυξης των άλλων χωρών, αλλά και νά τις παρακολουθήσει, δσο είναι δυνατό, στην παραπέρα πορεία, βάσει μέ καινούργια μορφή τό πρόβλημα της επάρκειας των ενεργειακών δυναμικών της χώρας μας.

Σέ μελέτη του μηχανικού Γ. Παπαδάτου, που έγινε κατ' έντολή της Ελληνικής Έπιτροπής Ατομικής Ενέργειας, υπολογίζεται, ότι και μετά την έκτέλεση των βασικών έργων εξαγλεκτρισμού (Μέγδοβα, Πτολεμαϊδας, Άχελώου, Αλιάκμονα κλπ.) θά διατίθεται μια ισχύ 1.734.000 κιλοβάτ. Απ' την άλλη μεριά ή ανάπτυξη των αναγκών της χώρας και ή δημιουργία ορισμένων βασικών βιομηχανιών θά σημαίνουν, κατά τους παραπάνω υπολογισμούς, την ανάγκη μιας ισχύς 1.875.000 κιλοβάτ (δηλ. 9 — 10 δεσκατωμ. ΩXB τό χρόνο ηλεκτρική ενέργεια). Η ισχύ αυτή, σύμφωνα μέ τή γνώμη της Έπιτροπής Ατομικής Ενέργειας, μπορεί νά εξασφαλισθεί μόνο μέ την εγκατάσταση ατομικών αντιδραστήρων (οικονομικός Ταχυδρόμος άρ. 154/1957). Τέτοιες προτάσεις ακούγονται και από άλλους επιστήμονες. Ο κ. Σ. Κατράκης σε διάλεξη του φέτος τό Γενάρη («Τεχνικά Χρονικά», άρ. 171 — 172/1959) υπολογίζει σε 1.700.000 XB τή δυνατότητα συνολικής εγκατεστημένης ισχύς στη χώρα μας από τίς κλασσικές πηγές και 2.200.000 XB τίς ανάγκες μετά μία δεκαετία, και προτείνει τή τρήση προετοιμασίας εγκαταστάσεων ατομικών αντιδραστήρων. «Η ΔΕΗ — γράφει, — ως κυρίαρχος φορέας ενέργειας θά πρέπει άνευ αναβολής νά προγραμματίσει και των πυρηνικών φορέα ενέργειας εις τό εθνικό μας δίκτυον και νά μή υστερήσει των άλλων χωρών. αϊ όποια, ως γνωστόν, προβάλλουν έντατικώς εις την ίδριον έργοστασίων ηλεκτροπαραγωγής πυρηνικής ενέργειας».

Η γνώμη μας είναι, πώς θά ήταν λάθος νά θεωρούμε, ότι ή Ελλάδα δέν έχει τίς δυνατότητες νά καλύψει τίς σημερινές και άμεσα μέλλοντες ανάγκες της σε ηλεκτρική ενέργεια, νά δημιουργήσουμε «πανικό» έλλειψης ενέργειας. Όπως είδαμε, τά 8 — 10 δεσκατ. ΩXB τό χρόνο είναι μέσα στις δυνατότητες της χώρας, πού οι κλασσικές της πηγές (υδροδυναμικές και θερμοδυναμικές) μπορούν νά δώσουν 10 — 15 δεσκατ. ΩXB. Καί είναι βέβαιο, πώς ή παραπέρα μελέτη των δυνατοτήτων της χώρας θά ανακαλύπτει ελο και καινούργια κρυμμένα δυναμικά. Αυτό τό λέμε όχι γιατί υπετιμάμε τή σημασία της προετοιμασίας των ζωνών γιά τήν εγκατάσταση και ατομικών αντιδραστήρων. Κάθε άλλο. Μά θέλουμε νά υπογραμμίσουμε τή σημασία πού έχει, άμεσα και πρ ν απ' όλα, γιά σήμερα ή αξιο-

ποίηση των κλασσικών μας δυνατοτήτων, υδροδυναμικών και λιγνιτών. Σήμερα δέν έχουμε αξιοποιήσει ούτε τό 1/10 των δυνατοτήτων μας αυτών. Έξω λοιπόν είναι τό άμεσο βασικό πρόβλημα.

Απ' την άλλη μεριά, θά ήταν επίσης λάθος νά μην βλέπουμε τήν προοπτική της ανάπτυξης των αναγκών της χώρας, ιδιαίτερα στην περίπτωση, πού μία άλλη, πατριωτική-δημοκρατική, κυβέρνηση θά αναλάβει τό έργο της πραγματικής εκβιομηχάνισης και ανασυγκρότησης της χώρας. Απ' τήν άποψη αυτή είναι άπόλυτα σωστό νά μπαίνει από σήμερα ή προοπτική της χρησιμοποίησης της ατομικής ενέργειας, νά υπογραμμίζεται ή υποχρέωση της κυβέρνησης νά προβεί στις αναγκαίες ενέργειες γιά τήν εγκατάσταση ατομικού αντιδραστήρα κλπ., προετοιμάζοντας έτσι και τή χρησιμοποίηση της ατομικής ενέργειας. Μόνο πού θά θέλαμε νά τονίσουμε, πώς αυτές οι προοπτικές δέν μπορούν νά είναι έργο κυβέρνησης, εξαρτημένης από τά ζένα συμφέροντα. Αυτό φαίνεται και στην αντιμετώπιση από τήν κυβέρνηση του έργου της Ελληνικής Έπιτροπής Ατομικής Ενέργειας, πού, άν και έχει ίδρυθεί από τό 1953, είναι αδύνατο νά προβεί στις άπαραίτητες μελέτες και έργα, γιατί δέν της δίνεται ή αναγκαία οικονομική ένίσχυση. Η εγκατάσταση του πρώτου ατομικού αντιδραστήρα, πού είχε άποφασιστεί γιά τό 1958, ελο άναρτάλεται.

Και από τή σύντομη αυτή εξέταση του ενεργειακού μας προβλήματος βγαίνει καθαρό τό συμπέρασμα, πώς, παρά τή σχετική αύξηση της παραγωγής της ηλεκτρικής ενέργειας, δέν μπορούμε νά μιλάμε γιά πραγματική προσπάθεια εξαγλεκτρισμού της χώρας, σε βάση και γιά τήν εκβιομηχάνιση και τή γενική ανασυγκρότηση της χώρας. Βρισκόμαστε στις τελευταίες θέσεις στην Εύρώπη στην ανά κεφαλή παραγωγή. Η απόστασή μας από τίς άλλες χώρες ελο και μεγαλώνει. Η Ελλάδα γίνεται συγκριτικά ελο και περισσότερο καθυστερημένη. Παράγεται περί τό 1,7 δεσκατ. ΩXB τό χρόνο, ενώ ή πατρίδα μας μπορεί νά παράγει μέ τήν αξιοποίηση των υδροδυναμικών και θερμοδυναμικών ενεργειακών πηγών, σε πρώτα 3 — 5 χρόνια 8 δεσκατ. ΩXB και 12 — 15 δεσκατ. ΩXB άργότερα. Κι αυτό μέ τους μετριέτερος υπολογισμούς, χωρίς νά παίρνουμε ύποψη τήν αξιοποίηση καινούργιων πηγών, πού αναμφίβολα διαθέτει ή χώρα, τή δυνατότητα χρησιμοποίησης ατομικής ενέργειας κλπ.

Η βασική αίτια της τέιας καθυστέρησης βρισκείται, όπως είδαμε, στην εξάρτηση της ενεργειακής πολιτικής από τά συμφέροντα ζένων και νέπιων μονοπωλίων. Έκτελεστική αυτής της κυβερνητικής πολιτικής της υποτέλειας στον ενεργειακό τομέα είναι ή ΔΕΗ, τό ισχυρότατο αυτό κρατικό μονοπώλιο, στενά δεμένο μέ τά ζένα μονοπώλια. Η τελευταία αγορά από τή ΔΕΗ και των μετοχών της Πτολεμαϊδας σε συνεργασία και μέ τήν Έθνική Τράπεζα, πρόχτορα του δυτικογερμανικού κεφαλαίου, δείχνει τήν τάση μετατροπής της ΔΕΗ σε μία τέρτα αγγλογερμανικού κεφαλαίου, γιά ύψητερη σύνδεση και εξάρτηση από τό ζένα μονοπώλια, σε όπεκράτως. Γίνεται φανερό, πώς χωρίς τήν απαλλαγή από τό ζένα κυβερνοση της υποτέλειας, χωρίς τήν απαλλαγή της χώρας μας από τήν ιμπεριαλιστική εξάρτηση, δέν μπορούμε νά περιμένουμε πραγματική προσπάθεια εξαγλεκτρισμού, δέν μπορούμε, επομένως, νά μιλούμε γιά εκβιομηχάνιση και άνόρθωση της οικονομίας μας, γιά βελτίωση της οικονομικής κατάστασης και του βιοτικού επιπέδου του λαού μας.

POOR ORIGINAL

ΓΙΑ ΤΟ ΡΟΛΟ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙ-ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

(Στά πλαίσια της μελέτης των προβλημάτων του απελευθερωτικού κινήματος στη Λατινική Αμερική)

PORTRÉT APILMENTI

Τό δέντρο της ζωής, — πού κατά τά λόγια του Γκαίτε, είναι αόρινη πρόσωπο, ενώ ή θεωρία είναι γρήγορα, — μάς προσφέρει, σ' ήμάς τούς κομμουνιστές και πατριώτες της Λατινικής Αμερικής, τούς καρπούς του, τά πολυμήδη προβλήματα του. Μερικά απ' αυτά είναι παλιά προβλήματα, πού στή πορεία των γεγονότων έγιναν πρακτικά καθήκοντα της σημερινής μέρας. Άλλα είναι καινούργια, γίνοντάς τιν γενίκευση της πολύπλευρης πείρας, πού συσσωρεύθηκε από τούς λαούς διεφθέρων χωρών, και γι' αυτό αξίζουν μία συλλογική μελέτη. Μία πρώτη ομάδα απ' αυτά προκλήθηκαν απ' την ανάγκη να αποκτήσουν έκφραση ορισμένες θέσεις και έργοι, πού γενικά αναγνωρίζονται, δέν απορριπτόνται από κανέναν, αλλά πού πρέπει να βρούν τό ανάλογο έκκαθάρισμα μέσα στό φάος του Ιστορικού προτούς στή Λατινική Αμερική και της πρακτικής της επανάστασης σ' αυτήν.

Μέσα στό πολλά ζητήματα, πού στέκουν τόσο μπροστά στους έρευνητές, όσο και μπροστά στους πολιτικούς παράγοντες, ίσως να μίν υπάρχει πού δεξιά και πού επίκαιρο ζήτημα απ' τόν καθορισμό της σχέσης ανάμεσα στή στρατηγική και τήν τακτική του προλεταριάτου στή Λατινοαμερικανική επανάσταση. Πρόκειται γιά τήν πρακτική κι όχι τήν άφηρημένη κι απ' τά βιβλία κατανόηση της διαλεκτικής άλληλοσχέσης των τακτικών και στρατηγικών καθήκοντων, πού θέ επάρκει να συνδυάζεται τό μέγιστο της ελλυγίας με τήν καθαρή στοχοπροσώμιση και σταθερότητα στις άρχες. Μ' άλλα λόγια, πρόκειται γιά τό πρόβλημα της άλληλοσχέσης ανάμεσα στήν ανεξαρτησία του προλεταριάτου, τήν ανάπτυξη του κόμματός του και τήν πολιτική συμμαχιών με τίς άλλες τάξεις και κοινωνικά στρώματα. Άπ' εδώ πηγάζει και ό καθορισμός των όρων, μέσα στό όποια είναι δυνατόν να κλειστούν συμφωνίες, πού υπαγορεύονται από τά καθήκοντα συνένωσης των δυνάμεων, μέ όποιο όμοιο των μόνιμων σκοπών της πάλης (από άποψη ιδεολογική, πολιτική και όργανωτική) γιά τήν άπάλλαξη του προλεταριάτου από τήν επίδραση των άλλων κοινωνικών στρωμάτων, συμπεριλαμβανομένων και των συμμαχών του. Μέ λίγα λόγια, αυτό καθορίζει και τήν πρακτική πάλη του προλεταριάτου μέσω του κόμματός του γιά τήν καθοδήγηση του προτούς της δημοκρατικής έθνικοαπελευθερωτικής επανάστασης.

Όλα αυτά τά ζητήματα άφορούν τό ένιατο μέτωπο, τό σύστημα των συμμαχιών του προλεταριάτου, τήν πολιτική του, δηλαδή τό ζήτημα των συγκεκριμένων όρων δημιουργίας του δημοκρατικού μετώπου έθνικοαπελευθερωτικής. Σέ ορισμένες χώρες αυτά τά ζητήματα έχουν τήν Ιστορία τους και έχουν μελετηθεί. Σέ μερικάς χώρες τά κόμματα της εργατικής τάξης επεξεργάστηκαν αντίστοιχα

προγράμματα, σ' άλλες χώρες, τά κόμματα, συμμετέχοντας σε μεγάλες μάχες, γρηγοροκόησαν διάφορες μορφές ένιατου μετώπου. Η σημερινή έμμε κατάσταση άπαιτεί πού βαθιά γενίκευση της συσσωρευμένης πείρας και επίκαιρη ένότητα άπόψεων. Γι' αυτό θέλω να θέσω ορισμένες πλευρές του ένιατου ζητήματος, χωρίς καμιά αξίωση να εξαντλήσω τό θέμα πού μπήκα.

Έχω υπόψη μου τό ζήτημα του ρόλου της αστικής τάξης στή Λατινική Αμερική, των δυνατοτήτων και των ιδιομορφιών συμμετοχής της έθνικης αστικής τάξης στήν πατριωτική πάλη, όπως και της στάσης του προλεταριάτου, και των πλατιών μαζών του λαού απέναντι στή συμβιβαστική μεγαλαοχητή τάξη. Μέ τόν τελευταίο όρο έννοουμε τά ίσχυρά από οικονομική άποψη στρώματα της αστικής τάξης, πού, άν και δέν πούληθηκαν στέν Ιμπεριαλισμό, διατηρούν όμως μαζί του ορισμένους θεσμούς και παρά τίς συχνές προστριβές τείνουν προς συναλλαγή πρίν απ' όλα μέ τά μονοπώλια και μέ τούς δικλωματίες των γιάντηδων σε βάρος του λαού τους και της χώρας τους.

Η έθνικη αστική τάξη είναι άνεμφίβητα ταλαντευόμενη, δηλαδή συμβιβαστική, αλλά τά έθνικά της συμφέροντα είναι πού καθορισμένα και οι αντίθεσεις της μέ τόν Ιμπεριαλισμό πολύ πού βαθιά και γι' αυτό υπερτερούν. Βασικά ή έννοια έθνικη αστική τάξη συμπάπτει μέ τήν έννοια της μεσοάας, της βιομηχανικής κυρίως αστικής τάξης.

Γιά να άναπτύξω πού καθαρά τίς άπόψεις μου θεωρώ σκόπημο να άρχισω μέ τήν άνάλυση της εξέλιξης των πολιτικών γεγονότων τίς τελευταίες δεκαετίες και τού σημερινού συσχετισμού δυνάμεων στήν αμερικάνικη ήπειρο.

I

Η πάλη γιά μία ανεξάρτητη έξωτερική πολιτική είναι ένα πού επίκαιρο καθήκον των λαών μας

Η Λατινική Αμερική περνάει σ' ένα καινούριο, θα μπορούσαμε να ποθμε σ' ένα άνώτερο, στάδιο της Ιστορικής της απελευθερωτικής πάλης. Τό άπρωτικό και τό έθνικό* πρόβλημα — έστία, όπου συγκεντρώνονται όλα τά προβλήματα όποιασδήποτε απ' τίς χώρες μας, — περιλαμβάνεται σε πολλά μέρη μέ τήν άπεγνωσμένη πάλη ένάντια στους τυράννους, έπαθείτους του ύπουργείου έξωτερικών των ΕΠΑ, ή μέ τήν άνεργητική όπεράσπιση των δημοκρατικών ελευθεριών σε άλλες χώρες. Αυτό πρσώπει κονιά καθήκοντα γιά τούς λαούς μας και άποδείχνει άδιάψευστα, ένε, παρά τήν καλωσορία των όρων τακτικής, πού καθορίζονται από τίς συγκεκριμένες συνθήκες κάθε χώρας, ή δημοκρατική έθνικοαπελευθερωτική επανάσταση είναι ένα ένιατο κροτούς γιά όλη τήν ήπειρό μας, όπως ήταν ένιαία και ή απελευθερωτική έξίγερση των λαών ένάντια στήν Ισπανική αυτοκρατορία, παρ' όλο πού αυτή άρχισε τό 1810 και τέλειωσε ύστερ από πολλά χρόνια στό πάλια του Χάιμα-πρίστο, όταν έκμηδένιστηκε τό κέντρο του καθεστώτος της άντιβασιλικής τού Παριού.

* Έδώ μέ τό έθνικό ζήτημα έννοείται τό ζήτημα των άμοιβαίων σχέσεων μεταξύ των χωρών της Λατινικής Αμερικής και των Ιμπεριαλιστικών κρατών.

POOR ORIGINAL

Η κατ' εσχάτην εξάρτηση από τον γιάνικο ιμπεριαλισμό — καθοδηγητή της αντίστασης και κέντρου του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού καπιταλισμού — και ειδικότερα από τον κατ' εσχάτην εξάρτηση από την κοινότητα των τυχών της Ικανότασης ο' ελη την ηπειρο προς τα νότια του Ρίο Γκράντε ντελ Νόρτε. Στη Λατινική Αμερική είναι συγκρατημένα περίπου τα 40% των επενδύσεων κεφαλαίων των ΗΠΑ. Απ' εώς εξάγονται τα 40 — 60% απ' τις στρατηγικές πρώτες ύλες, που χρησιμοποιούνται στις ΗΠΑ. Η ηπειρός μας, που βρίσκεται ανάμεσα σε δύο ωκεανούς, έχει μεγάλη σημασία στρατηγική, και σύμφωνα με τους δολοφονικούς του πενταγώνου είναι η τελευταία αποικιακή εφεδρεία τροφογίας για τα ναύαρχα. Η ηπειρος της Λατινικής Αμερικής αποτελεί μια απ' τις πηγές δύναμης του γιάνικου ιμπεριαλισμού, αλλά ταυτόχρονα δείχνει αδιάφυστα ότι ο κολοσός εστιάζεται σε πάλια και πολύ εύθραυστα πόδια. Απ' εώς προέρχεται και η ιδιαίτερη ευαισθησία, που εκδηλώνουν οι ΗΠΑ, όταν γίνεται λόγος για τη Λατινική Αμερική. Αμφίβως γι' αυτό η πάλη των χωρών μας για την απελευθέρωσή τους είναι τόσο πολύπλοκη και μ' όλες τις πιθανές καμπές θα δώσει μια σκηνή πολύ σκληρές και μερικές φορές — γιατί να μη το πούμε — αιματηρές πάλης ο' ελη την ηπειρο.

Γι' αυτό θεωρώ αφόρητο να εκπαιδεύουμε, όπως τους δείχνει, τη σημασία των ανακατατάξεων, που συντελούνται στη Λατινική Αμερική, που δείχνουν ότι οι γέροι τυροπούντατες της επανάστασης — γι' εώς να χρησιμοποιήσουμε τα λόγια του Μαρξ — δουλέψαμε εύνοια και στο εδαφος της πολύπλοκης ηπειρός μας.

Δύο γεγονότα του 1959 ήταν για την Ουάσι Στρίτ ιδιαίτερα εκρωτοχρονικά μοιραία: πριν απ' όλα η εκτόξευση του οριστικού πυροβόλου είναι αδιάφυστα απόδειξη της στρατηγικής και επωστισιμολογικής ύπεροχής του σοσιαλιστικού κινήματος απέναντι στον καπιταλισμό. Σπειτα έχουμε υπόψη μας το θράμβιο των πατριωτών της Κούβας, που σύμφωνα με την έκφραση του Μαρξ, κίνη από τη μύτη του θηρίου εξάγγελε την έναρξη ενός νέου σταδίου πάλης στην ηπειρο. Για πρώτη φορά ύστερα από πολλά χρόνια, με εξαίρεση, ίσως, τη Γουατεμάλα στην τελευταία πράξη της τραγωδίας της, κυματίζει η σημαία του αντιιμπεριαλισμού και ο' ενα κυβερνητικό μέγας της Λατινικής Αμερικής. Η παράλληλη κληρονομική δέν έφθασε στο ίδιο επίπεδο ο' ελη την ηπειρο, ποιος μπορεί ν' αφιρραλλει ότι τα γεγονότα της Κούβας δέν θα επιδράσουν στις γύρες της Λατινικής Αμερικής σαν όρισματός χειμάρδος.

Ο καθένας τους μπορεί να κοιταχτούμε δέν βρίσκεται τώρα και μόνο στην Ασία και την Αφρική. Εώς είναι το ζήτημα. Και αυτό με τον παλιό συσχετισμό των δυνάμεων στο διεθνές πεδίο, δέν βάζει τη σφραγίδα του τό' επταετίας σχέδιος της Σοβιετικής Ένωσης, που έγινε δεκτό με θαυμασμό.

Βέβαια, δέν πρέπει να δείξουμε μόν ελεεινότητα σαν αυτή του Πάνγκλος και να φανταστούμε την παρεία των γεγονότων σαν μόν διδάσκια άνοδική εύθεια τραγική. Η πάλη θα είναι σκληρή. Αλλά στις πανώλετες συνθήκες μπορεί γρήγορα να ώριμαίνουν τα προτάς, που δέν τελευταίο καιρό συζηλούν την ηπειρό μας. Κι αυτό δέν πρέπει να τό ξεχάουμε.

Εώς και μερικά χρόνια, και τελευταία άνερα, η Λατινική Αμερική μεροβύσος, ο' ενα επίπολο παρατηρητή, να φανεί βυθισμένη στο σκοτάδι — μόνο εώς και έτσι λαμπύρες κανένα άστρο. Στις πιο πολλές χώρες κυματίζουν στρατιωτικές και πολιτικές δικτατορίες, ύπεχειρίες του Δολαρίου. Οι αντιπρόσωποι της πλειοψηφίας των λατινοαμερικανικών χωρών ηφιρζαν ελοι τους κειθίμια στον Οργανισμό

* Χοός Μαρξ — Διακεκριμένος κωφός επαναστάτης δημοκράτης τος παρομένου αιώνα.

των Ένωμένων Έθών, ύποτασόμενοι στην μπαχίτα του γιάνικου μαέστρου. Κάτω από τη στήη των παγκοσμιακών συνθηκών και των διμερών στρατιωτικών συμφωνιών οι ναυτικές και αεροπορικές βάσεις των ΗΠΑ εύκολόταν τα τμήνασια των ελεγκτικών μορών θωρηκτών, που κλέαν κατά μήκος των άκτών της Λατινικής Αμερικής, καλύπτοντας τον όριζοντα με τους πυργόσκους των κανονιοστοιχιών τους. Θάλασε κανείς, πός ελα θύμιζαν εχίνταρλαντ, σταθερά μετόπισθεν η εξασφλισμένο εσωτερικό χώρο, γι' εώς τα όμοια συνέχεα μιλάνε οι άπούρατοι προφήτες του εαμερικάνου αιώνα.

Μέσα στις συνθήκες της πολεμικής ύστασίας και άργότερα της επίθεσης στην Κορέα, η εξέλιξη της αντίστασης, που είχε άφαναθεί από τό γιάνικο ιμπεριαλισμό σε συμπαχία με τους άνεθνητους μεγαλοαμερικανούς και μεγαλοκεφαλαίους, σε πολλές χώρες της Λατινικής Αμερικής είχε την ύποσηρηξη η διεξάγονταν με τη συμμετοχή ελης της μεγαλοαστικής τάξης του τόπου. Η τάξη αυτή ήλιζε να πεινρη μεγάλα κέρδη και ταυτόχρονα ήταν πεπεισμένη, ότι το περιόρημα «γαιοπολιτικό πεπρωμένο» της είχε επιφυλάξει άμετάλητα τό ρόλο του διπλοφύρου του βορειοαμερικανικού ιμπεριαλισμού. Σ' αυτό τό όρομο, στον όποιο παρόσνε και μεγάλο μέρος της εθνικής άστικής τάξης, την ώθησαν τα ταξικά της συμφέροντα. Η μεγαλοαστική τάξη θέλιζαν απ' την ύδα, που ήταν τότε της μόδας, ότι η Εύρώπη, η Ασία και η Αφρική θα γίνονταν πάλια μωχών παγκόσμιων και τοπικών πολέμων, ενώ η Λατινική Αμερική θα πάρει τό μαριό της από τό χρυσάφι που θα κερδίζη με τη θυσία ξένου αίματος, και θα κλειόταν εξασφλισμένη στο καλίμα του νότιου ήμισφαιρίου. Η άνοση, που προηλήθημε από τον πόλεμο της Κορέας, δημοκράτης γι' εώς όριμένο καιρό μια κατάσταση άνοικη γι' αυτή τη σκευωρία.

Εκείνος όμως, που παρακολούθησε με προσοχή τις τάσεις της κοινωνικής εξέλιξης και την πάλη των λαών, δέν μπορούσε παρά να καταλάβει ελη την άστική αυτής της κατάστασης, που γρήγορα είτε άφτα έπρεπε να καταρθεί εξατίας των ύστερατων αντίθεσεων και της πορείας των παγκόσμιων γεγονότων. Ένας προεκτικός παρατηρητής δέν μπορούσε να μη κρούσει τα παρακάτω φαινόμενα. Παρά την άφονία των άνδοστέλιων λέγων, γι' εώς πιστη στην «παναμερικανική», ο ιμπεριαλισμός των ΗΠΑ δέν μπορεί να στείλει στην Κορέα παρά ένα μονάχα κολοφιλανό τάγμα. Η στρατηγικός της Γουατεμάλας ήταν γι' εώς δολαροόχους άποικιστές κέρρατα νίκη. Η πάλη των λατινοαμερικανικών λαών και, ειδικά, της άφρικής τάξης και των φοιτητών εκδηλώνονταν με ποικίλες μορφές. Ίπρχαν και κάλιβαν παράνομα, μοσκοφάνεμα και νέρμα κομμουνιστικά κέρματα. Από τό 1953 — 1954 και εώς οι αντίθεσεις με τό βορειοαμερικανικό ιμπεριαλισμό στένευον ελο και περισσότερο τον κύκλο των κοινωνικών δυνάμεων, που στένευον στο πλάτος του, ενώ τα συμφέροντα των πλατιών στρωμάτων του πληθυσμού της Λατινικής Αμερικής, άκόη και της μεγαλοαστικής συμββαστικής τάξης, συσφραίνονταν ελο και πιο συχνά με την πολιτική των ήμετικών κύκλων των ΗΠΑ, παρά τις περιπαθείς διαβεβαστικές περί «παναμερικανικής άγάπης».

Η πτώση των ημών στις πρώτες ελας και τό έπιτοιστικό ελεη, η άπομόηση θολώντων από τό βορειοαμερικανικό μονοπόλιο, οι χοντροειδείς οικονομικοί έββιασμοί και η κατηγορηματική άπείτηση νέ έδουον άπέλυτη έλευθερία στα κερφάλια των γιάνικων, εξασφλιστους ο' εώς έλευθερη είσοδο στα κατερόματα κερταίων και στον έλλο φυσικό πλάτος, ελα αυτά, σαν μια θαλάσσια εθρα, θέλιζαν τις άστικές της εθνικής άστικής τάξης και πολλών αντιπροσώπων της μεγαλοαστικής συμββαστικής τάξης γι' εώς δυνατότερες μεγάλων κερών.

POOR ORIGINAL

Η εξωτερική πολιτική της Σοβιετικής Ένωσης και όλων των χωρών του σοσιαλιστικού στρατοπέδου, πολιτική δυναμική και εδύοιστη, είχε, ιδιαίτερα ύστερα από το 206 Συνέδριο του ΚΚΣΕ, καταφανείς επιτυχίες στο έργο της χαλάρωσης της διεθνούς έντασης. Ήταν προτάσεις για παραχώρηση βιομηχανικού εξοπλισμού και για σύνταξη πλατιών ισότιμων εμπορικών σχέσεων και με τις χώρες της Λατινικής Αμερικής. Αυτό ανταποκρίνονταν στις κοινωνικοοικονομικές τάσεις της ζωής της ηπείρου μας. Στη συνείδηση των λαϊκών μαζών στερεώθηκε η πεποίθηση, ότι έγιναν αλλαγές στο συσχετισμό των δυνάμεων σ' όλον τον κόσμο. Η δημιουργία μιας ζώνης ειρήνης και το παράδειγμα του Μπαντούνγκ δημιούργησαν ευνοϊκή ατμόσφαιρα, που δεν μπόρεσαν να τη δηλητηριάσουν ούτε η επίθεση του Σουέζ, ούτε το κύμα της φασιστικής ύστερίας με τα γεγονότα της Ουγγαρίας. Απανταίως, αυτό διάβρωσε ακόμα πιο πολύ το κύρος του ιμπεριαλισμού και πρώτα απ' όλα του βορειοαμερικανικού. Η οικονομική κρίση, που ξετυλίγεται από το 1956 επιτάχυνε αυτό το πρότερο.

Μία σ' αυτές τις συνθήκες οι λατινοαμερικανικοί λαοί άνοιξαν το δρόμο τους για τη λευτεριά. Η μία μετά την άλλη πέφτανε οι πιο άγριες και μαροβερμένες δικτατορίες. Οι άρκετες και οι μαχητικές εκδηλώσεις του προλεταριάτου ήτανε τα τυπικά χαρακτηριστικά της νέας κατάστασης. Η νομιμότητα των κομμουνιστικών κομμάτων έγινε χαρακτηριστικό φαινόμενο. Η αύξηση των γραμμών τους, που γίνεται σχεδόν παντού παρά την περίπλοκη κατάσταση και τις ουσιωδώς επιποθείσες τού δεινούς αναθεωρητισμούς, δείχνει πάλι μεγάλο ρόλο παίζον τα κομμουνιστικά κόμματα στη δημοκρατική άνοδο στην ηπειρο.

Όλα αυτά μιλάν για τη θελυόδικη όρημν του απελευθερωτικού κινήματος, για το μεγάλο ρόλο που παίζει η εργατική τάξη σ' αυτό και για την εφύπνιση των προοπτικών που ξανοίγονται.

Όσοοο δέν μπορεί να θεωρηθεί, πως έχουν τό ίδιο βάθος και την ίδια σημασία οι αντιθέσεις ανάμεσα στις διάφορες τάξεις και στρώματα του πληθυσμού των λατινοαμερικανικών χωρών, απ' τή μία μεριά, και τόν ιμπεριαλισμό, κυρίως τό βορειοαμερικανικό, απ' τήν άλλη. Γι' αυτό πρέπει νά σταθοομε στέν καθορισμό τους.

Η παρμόρφωση της οικονομίας των εξαρτημένων χωρών τίς κάνει υπεραυόστηες οι κάθε διακυμάνση της παγκόσμιας αγοράς. Στο ξωτερικό έμπορο αυτόν των χωρών συγκρούονται και περιπλύνονται όλες οι αντιθέσεις της οικονομικής τους ζωής. Η σχετική καπιταλιστική ανάπτυξη των χωρών της Λατινικής Αμερικής όχι μόνο δέν άμβλύνει, αλλά άπεναντίας θξόνα αυτές τίς αντιθέσεις. Στίς συνθήκες οικονομικής κρίσης όλα αυτά θίγουν και στρώματα των κυρίαρχων τάξεων που έχουν ήπειρο. Τό άνωστριο έμποριο—αυτή ή αναπόφευκτη νομισμάτεια στίς σχέσεις μεταξύ ιμπεριαλισμού και εθνοπακιστημένων χωρών— γίνεται ό ταπειό, όπου έρχονται σέ συγκρούσεις και άνταγωνισμό με τό μονοπόλαιο, πριν απ' όλα τόν Ένωμένον Πόλιτεϊον, τό πιο πλατιά στρώματα. Σ' αυτόν τόν τομέα ποδοπατούνται τό συμφέροντα όχι μόνο τού λαού, αλλά άκόμα και της μεταλλοαστικής συμβιβαστικής τάξης και όρισμένων θρώων ταιοκτημένων. Αυτή ή άστική τάξη και οι ταιοκτημένες ξειτίας τού πολιτικού τους χαρακτήρα, τού πόρους τους πός τους έργάτες και τίς όργανώσεις τους, της μόνιμης τάσης τους νά μετατοπίσουν τίς συνθήκες της κρίσης στίς πλάτες τού λαού, θέ όλλαν νωθόον σέ συνένωση με τούς ιμπεριαλιστίες. Οι ιμπεριαλιστίες ήμας τούς άπεναντίον μόνο σέ άντικομμουνιστικό λόγοι, απ' όχι με βελτίωση τού συσχετισμού των τριών. Έτσι, οι αντιθέσεις ανάμεσα σ' αυτές τίς δυνάμεις έχουν περιορισμένο χαρακτήρα και εξαρτώνται σέ με-

γάλο βαθμό από τίς συγκριτικές διακυμάνσεις. Αυτές οι αντιθέσεις εκδηλώνονται στίς παρμόρφωνες οικονομικές συνδιασθήσεις, που για τίς μόνιμες άποτυχίες τους παρμόρφωνται όλοι οι έπισημοι άντιπρόσωποι των λατινοαμερικανικών χωρών. Άρκετες τίτες χαρακτηριστές έχουν οι διαφορές πολλών μπατικιών* ήγειών της Ούραγουάης με τήν Ούόλ Συρήν. Μήπως σ' αυτό τό πλαίσιο ή και λίγο άκόμα πιο θετικά, δέν πρέπει νά κατατοχθεί και ή «παναμερικανική έπιχείρηση» τού κυρίου Κομμάτσε; Κατά τή γνώμη μας, στήν ίδια βάση στηρίζεται και ή πλατφόρμα τού περιοδικού «Κομπάτε»²². Στήν ίδια κατηγορία κατατάσσονται και οι διαμαρτυρίες των φιλελεύθερων ήγειών της Κολομβίας στίς συνέβριώσεις της καούτου χης «Επιτροπής των 21 χωρών»²³.

Γι' αυτό τό σύνθημα τού έμπορίου με τή Σοβιετική Ένωση και όλα τά σοσιαλιστικά κράτη, που ανταποκρίνεται στίς κοινές συμφέροντα των λατινοαμερικανικών χωρών, γίνεται σέ μας, όσο κι άν φαίνεται παράξενο αυτό από πρώτη ματιά, ένα από τά πιο έστιακτικά αίτήματα. Η σταθερή αύξηση των δεχθέν έμπορίου με τό σοσιαλιστικό στρατόπεδο μιλάει εύλόγητα γι' αυτό. Τά άποτελέσματα όμως που έπιτεύχθηκαν άπόχουν άκόμα πολύ απ' τίς μεγάλες δυνατότητες, άν πάρουμε όπόψη: μας τό όφέλη, που θέ φέρει για τίς χώρες μας αυτό τό έμποριο, και τίς τεράστιες ζημιές, που παθαίνουν αυτές από τό άνωστριο έμποριο, που έπάρβαλε ό ιμπεριαλισμός.

Άν εξετάσοομε τή συγκεκριμένη κατάσταση σέ κάθε λατινοαμερικανική χώρα, θέ όοομο έτι αυτό τό αίτημα άνοίγει τό δρόμο τού κυρίως χάρις στήν ένεργητική πάλη τού λαού, ιδιαίτερα της εργατικής τάξης και τών προτοπόρων στρωμάτων τού πληθυσμού. Αυτή ή πάλη παρακινεί τήν έθνική άστική τάξη και όποχρύνει (όσο και άν φαίνεται παράξενο αυτό) τή μεταλλοαστική συμβιβαστική τάξη νά κλείσουν έπιωραλέες γι' αυτές έμπορικές συμφωνίες, που ταυτόχρονα φέρνουν όφελος σ' όλη τή χώρα.

Νά γιατί τά τηλεγραφικά πρακτορεία των ΕΠΑ ξετύλιξαν τήν προβοκατορική τους έκστρατεία άπρβώς γύρω από τά προβλήματα τού ξωτερικού έμπορίου. Κάδουν όέρουο γά ένα «σοβιετικό σχήμα διαόδοσης», όπονοώντας τίς άμοιβαία έπιωραλέες άναλλαγές, λογουόρη, άνάμεσα στήν ΕΕΣΔ και τήν Ούραγουάη, που στί πλαίσιά τους τό σοβιετικό πετρέλαιο άνταλλάσσεται με τά πατροπαράδοτα έμπορεύματα της Ούραγουάης. Στή σοκοφανική έκστρατεία συμμετέχουν και οι πούλημένοι μεταλλοκρατοκράτες των χωρών μας, που σιγοντάρουν τούς προεβρυτές των ΕΠΑ.

Όταν μιλάμε για μεταλλοαστική συμβιβαστική τάξη, νομίζοομε, πως τέλειος προσωποποίηση της άποτελεί, λογουόρη, ένας από τούς πιο φλύαρους πολιτικούς της Λατινικής Αμερικής: έχω ύπόψη μου τόν κύριο Φίγγερτες. Αυτός λέει, ότι, άν θέ

* Μπατικίος—πολιτική τάξη στήν Ούραγουάη, που όνομαστική έται από τό όνομα τού όβρουο της προόβρου Μπατικί-Όβρουο.

** Τό περιοδικό «Κομπάτε» εκδίδεται σίφω Κουατέρια από τόν τώος πρόδρο Φίγγερτες, άπέν Μπιετανκόβο, άρχηγό τού κόμμουνιστικού άρμασού («Άπέν Ντιμκορόνικα») της Βενεζουέλας κι από τό Χόγια νά λα Τόρρα, ίδολόγο τού λαϊκού κόμματος («Άλλιάντα Ποπολόο Ρεβολουσιουόρια Αμερικάνα»—ΑΡΑ).

*** Οι συνέβριώσεις της «Επιτροπής των 21» (άντιπροσωποι 20 χωρών της Λατινικής Αμερικής και τών ΕΠΑ) άρχισαν στήν Βασίλισκα τού 1958 και είναι άπεναντίον στήν έξέταση των οικονομικών προβλημάτων της άμερικανικής ήπειρου. Αυτή ή έπιτροπή δημιούργήθηκε όόφωνα με τίς προτάσεις τού προόδρου της Βραζιλίας Κομμάτσε για τήν επέκταση της οικονομικής άνάπτυξης της Λατινικής Αμερικής (σχέδιο «παναμερικανικής έπιχείρησης»).

POOR ORIGINAL

διατηρηθεί η ερήνη, τότε θέ μπορούμε να δημοκράτοιας άκμα και με το οσιαλι-
στατικό στρατόπεδο, αλλά σ' αυτό ξεκινά απ' την επίσημη στην πομπόσημ στρατη-
τική των ΕΠΙΑ και απ' τις θέσεις του μαχητικού αντικομμουνισμού στο δωκενικό
της χώρας. Δίνε ξεχωριστά, φυσικά, ότι υπάρχει πληθώρα, ολοκληρω κλίμακα απο-
χρώσεων στις αντιλήψεις και στις πολιτικές έννοιες μιας τέτοιας κοινωνικής δό-
ναξης, όπως είναι η μεγαλοαστική τάξη. Όλες αυτές όμως οι τάσεις είναι απο-
χρωματισμένες να απολογίζονται τη δύναμη του εθνικού και δημοκρατικού κινήματος,
δπως και τις θέσεις, τις όποιες μπόρεσαν να κατακτήσουν στην πολιτική ζωή της
χώρας ή εργατική τάξη και το κόμμα της.

Όταν απολογίζουμε ως πού φθάνουν αυτές ή οι άλλες αντιθέσεις, θα ήταν
μεγάλο λάθος να μη δούμε, ότι πάλι στις προεπιβλεπόμενες με τη Βάσιγκτων και πάλι
σετά παράπονα, ότι δίνε συμμερίζεται την αγάπη πού της δείχνουν, πλάι στις τέτοιες
δηλώσεις δρισμένων πολιτικών, πού επιβεβαιώνουν την ανικανότητα της μεγαλο-
αστικής συμβιβαστικής τάξης να μπει επικεφαλής στην πορεία της κατάκτησης της
ανεξαρτησίας από το γιάντικο Ιμπεριαλισμό, μέρα με τη μέρα έλο και πιά καλύ
δένονται ο ανταγωνισμός ανάμεσα στους πόθους των λαών μας και το βοραιοαμερι-
κάνικο ζυγό.

Αυτός ο ανταγωνισμός, πού αποτελεί μία διαλεκτική ένότητα, προβάλλει με
τη σειρά του σάν αντίθεση ανάμεσα στις παραγωγικές δυνάμεις και τις σχέσεις
παραγωγής. Έδώ, στις σχέσεις παραγωγής των χωρών μας, περιπλέκονται στενά
ή Ιμπεριαλιστική κυριαρχία, ή τοιφιλικάδικη Ισοκράτεια (πού διατηρεί σε μεγαλύτερο
είτε μικρότερο βαθμό μισοφουδωρικά υπολείμματα) και τά συμφέροντα των μεγα-
λοκεφαλαιοκρατών. Από κοινωνική άποψη (κάτω από τη δράση αυτής της αντίθε-
σης) ο Ιμπεριαλισμός, οι μεγάλοι γαιοκτήμονες και οι άνευθινικοί μεγαλοκεφαλαιο-
κράτες αντιπαρκαθενται στο λαό, δηλαδή στους εργατές, στους άρτίτες, στη δει-
νόση με τις πατριωτικές τάσεις, στα μικροαστικά στρώματα των πόλεων και στην
ιθνηκή αστική τάξη. Αδτή ή αντίθεση αντανακλά τη βαθειά κρίση του κοινωνικο-
οικονομικού συστήματος των χωρών μας, πού επιδεινώνεται από την οπνονομική
κρίση και την ανέπτυξη της πάλης της εργατικής τάξης των δημοκρατικών και
πατριωτικών δυνάμεων.

Έδώ βρίσκεται ή βάση της τωρινής κρίσης της πολιτικής της εποταγής
στη Βάσιγκτων, πού σκεπεται από τις νυλοαρχές τάξεις. Χαρακτηριστική είναι
στη σειρά ο «τολροδός» του μίστη Νίξον, ή δικαστική ήττα των δικτατοριών, ή
πρώση του βοραιοαμερικάνικου κόρους, πού δέν μπόρεσαν να τό προεταίωσουν τα
χάρτινα λουλούδια της «παναμερικάνικης επιχείρησης». Έξ αίτιας της άποτυχίας
των εργασιών της «Επιτροπής των 21 χωρών» ο κρώνη πρόεδρος της Κολεμβίας
Λοπέξ έξέφρασε με τόν ακόλουθο τρόπο την άπογοήτευσή του: «Νέμω, ότι τό
ταξίδι του Νίξον διδάξε δρισμένα πράγματα τίς Ένωμένες Πολιτείες. ...»

Οι αξιώσεις των βοραιοαμερικάνων λυτών και ή δράση του Διεθνούς συνελ-
λαγματικού ταμείου, του καινούργιου αυτού «μεγάλου ροπαίου», θα έδηξάνουν σε
παραπέρα βάθαιμα της διαδρωτικής κρίσης, προξενώντας ζυμιά έχι μόνο στις πλα-
τιές μάζες, αλλά και στην ιθνηκή αστική τάξη άμεσα. Το Διεθνές συναλλαγματικό
ταμείο και οι «επιστολές» του στις λατινοαμερικάνικες χώρες ποτάρουν στην κα-
θυστέρηση των κρατών μας και στην άκμα μεγαλύτερη ύποταξη στον Ιμπεριαλισμό
(παρεμπέδση της βιομηχανικής ανάπτυξης, μείωση του είδικου βάρους του πρακτιού

* Χ. Φίτσαρες, «Ο κομμουνισμός και ή Λατινική Άμερική». Έφημερίδα «Έλ Κουά-
ριτο», Βολίβια, 16 Δεκέμβρη 1958.

τομέα στην οικονομία, εξασφάλιση ύψηλων κερδών για τόν Ιμπεριαλισμό, για τούς
Ιδιοκτήτες λατιφούντων και για τη μεγαλοαστική τάξη, προαναταλισμό του έξωτε-
ρικού έμπορίου πρós τη Βάσιγκτων με την ύποτίμηση του συναλλάγματος, περιστο-
λή της κοινωνικής νομοθεσίας κλπ.). Μία τέτια πολιτική δέν μπορεί παρά μόνο να
μολύνει την πληγή, θα βαθύνει τις αντιθέσεις, θα δένει στο έπακρο την ταξική
πάλη, θα βάλει με μεγαλύτερη άκμα δξότητα τό ζήτημα της ύπερπείσης των δη-
μοκρατικών ελευθεριών σάν αντίδραση στη βοραιοαμερικάνικη τροπή. Αδτή ή πο-
λιτική άπαιτεί από τούς θύονοντες δημόσια έκπόρνευση (φθάνει να ρίξουμε μία ματιά
στην τωρινή Άργεντινή) και επιδύοκει τη στερήωση των δεσμών με τούς γαιοκτή-
μονες και τούς πούλημένους μεγαλοκεφαλαιοκράτες — την κοινωνική βάση της Ιμπε-
ριαλιστικής κυριαρχίας — πού τείνουν να ρίξουν έλο τό βάρος της κρίσης στις
πλάτες του λαού.

Επαναλαμβάνουμε, ότι έλα αυτά θα έδηξάνουν σε νέα δξηση της πάλης,
αλλά αδτή δε θα μοιάζει πιά με την πάλη της περιόδου 1947 — 1951. Σετυλίγε-
ται στην περίοδο προηματοποίησης του σοβιετικού έπταετοδός σχεδίου, μέσα σε
ατιμόσητρα άνταποικισμός, σε συνθήκες ενός νέου συσχετισμού δυνάμεων στις χώ-
ρες της Λατινικής Άμερικής. Γι' αυτό ή ίδια ή πάλη άπαιτεί να καθορισουμε με
άκρηβια τούς σκοπούς, τούς όποιους επιδιώκει κάθε κοινωνική δύναμη. Άκρηβώς
γι' αυτό και πρέπει να ξεκινάμε από τό σημερινό συσχετισμό δυνάμεων στην ήπειρο.

Από τί χαρακτηρίζεται σε γενικές γραμμές ή καινούργια κατάσταση; Χαρα-
κτηρίζεται από τό καινούργιο ξέπλωμα του πατριωτικού και δημοκρατικού κινήμα-
τος, από τό ότι ώριμάζονται οι συνθήκες για την επίτευξη πιά προχωρημένων και πιά
γενικών σκοπών. Αδτοι θα πραγματοποιηθούν έπειτα από σκληρή πάλη, γεμιά από
άπρόσμενες αλλαγές, από άνόδους και πτώσεις. Τόρα τό κίνημα άγκαλάει πιά
πλεία στρώματα του πληθυσμού και οι σκοποι του προχωρούν πολύ πιά
πέρα απ' τά πλαίσια της πολιτικής κατάστασης, πού διαμορφώθηκε σε πολ-
λές χώρες της Λατινικής Άμερικής. Έγιναν εύνοικές αλλαγές, στην πλειο-
ψηφία δυνών των χωρών ή μεγαλοαστική συμβιβαστική τάξη βλοκεται επι-
κεφαλής των κυβερνήσεων και των μεγάλων πολιτικών κομμάτων ή έξασκει
πάνω τους άποφασιστική επίδραση. Η έποποια της Κούβας αυτή καθευτή και
στο βαθμό, πού αντανακλά τά κοινωνικά προτεές, πού ώριμάζονται σε πολλές χώρες,
χάραξε μέσα σ' αυτήν την κατάσταση στροφή πρós τά άριστερά, έξασκόντας επί-
δραση και στον τρόπο σκέψης και στην πολιτική του δημοκρατικού κινήματος έλης
της Λατινικής Άμερικής.

Αυτό τό περιστοατικό βάζει μπροστά στις πιά πλατιές μάζες έχι μόνο από
άποψη προπαγανδιστική, αλλά και από πρακτική άποψη τό καθήκον της δημιουρ-
γίας της δημοκρατικής και αντιιμπεριαλιστικής ένότητας. Τέ μέτωπο λαϊκής δράσης
στη Χιλή, ή ένότητα των μαζών, πού πραγματοποιήθηκε στο Καρακάς, και άλλα
παροδείγματα δείχνουν, ότι υπάρχει δυνατότητα να φέρουμε πιά βαθιές αλλαγές στην
πολιτική κατάσταση και να πετύχουμε πιά στενό συντονισμό της δράσης σε κλίμα-
κα της Λατινικής Άμερικής. Γι' αυτό θεωρούμε, ότι βασικό καθήκον των πατριω-
τικών και δημοκρατικών δυνάμεων πρέπει να είναι ή πάλη για μία ανεξάρτητη
έξωτερική πολιτική, πολιτική ειρήνης και ύπερσπίσης της εθνικής κυριαρ-
χίας. Στις συνθήκες της πάλης ένάντια στο βοραιοαμερικάνικο Ιμπεριαλισμό,
αυτό τό καθήκον αντανακλά την τάση για ένα δημοκρατικό προαναταλισμό,
για την ανάπτυξη της βιομηχανίας και της αγροτικής οικονομίας, για την
οικονομική και κοινωνική πόροδο και την άνοδο του ύλικού και πολιτιστι-
κού επιπέδου της ζωής των λαϊκών μαζών.

POOR ORIGINAL

Πρέπει να ξέρουμε να ξεχωρίζουμε το περιεχόμενο και τη σημασία αυτής της πολιτικής από κείνα τα αίτια, που την ικανοποίησή τους μπορούμε από τώρα κιόλας να την πετύχουμε από ορισμένες κυβερνήσεις της μεγαλοαστικής συμβιβαστικής τάξης. Είναι αμφίβολο, πως θα άρνοονταν κανένας, ότι, κάτω απ' την πίεση των λαών μας και κάτω απ' την δράση των αντικαπιταλιστικών οικονομικών προτάσεων, οι κυβερνήσεις αυτές μπορούν να υποχρεωθούν να κάνουν φιλεργητικά βήματα στην εξωτερική πολιτική, να απομακρύνουν ή να πλατύνουν τις εμπορικές σχέσεις με τις σοσιαλιστικές χώρες, να αντιτάξουν μία σχετική αντίσταση στις πιο χονδροειδείς πράξεις αυθαίρεσης των 'Ενωμένων Πολιτειών ή να σέβονται τις δημοκρατικές ελευθερίες, που σπουδαιότερη απ' αυτές είναι: η νομιμότητα του εργατικού κινήματος και των κομμουνιστικών κομμάτων.

Η κατάσταση σε ορισμένες λατινοαμερικανικές χώρες, ειδικά στην Ουρουγουάη, δείχνει, ότι όλα αυτά είναι δυνατόν με τον όρο ότι κύρια δύναμη δράσης θα είναι το ένωτο μέτωπο της εργατικής τάξης και των πλατιών λαϊκών μαζών. Το να μη βλέπουμε τις τέτοιες δυνατότητες θα ήταν ένδειξη μωωπίας και στασιμότητας της σκέψης.

Ταυτόχρονα όμως θα ήταν λάθος να νομίζουμε, ότι όλα αυτά σημαίνουν, πως οι κυβερνήσεις αυτές δοκούν μία περισσότερο ή λιγότερο ανεξάρτητη εξωτερική πολιτική. Δίν θα ήταν μικρότερο λάθος να δηλώσουμε απ' την ίδια, ότι θύδεν η μεγαλοαστική συμβιβαστική τάξη θέλει να δοκίμη μία τέτοια πολιτική. Οι προοπτικές της μεγαλοαστικής συμβιβαστικής τάξης με τις ΕΠΑ και οι περιορισμοί, που είναι υποχρεωμένη να κάνει στους λαούς μας κάτω απ' την «έπισηή της ράβδου», διόλου δέν σημαίνουν, ότι θέλει να άσκει ανεξάρτητη πολιτική απέναντι στο γιγνόμενο Ιμπεριαλισμό. Αν μεταφέρουμε τα πρόβληματα στον τομέα της τακτικής του προλεταριάτου, αυτό θα μας άδηγοσει στο μπρόδεμα του ζητήματος της πλατιάς χρησιμοποίησης όλων των αντιθέσεων με το καθήκον να πετύχουμε μία πιο οδοιαστική άλλαγή στο συσχετισμό των πολιτικών δυνάμεων, που θα προωθήσει στην πρώτη γραμμή τα πραγματικά περιωικικά στρώματα, που στήριζονται στο ένωτο μέτωπο των λαϊκών μαζών.

Μήπως μπορούμε να άρηθούμε, ότι είναι στον άνωτερο βαθμό θετικά τέτοις γεγονότα της πραγματικότητας της Ουρουγουάης, όπως ή ύπερηθ διαπλωματικών σχέσεων με πολλές σοσιαλιστικές χώρες και οι άρκετά σημαντικές θεωτώσεις του έμποριου μ' αυτές, όπως και οι πράξεις, που κινωυόνονται ενάντια στο γιγνόμενο Ιμπεριαλισμό (λογουάφή το ζήτημα των οφαιλων-ψυτλων", ή πλήρης χρωακοπία του εμακκαρθισμού κλπ); Μπορεί όμως να πιστώη κανείς, ότι ή κυβέρνηση της Ουρουγουάης διετάγει ανεξάρτητη εξωτερική πολιτική με την πρακτική έννοια της λέξης;

Σεις σημερινές συνθήκες άπαιτείται να γίνονται απ' τους συνειδητούς άγωνιστές του προλεταριάτου μελέτη των ζητημάτων του ένωτου μετώπου και των πολιικών μορφών του σε κάθε χώρα. Αδθή ή άπαιτηση έχει δύο πλευρές: άδρθητα στον άνωτατο βαθμό της πολιτικής δραστηριότητας, της μαζικής δουλειάς και ταυτόχρονα συκέντρωση των βασικών προσπαθειών κατά πρώτο λόγο στην έπίτευξη της ένότητας του προλεταριάτου, στη στερωωση της συμμαχίας της εργατικής τάξης και της άρτοιας, στη συσπέρωση γύρω από το προλεταριάτο των πιο άδύναμων στρωμάτων του πληθυσμού (της πατριωτικής διακόνηας, των σπουδαστών, των

* Κάτω από την πίεση της εργατικής τάξης ή βουλή της Ουρουγουάης ήφησε στο 1958 νόμο για την έξαγορά των φυτειών-οφαιλων, που άνηκαν σε μονοπώλια των ΕΠΑ.

μεσικών στρωμάτων των πόλεων και των πλατιών μαζών των εργαζομένων). Έτσι θα ταχθούμε ενάντια στις τάσεις της μεγαλοαστικής συμβιβαστικής τάξης για κλείσιμο συμφωνιών με τον Ιμπεριαλισμό πίσω από τις πλάτες του λαού και θα τραβήξουμε στην ενεργητική αντιιμπεριαλιστική πάλη τα στρώματα της άστικής τάξης (έθνικης), που έχουν πατριωτικές τάσεις. (Όλα αυτά εξαρτώνται σε μεγάλο βαθμό από την ικανότητα των κομμουνιστών να στερώνουν και να άναπτύσσουν τις γραμμές των κομμάτων τους και να άπελευθερώνουν την εργατική τάξη, από την επίδραση της μη προλεταριακής ιδεολογίας.

II

Όρισμένα ζητήματα της θεωρίας και της πράξης, που συζητούνται τώρα στην Λατινική Αμερική

Ο ρόλος της έθνικης άστικής τάξης καθορίζεται, φυσικά, από το χαρακτήρα των χωρών μας. Οι ύποδείξεις του Λένιν για τις διαφορές της επανάστασης στις Ιμπεριαλιστικές χώρες και στις χώρες τις εξαρτημένες από τον Ιμπεριαλισμό διατηρούν πέρα για πέρα την ίσχη τους και έπιρεραίνονται από όλη τη σύγχρονη ζωή. Ο ρόλος του Ιμπεριαλισμού, ιδιαίτερα του βορειοαμερικάνικου, και ή ανάγκη της λύσης των δημοκρατικών καθήκόντων της επανάστασης, κυρίως σε άρκετά ζητήματα, μετατρέπουν την έθνικη άστική τάξη σε έναν απ' τους παράγοντες της επανάστασης και κάνουν δυνατή τη συμμετοχή της σε δημοκρατικό μέτωπο έθνικης άπελευθέρωσης. Θάλετε κανείς ότι σχετικά με αυτήν την άρτηρητική θέση δέν ύπάρχουν διχογνωμίες.

Η κινέζικη επανάσταση στάθηκε απ' αυτήν την άποψη κλασσικό πρότυπο, όπως και ή τακτική του Λένιν πριν το 1905 είναι ή βάση της σύγχρονης μαρξιστικής διδασκαλίας για τη συμμετοχή και την ήγεμονία του προλεταριάτου στην άστικοδημοκρατική επανάσταση. Έδώ, αναμφίβολα, έχουμε μία άόγουρη πύξίδα.

Τα προτάσεις όμως στη ζωή μπορούν να ξετυλιχθούν διαφορετικά σε εξάρτηση από το ιστορικό παρελθόν των χωρών και τις διαφορές στην κοινωνικοοικονομική τους ανάπτυξη. Η άδύτητα της πολιτικής πάλης και ο βαθμιαίος συμμετοχής των λαϊκών μαζών σ' αυτήν έπιδρούν στην έχτιμήση του άδύναμου κάθε κοινωνικής τάξης και κοινωνικού στρώματος στην πορεία της επανάστασης. (Όποιος έξέτασει προσεκτικά το επαναστατικό πρόταξ στην Λαία θά δει, λογουάρη, παικλημορφίες και ά διαφορές άποχρώσεις στον καθοδηγητικό ρόλο της άστικής τάξης στις 'Ινδίες και στην 'Ινδονησία. Διαφορετικές καταστάσεις διαμερρώνονται και στην Άφρική (Άλγυπτος, Τύνις), όπως και στη Συρία και στο 'Ιράκ. Κατά τη γνώμη μας, όλα αυτά μας ύποχρώνουν να δείξουμε μία μεγάλη προσοχή στις ιδιομορφίες της Λατινικής Άμερικής συμπεριλαμβανομένης και της άστικής της τάξης, για να μη μείνουμε πίσω από τα γεγονότα. Στη Λατινική Άμερική συσσωρεύθηκε ήδη μία άριμένη πείρα, που είναι άξια προσοχής.

Είναι γενικά άναγνωρισμένο, ότι στην έκτιμήση του ρόλου της έθνικης άστικής τάξης μας παραμονεύουν δύο κίνδυνοι: ή να υποτιμήσουμε τις πιθανές ένδύσεις της, ή να υπερεκτιμήσουμε το ρόλο της, και την Ικανότητα της για αντι-ιμπεριαλιστική και δημοκρατική δράση. Στην πρώτη περίπτωση μείνεται ο έθνικος παράγων στην επανάσταση, ή έθνικη άστική τάξη θεωρείται σαν άπλό άργανο της Ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας και έθνηναι ή άπομύνηση του προλεταριάτου. Το λαθεμένο αυτό συμπέρασμα βγαίνει, ξεκινώντας από τα γεγονότα, ότι πολλές φορές ή

Εθνική δασική τάξη προδίνει και καταδιώκει το προλεταριάτο. Ταυτόχρονα ξεχνάμε το γεγονός, ότι ο ανταγωνισμός ανάμεσα σ' αυτήν και τον Ιμπεριαλισμό είναι παράγοντας που βρα βρά μόνιμα, παρά τη συμβιβαστικότητα, που χαρακτηρίζει την Εθνική δασική τάξη σαν τάξη. Στη δεύτερη περίπτωση μεταμορφώνεται ο ρόλος και η εκπαυτικότητα της εθνικής δασικής τάξης, άμεσα και της μετασοσιαλιστικής συμβιβαστικής τάξης. Και κάτι περισσότερο, πλάθονται αυθαγάτες, επιροπώνεται σαν αντιιμπεριαλιστική εκδήλωση ή ελο λόγια μονομαχία της μετασοσιαλιστικής συμβιβαστικής τάξης, που εξερεθίζεται από τα τοιμήματα των βορειοαμερικανικών στρατευμάτων, αλλά από στο τέλος υποτάσσεται και στα χαλινά και στον κηδεμόνα. Από πολιτική άποψη ή τέτα μεταλοποίηση οδηγεί στο ότι με άριστη ευκαιρία γίνεται παραλληλισμός ανάμεσα στον ένα ή τον άλλο λατινοαμερικανικό πολιτικό παράγοντα και τον υπατιθέμενο σύγχρονο Ιστούμο του φασίτη. 'Ας' εδο φράζονται στη μείωση του ρόλου του προλεταριάτου και του κομμουνιστικού κόμματος, στην άφρονισιά στον παρία της κομματικής οικοδόμησης.

Αποφεύγω να ονομάσω υποκειμενισμό μόνο το οσχεριστικό λάθος, πράγμα που γίνεται μερικά φορές. Και οι δύο αυτές τάξεις είναι υποκειμενικές και δεν ανταποκρίνονται στην Ιστορική πρόβη, που αποκτάει, σύμφωνα με τη μαρξιστική θεωρία της γνώσης, κριτήριο της αλήθειας.

Ας εξετάσουμε αυτά τα δύο ζητήματα στο φως της Ιστολογικής πάλης, που διεξάγεται τώρα στη Λατινική 'Αμερική.

'Η λατινοαμερικανική δασική τάξη στο σύνολό της εξάντλησε την Ικανότητά της να παλεύει για την Εθνική ανελευθέρωση;

Σε μερικά χώρες διάφοροι παράγοντες και πολιτικές ομάδες, που συνδέονται με τα σοσιαλιστικά κόμματα, βεβαιώνουν, ότι η λατινοαμερικανική δασική τάξη στο σύνολό της εξάντλησε για πάντα την Ικανότητά της να συμμετάσχει στην Εθνικοαυλευθέρωτική πάλη.

Αυτή η θέση άναγκαία ένα διπλό φαινόμενο. Από τη μία μεριά, η τέτα εξερευνητική επιχειρηματολογία χρησιμοποιεί σαν θεώρηση των θέσεων των καθαρά δεξιών απορριπτικών, που επιδιώκουν να παρεμποδίσουν την ένότητα των κομμουνιστών και των σοσιαλιστών και τη συνένωση όλου του λαού στην πάλη ενάντια στο βορειοαμερικανικό Ιμπεριαλισμό και την άντιδραση. Από την άλλη μεριά, στον τομέα της κοινωνικοπολιτικής σκέψης αυτή η θέση άναγκαία την άνωτομωργία και την άτανάκτηση για τις προδοσίες της δασικής τάξης και τις επιθέσεις ενάντια στις εργατικές οργανώσεις. Μερικά βασικά γεγονότα της σύγχρονης Ιστορίας των χωρών μας (από τη μεξικανική ως τη βολιβιανή επανάσταση, συμπεριλαμβανομένου και του σάλτο μορτάλε του Φροντίζοι' και των θρωών του και, τέλος, τά ζήτα ζήτα του εκκεντρικού και εδριστικού μπαλιζομοβ στην Ουραγουάη) δείχνουν, ότι το έδαφος για παρόμοιες άκρότητες δεν είναι και τόσο άσχημα προετοιμασμένο. Έκτος απ' αυτό, στις νέες συνθήκες επιβεβαιώνεται η θέση του Λένιν, ότι ο άναρχισμός με μία άρισμένη έννοια ήταν τιμωρία για τις άπορτουνοιστικές άμαρτίες του εργατικού κινήματος. Η έκτίμηση του ρόλου της Εθνικής δασικής τάξης, που άναπόδραχη από πάνω, είναι διαδεδομένη στις νεολαίστικες σοσιαλιστικές ομάδες

* Ο σημερινός πρόεδρος της 'Αργεντινής 'Αρθουρο Φροντίζοι, άρχηγός του κόμματος των άδιδάκτων ριζοσπάτων, πρόβατο άνοχητά το προεκλογικό του πρόγραμμα και έπιβλεπεί στη χώρα φιλοΙμπεριαλιστική άνταξιακή πολιτική.

(Ιδιαίτερα τις φοιτητικές), που εξεγείρονται ενάντια στην καπιτική κολών καθόδηγηση της σοσιαλιστικής Διεθνούς — άποχάρων του Ιμπεριαλισμού — ή ενάντια στις άστικές φιλελεύθερες άπόψεις, που κυριαρχούν στα κόμματα τους. Αυτός πάφτουν ταυτόχρονα στην παιδική άρρώστια, εξημώνοντας την ξεκαμμένη πάλη της εργατικής τάξης — ή της εργατικής τάξης, των φοιτητών και των πιο πρωτοπόρων στρεμματων του πληθους, ενάντια σ' όλες τις άλλες τάξεις και στρώματα της κοινωνίας. 'Η άδυσση των ταξικών συμφορών και ή έλιπδογέρα άνοδος των άπειριστών μάχων — χαρακτηριστικό και πολύ βασικό γνώρισμα της σημερινής κατάστασης γεγονότα να άναγάθουν σε θεωρία την έπιθμία τους να άπερηθήσουν τά άναγκαία σταδια άνάπτυξης. 'Η γνωστή θέση του Μάρξ, ότι χωρίς την χωρδία της άφροισιάς το σάλο της προλεταριακής επανάστασης μπορεί να μετατραπεί σε κίνηση άμα, είναι πέρα για πέρα και με μεγαλύτερη βάση άφαιρίση από πιο πλατύ πεδίο του έθνικου άπελευθέρωτικού κινήματος.

Είναι γνωστό, ότι οι άστικες ομάδες των τροτσιστών ξεφώνίζουν έπισης για την άναγκαιότητα της άπορόμησης του προλεταριάτου, αλλά ή πολιτική τους φουατηρία είναι ήδη άριστα γνωστή...

Ο έτελος χαρακτηρισμός των κοινωνικών ριζών της εξερευνητικής άποψης για το ρόλο της δασικής τάξης στη λατινοαμερικανική επανάσταση μας έπιβάλλει να ξεχωρίσουμε καθαρά τις δύο πηγές αυτής της θέσης. Μόνο έτσι θα δούμε τι συγκεκριμένα σ' αυτή τη θέση προέχεται από τις μανούβρες των δεξιών άπορτουνοιστών, σ' άσσοφάτα ψηλά κοντάρια άφισταρισμού κι άν σκαρφώσουμε, και τι είναι άνωαίχληση, άν και συγκεκριμένα, της άδυσσης της ταξικής πάλης και της δικαίας άφανάκτησης για την προδοσία της δασικής τάξης, συμπεριλαμβανομένης και της Εθνικής δασικής τάξης. Άκόμα πιο βασικό είναι να άπορμιμώσουμε τη δεύτερη πλοορά του ζήτηματος, γιατί σ' αυτή την πολεμική άκούγονται κατηγορίες για σσωνεργασία με την δασική τάξη. Αυτή η κατηγορία βασίζεται στην ταχική τάση των άφαιριστών κοινωνικών έννοιών: ταξική συμμαχία και σταξική σσωνεργασία, ή άλλα λόγια, στην τάση της ένότητας των άφαιριστών τάξεων και στρωμάτων της κοινωνίας ενάντια στον κοινό κύριο άχρό με τη σσωνεργασία των τάξεων, που χαρακτηρίζει την άποσύνθεση της Δης Διεθνούς και που είναι τώρα το έπιστομο έδραμα της Σοσιαλιστικής Διεθνούς. Είναι ένδιαφέρον να σημειώσουμε, ότι πολλοί απ' αυτούς, που άπαιθώνουν αυτήν την κατηγορία, παρουσιάζουν ταυτόχρονα σαν καθαρό νόημα τις οικονομικές άντιλήψεις του σύγχρονου άναθεωρητισμού (για την εξέλιξη του κρέτους κ.λπ.), που στη βάση τους άκρίβως βρσκαιται ή καταρακωμένη θεωρία της ταξικής σσωνεργασίας.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε και το ότι τά λάθη ταχικής των κομμουνιστών ή τά άπορτουνοιστικά λάθη μπορούν να άποφωθούν αυτήν την τοποθέτηση του ζήτηματος. Σεά νεία λάθη πρέπει να κατατάξουμε τη μεταλοποίηση του ρόλου της Εθνικής δασικής τάξης, την έλλειψη θερμότητας και μαχητικής καθόδηγησης της άναθεωρητικής άφάνησης του προλεταριάτου και της πάλης του για τά οικονομικά αίσθημα, την άνακωχή στον Ιδεολογικό τομέα με τά διάφορα άστικά ρείματα, την έλλειψη της άφροισιάς του κομμουνιστικού κινήματος, που είναι το πρωτοκόρο άπόσπασμα της εργατικής τάξης, την κλίση προς ένα Ιδεολογικό έλεγκτισμό με το πρόγραμμα της διατήρησης της ένότητας, την καταγορηματική παράτηση στην πρόβη από την καθόδηγητικό ρόλο του προλεταριάτου κ.λπ. Όλα αυτά άπαιτάλεδν, άναφαιρόμενα, προεκλατικό έδραμα για νεωτεριστικιστικές έννοιες. Στην ίδια την πολεμική ένάντια στις εξερευνητικές τάσεις μπορούμε να κατακυλήσουμε στις

POOR COPY

θέσεις των συνηθών της εθνικής δότικης τάξης, πράγμα που δεν ταιριάζει στους εκπροσώπους του προλεταριάτου. Καταλαβαίνοντας τον αντιπατικό χαρακτήρα του στρώματος αυτού της δότικης τάξης, που το χαρακτηρίζει η πολιτική βούληση απέναντι στον ιμπεριαλισμό και η ταξική απληρωσία απέναντι στην εργατική τάξη, οι εκπρόσωποι του προλεταριάτου τείνουν παρ' όλα αυτά να χρησιμοποιήσουν ως την τελευταία σταγόνα τις εθνικές του δυνατότητες για τη συντήρηση του γιάνκιου ιμπεριαλισμού και την ολοκλήρωση των καθήκοντων της δημοκρατικής επανάστασης.

* * *

Στην Ουραγουάη, σε σύνδεση με την άνοδο του εργατικού κινήματος, αυτά τα ζητήματα έγιναν αντικείμενο άμεσων ανταλλαγών γνώμων ανάμεσα στους κομμουνιστές και δριμύτους αντιπροσώπους του σοσιαλιστικού κόμματος. Για πολλούς λόγους είναι ενδιαφέρον να αναλύσουμε τα συμπεράσματα, στα οποία κατέληξε ο Βιθέν Τριάς, αρχηγός του σοσιαλιστικού κόμματος και βουλευτής, στη μελέτη του «Η εμφάνιση, η άνοδος και η πτώση της εθνικής δότικης τάξης». Ο Β. Τριάς θεωρεί ότι η σημερινή κατάσταση του ιστορικού ρόλου της δότικης τάξης (ή καταστροφή του φεουδαρχικού και η αξιοποίηση της της από την κεφαλαιοκρατική οικονομία, η πολιτική χημική και η αξιοποίηση της της από την κεφαλαιοκρατική οικονομία, η πολιτική δημοκρατία, η ανάπτυξη της βιομηχανίας, η διαμόρφωση του έθνους), σταμάτησε σε ένα όρισμένο στάδιο της ανάπτυξης αυτής της τάξης. «Είτοι ναυάγησαν — γράφει ο Τριάς — οι δότικες πολιτικές βίβες, που θέλετε κανείς, πως είχαν μεγάλο μέλλον. Αυτό συνέβη με το κινέζικο κομμουνιστικό κόμμα της Αργεντινής... Η καρπύλη αυτού του προτοπεί φαίνεται να πέρσει τέσσερα στάδια: 1) πάλη ενάντια στη μισσοφουδαρχική ελιτάρχια, που ήταν συνδεδεμένη με τον ιμπεριαλισμό, και νίκη ενάντια σ' αυτήν. 2) πρωτόβουλη κυβέρνηση, που πραγματοποιεί επαναστατικά προγράμματα και έχει σοβαρές επιτυχίες. 3) στασιμότητα και βωτητική κρίση και 4) πτώση, αποχώρηση και αποσύνθεση».

Αυτή η θέση, που θέλετε κανείς, ότι μας παρουσιάζει τα στάδια ενός κλασικού και σωστού διαλεκτικού προτοπεί — εμφάνιση, ανάπτυξη και κατάρτιση, — άρχίζει, ωστόσο, να ξεριζώνει από παντού, αν προσεγγίσουμε σ' αυτήν τη σύνθετη και αντιπατική πορεία των πραγματικών γεγονότων. Το κινέζικο λάθος του Τριάς βρίσκεται στη μεταλοποίηση του ριζοσπαστισμού και των διατάσεων των μεταρρυθμίσεων, που πραγματοποιήθηκαν από την εθνική δότικη τάξη στη Λατινική Αμερική. Είναι καθαρά παραπληρωμένες οι θεωρητικές για επαναστατικά προγράμματα των μακροπρόθεσμων, των ριζοσπαστικών της Αργεντινής κλπ. Μήπως χρειάζεται να προσθέσουμε εδώ και τα παραδείγματα της Χιλής και της Κολομβίας, ή, όπως νομίζω, την καλύτερη περίπτωση της «Λεξιών Ντεμοκρατίας» της Βενεζουέλας ή του κόμματος ΑΠΡΑ του Περού;

Αυτές οι δυνατότες πραγματοποιήσαν, βέβαια, στον ένα ή τον άλλο βαθμό διάφορες μεταρρυθμίσεις, πολλές μάλιστα απ' αυτές πραγματοποιήθηκαν μόνο κάτω από την άμεση πίεση της εργατικής τάξης και της μικροαστικής διενόησης, που έπαιξε και θέ παίζει ακόμα μεγάλο ρόλο στη Λατινική Αμερική. Να μιλήσει όμως για επαναστατικά προγράμματα ή για επαναστατικές πράξεις των κυβερνήσεων

* Β. Τριάς, «Η εμφάνιση, η άνοδος και η πτώση της εθνικής δότικης τάξης», Περιοδικό «Νέοπορο Τέμπο», Μοντεβιδέο.

(«πραγματοποίηση» αυτών των προγραμμάτων) είναι δυνατό μόνο, αν αυτές πάρουν ριζοσπαστική θέση στο εθνικό και αγροτικό ζήτημα, δηλαδή απέναντι στις δύο βασικές πηγές της καταπίεσης. (Η θεωρητική περίπτωση του Μεξικού και Βολιβίας αξίζει τον ελάχιστο έλεγχο, όμως και οι δύο τους δεν ανταποκρίνονται στο σχήμα του Τριά.) Το σημερινό κοινωνικό-οικονομικό σύστημα των χωρών μας δείχνει αβυσσοπείρα τον περιορισμένο χαρακτήρα των μεταρρυθμίσεων που πραγματοποιήθηκαν. Μ' αυτή την έννοια είναι ενδεικτικό το παράδειγμα της Ουραγουάης: εδώ ο καπιταλισμός είναι σχετικά αναπτυγμένος, η παραγωγή μέσων καταναλωσης δίνει σημαντικό μέρος του εθνικού εισοδήματος, ο κρατικός τομέας περιλαμβάνει τα βασικά κέντρα βιομηχανίας και εμπορίου, οι καπιταλιστικές σχέσεις έχουν επεκταθεί στην αγροτική οικονομία. Απο πολιτική άποψη η δότικη δημοκρατία στην Ουραγουάη είναι μια από τις πιο σταθερές. Μιλώντας γι' αυτό, μπορείτε να πείτε εύκολα σε δύο λόγια:

α) να μη προσέξει τις θεωρητικές ανάγκες της χώρας και να στριμώξει την πραγματικότητα σε ένα γενικό σχήμα, αντιτραμμένο από άλλη χώρα, εσιατική ή αφοκική, όπου τα υπολείμματα της φεουδαρχίας εκφράζονται στην κλασική τους μορφή και είναι πιο χειροκίνητα, και γι' αυτό η εθνική δότικη τάξη είναι πιο άδύνατη πολιτικά και η ταξική της πάλη ενάντια στο προλεταριάτο έχει πιο βραχύχρονη ιστορία. Αυτό το λάθος οδηγεί σε δεξιά παρέκκλιση, σε υπερεκτίμηση του αντιιμπεριαλιστικού και δημοκρατικού ρόλου της εθνικής δότικης τάξης και σε υποτίμηση της δύστηνης της ταξικής πάλης.

β) να μεταλοποιήσει το βαθμό καπιταλιστικής ανάπτυξης της χώρας, τις δικατοχές των δημοκρατικών και εθνικών μεταρρυθμίσεων, που πραγματοποιήθηκαν από την δότικη τάξη, να ξεχάσει ότι διατηρείται ο ιμπεριαλιστικός ζυγός και τα λατιφούντια — πηγή μισοφουδαρχικών υπολειμμάτων — και, συνεπώς, να μη προσέξει, ότι αυτός ο καπιταλισμός είναι παρεμφερής, κούτιναι κι απ' τα δύο του πέλας, ότι, όπως λέει ο λγος, θα πάει άμαως πνευμονία, αν ο ιμπεριαλισμός φεραιστεί λόγω των συγκυριακών διακυμάνσεων. Αυτό είναι κοινωνική συνέπεια της κατάστασης της δότικης τάξης. Όμως αυτό, που αναφέρθηκαν πιο πάνω, δείχνουν, ότι τα έντονα και δημοκρατικά καθήκοντα της επανάστασης ακόμα δεν εξαντλήθηκαν. Γι' αυτό η προγραμματική διακήρυξη του κόμματος μας αναλύει με έλεγκλημενική αιτιολόγηση τι είναι παραρρημένο και υποανάπτυκτο στον εθνικό καπιταλισμό και υποταρριμεί τα βασικά άφρονικά και αντιιμπεριαλιστικά καθήκοντα της επανάστασης μας. «Η εθνική δότικη τάξη, που απ' τις άρχες του αιώνα μας, από τον καιρό των μακροπρόθεσμων κυβερνήσεων, άρχισε να ξεσκαίει μια καθοριστική επίδραση στην κυβέρνηση, το ρε μιιά σειρά μέτρα, που ένοσον την ανάπτυξη της εθνικής, ιδιαίτερα της βιομηχανίας, που παράγει μέσα κατανάλωσης. Όμως δεν πραγματοποιήσε κι ούτε προσπάθησε να πραγματοποιήσει ριζικές μεταρρυθμίσεις της αγροτικής ιδιοκτησίας και δεν διεξήγαγε ουνεπή αντιιμπεριαλιστική πολιτική. Συμβιβάζοντας με τους ιδιοκτήτες λατιφούντιου και με τον άγγλο ιμπεριαλισμό και εύκλυνε τη διεύθυνση του βοραιοαμερικανικού ιμπεριαλισμού. Έτσι η δότικη καπιταλιστική ανάπτυξη δεν δόχησε σε οδοιστικές αλλαγές στο κοινωνικό-οικονομικό σύστημα, που χαρακτηρίζεται από την εξάρτηση και τη μονοκαλλιέργεια».

* Προγραμματική διακήρυξη του Κομμουνιστικού Κόμματος της Ουραγουάης. Περιοδικό «Εσπώντιος», άρ. 10/1968.

POOR ORIGINAL

Αυτές οι σκέψεις μας επιτρέπουν να συμφωνήσουμε πλήρως με τον Π. Ρέιγκερ όταν γράφει: «Η κατάσταση της λατινοαμερικανικής αστικής τάξης... είναι πολύ αντιφατική. 'Απ' την μιά μεριά τα οικονομικά συμφέροντά της έρχονται σε όξεια αντίθεση με τα συμφέροντα του μονοπωλιακού κεφαλαίου, ενώ απ' την άλλη μεριά όλα και βρίσκεται σε μεγάλη εξάρτηση απ' το μονοπωλιακό κεφάλαιο. Τα οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα ενός μέρους της αστικής τάξης μπλέχτηκαν στενά με τα συμφέροντα των μεγάλων γαιοκτημόνων... 'Απ' εδώ και ο περιορισμένος χαρακτήρας των αστικών-δημοκρατικών μεταρρυθμίσεων. Παρά το ότι σε πολλές απ' τις χώρες μας η έθνικη αστική τάξη πετυχαίνει από καιρό σε καιρό τη συμμετοχή της στη διεύθυνση του κράτους, τις βασικές θέσεις στην οικονομία, στην κρατικό μηχανισμό και στα όργανά του, τις κατέχουν και τις κατέχουν, όπως και πριν, αντιπρόσωποι του μεγάλου κεφαλαίου και της τοϋφλικόδικης άριστοκρατίας».

Είναι ενδιαφέρον να σημειώσουμε, ότι ο Τριάς, όπως και άλλοι συγγραφείς του είδους του, γ.ά να ένωσους τον επιδεικτικό ριξοσπαστισμό της τωρινής του εκτίμησης για το ρόλο της έθνικης αστικής τάξης, είναι υποχρεωμένος να εξημενει τις επαναστατικές κατακτήσεις απ' τη δράση αυτής της τάξης στο παρελθόν. Μ' αυτό χωρίς να το θέλει ρίχνει νερό στο μύλο των κομμάτων και πολιτικών παραγόντων της έθνικης αστικής τάξης, που προσπαθούν να περιβάλλουν με ήρωικό φωτισμό το παρελθόν τους, αν και αυτό είναι γεμάτο από ταλαντεύσεις, πολιτική λησυσμηνία και ήττες, που είναι τόσο χαρακτηριστικά για την αστική τάξη της Κεντρικής και Νότιας 'Αμερικής. Αυτή η αστική τάξη καταγράφει στο ενεργητικό της κάθε κατάκτηση, που άποσπών απ' αυτήν η της την επιβίωση οι εργαζόμενες μάζες και η πρωτοπέρα διάνοηση. Μ' άλλα λόγια τις κοινωνικές της ήττες η αστική τάξη τις παρουσιάζει δημαγωγικά για άλλους.

Ο Τριάς «μεγαλόκαρδα» σιφωνώνει την αστική τάξη με δάφνες για να έχει τη δυνατότητα να βεβαιώσει, ότι τώρα πιά αυτή η τάξη στο σύνολό της έδωσε όριστικά, έχοντας πουληθεί στον ιμπεριαλισμό. Το συμπέρασμα προκύπτει μοναχό του: το προλεταριάτο πρέπει να θεωρεί και την έθνικη αστική τάξη σαν έναια αντιδραστική μάζα, αντίληψη για οποιαδήποτε, έστω και την ελάχιστη, συμμετοχή στο έθνικο-άπελευθερωτικό κίνημα.

Η τέια τοποθέτηση του ζητήματος, που ανάγεται απ' το συγγραφέα, που αναφέρθηκε πιο πάνω, στο ύψος σχεδόν θεωρίας της επανάστασης στις εξαρτημένες χώρες, αφήνει κατά μέρος την πράξη της νεώτατης ιστορίας, που ένα από τα κύρια χαρακτηριστικά της είναι η δομητική άνοδος του έθνικου άπελευθερωτικού κινήματος, η κατάρευση του άποικιακού συστήματος του ιμπεριαλισμού. Τώρα η έθνικη αστική τάξη προβάλλει σαν ένας από τους παράγοντες της αντιιμπεριαλιστικής επανάστασης σε πολλές μορφές, που ανάγονται σε δυο βασικές παραλλαγές: καθοδήγησης της εργατικής τάξης (στην Κίνα) και καθοδήγησης της αστικής τάξης (σε όρισμένες χώρες). Και παρόλο, που υπάρχει μεγάλη διαφορά άνάμεσα στην αστική τάξη των άφρικανο-ασιατικών χωρών και την αστική τάξη των χωρών της Λατινικής 'Αμερικής, είναι άναμφίβολο, ότι κοινό χαρακτηριστικό κάθε έθνικοαπελευθερωτικής επανάστασης είναι η συμμετοχή της έθνικης αστικής τάξης.

* Ορισμένα προβλήματα του άπελευθερωτικού κινήματος στη Λατινική 'Αμερική - Προβλήματα της ερήνης και του Σοσιαλισμού, άρ. 1/1969

Μήπως η αστική τάξη των λατινοαμερικανικών χωρών είναι «δημοσύργημα του ιμπεριαλισμού»;

Τις προϋποθέσεις, απ' τις όποιες ξεκινά ο Τριάς, τις ακολουθούν σαν σκιά όρισμένα επίκλιθνα συμπεράσματα. Ο Τριάς ξεχωρίζει τη διεύθυνση του ιμπεριαλισμού, παριστάνοντας έτσι τα πράγματα, σαν ό ιμπεριαλισμός σε ένα έρισμένο στάδιο να ενδιαφέρονταν, αν και σε περιορισμένο βαθμό, για την ανάπτυξη του καπιταλισμού και της δημοκρατίας στις άποικιακές και στις εξαρτημένες χώρες. Ο Τριάς θεωρεί την ανάπτυξη του καπιταλισμού στις εξαρτημένες χώρες συνέπεια «ζήλιας διεύθυνσης μιας άλλης οικονομικής παραλλαγής... που συνήλας κέρει τις ρίζες του νέου καπιταλισμού. Στην πραγματικότητα αυτό είναι μια κολοραμένη άλήθεια. Ο Τριάς δηλώνει ότι στην Ουραγουάη, στα πλαίσια της πρωτόγους κοινωνίας και του μισοφουδαρχισμού «των έκτεταμένων έστάνς» άρχισαν να διεκδύουν οι έμπορικοί αντιπρόσωποι του άγγλικού καπιταλισμού και μέλις όστερα απ' αυτό εη ιμπεριαλιστική διεύθυνση-πείραξη της της, κατασκευή σιδηρόδρομικών γραμμών, έργοστασίων, παροχή δανείων κλπ. γενούε την έθνικη άστική τάξη.

Τό να θεωρεί, ότι η άπείραξη της έθνικης αστικής τάξης στις χώρες μας ήταν άπολετιστικό έργο του ιμπεριαλισμού σφαιρεί, ότι άπολετιστικό το ζήτημα, ότι δεν βλέπει και εξωτερικών άντιθέσεων, που τρέφουν τις χώρες μας στο προτείο εξέλιξης του πατριότικου καπιταλισμού, που σε έρισμένη στιγμή περνάει σε ιμπεριαλισμό, που πηγάει έρωα από την έπιχή του «ελεύθερου συναγωνισμού. Είχε δικιο ό Χοσέ Κάρλος Μαριάτεγγι***, όταν έλαγε ότι η κλίση πρέε τις αστικές οικονομικές και πολιτικές θεωρίες, που έδειξαν έρισμένες πολιτικές παράγους της Λατινικής 'Αμερικής όστερα από την πόλεμο για την άνεξαρτησία, άνανακλόσε τα πραγματικά προτεία γέννησης του καπιταλισμού, που το άνοηαν το δρέμο οι σχέσεις με την πατριότικα άγορά. Θά ήταν βέβαια λάθος να νομίσουμε, ότι έπρέκειτο για αστική τάξη με τη σημερινή έννοια της λέξης, της έλειπε η βιομηχανική βάση. Θά ήταν έρωα έπίσης λάθος να νομίσουμε, ότι η τέια αστική τάξη έφρανίζεται σαν πρώτον της είσδου του πατριότικου καπιταλισμού στο ιμπεριαλιστικό στάδιο, ότι άποτελεί έργο όου του, η άκόμα περισσότερο, συνειδητό του δημοσύργημα. Ο ιμπεριαλισμός, πράγμα για το όποιο μιλάει κι ό Τριάς, δίνει στην οικονομία των άποικιακών και εξαρτημένων χωρών τις έκτροματικές μορφές της μονοκαλλιέργειας, άναπτύσσοντας έκει μονόπλευρα την παραγωγή πρώτων ύλων και έπισκευτικών προϊόντων. Ο ιμπεριαλισμός τάει να διατηρεί την καθυστήρηση αυτών των χωρών, στήριζεται στη φουδαρχική είτε μισοφουδαρχική ιδιοκτησία, υποστηρίζοντας άκρια και τα ύπολεπματα της βουλείας, όπου είναι δυνατόν. Η εξαγωγή κεφαλαίων παρακινείται από το κυνήγι για άνώτερα κέρδη, που μπορεί να έπιτευχθούν έκει έπου η εργατική δύναμη είναι πθνη, όπου οι εργαζόμενοι είναι στερημένοι από δικαιώματα, όπου είναι χαμηλή η τιμή της της και των πρώτων ύλων. Ο Β. Ι. Λένιν στις κριτικές παρατηρήσεις του για το βιβλίο της Ρ. Λούδμπεργκ «Η συσσώρευση του κεφαλαίου» έγραφε πολύ σωστά: «Τό κεφάλαιο δεν μεταναστεύει στις άριες χώρες χάρη της επραγματοποίησης της Mehrwert***, αλλά λόγω των έδολιών έκπατάλλυσης» («Peitschen», άπάρητου δουλεία κλπ.). Τά ποσοτά είναι μεγα-

* Μεγάλα κτήματα για κτηνοτροφία.
** Χ. Κ. Μαριάτεγγι - Ιδρυτής του Κομμουνιστικού Κόμματος του Περού.
*** Γραφείο Σημ. Μετ.

POOR ORIGINAL

λότερα. Αυτό είναι όλο. Δηλαδή της γης (τόρμα), δάνεια με 12 — 13% κλπ. κλπ. — να που βρίσκονται οι ρίξες. (Κρατικές εγγραφές: κλπ. κλπ.)» (Ελευθεριακή συλλογή τόμος 22, 1933, σελ. 346, ρωσ. έκδοσης).

Με αυτήν την έννοια ο Ιμπεριαλισμός συνδέεται με την δοτική τάξη, που διεξάγει εισαγωγικό εμπόριο, που πουλάει τα βιομηχανικά εμπόρευμα της μητρόπολης, και με τους μεγάλους τραπεζικούς-εξαγωγείς, που αγοράζει τα προϊόντα τους και ταυτόχρονα τους ληστεύει. Οι χώρες της Δοτικής 'Αμερικής, ειδικά, με τις μεγάλες παραλιακές πόλεις τους, που είναι άκρατα σημεία των οδωροδρομικών γραμμών, και με τα μεγάλα όπλανα λιμάνια μετατρέπονται σε σημαντικά εμπορικά κέντρα, ιδιαίτερα στις άκτες του 'Ατλαντικού. Ένα μέρος της εμπορικής δοτικής τάξης, που υπήρχε από πριν και που πλούτισε πολύ, δυναμώνει και γίνεται μερίτης των Ιμπεριαλιστών. Οι μεγάλοι γαιοκτήμονες περιλαμβάνονται κι αυτοί επίσης στο προταίο της παγκόσμιας καπιταλιστικής ανάπτυξης στο μέτρο που κάτω από τη δράση της εξωτερικής αγοράς ανεβαίνουν οι τιμές των προϊόντων και η τιμή της γης. Στις περιοχές του εσωτερικού αυτό οδηγεί στη στερέωση της γαιοκτησίας τους με την ιδιοποίηση κομμωτιών γης. Σ' άλλες χώρες αυτό το προταίο συνοδεύεται με καταστροφή της οικιακής παραγωγής. Σ' όλες τις χώρες εκμηδενίζονται τα δηλοειρήματα του συντησιακού συστήματος και την επίσημη δουλειά των νέτρων.

Για το πέρασμα στην καπιταλιστική παραγωγή, έλεγε ο Μάρξ, χρειάζεται να υπάρχουν δύο όροι: α) συσσώρευση χρημάτων και β) ύπαρξη ελεύθερων, δηλαδή αποξενωμένων από τα μέσα παραγωγής, εργατικών χεριών. Στις διάφορες χώρες της Δοτικής 'Αμερικής η ιδιοποίηση των χωραφιών, η άρση της τιμής της γης, η καταστροφή της οικιακής παραγωγής, η εκτόπιση των «αγροτεχνών», η διάλυση των βωτικών συντροφιών κτλ. ρίχνουν στην αγορά εργασιούς εργατική δύναμη, στερημένη από κάθε μέσο παραγωγής, που προστίθεται στην πολυάριθμη μάζα των εθελοντών μεταναστών. Ένα μέρος τους απορροφείται από την αγορά, ένα ένα άλλο μέρος, μη βρίσκοντας δουλειά, λόγω της αδύνατης συσσώρευσης κεφαλαίων στη χώρα, αποσπάζεται σε άλλα χωριά και συνοικισμούς. Τα έσοδα των έμμελων και των γαιοκτημόνων τοποθετούνται σε νέες μανιφαντικές και κατέπιν οι φάρμακες, που απορροφούν ένα μέρος της «ελεύθερης» εργατικής δύναμης. Ένα άλλο μέρος χρησιμοποιείται στην κατασκευή οδωροδρομικών γραμμών και στις έβνες επιχειρήσεις. Στις όρισμένες περιπτώσεις οι ειδικευμένοι ευρωπαίοι εργάτες πλαισιώνουν τα εργασιούς τους, μοιθώνουν εργατική δύναμη και γίνονται καπιταλιστές. Έτσι γεννιούνται το προλεταριάτο και η δοτική τάξη με την σύγχρονη έννοια αυτής της λέξης. Ο Φραντσέσκο Πίννο σημειώνει ότι υπήρχαν στο Μοντεβιδέο φάρμακες με ατμομηχανές ακόμα από την 7η δεκαετία του 19ου αιώνα και περίπου 700 μανιφανκτοίρες και βιομηχανικές επιχειρήσεις την 8η δεκαετία¹².

Αυτό το προταίο δίν είναι προτόν του Ιμπεριαλισμού. Η εθελονσία της θαλασσικής ανάπτυξης βρίσκονται, όπως είναι γνωστό, στο ότι ο καπιταλισμός, παρώνοντας στο Ιμπεριαλιστικό στάδιο, είναι υποχρεωμένος να παίρνει όληνη του το βάρος της καπιταλιστικής ανάπτυξης στις χώρες, όπου διασώζει, και αυτή η ανάπτυξη στο μέτρο της διαμόρφωσης της εσωτερικής αγοράς συνοδεύεται με το δυναμισμό της εθνικής δοτικής τάξης. Διαφορετική αντιμετώπιση του ζητήματος θα μας έκανε

¹² «Αγροτεχνών» — ένοικιοι, που έβρισαν στο έβρος του κτήματος χωρίς κεφάλαιο κατοχής άλλορο και που ήταν στην οσία έβρος εργατική δύναμη για τον κεραλάο.
¹³ Φ. Πίννο: «Ο Μπακλέρ και οι εσωτερικοί προταίοι στην Ουραγουάη», 1936.

να πιστώσουμε στον προοδευτικό ρόλο του Ιμπεριαλισμού σε ένα έρισμένο στάδιο και ακόμα θα μας οδηγήσει στη γνωστή γελοία θεωρία του Χάγια ντέ Λά Τόρρε:

«Ο Δένιν καθόρισε τον Ιμπεριαλισμό σαν το τελευταίο στάδιο του καπιταλισμού. Έμεις απαντούμε: ναι, ο Ιμπεριαλισμός είναι το τελευταίο, το άνωτερο στάδιο στις βιομηχανικά αναπτυγμένες χώρες, στις όποιες το Ιστορικό «επίδοτημα-χρόνος» έβγασε σε πλήρη ώριμότητα. Όπως όμως ένα ποτήρι γεμάτο νερό ξεχειλίζει απ' την τελευταία σταγόνα, που χύνεται σ' αυτό και που χύνεται έβω πρώτη, έτσι και για το αμερικάνικό μας «επίδοτημα-χρόνος» ο Ιμπεριαλισμός αποτελεί το πρώτο στάδιο του καπιταλισμού, γιατί για μας δίν μπορεί να υπάρχει το ίδιο Ιστορικό σχήμα, που υπάρχει για την Εθωάτην. (Η υποτάξιση της και — Γ' Δ.)

Δίν θέλουμε να αποκόσουμε στο Β. Τριές κερφόκια επιχηρηματολογία αποξενώουμε το αντίθετο, ξεκινώντας από την παρόλη θεωρία του Χάγια, που βασίζεται στη θεωρία, ότι ο ρόλος του Ιμπεριαλισμού στις εξαρτημένες χώρες είναι προοδευτικός.

Η εθνική δοτική τάξη, και σε πρώτη σειρά η βιομηχανική, αναπτύσσεται σε κάποια του Ιμπεριαλισμού, και η Ιστορία της είναι Ιστορία αντίθετων με τον Ιμπεριαλισμό αυτής ή της άλλης χώρας. Η ανάπτυξη της γίνεται με πιο γρήγορο ρυθμό άκριβώς έκαινες τις περιόδους, που για όποιαδήποτε έκτακτα περιστατικά έδωνται οι Ιμπεριαλιστικές συστατισμοί στην εσωτερική αγορά και δίν υπάρχει εισοδή έβνων κεφαλαίων. Έτσι είχαν τα πράγματα τον καιρό των παραμμένων παγκόσμιων πολέμων. Η βιομηχανική ανάπτυξη και η συσσώρευση κεφαλαίου στη Δοτική 'Αμερική έγινε κυρίως στον καιρό αυτών των πολέμων. Ένα χτυπητό παράδειγμα γι' αυτό είναι η ανάπτυξη των χωρών του Λεκανοπεδίου του ποταμού Δέ Πλάτα και των περικών του 'Ατλαντικού της Βραζιλίας τον καιρό του πρώτου παγκόσμιου πολέμου¹⁴ (όπως είναι γνωστό ότι τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο η 'Αγγλία ήταν η κύρια χώρα, που έκανε επανδύσεις κεφαλαίων, ο κύριος δανειστής και κτείχε την πρώτη θέση στο εμπόριο αυτών των νοτιοαμερικανικών χωρών). Και αν έκαινο τον καιρό ο γιάνικος Ιμπεριαλισμός προωθούταν στο νότο και πλάτους τις σχέσεις του με τις κυρίαρχες τάξεις, πράγμα που το υποβοηθούσε η διαμόρφωση της μεταλλοαστικής τάξης, με την έποια συνδέονταν στα πλαίσια των εργασιών, της γαιοκτησίας, του χονδρικού εμπορίου και έρισμένων κλάδων της βιομηχανίας, ή βασική έβως μάζα της εθνικής δοτικής τάξης, κυρίως η βιομηχανοσφύριση, ή έβω της ουσίας, που συχνά έρχόνταν σε αντίθεση με τα νωτά, έπιδεσε τους δειούς της ουσίας, που συχνά έρχόνταν σε αντίθεση με τα συμφέροντα του Ιμπεριαλισμού. Η δημιουργία και το πλάσιμο του κρατικού τομιά (δημοτικές επιχειρήσεις, έβρησιακή βιομηχανία και βιομηχανία κοινοσίου) κατευδώνονταν έκδηλα στην έκθεσίνη της έκέρτησης από τα Ιμπεριαλιστικά μονοπώλια.

¹⁴ Το Ιστορικό «επίδοτημα-χρόνος» είναι Ιδωλοστική κατηγορία, που εισήγαγε ο Χάγια για τον καθορισμό των ξεχωριστών ζωνών της ανθρώπινης κοινωνίας, που έχουν δόξην ή κάθω μετ Ιδωλοστούς νόμους ανάπτυξης, και που τις καταμετράει αυτές με τεχνητό τρόπο.
¹⁵ Με μερικά ενδιαφέροντα στοιχεία για την κατάσταση του εθνικού κεφαλαίου στην Ουραγουάη: το 1920 το δημόσιο έβρος έβγαινε να καλύπτεται στην εσωτερική αγορά της χώρας κατά το 1930 στην εσωτερική αγορά είχαν κληφθεί τα 55 τρις έκαιτο του όλου χρόνου.

POOR ORIGINAL

ΙΣΧΥΡΟΤΑΤΟ ΟΠΛΟ ΣΤΗΝ ΠΑΛΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΘΕΩΡΗΤΙΣΜΟ

Α. ΟΚΥΛΑΟΣ

Μία άπειρη γ' από είναι ή σημερινή ολική κρίση του γιάννου Ιμπεριαλισμού ενάντια στην «απελευθέρωση» της Λατινικής Αμερικής και το κίνημα του για την «απελευθέρωση». Η βιομηχανική έθνική άστική τάξη γεννιέται όχι με τη θέληση του Ιμπεριαλισμού, αλλά ανεξάρτητα απ' αυτόν, αν και μετά ό ένας ό Ιμπεριαλισμός προσπαθεί να τη χρησιμοποιήσει για την εγκατάσταση της κυριαρχίας του και την καταλήστευση έπικρατούμενων χωρών, αποσπώντας στις λεγόμενες μαρξικές επιχειρήσεις, παραχωρώντας με μίσωση εγκαταστάσεις, χρησιμοποιώντας την απόσταση, εισπράττοντας «αμοιβές για τη χρησιμοποίηση κελεμμάτων» κλπ.

Αυτή ή σύνομη οικονομική άνάλυση είναι τη βάση για τον υπολογισμό του ρόλου της έθνικής άστικής τάξης σάν πιθανού συμμάχου του αριστερισμού στην πάλη ενάντια σόν Ιμπεριαλισμό.

(Τό τίλος του άρθρου από άρχιμνο φίλλο).

«Προβλήματα της Είσεως και του σοσιαλισμού»,
τόμος 5/1960

Τό βιβλίό του Β. Ι. Λένιν «Υλισμός και εμπειροκριτικισμός» είχε τεράστια επίδραση στο επαναστατικό εργατικό κίνημα όλου του κόσμου, έπήρε ή άπάντηση στά σοβαρότερα θεωρητικά προβλήματα, που έβγαλε μπροστά στους μαρξιστές ή νέα εποχή, που έβγαλε ύστερα από την πρώτη ρωσική επανάσταση.

Τό βιβλίό του Λένιν άντεξε επάξια σή δοκιμασία του χρόνου. Όλη ή πορεία του διεθνούς εργατικού κινήματος σ' αυτό τό μισό αιώνα, οι μεγάλες ανακαλύψεις των σύγχρονων φυσικών έπιστημών έχουν αποδείξει επανειλημμένα την άρθότητα των λενινιστικών άρχών. Η κριτική των φιλοσοφικών άντιλήψεων των αναθεωρητών και γέννησιν σ' αυτό τό βιβλίό άστηρεί άπόλυτα τη σημασία της και σήμερα. Στην έντονη ιδεολογική πάλη ενάντια σ' έλλους τους έχθρούς του μαρξισμού-λενινισμού, τό κλασικό έργο του Β. Ι. Λένιν εξακολουθεί να είναι τό ισχυρότερο όπλο, γιατί μάς έπαλλίλει με την έπιστημονική μέθοδο, δείχνει ότι μόνο ή μαρξιστική-λενινιστική φιλοσοφία άσκαλεί την πραγματικά έπιστημονική κοσμοαντίληψη της εποχής μας, που δε συμβιβάζεται με κανέναν ιδεαλισμό και μυστικισμό.

Τώρα που άκάμχει τό ισχυρό στρατόπεδο του σοσιαλισμού, τώρα που ή Σοβιετική Ένωση μάτρε στην περίοδο της πλατιάς οικολόγησιν της κομμουνιστικής κοινωνίας, οι λενινιστικές ιδέες που έκαληθεύθησαν σή ζωή εκατομμυρίων ανθρώπων.

* * *

Η ήττα της επανάστασης του 1905 — 1907 συνοδεύταν από μία ιδεολογική έκθεση της άστικής τάξης και των παραύχρων της μέσα στο εργατικό κίνημα ενάντια στην εργατική τάξη και την κοσμοαντίληψή της. Η επανάσταση που σφυγλάνισε όλη τη χώρα, έδειξε στις έθνικές τάξεις τη δύναμη του λαού. Η αντίδραση για να αποτραπήξει τις μάζες από τό επαναστατικό κίνημα και για να τις διαφθείρει πνευματικά, έσκέλισε μία πλατιά προπαγάνδα της θρησκείας και του ιδεαλισμού. Έκανε της «μόδας» την κριτική του μαρξισμού. Στην πάλη ενάντια στο μαρξισμό δημιουργήθηκε τό ένιαίο μέτωπο των έχθρών της επανάστασης: από τους βαμμένους αντίδρατικούς-μαυροκατονταρχίτες έως τους άστούς και μαυροαστούς φιλελεύθερους και τους άποστάτες του μαρξισμού, — τους άποικιστικούς και αναθεωρητές.

Στις συνθήκες αυτές, όποιος τονίζει ό Β. Ι. Λένιν, οι βασικές αρχές της όλης κοσμοθεωρίας, του όλου προγράμματος και της τακτικής του κόμματος πρόβαλαν όχι τυχαία, αλλά αναπόφευκτα σε μία από τις πρώτες θέσεις όλης της ζωής του κόμματος. Δέν ήταν τυχαίο αλλά αναπόφευκτο, τό γεγονός ότι όλες οι τάξεις της κοινωνίας, οι πλατιές λαϊκές μάζες τραφηγμένες από την επανάσταση σε μία όξεια

POOR ORIGINAL

πάλι, έδειξαν μεγάλο ενδιαφέρον για τὰ γενικά θεωρητικά ζητήματα, για τις άρχές της μαρξιστικής διδασκαλίας. Και ο Λένιν υπογράμμισε: Πρέπει να εξηγήσουμε και πάλι σ' αυτές τις μάζες τις βάσεις του μαρξισμού ή υπεράσπιση της θεωρίας του μαρξισμού προωθείται και πάλι στην πρώτη γραμμή» ("Απαντα, τόμ. 17ος, έλλην. έκδ. σελ. 17).

Η υπεράσπιση της μαρξιστικής κοσμοαντίληψης είχε κίνητη την εποχή δυσκολευτεί σοβαρά από δύο περιστατικά. Η περίοδος, που μεσολάβησε από το θάνατο του Ένγκελς ως την έκδοση του βιβλίου του Λένιν, ξεχώριζε με τις μεγάλες επιτυχίες των φυσικών επιστημών, με μία πραγματική επανάσταση στην επιστήμη. Η ανακάλυψη των ήλεκτρονίων, των ακτίνων ραίνιγκεν, της ραδιοενεργούς διάσπασης, ή διαπίστωση της κοιλύλοχης δομής των ατόμων δόχησε στην συντριφή των βάσεων του μηχανισμού. Οι μεγάλες ανακαλύψεις δεν έδειξαν άδελώς τὰ έμπειρικά στοιχεία των φυσικών επιστημών, αλλά και έβαλαν με όλη του την εξύτητα τὸ ζήτημα των πιο βαθιών θεωρητικών βάσεων τους. Οι μεθοδολογικές δυσκολίες, που προέκυψαν κατά την εξήγηση των νεοανακαλυφθέντων φαινομένων, χρησιμοποιήθηκαν από τους άσπιους έπιστημονο-ιδεαλιστές, σαν τὸν Μάξ, τὸν Όστβαλντ, τὸν Πίρσον, για τὴν αναβίωση του ιδεαλισμού στην επιστήμη. Στην κατάσταση αυτή ή υπεράσπιση της μαρξιστικής φιλοσοφίας μπορούσε να έχει έπιτυχία μόνο έφόσον θά γενικεύονταν οι νεώτατες έπιτεύξεις των φυσικών επιστημών και θά άναπτυσσόταν παραπέρα ο διαλεκτικός ύλισμός. Ο Β. Ι. Λένιν έκτιμησε με δεξιάρισμα όλη τὴ σημασία των μεγάλων ανακαλύψεων στον τομέα της φυσικής, κλοτίισε τις μεθοδολογικές βάσεις των φυσικών επιστημών.

Η υπεράσπιση του μαρξισμού γινόταν ακόμα πιο περίπλοκη κι από τὸ γεγονός, ότι μαζί με τούς άνοητους έχθρούς που πολεμούσαν τις φιλοσοφικές τους βάσεις τὸ διαλεκτικό και τὸν ιστορικό ύλισμό, ξεσπάθισαν και οι ψευτομαρξιστές — ο Μπαζάρφφ, ο Μπροντάνοφ, ο Γιουσκέβιτς και άλλοι.

Στὸ άρθρο του «Μαρξισμός και άναθεωρητισμός» που δημοσιεύτηκε τὸν Οχτώβριο 1908, ο Β. Ι. Λένιν ανέλυσε τὴν ουσία του άναθεωρητισμού, άπεκάλυψε τις ιδεολογικές πηγές του και τις ταξικές του ρίζες. Ο Λένιν έδειξε, ότι ή νίκη του μαρξισμού στὸ εργατικό κίνημα άνάγκασε τούς έχθρούς του να άλλάξουν μέθοδος πάλι. Οι άναθεωρητές, εντιμὲνα τὴ μαρξιστική περιβολή, με τὴ μορφή «προσκόνησεων» του Μάρξ, ξεπύθισαν έπίθεση ενάντια στις σπουδαιότερες θέσεις τὸ μαρξισμού με σκοπό να ευνουχίσουν τὸ επαναστατικό-ύλιστικό περιεχόμενό του. Στὸν τομέα της φιλοσοφίας ο άναθεωρητισμός επανέλαβαν τις ιδεαλιστικές και μεταφυσικές έπινοήσεις των άποκαλύπτων ιδεολογικών εκπροσώπων της άσπικής τάξης: στην πολιτική προσπαθούσε να άναθεωρήσει τις βάσεις του μαρξισμού — τὴ διδασκαλία για τὴν ταξική πάλη, για τὴν προλεταριακή επανάσταση και τὴ δικτατορία του προλεταριάτου.

Τὸ άρθρο «Μαρξισμός και άναθεωρητισμός» ήταν μία σκουδαία βαθμίδα στην προετοιμασία του βιβλίου «Υλισμός και έμπειροκριτικισμός». Στις άποψημέτως τὸ άρθρο ο Λένιν παρατηρούσε, ότι στὸ άρθρο αυτό δεν έχει τὴν πρόθεση να εξετάσει τὰ «δοκίμια φιλοσοφίας του μαρξισμού» τὸ Μπροντάνοφ, τὸ Μπαζάρφφ και άλλων, και ότι στὸ άμεσο μέλλον σε μία σειρά άρθρα ή σε ειδικά μπουκουφά θά δείξει πὸς ὅσα εικάστηκαν για τούς νεοαντιανιστές άναθεωρητές «άναφύροντες ούσιαστικά, και σ' αὐτούς τούς «καινούργιους» νεοισχυριστές και νεομαρξιστικούς άναθεωρητές» ("Απαντα, τόμ. 15ος, σελ. 20).

Απὸ άκριβὸς τὸ καθήκον εκλήρωσε ο Β. Ι. Λένιν στὸ βιβλίο του «Υλισμός και έμπειροκριτικισμός». Ο Λένιν έδειξε στὸ βιβλίο αυτό τὸ πραγματικό

πρόσωπο του φιλοσοφικού άναθεωρητισμού, ανέλυσε, στήριξε και άπέπτυξε τὴν ύλιστική κοσμοθεωρία του μαρξιστικού κώματος, τις φιλοσοφικές αντίληψεις που.

Ο Λένιν άπέδειξε, ότι ο μαχισμός, ή έμπειροκριτικισμός, ὅσο κι άν διαφημίζει τὴν «επιστημονικότητα» του και τὴν έχθρότητά του πρὸς τὴ «μεταφυσική», άποδείχτηκε ότι στην πραγματικότητα δεν ήταν τίποτε άλλο παρά μία νεώτατη παραλλαγή της ύποκειμενικής-ιδεαλιστικής φιλοσοφίας. Ο άντικειμενικός ταξικός ρόλος του έμπειροκριτικισμού, έγραψε ο Λένιν, συνυψίζονταν ύλοκληρωτικά στη δουλικότητα απέναντι στους φανταστές.

Συνάμα ή πάλη ενάντια στὸ μαχισμὸ και τις άλλες παραλλαγές του ιδεαλισμού δεν ήταν μόνον ειδικὸ ρωσικὸ φαινόμενο — είχε διεθνή χαρακτήρα. Τὴν εποχή εκείνη σ' ὅλο τὸ διεθνές εργατικό κίνημα είχε ώρμάσει, σύμφωνα με τὴν έκφραση του Λένιν, ή άνάγκη μίας ριζικής φιλοσοφικής «κριτικής άνάλυσης» και λύσης μίας σειράς νέων προβλημάτων, που έβραζε ή ταξική πάλη του προλεταριάτου στην εποχή του ιμπεριαλισμού, καθώς και ή άνάπτυξη των φυσικών επιστημών. Ο άναθεωρητισμός στην πολιτική, που επικρατούσε μέσα στη 2η διεθνή, συγκιλήθηκαν από τὸ φιλοσοφικό άναθεωρητισμό. Όπως και στις μέρες μας ο άναθεωρητής, που είχαν κληση πρὸς τις ήχηρές φράσεις, φώναζαν τὴν εποχή εκείνη ότι καλαβουν ενάντια στὸ δογματισμό, για τὴν «ανάγνωση» του μαρξισμού στὸ φῶς της νέας έμπειρίας. «Όλο και πιο ραφιναρισμένη πλαστογράφηση του μαρξισμού, ὅλο και πιο ραφιναρισμένες άπομιμήσεις των άπυλλιστικών θεδασκαλιῶν με περιβολή μαρξιστική — να τί χαρακτηρίζει τὸ σύγχρονο άναθεωρητισμὸ και στην πολιτική οίκονομία και στα ζητήματα της ταξικής και στη φιλοσοφία γενικά, τόσο στη γλωσσολογία, ὅσο και στην κοινωνιολογία.» ("Απαντα, τόμ. 14ος, έλλην. έκδ. σελ. 345).

Ο Β. Ι. Λένιν στὸ βιβλίο του «Υλισμός και έμπειροκριτικισμός» υπεράσπισε να άπέπτυξε πέρα πέρα τις φιλοσοφικές βάσεις του μαρξισμού-λενινισμού — τὸ διαλεκτικό και τὸν ιστορικό ύλισμό. Τὸ μπολσεβικὸ κώμμα, σπριζόμενο στὸ σταθερὸ θεμέλιο του διαλεκτικού και τὸν ιστορικό ύλισμό, ξεπέρασε με έπιτυχία στὰ χρόνια τῆς αντίδρασης τὴν έσοκομματική κρίση, στάθηκε ικανὸ να προετοιμάσει τὴ νέα επανάσταση, να εκπληρώσει τὸ μεγάλο ιστορικό καθήκον, τὸ καθήκον του επαναστατικού μετασχηματισμοῦ της καπιταλιστικής κοινωνίας σε σοσιαλιστική.

Η βασική θέση και των μαχιστῶν και των ρεβιζιονιστῶν ήταν ή θέση του συμβιβασμοῦ των δυὸ αντίθετων στρατοπέδων στην φιλοσοφία — του ύλισμοῦ και του ιδεαλισμοῦ. Φορτώντας τὸ προσοπίο των άγνωστων ενάντια σε κάθε «μονομέρεια», οι μαχιστές προσπαθούσαν να συγκυλύψουν τις έπιθέσεις τους ενάντια στη μαρξιστική φιλοσοφία με μία προσοπιητή άκομματικότητα, με φλυαρίες που τάχα στίκονται υπεράνω και του ύλισμοῦ και του ιδεαλισμοῦ.

Ο Β. Ι. Λένιν στὸ βιβλίο του έδειξε, ότι ή ούσια ὀποιασδήποτε φιλοσοφικής κατεύθυνσης, ή θέση της στην πάλη των κομμάτων στη φιλοσοφία δεν καθορίζεται από τὴν «ταμπέλα», κάτω από τὴν ὀποία προκαυθίζεται, αλλά από τὸ ιδεολογικὸ της περιεχόμενο, από τὴν ταξική της φύση. Ο Λένιν θεωρούσε, ότι ή μεγάλη ὕπηρεσία που πρόσφεραν ο Μάρξ και ο Ένγκελς, ήταν ότι ἐπὶ μὸς σχεδὸν αλίαν έφάρμοσαν με συνέπεια τὸν ύλισμό στη φιλοσοφία, άκομφώντως άμειλιχτα κάθε προσπάθεια να συμβιβασουν τὸν ύλισμό με τὸν ιδεαλισμὸ, να έφεύρουν μία νέα κατεύθυνση στη φιλοσοφία. Ο Μάρξ και ο Ένγκελς — γράφει ο

POOR ORIGINAL

Λένιν— ήταν από την αρχή ως το τέλος κομματικοί στη φιλοσοφία, ήθελαν να ξεσκεπάσουν τις παρεκκλίσεις από τον υλισμό και τις παραχωρήσεις στον ιδεαλισμό και το φιντεισμό των κάθε λογής «νεώτερων» κατευθύνσεων» (Απαντα, τόμ. 14ος, έλλην. έκδ., σελ. 354).

Τό να είσαι κομματικός στη μαρξιστική φιλοσοφία, έλεγε ο Λένιν σημαίνει να υπερασπίζεσαι με συνέπεια τόν διαλεκτικό υλισμό, τήν επιστημονική κοσμοθεωρία του προλεταριάτου. Η πάλη του Λένιν ενάντια στο μαχισμό χαρακτηρίζεται από γεμάτη πάθος μολοσβική κομματικότητα, από διδακτικά απέναντι στις υποχωρήσεις από τήν επιστημονική γνώση και τό διαλεκτικό υλισμό. Δειχόντας τις ιδεολογικές πηγές και τό ταξικό πρόσωπο του μαχισμού, ο Λένιν αναφανούσε μί αγανάκτηση: «Και τώρα ως ξετάσσουμε τόν Μάχ και τόν Άβενάριο με τή σχολή τους από τήν άποψη των κομμάτων τής φιλοσοφίας. "Α, οι κύριοι αυτοί σε μνύονται για τόν άκομματισμό τους και έν έχουν κάποιο αντίκοδο, ο αντίκοδος αυτός είναι ένας και μόνο... ο υλισμός. Μιά κόκκινη κλωστή διαπερνά όλα τά γραφόμενα όλων των μαχισμών: είναι ή ήλιδα άξίωσή τους "να ήρωθούν υπεράνω" του υλισμού και του ιδεαλισμού, να ξεπεράσουν αυτή τήν "απαρχαιωμένη" αντίθεση με τήν πράξη ήλν αυτή ή παρτα, διεξάγοντας έναν άσάτακτο και άπαρέγκλιτο αγώνα ενάντια στον υλισμό, κέρπει κάθες λεπτό στον ιδεαλισμό". (Απαντα, τόμ. 14ος, έλλην. έκδ., σελ. 356—357).

Ο Β. Ι. Λένιν, ξεσκεπάζοντας τήν ιδεαλιστική οδία του μαχισμού, αντίκρουσε άποφασιστικά τις προσπάθειες να αναθεωρηθεί ή αρχή τής κομματικότητας τής φιλοσοφίας. "Έδειξε, ότι όλη ή φιλοσοφία είναι όργανο τής ταξικής πάλης, και ξεκαθάρισε τήν οδία τής προλεταριακής κομματικότητας. Στο βιβλίο "Υλισμός και εμπειροκριτικισμός" υπογραμμίζεται έντονα τή ήλδα, ότι ή κομματικότητα τής μαρξιστικής φιλοσοφίας έν αντιτάσσεται με κανένα τρόπο στις άναλήψεις τής αλήθειας. Τά συμφέροντα του προλεταριάτου συμπίπτουν με τήν όρθή και τήν πιο δολοκρημένη αντίληψη των αντικειμενικών νόμων τής πραγματικότητας. Η επιστήμη που άντανειλά τά συμφέροντα του κόμματος του προλεταριάτου, είναι ταυτόχρονα πραγματικά αντικειμενική επιστήμη. άνεπαίστατος τούς πραγματικούς νόμους τής εξέλιξης. Τό προλεταριάτο έν έχει άνάγκη να διασυνεβεί τήν εξέλιξη τής φύσης και τής κοινωνίας, γιατί ή πορεία τής ιστορίας δείχνει ότι είναι άναπόφευκτη ή νίκη τής εργατικής τάξης που έσφραγίζει τά συμφέροντα τής προπούρας ανθρωπότητας. Ο υλισμός ήταν και θα παραμένει ή μοναδική κατεύθυνση στη φιλοσοφία, που έναρμονίζεται με τις κατακτήσεις τής επιστήμης. Μόνον άναγνωρίζοντας τήν υλικότητα του κόσμου και τό νομοτελεσιικό χαρακτήρα τής εξέλιξής του, μπορεί να έπιεραστεί κανείς μιά σωστή κοσμοαντίληψη, απαραίτητη για τήν πραγματική πάλη, υπογράμμιζε ο Λένιν. Ο Λένιν, υπερασπιζοντας και στηρίζοντας τή θέση για τήν υλικότητα του κόσμου και τις νομοτελίες τής εξέλιξής του, έδωσε ένα κλασικό όρισμό τής υλης και ήδειε πόσο άσφαρες είναι οι προσπάθειες των έχθρων του μαρξισμού να διαστρεβλώσουν τήν οδία του φιλοσοφικού υλισμού. Αντίθετα με τό μαχισμό, που υποστηρίζει ότι ο κόσμος είναι τά αισθητά μας, ο Λένιν απέδειξε, ότι ή υλη όντας αντικειμενική πραγματικότητα, άνεξάρτητη από τήν ανθρώπινη συνείδηση, τό αίσθημα, τήν έμπειρία— είναι κεινο που έπιδρά στα αισθητήρια όργανά μας και γεννά τό αίσθημα. Η μόνη ιδιότητα τής υλης, με τήν παραδοχή τής όποιας συνδέεται ο φιλοσοφικός υλισμός, έλεγε ο Λένιν, είναι ή ιδιότητα να αποτελεί αντικειμενική πραγματικότητα, να υπάρχει έξω από τή συνείδησή μας.

Η υπεράσπιση του υλισμού από τόν Λένιν, ή άσπτηρή εφαρμογή τής αρχής τής κομματικότητας στη φιλοσοφία έν έχασαν τή μεγάλη έπικρατοτητα τους στην εποχή μας. Οι σημερινοί έχθροι του μαρξισμού-λενισμού δε σταματούν μπροστά σε τίποτε προκειμένου να υποβιβάζουν τό ρόλο τής επιστημονικής-υλιστικής κοσμοθεωρίας. Λογουάρη, κατά τή γνώμη του γερμανού σοσιαλδημοκράτη Βάλτερ Τάιμερ, ο υλισμός είναι κάτι τό «πρωτόγονο», που σε άναγκάζει να παρατηρήσεις από τήν επιστημονική νόηση. Στο βιβλίο του «Ο Μαρξισμός. Διδακταλία—δράση—κριτική» ο Τάιμερ γράφει: «Ο υλισμός είναι μιά μαγική λέξη, που χρησιμοποιείται ύπέρ ή κατά, μιά λέξη που άπαλλάσσει τόσο τό ρήτορα, όσο και τόν άκοροτή από μιά μακρόχρονη σκέψη». Ο Τάιμερ άποκρούει κατηγορηματικά τόν υλιστικό μονισμό, προσπαθεί να θέσει τόν έαυτο του υπεράνω των όπαδων και των άντιπαδων του υλισμού. Ο Λένιν θεωρούσε πάντα τις προσπάθειες αυτού του είδους έπιδέξιο έλιγμό, «συμφιλωτική άγυρταία». Η άρνηση του υλισμού χρειάζεται στον Τάιμερ για να ξεμυτίσει τόν Ιρασιοναλισμό και τό μυστικισμό, που με τή βοήθειά τους οι ιδεαλιστές θέλουν «να λύσουν» τά φιλοσοφικά προβλήματα: ή φενάκη άποδείχεται άπαραίτητη πάντα, όταν θέλουν να ξεφύγουν από τήν πραγματικότητα, να διαστρεβλώσουν τήν οδία των φαινομένων τής ζωής.

Ο χειμαρρός τής συκοφαντίας ενάντια στη μαρξιστική φιλοσοφία, που ξερνάει ο Τάιμερ, επιδιώκει πολύ πιο πρακτικούς πολιτικούς σκοπούς. Τό λαθρεμπόριο, που κάνει ο Τάιμερ στη φιλοσοφία, επιτέμνει στους δεξιοίς ήγίτες των γερμανών σοσιαλδημοκρατών να δηλώσουν, ότι τό ΣΑΚΓ έν πρέπει να παίρνει στον τόμα τής κοσμοθεωρίας μαχιστική ταξική θέση. Κάλεσμα για συμβιβασμο τής γνώσης με τήν πίστη, τής επιστήμης με τή θρησκεία—να ή πεμπτοσία τής φιλοσοφίας αυτής, που με τή βοήθειά τής ή άντίδραση προσπαθεί να ξεοντισει μέσα στη γερμανική εργατική τάξη τήν πίστη στην όρθότητα τής διδακταλίας του μαρξισμού-λενισμού, στην άνάγκη τής πάλης για τό σοσιαλισμό.

Όπως και πριν από 50 χρόνια οι άνοιχτές ή συγκαλυμμένες έπιθέσεις ενάντια στον υλισμό αποτελούν άφετηρές για τό φιλοσοφικό αναθεωρητισμό. Ολιβεγή φήμη άπέκτησε ο γάλλος αναθεωρητής Άντοί Λεφέβρ, συγγραφέας του βιβλίου «Τά σύγχρονα προβλήματα του μαρξισμού». Για να άνασκουάσει τόν υλισμό ο Λεφέβρ, συνταξίζει με τό πρόσημα τής «εμβάθυνσης» τόν μηχανιστικό υλισμό με τόν διαλεκτικό υλισμό και ίσχυρίζεται, ότι «ή υλη είναι ένα είδος Χ (άγνωστος), τόν όποιο όμως πρέπει να βάλουμε στις διαπιστώσεις μας (ή να άρνηθούμε να τόν βάλουμε)». Κατά τή γνώμη του Λεφέβρ, χωρίς τό υποκείμενο, που και τό ίδιο είναι μέρος τής υλης, ή τελευταία αυτή έν υπάρχει. "Όπως βλέπουμε, ή δλη έπιχειρηματολογία έδώ άνάγεται στα παλαιά ιδεαλιστικά, μαχιστικά έπιχειρήματα ενάντια στον υλισμό. Όπως όλοι οι αναθεωρητές, ο Λεφέβρ υποβιβάζει τόν υλισμό για τό χαμηρό του ιδεαλισμού, άρνείται ότι ή φιλοσοφία του μαρξισμού αποτελεί κοσμοθεωρία, προσπαθεί να σβήσει τά όρια άνάμεσα στην έπαναστατική, τήν πραγματικά επιστημονική φιλοσοφική κοσμοθεωρία τής εργατικής τάξης και στην ιδεαλιστική, τήν άντιδραστική κοσμοθεωρία τής άστικής τάξης. Ο Λεφέβρ, προσπαθώντας να άποσπάσει τή φιλοσοφία του μαρξισμού από τήν έπαναστατική πολιτική του μαρξιστικού κόμματος, από τή στρατηγική και τήν τακτική του, ξεχνάει τήν ταξική πάλη στη Γαλλία, στη "όρα όπου ή ταξική πάλη άνάμεσα στην εργατική και στην άστική τάξη παίρνει όλο και πιο όξεια μορφή.

Στις προσπάθειες να δημουργήσει μία «σύνθεση» του υλισμού και του ιδεαλισμού, να τούς συμβιβάσει ο γουγκουλιόβος φιλόσοφος Μ. Μάρκοβιτς τραβάει άκόμα πιο κέρα από τό Λεφέβρ. Σ' ένα άρθρο του, «Η σύγχρονη άστική φιλοσοφία

POOR ORIGINAL

καί ὁ μαρξισμός», πού δημοσιεύθηκε στήν ἐφημερίδα «Κομμουνιστ» στίς 15 τοῦ Νοέμβριου 1957, ὁ Μάρκοβιτς χαρακτηρίζει σάν «ἀπαρχαιωμένη» ἄνι μόνον τήν διαίρεση σέ ὕλισμ καί ἰδεαλισμ, ἀλλά ἀκόμα καί τήν διαίρεση μαρξισμ καί θετικῆς ἰδεολογίας, τὸ χωρισμ τοῦ κόσμου σέ δύο στρατόπεδα κλπ. «Τὸ νὰ συγκρατήγιναι κανεὶς — γράφει ὁ Μάρκοβιτς — ἕλους τοὺς σημερινούς φιλοσόφους ἀποκλειστικὰ στό στρατόπεδο τοῦ ὕλισμοῦ ἢ τοῦ ἰδεαλισμοῦ εἶναι ἕνα λάθος ὅμοιο μὲ τὸ νὰ διαίρει τὶς χώρες καί τοὺς λαούς σέ χώρες καί λαούς πού ἀνήκουν στό σοσιαλιστικὸ καί σέ χώρες καί λαούς πού ἀνήκουν στό καπιταλιστικὸ στρατόπεδο».

Δύσκολα, ἴσως, θὰ βρισκόταν πιὸ σαφῆς διατύπωση. Κι ὅμως ὁ Μ. Μάρκοβιτς παρουσιάζεται σάν μαρξιστὴς! Διακηρύσσει ὅτι ὁ νεορεαλισμὸς, ὁ θετικισμὸς, ὁ ὑπερρασιοναλισμὸς, ἡ σημαντικὴ φιλοσοφία κλπ. εἶναι οἱ πιὸ ἐπιστημονικῆς μορφῆς τῆς φιλοσοφίας, πού στέκουν τόχα ὑπεράνω τοῦ ὕλισμοῦ καί τοῦ ἰδεαλισμοῦ. Ὁ Μάρκοβιτς ἰσχυρίζεται σέ συνέχεια, ὅτι ὁ μαρξισμὸς ἐνοσηματῶνεται βαθμιαία στήν ἀστικὴ ἰδεολογία, ὅτι οἱ ἀρχές τοῦ διαλεκτικοῦ καί τοῦ ἱστορικοῦ ὕλισμοῦ «εἰσέδυσαν στήν ἀστικὴ φιλοσοφία καί ἐπιστήμη» καί ὅτι αὐτὸ τὸ «νέο» φαινόμενον, χαρακτηρηστικὸ τῆς ἐποχῆς μας, κάνει περιττὴ τὴν διαίρεση τῶν φιλοσόφων σε δύο στρατόπεδα.

Ὁ Λεφέβρ, ὁ Μάρκοβιτς καί οἱ ὁδοῦοί τους, προσπαθώντας νὰ συμβιβάζουν τὰ ἀσυμβίβαστα, ἀποφεύγοντας δελεῖα τὴν πᾶλη τοῦ ὕλισμοῦ καί τοῦ ἰδεαλισμοῦ, δὲν μποροῦν στήν πραγματικότητά νὰ μείνουν ἔξω ἀπὸ τὴν πᾶλη αὐτή. Ὅλη ἡ δράση τους, τὸ θέλουν εἴτε ὄχι, ἀποβλέπει στὸν ἰδεολογικὸ ἀποκλισμὸ τῆς ἐργατικῆς τάξης, σὲ νὰ καταστήσουν τὸ μαρξισμὸ μιά θεωρία πού θὰ μπορούσε νὰ γίνει ἀποδεχτὴ ἀπὸ τὴν ἀστικὴν τάξη, δηλαδή σὲ νὰ βγάλουν ἀπὸ τὸ μαρξισμὸ τὸ ἐπαναστατικὸ του περιεχόμενον.

Ἡ γραμμὴ τοῦ μετώπου τῆς ταξικῆς πάλης τοῦ προλεταριάτου ἐνάντια στήν ἀστικὴν τάξη περνᾷ ἀναπόφευχτα μέσα ἀπὸ τὶς κοινωνικῆς καθὼς καί ἀπὸ τὶς ἄλλες ἐπιστῆμες πού ἔχουν σχέση μὲ τὰ συμφέροντα τῶν δύο αὐτῶν τάξεων. Γιατὸ ἡ θεωρητικὴ πᾶλη στὸν τομέα τῆς φιλοσοφίας εἶναι καί θὰ εἶναι μιά ἀπὸ τὶς μορφῆς τῆς ταξικῆς πάλης τοῦ προλεταριάτου, ὅσο θὰ ὑπάρχουν σπὸν κόσμῳ προλεταριάτου καί ἀστικῆς τάξης.

Ἡ φιλοσοφία, ὅπως ἔδειξε ὁ Λένιν σὲ τὸ βιβλίῳ του, δὲν εἶναι φαινόμενον ἀπομονωμένο, ἀποσπασμένο ἀπὸ τὴν καθημερινὴ ζωὴ· ὁ φιλοσοφικὸς ἀγῶνας ἐνάντια σὲ τοὺς μαχιστῆς ἔχει ἀμεση σχέση μὲ τὸ ἐργατικὸ κίνημα, μὲ τὴν ἐπεξεργασία τῆς ἐπαναστατικῆς του κοσμοθεωρίας. Ὁ φιλοσοφικὸς ἀγῶνας ἐνάντια σὲ τὸ σύγχρονον ἀναθεωρητισμὸ ἔχει ἐπίσης πρωταρχικὴ σημασία γιὰ τὴν ὑπεράσπιση τῆς ἐπιστημονικῆς κοσμοθεωρίας, πού ἐμπνέει στίς μάζες τῶν ἐργαζομένων πῆν πεποίθησι γιὰ τὸ ρεαλισμὸ τῆς δικαίας ὑπόθεσῆς τους.

Ἐνα ἄλλο σοβαρὸ ζήτημα, πού ἐξετάζεται σπὸν «Ὑλισμὸ καί ἐμπειροκριτικισμὸ» εἶναι τὸ ζήτημα τῆς ἀμοιβαίας σχέσης τῆς διαλεκτικῆς καί τῆς μεταφυσικῆς, τοῦ διαλεκτικοῦ καί τοῦ μεταφυσικοῦ ὕλισμοῦ.

Οἱ μαχιστῆς, ἐκμεταλλεῦμενοι τὸ γεγονός, ὅτι οἱ ἀνακαλύψεις τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν καί ἰσχυρῶς τῆς φυσικῆς δὲν συμφωνοῦσαν μὲ τὸ μηχανιστικὸ ὕλισμ, προσπαθοῦσαν νὰ ἀποδείξουν ὅτι «πάλιν» ὁ ὕλισμὸς γενικῶς, παραγνῶντις τὸν ἰδεαλισμὸ καί τὸν ἀγνωστικισμὸ.

Ἀνακτῶσοντας τὴ μαρξιστικὴ φιλοσοφία, ὁ Λένιν γενίκευσε διαλεκτικῶς-ὕλιστικῶς ἕνα σοβαρὸ καί οὐσιαστικὸ ἐλεγκτικὸν ἢ ἐπιστῆμη, καί κατὰ πρῶτον λόγον οἱ φυσικῆς ἐπιστῆμες, σπὸν τὴν πᾶλη τοῦ 19ου καί στίς ἀρχές τοῦ 20ου αἰῶνα. Ὁ Λένιν ἔδειξε ὅτι οἱ νεώτερες ἀνακαλύψεις τῆς φυσικῆς, πού δὲ χωρῶν σπὸν κλαίσινα τοῦ μηχανιστικοῦ ὕλισμοῦ, δὲν ἔρχονται καθόλου σὲ ἀντίφασιν μὲ τὸ διαλεκτικὸ ὕλισμ, μὲ τὴ μαρξιστικὴ φιλοσοφία. Ἀπεναντίας, οἱ ἐπιτεύξεις αὐτῆς ἐπιβεβαιώνουν μὲ ἀπόλυτη περικότητα τὴν ὀρθότητά τῆς ὕλης εἶναι ἀκρίτως πολυπλόκητη. ὅτι δὲν ὑπάρχουν δεῖα σπὸν διαιρετότητά τῆς. Ὅλες οἱ φιλιαρῆες γιὰ «ἐξαφάνισιν τῆς ὕλης», ἔγραφε ὁ Λένιν, προέκυψαν ἀπὸ τὴν ἀγνοία τοῦ διαλεκτικοῦ ὕλισμοῦ. Οἱ ἀστικοὶ φυσικοὶ, ἀιχμῶλοιοι τῆς κυριαρχούσας ἰδεολογίας καί πολιτικῆς, δὲν ἦσαν σὲ θέση νὰ ἐξηγήσουν ὕλιστικῶς, νὰ κατανοήσουν ὕλιστικῶς τὶς νέες ἀνακαλύψεις τῆς φυσικῆς.

Ὁ Λένιν ἀπέδειξε, ὅτι οἱ νέες ἀνακαλύψεις τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν δὲ σημαίνουν «γενικὴν συντριβὴν τῶν ἀρχῶν» τοῦ ὕλισμοῦ, ὅπως φώναζαν σ' ἄλλα τὰ σταυροδρόμια οἱ ἰδεαλιστῆς φυσικοὶ, ἀλλὰ συντριβὴ τῶν μεταφυσικῶν ἀντιλήψεων, πού φαινόταν σὲ κολλοὺς ἀσπύς φυσιοδίφες ἀναλλοιωτῆς, ἀπαρσάλευτες. Ἡ βαθιὰ ἐπαναστατικὴ μεταμόρφωσις τῆς φυσικῆς πρόβαλε τὸ ἀνεκέρτερο καθήκον τῆς γενίκευσης τῶν νέων ἀνακαλύψεων μὲ βάση τὸ διαλεκτικὸ ὕλισμ. Τὸ καθήκον αὐτὸ τὸ ἐκλήρωσε περὶλημματα σὲ βιβλίῳ του ὁ Β. Ι. Λένιν.

Ὁ Λένιν, στηριζόμενος στίς ἐπιτεύξεις τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, συγκεκριμενοποίησε καί ἀνέπτυξε παραπέρα τὶς βασικῆς θέσεις τῆς γνωσιοθεωρίας τοῦ διαλεκτικοῦ ὕλισμοῦ. Μὲ τὴν βαθειὰ ἀνάλυσιν τῶν δεδομένων τῆς ἐπιστῆμης, μὲ τὴν γενίκευσιν τῆς πείρας τῆς πάλης τῆς ἐργατικῆς τάξης, ὁ Λένιν θεμελιώσε μὲ ἐξανηλικτικὰ ἐπιχειρήματα τὶς διαλεκτικῆς-ὕλιστικῆς ἀντιλήψεις γιὰ τὴν ἀντικειμενικὴν, τὴν ἀπόλυτη καί τὴν σχετικὴ ἀλήθεια, γιὰ τὸ ὄλο τῆς πράξης σπὸν κριτηρίῳ τῆς ἀλήθειας, διεσάφησε πολλὰ ἄλλα ζήτήματα, πού ἔχουν τεράστια σημασία γιὰ τὴν ἐπαναστατικὴν πράξιν. Ὁ Λένιν ἀπέδειξε κατὰ τρόπον διείφηνσιν, ὅτι πραγματικὴ ἐπιστημονικὴ γνωσιοθεωρία μπορεῖ νὰ δημιουργηθῆ μόνον μὲ βάση τὴν ὕλιστικὴν διαλεκτικὴν. Ὁ Λένιν κάνει θεμιτῆτα κριτικὴν σπὸν διάφορους ἐκπεσσοῦσους τῆς μεταφυσικῆς, πού θεωροῦσαν τὴν γνώσιν σάν ἕνα μονόπλευρον ἀντικειμενικὸν προτοῦς, χωρὶς κομῶν ἀντίφασιν. Ἡ γνώσιν τοῦ ἀνθρώπου, γράφει ὁ Λένιν, εἶναι ἕνα πολὺπλοκον, ἀντιφαστικὸν προτοῦς ἀντανάκλασιν, τὸ ὅποιο ἀρχίζει μὲ τὸ αἰσθητικὸν καί φτάνει ὡς τὴν ἀφηρημένην σκέψιν, πού ἀντανεκλά στίς ἱστικῆς τὴν ἀντικειμενικὴν πραγματικότητά σ' ἄλη τῆς τῆν πολυμορφία. Τὴν ἀτανανάλωσιν τῆς φύσης σπὸν σκέψιν τοῦ ἀνθρώπου δὲν πρέζει νὰ τὴν καταβαλῶνουμε «νεκρά», «ἀφηρημένα», χωρὶς ἀντιφάσεις, ἀλλὰ σάν μιά αἰώνια κίνησιν, σάν ἕνα ἀένωον προτοῦς ἐμφάνισιν καί ἀφῆσιν ἀντιθέσεων.

Οἱ σύγχρονοι ἀναθεωρητῆς, ὅπως ἀκριβῶς κάποτε οἱ μαχιστῆς, προσπαθοῦν νὰ διαστρεβλώσουν τὴ μαρξιστικὴν διδασκαλία γιὰ τὴν διαλεκτικὴν, νὰ παρουσιάσουν τὴν διαλεκτικὴν σάν ὑποκειμενικὸν «παίχνιδι τοῦ μυαλοῦ», σάν κάτι τὸ αὐθαίρετον καί σπὸν ἐπιπέδον ἐπιστημονικῆς βάσης. Ἐπαναλαμβάνοντας αὐτῆς τῆς διαλεκτικῆς ἐπινοήματα — «νεκρά», «ἀφηρημένα», χωρὶς ἀντιφάσεις, ἀλλὰ σάν μιά αἰώνια κίνησιν, σάν ἕνα ἀένωον προτοῦς ἐμφάνισιν καί ἀφῆσιν ἀντιθέσεων.

Ὁ Λεφέβρ, σπὸν τὴν προσπάθειά του νὰ διαστρεβλώσῃ τὸν διαλεκτικὸν ὕλισμ, ἀπολοῦσθαι τὰ ἴχνη τοῦ ἱεροῦ Κάλβετ, πού σὲ βιβλίῳ του «Οἱ σκέψεις τοῦ Κάλβετ Μάρξ» ἀρνεῖται ἐπίσης ἀνοικτῶς τὴν ἀντικειμενικὴν διαλεκτικὴν, τὸ διαλεκτικὸν χαρακτικὸν τῶν νόμων τῆς φύσης. Ἡ φύσιν, βεβαίως ὁ Κάλβετ, αὐτὴ καθαυτὴ εἶναι μὴ διαφοροποιημένη, ἀδρανῆς, ἄλη, χῶς, σὲ τελευταία ἀνάλυσιν εἶναι μηδέν. Ὅλη

POOR ORIGINAL

ή διαλεκτική, σύμφωνα με τον Κάλβειν, εξαντλείται τόχα με τό πρόβλημα της άμοβαίας σχέσης του άντικειμένου και του ύποκειμένου. Με τούς καλαδιστικούς αυτούς συλλογισμούς συμβαδίζει και ο Λεφέβρ. Η άντίληψη του γιά τή διαλεκτική μέθοδο άποτελεί παραδία της μαρξιστικής φιλοσοφίας, που καθαρά και συγκεκριμένα ύποστηρίζει, ότι ή διαλεκτική προσοιιάζει και στή φύση, και στήν κοινωνία, και στή νόηση, ότι ή διαλεκτική της νόησης όντας δημιουργική, ενεργητική δύναμη, σε τελευταία άνάλυση άντανακλά τήν άντικειμενική διαλεκτική τών πραγμάτων. Ο Λεφέβρ και οι άλλοι άναθεωρητές άποσπώντας τή διαλεκτική από τήν άντικειμενική πραγματικότητα, προσπαθούν νά τή μετατρέψουν σε μιά άντικειμενική στην πραγματικότητα όμως, όπως τόνιζε ο Έγγκελς, «... οι νόμοι της νόησης και οι νόμοι της φύσης συμφωνούν άνωοδήποτε μεταξύ τους άρκει νά κατανοούνται σωστά» («Διαλεκτική της φύσης», 1955, σελ. 178).

Ο Λένιν, έπεξεργαζόμενος τήν ύλιστική γνωσιοθεωρία, άνέλυσε διεξοδικά τή θεωρία της αλήθειας που άποτελεί σπουδαίοτατο μέρος της γνωσιοθεωρίας. Είναι πολύ γνωστό, ότι ένα σοβαρότατο πρόβλημα, στή λύση του όποιου έιστάνται οι άπαδοί τών δύο άντιθέτων κατευθύνσεων στή φιλοσοφία, είναι τό πρόβλημα άν ή αλήθεια είναι άντικειμενική ή ύποκειμενική.

Σημείο άφετηρίας τών συλλογισμών τών μαχιστών ήταν ο λογισμός, ότι δέν ύπάρχει άντικειμενική αλήθεια, ότι ή αλήθεια είναι ύποκειμενική, συμβατική. Ο Λένιν τόνιζε, ότι γιά τόν άναθεωρητή Μπουτιάνοφ καθώς και γιά άλλους τούς μαχιστές ή άναγνώριση της σχετικότητας τών γνώσεών μας άποκλείει τήν άπόλυτη της άπόλυτης αλήθειας. Ξεσκεπάζοντας τήν ψευδοεπιστημονικότητα τών άντιλήψεων τών μαχιστών, και άναθεωρητών πάνω στό ζήτημα αυτό, ο Λένιν άποκαλύπτει στό βιβλίο του τήν διαλεκτική άλλήλοσηση της άντικειμενικής, της άπόλυτης και της σχετικής αλήθειας, καθώς και τό ρόλο της πράξης σάν προηγουμένου της αλήθειας.

«Από τήν άποψη του σύγχρονου ύλισμού, δηλαδή του μαρξισμού, — Έγγκελς ο Λένιν — Ιστορικά έξαστημένα από όρους είναι τά θρία της προέγγησης τών γνώσεών μας στήν άντικειμενική, τήν άπόλυτη αλήθεια, είναι όμως έξω από όρους ή ύπαρξη αυτής της αλήθειας, είναι άπόλυτο ότι κλησιάζουμε σ' αυτήν. Τό περιγραμμά της ειλόνας είναι Ιστορικά όριστό, είναι όμως άπόλυτο ότι ή ειλόνα αυτή άπεικονίζει ένα μοντέλο που ύπάρχει άντικειμενικά... Μιά μιά λέξη, κάθε ύλολογία είναι Ιστορικά σχετική, μά είναι άπόλυτο ότι σε κάθε επιστημονική ύλολογία (σε διάκριση, λογογράφη, από τήν ύλολογία της θρησκείας) άντικειμενική αλήθεια, ή άπόλυτη φύση». (Άσπεντα, ύμ. 1ος, άλληγ. έκδ., σελ. 135 — 138).

Με τή βαθιά, τή μαρξιστική έξήγηση της διαλεκτικής σχέσης της άπόλυτης και της σχετικής αλήθειας, ο Λένιν έδωσε συντριπτικό χτύπημα από τό ένα μέρος στό δογματισμό, που θεωρεί τή γνώση μας σάν άνυπόλυτη, άπόλυτη, και από τό άλλο στό σκεπτικισμό, που ύποβάλλει δυσπιστία γιά τήν άνθρώπινη γνώση γενικά. Σύμφωνα με τό διαλεκτικό ύλισμό ή άνθρώπινη γνώση έξελίσσεται από τήν μη γνώση στή γνώση, από λιγότερο κλήρη γνώση στήν κληρότερη. Κάθε βαθμίδα στήν άνάπτυξη της επιστήμης, της πρακτικής δράσης κάθε άνθρώπου χωριστά και στήν άνάπτυξη τών συλλογικών γνώσεων όλης της άνθρώπινης αντιστάται έλο και νέους κόσμους στο σύνολο τών άντιλήψεών μας γιά τούς νέους έβελίξεις της φύσης και της κοινωνίας.

Η δομητική άνάπτυξη όλων τών κλάδων της επιστήμης σάς μέρος μας, άποτελεί τήν καλύτερη έπιβεβαίωση τών όψεων του διαλεκτικού ύλισμού γιά τήν

αδιάκοπη κίνηση της ανθρώπινης γνώσης, γιά τήν έλο και πίο βαθιά διεύδυση της στην οσία τών φαινομένων της φύσης και της κοινωνίας. Οι μεγάλες άνεκαλύψεις της σύγχρονης φυσικής, λογογράφη, στον τομέα της δομής του πυρήνα του άτόμου και πολλές άλλες, έπιβεβαιώνουν ότι είναι άπεριόριστες οι δυνατότητες της ανθρώπινης γνώσης, ότι παρά τίς δηλώσεις τών ύλοαυτών και τών άγνωστικιστών, τό λογικό του άνθρώπου μπορεί νά διευδύσει σε περιχές που είναι άπρόσιτες, στήν έρεση άντίληψη τών αίσθητηρίων όργάνων.

Η άλλη τμή Λένιν σιά χρόνια της άντίδρασης ενάντια στον άγνωστικισμό, γιά τίς επιστημονικές άρχές της μαρξιστικής γνωσιολογίας δέν έχασε τή σημασία της και σήμερα. Οι άστοί φιλόσοφοι και οι θεωρητικοί του άναθεωρητισμού λένε σ' άλλους τούς τόνους, ότι δέν είναι δυνατό νά γνωρίσει κανείς τήν άντικειμενική οσία του Ιστορικού προσιές. Έτσι, ο Άγγλος άστος κοινωνιολόγος καθηγητής Μ. Τζίνσμπεργκ στο βιβλίο του «Η ύδα της προόδου» δηλώνει: «Δέν ξερούμε κανένα γενικό νόμο της προόδου». Ο Γαλλοσοφιστής Τζών Ντιούι έλεγε πανικοληφθεί μπροστά στήν πραγματικότητα. Ο Ντιούι Έγγκελς: «Ο κόσμος είναι σίβος κινδύνου» δέν είναι σίγουρος, είναι άσταθής, ύποκειμενικά άσταθής». Η διαβατική άπιστοσύνη είναι πολύ χαρακτηριστική γιά τούς άστος ύλοαυτους της εποχής του ύπερρεαλισμού. Οι άνθρώποι αυτοί θά ήθελαν νά παραλύσουν τή δραστηριότητα τών άνθρώπων, που άποκλείει από τήν μαρξιστική της κοινωνικής ζωής, να σπράξουν ως μέρες στή θρησκεία. Ο Λένιν άντίθετο στο βιβλίο του με ποό τρόπο ή άντίθεση στην πάλη της ένάντια στον ύλισμό χρησιμοποιεί τό φιντεισμό. Σε μεγαλύτερο άκόμα βαθμό κατατηρείται τό πράγμα αυτό σήμερα. Η άγορά του βιβλίου τών συμπεριόντων καπιταλιστικών χωρών, καταλύεται από μία μυστικιστική, θρησκευτική φιλολογία, που προσαρμολογείται στήν έπιστήμη προσπαθεί νά ξεουδετερώσει τήν ύλιστική της κατεύθυνση.

Και ο σύγχρονος φιντεισμός άποκρούει τίς «ύπερβολικές αξιώσεις» της επιστήμης «έτι της άντικειμενικής αλήθειας». Έτσι, ο διαμαρτυρόμενος θεολόγος Ντ. Όουεν στο βιβλίο του «Η επιστήμη, ο άνθρώπος και ή θρησκεία» δηλώνει, ότι ή επιστήμη έχει τό δικά της περιορισμένα καθήκοντα, ότι οι επιστήμονες ύπερβάλλουν τόχα τίς δυνατότητές τους, προβάλλοντας αξιώσεις γιά επιστημονική εξήγηση όλου του κόσμου. «Αν ή επιστήμη κατηνθεί από τίς αξιώσεις της γιά εξήγηση τών φαινομένων του κόσμου, τότε άνάμεσα στήν επιστήμη και στήν «άληθινή θρησκεία» δέ θά ύπάρχει καμιά άντίθεση, γράφει ο Όουεν. Ο πραγματικός σκεπός της έξοστρατίας τών φιντειστών ενάντια στήν επιστήμη είναι νά παρακαρτήσουν όση στήν θρησκεία γιάτί, άν ή επιστήμη δέν μπορεί νά δώσει μιά εξήγηση του κόσμου, αυτό μπορεί, λέει, νά τό κάνει ή θρησκεία. Ο άμερικανός φυσικός Α. Κόμπτον Ιερωρίζεται, ότι «ή ύπόθεση γιά ύπαρξη λογικής θεότητας είναι μιά πό παραδεχτή εξήγηση του σμάνου, από όποιάδήποτε άλλη ύπόθεση». Οι σύγχρονοι φιντειστές, εκιδώνοντας νά συμβιβάζουν τήν επιστημονική γνώση με τίς θρησκευτικές προλήψεις, άπαροσανατολίζουν τούς εργαζόμενους, τούς άπομακρύνουν από τούς άληθινούς όρους της άντελεύθερωσης από τό ζυγό της έμπετάλλευσης. Δέν είναι τυχαίο ότι σήμερα οι θρησκευτικές κατευθύνσεις συγκεντρώνουν κυρίως τήν προσοχή τους στην τομέα της κοινωνιολογίας, της ήθικής. Δέν είναι τυχαίο ότι ή χριστιανική κοσμοθεωρία έπιδίδκει — κι όχι χωρίς έπιτυχία — νά επεκταίνει τήν έπιρρά της μέσα στο δημοκρατικό ρεύμα. Όλα αυτά άποχευόμενοι τούς μαρξιστές νά δίνουν άόνηματα μεγαλύτερη προσοχή στήν κριτική τών σύγχρονων θεωριών και νά θυμούνται τίς ύποδείξεις του Β. Ι. Λένιν, ότι «ή ύδα του θεού άποκομίμει πάντα κι ύμψυνη τά «κοινωνικά αίσθηματα», ύποκαταστάτων».

POOR ORIGINAL

τας τό ζωντανό μέ τό πτώμα, όντας ά πάντοτε Ιδέα τής σλαβιάς (τής χειρότερης τής άπελευθερωτικής σλαβιάς)» ("Άπαντα, τόμ. 35ος, σελ. 93).

Μερικοί από τούς θεωρητικούς του άναθεωρητισμού και του δεξιού ρεφορμισμού όχι μόνον κηρύττουν τόν άγνωστικισμό, άλλα και προπαγανδίζουν τίς σκοταδιστικές άντιλήψεις, ότι ή γνώση είναι άνοητή, άόμα και έπιζήμια. Ο γερμανός θεωρητικός, δεξιός σοσιαλιστής Μπέρνχαρντ Ραχενγκλαχ δηλώνει, λχ. ότι «ή μεγάλη γνώση ούσιαστικά δέ μάς όφελει πολύ, γιατί οι άνθρωποι γίνονται όλο και περισσότερο άπέναντι στους πολύπλοκους γνωστούς παράγοντες... Συναπώς, ή σημερινή μας δυσπιστία είναι άποτέλεσμα όχι τής μικρής, άλλα τής μεγάλης γνώσης... Η αντίβαρο πρós αυτή τήν πεσμιολογική, όπισθοδρομική φιλοσοφία ο μαρξισμός-λενινισμός διακηρύσσει, ότι όσο περισσότερο ξαίρουν οι άνθρωποι για τήν ιστορική εξέλιξη, τόσο πιο βαθιά μπορούν νά διεισδύσουν στή νομοτέλεια τής και νά έμμεταλλεύσθω καλύτερα τή γνώση τους για τήν άναδιασφάλιση τής κοινωνίας. Παρά τίς σωμαφαιικές έπινοήσεις τών άστών θεωρητικών και τών άναθεωρητών ο μαρξισμός-λενινισμός άποτελεί τή μοναδική έπιστημονική κοσμοθεωρία, που δείχνει στους εργαζόμενους τό σωστό δρόμο για τήν άπελευθέρωση από τόν ζυγό του καπιταλισμού.

Τό βιβλίο του Β. Ι. Λένιν «Υλισμός και άμπειριοκριτικισμός» διακρίνεται από μεγάλη αίσθηση και πίστη στήν άκατανίκητη δύναμη τής πρωτοπόρας έπιστήμης. Σε αντίθεση μέ τό μαρξιστικό άγνωστικισμό, που άρνείται τή δυνατότητα τής γνώσης του κόσμου και τών νομοτελειών του, ο διαλεκτικός υλισμός παραδέχεται τήν παντοδυναμία του ανθρώπινου νου, τήν Ικανότητά του νά ελεγχθεί σά μυστικά τής φύσης και νά δίνει μία έπιστημονική, αντικειμενικά πιστή εικόνα του κόσμου. Η σταθερά άναπτύσσόμενη ανθρώπινη γνώση είναι άπερίοριστη στήν εξέλιξη τής, όπως άκριβώς άπερίοριστη είναι τό αντικείμενο τής έπιστημονικής έρευνας — ή Ιδέα ή φύση και ή ανθρώπινη κοινωνία, ύπογραμμίζει ο Λένιν. Η γνωσθεωρία του διαλεκτικού υλισμού έχει πολύ δημιουργικό χαρακτήρα: άναπτύσσεται και πλουτίζεται από τά μαρξιστικά-λενινιστικά κόμματα όλων τών χωρών μέ βάση τήν άδιάκοπη εξέλιξη τής ανθρώπινης πράξης και τών νεύτων έπιτεύσεων τής έπιστήμης.

Πριν από 50 χρόνια, όταν ο Λένιν έγραφε τό βιβλίο του, ο καπιταλισμός κυριαρχούσε άμέριστα πάνω στή γή. Παρά τίς συγχύσεις και τίς ταλαντεύσεις, που έπικρατούσαν τότε στίς γραμμές τής εργατικής τάξης, ο Λένιν πίστευε βαθιά, ότι τό μέλλον άνήκει στήν εργαζόμενη άνθρωπότητα και ο καπιταλισμός — ά άφίγει από τή σκηνή τής Ιστορίας. "Από τότε που ή Μεγάλη Οκτωβριανή σοσιαλιστική έπανάσταση έσπασε τό μέτωπο του ίμπεριαλισμού και δημιούργησε τή Σοβιετική Έπνοια, ο καπιταλισμός έπαισε νά είναι καθόλου περισσότερο ένα διακαταμύριο άνθρώπου. Σήμερα κάτω από τή σημαία του μαρξισμο-λενινισμού ζούν, δουλεύουν και οικοδομούν τή νέα, τήν κομμουνιστική πατριδα πρώτιστον ένα διακαταμύριο άνθρώπου.

Τό μυστικό τής ζωτικότητας του μαρξισμο-λενινισμού στο γεγονός, ότι άνταλλάσσεται με τούς Ιστορικούς νόμους, πλουτίζεται διαρκώς μέ νέες γνώσεις και υ νέα πρακτική πείρα. Καμιά «θεωρία» τών άστών θεωρητικών και τών άναθεωρητών δέν μπορεί νά κρύψει τό γεγονός, ότι ο μαρξισμός-λενινισμός, άποκαλύπτοντας τούς άντικειμενικούς οικονομικούς νόμους του καπιταλισμού απέδειξε ότι είναι άναπόφευκτος ο θάνατος τής καπιταλιστικής κοινωνίας και ή άντικατάστασή της από ένα νέο, πιο προοδευτικό σύστημα. Ο μαρξισμός-λενινισμός σημείωσε κομμοσποριακές νίκες γιατί δίνει στήν εργατική τάξη τή μόνη έπιστημονική κοσμοθεωρία, που δέ συμβιβάζεται μέ κανένα φανταστικό και μέ καμιά άντίδραση. Και γ' αυτό

άκριβώς τό λόγο οι άναθεωρητές κατευθύνουν όλες τίς προσπάθειές τους στήν κατωτροφή αυτού του σύγρουρου θεμελιού του έπαναστατικού κινήματος.

Όπως και στό παρελθόν, οι σύγχρονοι άναθεωρητές, εμφανίζονται μέ τή σημαία τής «δημοκρατικής άνάπτυξης του μαρξισμού». Ίσχυρίζονται, ότι τάχα ή μαρξιστική σκέψη στίς τελευταίες δεκαετίες έμεινε πίσω από τήν εξέλιξη τής σύγχρονης κοινωνίας. Οι έπιτυχίες όμως του μαρξισμο-λενινισμού είναι τόσο μεγάλες, τόσο έξόφθαλμες και άδιεφιλολογητες, ώστε άόμα και οι χειρότεροι έχθροί του μαρξισμού σάν τόν Ιησούτη φιλόσοφο Μπιοχένσκι, τόν Ιδεαλιστή φιλόσοφο Άρν και άλλους δέν μπορούν νά τίς άπισωπήσουν. Οι φλυαρίες τών σύγχρονων άναθεωρητών για «καθυστέρηση» τής μαρξιστικής σκέψης έρχονται σέ κατάφορη αντίθεση μέ τά όλοφανερα και άδιαφιλολογητα γεγονότα, όταν σκεδόν τό ένα τρίτο τής άνθρωπότητας χτίζει τή σοσιαλιστική κοινωνία κάτω από τή σημαία του μαρξισμο-λενινισμού.

Στήν πλά ένάντια στους σύγχρονους άναθεωρητές τά κομμουνιστικά και εργατικά κόμματα στρίζονται στή λενινιστική κληρονομιά. Η διακήρυξη τής Σόσιαλιστικής έπιχειρήσεως τών κομμουνιστικών και εργατικών κομμάτων τών σοσιαλιστικών χωρών, χαρακτηρίζοντας τή σημασία τής έπαναστατικής θεωρίας για τήν εργατική τάξη, τόνισε δικαιολογημένα, ότι «ή θεωρητική βάση του μαρξισμο-λενινισμού είναι ο διαλεκτικός υλισμός. Η κοσμοθεωρία αυτή άντανικά τό γενικό νόμο εξέλιξης τής φύσης, τής κοινωνίας και τής άνθρώπινης σκέψης. Η κοσμοθεωρία αυτή είναι χρήσιμη για τό παρελθόν, για τό παρόν και για τό μέλλον». Η έφαρμογή του διαλεκτικού υλισμού στήν πρακτική δουλειά, ή διακαταγωγή τών στελεχών και τών λαϊκών μαζών μέ τό πνευματικό μαρξισμο-λενινισμό είναι ένα από τά πιο έπισημα καθήκοντα τών κομμουνιστικών και τών εργατικών κομμάτων.

Γιά πού λόγο φιλοσοφική βάση του εργατικού κόμματος μπορεί νά είναι μόνο ο διαλεκτικός υλισμός; Για τό λόγο, ότι ή εργατική τάξη μπορεί νά αλλάξει τόν κόσμο μόνο στήριζόμενη σέ έπιστημονική βάση, στή βάση τής γνώσης τών νόμων εξέλιξης τής κοινωνίας. Η Ιδεαλιστική φιλοσοφία δέν είναι έπιστήμη. Δέν μπορεί νά άντανικά σωστά τήν ουσία τών φαινομένων. Ο Ιδεαλισμός και ή θρησκεία άποπροσανατολίζουν τούς ανθρώπους, και δέν δέχονται στους εργαζόμενους τούς πραγματικούς δρόμους για τήν άλλαγή τής ύπάρχουσας κατάστασης. "Άλλο πράγμα είναι ο διαλεκτικός υλισμός. Αυτός είναι μία πραγματικά ολοκληρωμένη, εμπειρική κοσμοθεωρία. "Όλοι οι τομείς τής γνώσης, κάθε έπιστήμη για τή φύση και για τήν κοινωνία υποβάλλονται σέ θεωρητική έμβάθυνση και σέ μεθοδολογική γενίκευση μέ βάση τό διαλεκτικό υλισμό. Η σημασία του διαλεκτικού υλισμού είναι, ότι άποτελεί τή φιλοσοφική βάση του μαρξισμο-λενινισμού. Η άπομάκρυνση από τούς νόμους του διαλεκτικού υλισμού οδηγεί στή μεταφυσική και σάν Ιδεαλισμό, στήν άναθεώρηση του μαρξισμο-λενινισμού, σέ λάθη στήν πολιτική και στήν έπιστημονική εργασία.

Ο διαλεκτικός υλισμός δίνει τή δυνατότητα στο κόμμα του προλεταριάτου νά έπισημαίνει τά καθήκοντα, νά καθορίζει τή στρατηγική και τακτική τής ταξικής πάλης μέ βάση τήν νηφάλια όλόκληρη μελέτη τών συγκεκριμένων Ιστορικών συνθηκών. «Ο Μάρξ — Ένγκελς ο Λένιν — καθόρισε τά βασικά καθήκοντα τής τακτικής του προλεταριάτου σέ κλίση συμφωνία μέ όλες τίς όπτικές τής υλιστικής-διαλεκτικής του κοσμοαντίληψης» ("Άπαντα, τόμ. 21ος, έλλην. έκδ. σελ. 63).

Ο διαλεκτικός και Ιστορικός υλισμός δίδασκει, ότι ή εργατική τάξη για νά νικήσει τόν καπιταλισμό πρέπει νά είναι καλά εξοπλισμένη από Ιδεολογική άποψη.

POOR ORIGINAL

Και ο Ιδεολογικός Εξοπλισμός της εργατικής τάξης εξασφαλίζεται από το μαρξιστικό κόμμα που βρίσκεται επικεφαλής της. Το κόμμα έχει όχι μόνο καθαρή πολιτική γραμμή, αλλά και σταθερές θεωρητικές βάσεις, από τις οποίες ξεκινάει αυτή η γραμμή. Η Ιδεολογία όμως του αναθεωρητισμού είναι Ιδεολογία της φυγής από την πάλη, είναι Ιδεολογία συνθηκολόγησης μπροστά στον ταξικό εχθρό. Εξασθενεί το κόμμα και την εργατική τάξη στην πάλη για το σοσιαλισμό.

Ο σοβιετικός λαός κάτω από την καθοδήγηση του κομμουνιστικού κόμματος κατήγαγε κοσμοϊστορικές νίκες στην οικοδόμηση του κομμουνισμού. Η πενήνταχρονη και πλέον Ιστορία τού κόμματός μας αποτελεί λαμπρή απόδειξη της σημασίας που έχει η θεωρία του μαρξισμού-λενινισμού στην επιστημονική θεμελίωση της πολιτικής, της στρατηγικής και τακτικής του κόμματος. Η διδασκαλία του μαρξισμού-λενινισμού δίνει στο κόμμα μας τη δύναμη, την ικανότητα να χαράζει νέους δρόμους, να επεξεργάζεται σε κάθε Ιστορικό στάδιο σωστή, επιστημονικά θεμελιωμένη πολιτική, που εκπράττει πιστά τις οικονομικές ανάγκες της εξέλιξης της κοινωνίας, τα ζωτικά συμφέροντα του λαού.

Το κομμουνιστικό κόμμα καλείται σταθερά για την καθαρότητα της μαρξιστικής κοσμοθεωρίας, για την υψηλή Ιδεολογικότητα και την αδιάσειστη προσηλωση στις αρχές. «Εμείς, οι κομμουνιστές, — λέγει ο σύντροφος Ν. Σ. Χρουστσώφ — δίνουμε μεγάλη σημασία στην επαναστατική θεωρία, και όλες οι λεπτομέρειες μας όφειλονται στο λόγο ότι πάντα έχουμε για οδηγό μας τη μαρξιστική-λενινιστική διδασκαλία. Η θεωρία του μαρξισμού-λενινισμού είναι η κλίμακα μας, ο πολιτικός άσπερας μας. Η δύναμη του μαρξισμού-λενινισμού βρίσκεται στις ελπίσπαστους δεσμούς του με τη ζωή, με τα προκείμενα της κοινωνικής εξέλιξης».

Το μεγαλοφυές βιβλίο του Λένιν «Υλισμός και εμπειριοκρατισμός» μας βοηθάει να είμαστε πιο Ισχυροί και πιο θαρραλέοι. Διαπαιδαγωγεί τους κομμουνιστές κι όλους τους εργαζόμενους με το πνεύμα της απεριόριστης προσπάθειας στο μαρξιστικό-λενινισμό, που δείχνει σ' όλους τους λαούς το δρόμο προς τον κομμουνισμό. Το κομμουνιστικό κόμμα, εξοπλισμένο με τη γνώση των αναγκαίων οικονομικών νόμων, είναι ο διορατικός καθοδηγητής του λαού. Το 21ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ, που σήμανε την είσοδο της ΕΣΣΑ σε νέα περίοδο ανάπτυξης στην περίοδο της πλατιάς οικοδόμησης της κομμουνιστικής κοινωνίας, έδειξε τη δύναμη του μαρξισμού-λενινισμού, που είναι Ισχυρό δαλό της γνώσης και του επαναστατικού μετασχηματισμού του κόσμου προς το συμφέρον των εργαζομένων. Οι Ιστορικές αποφάσεις του 21ου Συνεδρίου του ΚΚΣΕ είναι από την αρχή ως το τέλος διαπερασμένες από το μαχητικό λενινιστικό πνεύμα. Στις αποφάσεις αυτές εκφράστηκαν καθαρά τα θεμέλια λενινιστικά γνωρίσματα, όπως είναι η αδιάσπαστη σύνδεση της θεωρίας με τη ζωή, η δημοκρατική λύση των νέων άσπαστων ερωμάτων, η αδιάλλαξη απέναντι στον αναθεωρητισμό και το δογματισμό.

Οι αποφάσεις του 21ου Συνεδρίου, που ανέβρσαν τη μαρξιστική-λενινιστική διδασκαλία σε νέα ύψη, δίδαξαν τους σοβιετικούς ανθρώπους με την καθαρή αντίληψη της απεριόριστης σημασίας της σημερινής εκοχής. Πολλαπλασίαζον τις δυνάμεις όλων των εκπαδών της κοινωνικής προόδου στην πάλη για την ελευθρία, τη δημοκρατία και το σοσιαλισμό.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ

ΑΝΑΠΤΥΣΣΕΤΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΚΟΜΜΑΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ ΤΟΥ ΚΚ ΤΗΣ Μ. ΒΡΕΤΑΝΙΑΣ

Στο 26ο Συνέδριο του Κομμουνιστικού Κόμματος της Μεγάλης Βρετανίας διαπιστώθηκε σημαντική αύξηση του αριθμού των αντιπροσώπων των εργατών απ' τους κύριους κλάδους της βιομηχανίας μηχανοκτασκευών και της βιομηχανίας κάρβουνου. Αυτό είναι μία απόδειξη των επιτυχιών που σημείωσε το κίνημα στη δημιουργία οργανώσεων στη βιομηχανία.

Στις βιομηχανίες, επιχειρήσεις δημιουργήθηκαν περίπου 400 κελύφες. Το κομμουνιστικό κόμμα είναι το μόνο πολιτικό κόμμα της Μ. Βρετανίας που έχει οργανώσεις στις επιχειρήσεις. Τους τελευταίους μήνες οι κομματικές οργανώσεις ανέπτυξαν σημαντική δράση τόσο για τοπικά ζητήματα, όσο και για γενικότερα, όπως είναι το πρόβλημα της πλήρους χρησιμοποίησης της εργατικής δύναμης κλπ. Οργανώθηκαν συλλογήματα, επεδόθησαν υπομνήματα στη Βουλή, οργανώθηκαν απεργίες. Οι κομμουνιστές ξεσηκώνουν τα ένα ύστερα από το άλλο τα εργοστάσια ενάντια στην ανεργία και την όχι ελάχιστη ενόμιμη βρομάδα.

Οι κομμουνιστές καλαίβουν δραστήρια για την καλύτερη των συνθηκών εργασίας και την τήρηση των συλλογικών συμβάσεων. Δημιουργούν παντού συνδικαλιστικές οργανώσεις. Μία άλλη μορφή δράσης είναι και η διάδοση της σοσιαλιστικής φιλολογίας, της εφημερίδας «Ντάιμυ Γουάουερ» και άλλου προπαγανδιστικού υλικού

Οι εργατές εκδηλώνουν εμπιστοσύνη στους κομμουνιστές. Τους εκλέγουν σε υπεύθυνα πόστα στις συνδικαλιστικές οργανώσεις.

Το κόμμα όμως είναι υποχρεωμένο να αντιμετωπίσει και την αντίληψη ότι είναι άσπαστη ή ύσπαση ενός μικρού κομμουνιστικού κόμματος Ικανού για πάλη. Μ' αυτό τον τρόπο υποκρίματα ή ανάγκη της ύσπασης ενός μαζικού κόμματος της εργατικής τάξης. Το κόμμα καταβάλλει μεγάλες προσπάθειες για να καταπολεμήσει αυτή την αντίληψη.

Προς αυτή την κατεύθυνση πολύ βοηθάει η προπαγάνδα γύρω από το πρόγραμμα του κόμματος: «Ο δρόμος της Βρετανίας προς το σοσιαλισμό». Το γεγονός ότι οι εργατές των βασικών κλάδων της βιομηχανίας καταλαβαίνουν όλο και πιο πολύ τη θέση του κόμματος και απορρίπτουν πιο συχνά τις δεξιές σοσιαλδημοκρατικές αντιλήψεις, έδεικνει, χωρίς άμφωβόλια, επίδραση πάνω στην πολιτική της καθοδήγησης του Βρετανικού Κογκρέσου των τρεντιγιούνογ και στην πολιτική του εργατικού κόμματος. «Όλο και αυξάνει ο αριθμός των εργατών περιπτώσεων κοινής δράσης των εργατών των προβλημάτων τους».

Στο 26ο Συνέδριο του κόμματος υποστηρίχθηκε Ιδιαίτερα ότι πρέπει να σημειώσουμε νέες επιτυχίες στη ζύωση μας για το δυνάμωμα του Κόμματος ειδικά στις βιομηχανικές επιχειρήσεις».

ΑΠ' ΤΗ ΠΡΑΞΗ ΤΟΥ ΚΚ ΤΗΣ ΙΟΡΡΑΝΙΑΣ

Πέρασαν δύο χρόνια από τότε που η Ιορδανία μιά μικρή χώρα με πληθυσμό που δεν ξεπερνάει το έναμιση εκατομμύριο, βρίσκεται κάτω από τρομοκρατικό κατεστροφικό. Κάθε πολιτική, συνδικαλιστική ή οποιαδήποτε άλλη κοινωνική δράση απαγορεύτηκε ολοκληρωτικά. Στα τελευταία αυτά δύο χρόνια 1000 περίπου μέλη του κομμουνιστικού κόμματος οχλήθηκαν στις φυλακές. Κάθε έναν από τών ύποπτονσεται ότι έχει σύνδεση με κομμουνιστές τών ύποβάλλον σε σκληρές πιέσεις. Ο πο-

POOR ORIGINAL

λίτης, που πάνω του θα βρεθούν όλα έκδομα από το κόμμα, καταδικάζεται σε 15 χρόνια φυλάκι.

Όμως το κόμμα αντίκειται με δλο και μεγαλύτερη δύναμη αυτή την κατάσταση. Τη δύναμη αυτή το κόμμα την άντλει από την ληροφή σύνθεσής του με τις μάζες. Οι πλατιές μάζες του κληθυσμού στις πόλεις και στην ύπαιθρο έχουν εμπιστοσύνη στο κομμουνιστικό κόμμα, το σέβονται και το θεωρούν δικό τους, έπαισιοντάς το ολίκα και ήθικα. Το κόμμα βρίσκει δλο και καινοφρονισμο τρόπους να δυναμώνει τη σύνδεση του με τις μάζες. Έμιαθε να χρησιμοποιεί τις δίνες ενάντια στους κομμουνιστές για να ξηγήει στους εργαζόμενους την πολιτική του. Απευθύνεται σε κλασικούς κύλους των εργατών, των αγροτών και των διανοομένων, τους ξηγήει τις περιπτώσεις συλλήψεων και πείσεων και τους προσκαλεί να παρακολουθούν τις δικες. Πάρα πολλές φορές οι δικες αυτές μετατραπώνται σε πολιτικές και πατριωτικές εκδηλώσεις. Οι θεαράδες άπολογες των κομμουνιστών ανά δικαστήρια έθουσατών τους εργάτες οι οποίοι μεταδίδουν στους συναδέλφους τους και στους γνωστούς τους τις έντυπες τους από τις δικες αυτές Συζτά το δικαστήριο αναγκάζεται να συνδράξει «εκλεισμένον των θυρών» για να ήμποδισει το λαό να ακούσει τη φωνή των κομμουνιστών.

Επίσης το κόμμα καλεί τους συγγενείς και γνωστούς να έπισκεπτονται τις μέρες των έπισκεπτηρίων τους φυλακισμένων.

ΤΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΤΗΣ ΚΕΥΛΑΝΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

Οι αντίδραστοί που όρουν κάτω από το σύνθημα «της πάλης ενάντιον του κομμουνισμού» ήχησαν την απομάκρυνση από την κυβέρνηση εκείνων που τέκνον στην πραγματικότητα του προγράμματος που έγκριθηκε από το λαό κατά τις βουλευτικές εκλογές του 1956. Το πρόγραμμα αυτό προβλέπει: την έθνικοποίηση των ξένων κεφαλαίων, την παραμεταστροφή της άγροτικής μεταρρύθμισης, την ανάπτυξη της συνεταιριστικής κίνησης, την διεύρυνση των δημοκρατικών δικαιωμάτων, το πέρας των σχολείων στα χέρια του κράτους και δημιουργία ενός ένιαου έθνικου συστήματος εκπαίδευσης κλπ. Οι αντίδραστοί που ύποστηρίζονται από τον πρωθυπουργό είχαν μερικώς επιτυχίες. Σέπασαν κυβερνητική κρίση και στη χώρα δημιουργήθηκε τεταμένη κατάσταση. Ο δλοήλικα της ΚΕ του Κομμουνιστικού Κόμματος ψήφισα την απόφαση: «Η πολιτική κατάσταση στη χώρα». Η συντο-

Έτσι συγκεντρώνονται γύρω από τις φυλακιστέρες τρέσσιες μάζες ανθρώπων. Οι κομμουνιστές, άγνωστοίς χρησιμοποιούν αυτή τη μέθοδο για την όργάνωση εκδηλώσεων για την απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων.

Σοβαρές προστάσεις καταβάλλει το κόμμα για τη διάδοση του κομμουνιστικού τύπου τόσο του κεντρικού όργάνου έσο και των τοπικών έφημερίδων. Ομάδες κομμουνιστών έπισκεπτονται τους άγρότες της περιόχου των έργων στον κάμπο και τους διαβάζουν τον κομμουνικό τύπο. Οι άγρότες έζητιούν την έφημερίδα του κόμματος γιατί άφησε τις άνησυχίες τους και τα συμφέροντά τους «Αυτό το κόμμα επιδώκει άληθινά να μας βοηθήσει. Τι κίνηση έδωκε τα έλλα κόμματα;» λέει οι ένοδοτες.

Στις συνθήκες της αναπτυσσόμενης προμοκρατίας και των μεγάλων δλοκλιών για τη διάδοση του τύπου, η σύνταξη του κεντρικού όργάνου του κόμματος άρχισα να δημοσιεύει υλοιογραφίες για έπαιρη «ηγήσασα Οι υλοιογραφίες αυτές υποβάζοντα στον κληθυσμό ή τοποκολιότητα στους τοίχους των σπιτιών. Αυτή ή μέθοδος είχε έπιτυχία και πολλές φορές άκούει: «Οι κομμουνιστές έξερουν να κάνουν ταλήρη προσηγνεία. Αυτές οι υλοιογραφίες είναι χαρακτηρισία στην κυβέρνηση των προκόντων». Η Κεντρική Έκπαιρησή του κόμματος έναρτά κάθε πρωτοβουλία που βοηθά στην ανάπτυξη των δεσμών του κόμματος με τις μάζες.

υμμένη έπίθεση που όργάνωθηκε από τους δεξιούς ύποκρούς. Αν είναι άμφέρτετα στην άδραση αυτή, μόνο έσοτικό από βλημα της κυβέρνησης ή του Ένωσιον Λαϊκού Μετώπου. Είναι στατιστικό μέρος της έπίθεσης του άμερικάνικου ιμπεριαλισμού και της έσοτερικης αντίδρασης. Ύστερα από την τελευταία εκλογική νίκη ο λαός κατάλαβε πού πολύ τη δίναμα του. Οι κλασικές όργάνωσεις αναπτύχσαν περιουσιακό. Η ταλική πάλη εκτεθήκε από τις πόλεις στην ύπαιθρο. Το αναπτυσσόμενο συνδικαλιστικό κίνημα και ά μεγάλος αριθμός των άργων άναστασιες υμν έξνοης και νέπιοις καπιταλιστές. Ρεαλιστίας όμως της έλλειψης ένότητας των προοδευτικών δυνάμεων καθώς και του σεπταρισμού που έξκολουθεί ή ύπάρξη, σ' ένα μέρος της έργατικής τάξης και στις γνωστές του προοδευτικού κινήματος; ή αντίδραση σημάισα μία νίκη. Όμως ή κίνη-

αυτή είναι προσωρινή. Κάτε «κατακτώντα» είναι μία πύρρεος νίκη. Η συμμορία του Λαϊκού Μετώπου πήρε τέλος. Η κυβέρνηση έλασε την άπλήρη κλειοηρία και προσπαθεί τώρα να κρατηθεί με την πρόσληψη των μελών στην κυβέρνηση. Αν άπολαμβάνει πιά την ύποστηξη των προοδευτικών δυνάμεων, συμπεριλαμβανομένης της έργατικής τάξης και του κομμουνιστικού κόμματος. Το κομμουνιστικό κόμμα κάλιψε για την κινητοποίηση και ένωση των προοδευτικών δυνάμεων ενάντια στην έπίθεση που άρχισα το μεγάλο ξένο και ντόπιο κεφάλαιο, χρησιμοποιώντας σάν δργατα τους δεξιούς ύποκρούς. Αν στην πάλη αυτή έκαυρων μέσο, ή έπιθεση της αντίδρασης θα άποκρυστόνται. Σήμερα το κέρσο καθήκον είναι το δυνάμωμα του ένωσιον μετώπου των δημοκρατικών δυνάμεων με έπικρατο της έργατικής τάξης. Μόνο ένα τέτο μέτωπο

αυτά να μεταώσει τα σχέδια της αντίδρασης και να άδηγήσει στο σχηματισμό μιας νέας κυβέρνησης που να άκολουθήσει τίμα μια προοδευτική πολιτική. Γι' αυτό το Κομμουνιστικό Κόμμα καλεί όλες τις δημοκρατικές δυνάμεις σε συνεργασία τόσο σε έθνικα όσο και σε τοπική κλίμακα. Προτείνει την έπεξεργασία ενός έλάχιστου κοινού προγράμματος και, πάνω σ' αυτή τη βάση, την κοινή διεξαγωγή σ' όλη τη χώρα μιας καμπάνιας για τη δημιουργία ενός ένιαου δημοκρατικού μετώπου. Η δημιουργία του ένιαου μετώπου άπαιτεί δυνάμωμα της ιδεολογικής πάλης και λύσης ενάντια στις σεπταριστικές τάσεις μέσα στο προοδευτικό κίνημα. Επίσης πρέπει να διεχθεί πάλη ενάντια στη χρεοκατήμη πολιτική του άντικομμουνισμού. Μόνο έτσι μπορεί να μεταωθούν τα σχέδια της αντίδρασης και να ολοκληρωθεί ή προοδευτική εξέλιξη που άρχισα το 1956.

ΤΟ ΚΚ ΤΗΣ ΚΟΛΟΜΒΙΑΣ ΥΠΕΡΑΠΙΣΤΗΤΗΣ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΩΝ ΜΕΣΑΙΩΝ ΣΤΡΩΜΑΤΩΝ

Ένα από τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του άντιιμπεριαλιστικού και άπεργιασού κινήματος της Λατινικής Άμερικής, είναι ή έντορη συμμετοχή στις άπεργίες των ύπαλλήλων, των επαγγελματιών, των έμπόρων και άλλων κλασίων στρωμάτων του κληθυσμού. Τα στρώματα αυτά τα ύπεραπιστα άπερησια τα κομμουνιστικά κόμμα. Η πάλη των στρωμάτων αυτών διαφεύγει κατά τον πύο κατηγορηματικό τρόπο τις συσκοπιαντες των αντίδρατικών που ήχητόν να ύποβόλουν στα μεσαία στρώματα την ιδέα ότι ή έργατική τάξη βλάπεται τα συμφέροντά τους. Έπειδή καλιβρεί μόνο για τα στενά ταξικά της συμφέροντα. Η προκήρηξη που τελευταία κυκλοφόρησε στην πάλη Κοκουότα από μέρος της κομμουνιστικής έπιτροπής της περιόχης του Σαντιάντε ντελ Νόρτε, είναι ένα παράδειγμα του πύο οι κομμουνιστές ύπεραπιστα είναι τα συμφέροντα των μεσαίων στρω-

μάτων. Η προκήρηξη περιείχε μία εκδήληση άλληλεγγής προς τους πλανόδιους έμπόρους. Ύπερθυμίζοντας ή προκήρηξη αυτή το γεγονός ότι το δημοκρατικό συμβούλιο ψήφισα απόφαση με την όποια καταδικάσει χιλιάδες σπαγές οικόγεντες, όργανα της μαύρης άγοράς και της κλοπής κατοικίας, έπειδή κατέλαβαν οικόπεδα στον Άγιο Λουδοβίκο, καλεί το λαό στην πάλη για την ύπερασπισή τους. Επίσης το κομμουνιστικό κόμμα ύπεραπιστα τους εργαζόμενους από τις αθωαρισές των μεγάλων κόνων και την κομμουνική διαφθορά που καλλιέγονται τα δικητικα όργανα. Οι όργανιστές του κόμματος καλούν όλες τις συνδικαλιστικές όργανώσεις, τις έπιτροπές συνδικαίων και όλες τις δημοκρατικές δυνάμεις να άγωνιστόν για να βάλουν τέρας στην ένοσηνη έπίθεση των γαιοκτημόνων και των μεγαλεμπόρων ενάντια στα ζωτικά συμφέροντα του λαού.

ΤΟ ΙΑΡΥΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΡΕΟΥΝΙΩΝ

Έδώ και ένάμιον χρόνο στα νησιά Μαρτινικα και Γκουαντελούπα—ύπερπόντια έδρα της Γαλλίας—δημοιογήθησαν άνεξέτητα Κομμουνιστικά Κόμματα. Τελευταία συνέλαβε το Ιδρυτικό συνέδριο του Κομμουνιστικού Κόμματος της Ρεουνιόν («Ένωσις»). Η νήσος Ρεουνιόν βόσκεται στην Τύχνη Όκεανό, 780 χιλ. άνατολικά της Μόσαγαμάς και είναι γαλλική άκουσία από τα μέσα του 17ου αιώνα. Η κλειο-

ψηφία του κληθυσμού είναι κρέολοι που καλιβόνται με δλο και μεγαλύτερη όραση-όριότητα ενάντιον κάθε μορφής άποικιακής καπιταλισμός. Μέχρι τελευταία οι κομμουνιστές της Ρεουνιόν άνησαν στην άποικιακή όργάνωση του Γαλλικού Κομμουνιστικού Κόμματος. Άμέσως ύστερα από τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο παραχωρήθηκε στη νήσο αυτο-

POOR ORIGINAL

διοίκηση και οι δημοκρατικές ελευθερίες που προκρίχθηκαν από το γαλλικό σύνταγμα. Τό 1948 όταν στη γαλλική κυβέρνηση συμμετείχαν και οι κομμουνιστές στη Ρεουνιόν λειτουργούσε η αυτοδιοίκηση, πράγμα που καλυπτερε την κατάσταση του πληθυσμού. Ύστερα όμως από την άσκηση των κομμουνιστών από την κυβέρνηση, η αυτοδιοίκηση αυτή έγινε σιγά-σιγά ένα παρακείμενο για την άσκηση καταλί-σων και έμετάλλευση.

Σήμερα οι κομμουνιστές αγωνίζονται για να παραχωρηθεί στο λαό το δικαίωμα να ρυθμίζει μόνος του τα τοπικά του ζητήματα στα πλαίσια μιας γαλλικής Ένωσης, Ένωσης αληθινής και όχι ενός νεγκελικού συνεταρισμού. Η διεκδίκηση της αυτονομίας στη λύση των τοπικών προβλημάτων, διαχωρίστηκε από Ιθρυτικά Γραφεία του Κομμουνιστικού Κόμματος της Γαουάν, από ένα από τα κύρια συνθήματα του άγωνα.

Τό συνέδριο ανέλυσε την οικονομική κατάσταση του νησιού. Τόν Έλεγχο της αγοράς τόν Έχουν στα χέρια τους οι μεγάλες γαλλικές εταιρίες μαζί με 20 οικογένειες της ντόπιας αστικής τάξης. Ολόκληρη η οικονομία του νησιού έχει χαρακτήρα κα-

θαρά άσκητικό (τό ζαχαροκάλαμο είναι ή μόνη αγροτική καλλιέργεια που ενδιαφέρει τά μονοκάλια). Από τις 300 000 κατοίκους οι 40 000 δέν Έχουν δουλιά. Μισθοί χαμηλοί, μόνιμος άποστειρισμός και κείνα προκαλούν άσθένειες και μεγάλο ποσοστό θνησιμότητας. Τό μέσο όριο ηλικίας δέν ξεπερνάει τά 25 χρόνια. Πάνω από 40% τών νέων είναι άνικανοι για τά άπτερετήσουν στο στρατό λόγω υγείας. Η παιδική θνησιμότητα έχει φθάσει σε άδύνατο τόν Έργο: 100 στα 1000.

Η δημοφιλία ενός απήθαρκτου κομμουνιστικού κόμματος επιτρέπει στους κομμουνιστές τά άπτερετήσουν τά άπτερεταριστικά τά συμπεριφέροντα τών εργαζομένων. Ταυτόχρονα αυτό δέν σημαίνει άδυναμία των σχέσεων τών κομμουνιστών της Ρεουνιόν με τό Γαλλικό Κομμουνιστικό Κόμμα. Τό Ιθρυτικό συνέδριο άποφάσισε ότι: «Οι Ιθεις οι συνθήκες: πάλης τών κομμουνιστών της Ρεουνιόν και τών γάλλων κομμουνιστών ενάντια στον ίδιο λατρεταρισμό άπαιτούν έπιτακτικά τό δυνάμωμα της άλληλεγγύης και συνεργασίας μεταξύ τών δύο κομμάτων».

ΣΤΙΣ ΠΑΡΑΜΟΝΕΣ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΤΥΝΗΣΙΑΣ

Τόν Ιούλιο του 1947 ή τυνησιακή Συνταγματική Συνέλευση άποφάσισε να ψηφίσει την κατάλυση της μοναρχίας και την άσκηση της Δημοκρατίας. Από τότε το κομμουνιστικό κόμμα και άλλες δημοκρατικές οργανώσεις πρόβαλλαν με έπιμονή τό αίτημα της ψήφησης ενός συνταγματος. Η διεκδίκηση αυτή κερδήθηκε γειος την 1η του Ιούλη, δηλ. ύστερα από δύο χρόνια.

Με την επικαρία αυτή τό Πολιτικό Γραφείο της ΚΕ του Κομμουνιστικού Κόμματος δημοσίευσε δήλωσή στην άσκια έμφέρει του Ισκανοποίησης στην άσκια έμφέρει του τυνησιακού συνταγματος, που εισάγει την καθολική, μυστική και έμεση ψηφοφορία και κατοχυρώνει τις κοινότερες δημοκρατικές ελευθερίες: ελευθερία πίστεως, λόγου, τύπου, τού συνέρχεσθαι, τού συνεταρισθαι καθώς και τις συνδικαλιστικές ελευθερίες.

Τό Έθνικό δημοκρατικό κίνημα διεκδικεί πάντοτε τή δημοφιλία μιας κυβέρνησης που τά εδύναται άκέναντι στη βουλή. Όμως τά μέλη της Συνταγματικής Συνέλευσης κηρύχθηκαν ύπερ ενός προεδρικού καθεστώτος άσκου, ο πρόεδρος είναι έπιφορισμένος με τή εκτελεστική έξουσία, καθορίζει τή γενική πολιτική τού κράτους και είναι άνάτατος άσκωτής τών έθνικων δυνάμεων. Διαθέτει επίσης νομο-

θετική έξουσία και τό δικαίωμα τά παίρνει έκτακτα μέτρα, πράγμα που επιτρέπει ώστε γίνει μόνο άνθρωπος να συνταγρύνει, στα γεια του μεγάλη έξουσία και τά βραβεύεται. Έξω από κάθε έλεγχο στην παραδοτική τών έκλογών για την Επιστροφή στην Πατρίδα τών Ιθαίτης του το σύνταγμα τούσαν άσκωτες δημοκρατικές: έγγυθσεις από τις άποτες σερρώνταν μέχρι στή άερα ή χώρα. Από τό λαό τάώρα έξαρτάται άν τά ψηφισθούν αλίρια οι δημοκρατικές ελευθερίες και τά δικαιώματα των τυνησιών άναγρωρίονται από τό σύνταγμα και ά όλο γίνε τό σύνταγμα ένα λογικό και άσπαστων τών εργατοκόμων.

Τό Πολιτικό Γραφείο καλεί τούς κομμουνιστές και άλλες τις δημοκρατικές δυνάμεις τού λαού τά χρησιμοποιήσουν πολιτικά τό έθολογικό δικαίωμα των τούς τού φέρει τό σύνταγμα τά τά εκλέξουν στη Εθνοσυνέλευση τούς αληθινούς εκπαιδευτών λαϊκών συμφερόντων. Τό κομμουνιστικό κόμμα τά παλαίσει άποφασιστικά τήν εφαρμογή τού συνταγματος.

Σχετικά με τις εκλογές που τά γίνονται τό άπτερεταρισμό τού τού χρόνου, τό Πολιτικό Γραφείο δημοσίευσε έπερώτηση προς τήν κυβέρνηση για τά μέτρα που πήρε για τήν εξασφάλιση της ελευθέρης εκάσκησης τού

έθολογικού δικαίουματος, χωρίς έμεση ή έμεση πίεση, ώστε όλοι οι υποψήφιοι τά εκθέσουν τήν άποψη τους και τό πρόγρα-

μά τους, χωρίς τά έμποδισθούν τά άσκωτων συγκεντρώσεις και τά δημοσιεύσει τούς δηλώσεις τους.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΙΝΔΙΩΝ ΓΙΑ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΕΡΑΛΑ

Στό Δελχι δημοσιεύτηκε άνακοίνωση της Κεντρικής Έκτελεστικής Έπιτροπής τού Κομμουνιστικού Κόμματος τών Ινδιών για τά γεγονότα τού κράτους Κεράλα. Η άνακοίνωση άνάμεσα σε άλλα λέει:

«Η Κεντρική Έκτελεστική Έπιτροπή τού Κομμουνιστικού Κόμματος τών Ινδιών καταδικάζει άποφασιστικά τις ένεργειες της Ινδικής κυβέρνησης, που με τήν άσκηση της κυβέρνησης τού κράτους Κεράλα, με τή διάλυση της νομοθετικής συνέλευσης και τήν εγκατάσταση μιας προεδρικής διοίκησης σ' αυτό τό κράτος παραβίασε χοντροκομμένα τά κενήρια τού Ινδικού συνταγματος και διέταξε βαρύ έγκλημα ενάντια στην Ινδική δημοκρατία.

Αυτή ή άπόφαση τού άπαγορεύτηκε από τό στενό κερματικό συμφέροντα τού Κόμματος Έθνικό Ινδικό Κογκρέσο, προκάλεσε, όπως ήταν έπίμενο, μεγάλους φόβους στην δημοκρατία, ολόκληρης της χώρας και γενικά δημοκρατίας.

Η κυβέρνηση τού κράτους Κεράλα που δημοσιεύθηκε πριν από 28 μήνες, καθοδηγούμενη από τούς κομμουνιστές, πήρε,

στά πλαίσια τού Ινδικού συνταγματος, άποφασιστικά μέτρα, για τά συμπεριφέροντα τών άλλων ανθρώπων και της διεύθυνσης της δημοκρατίας.

Η άνακοίνωση ύπογραμμίζει ότι: «Η πολιτική και τά μέτρα της κυβέρνησης τού κράτους Κεράλα, ιδιαίτερα ή πολιτική της αγροτικής μεταρρύθμισης προκάλεσαν φόβους στους ήγέτες τού Έθνικού Ινδικού Κογκρέσου στο κράτος Κεράλα και Έξω από αυτό τό κράτος, πώς άμα επιτραπεί στην κυβέρνηση τού κράτους Κεράλα τά συνεχίσει τήν άπαρξη της και τά εκπληρώσει τό πρόγραμμά της, τότε ή βάση της αντίδρασης στο κράτος Κεράλα τά άδυνατίζει σοβαρά και τά δημοσιεύεται ή δυνατότητα σχηματισμού δημοκρατικών κυβερνήσεων και σ' άλλα κράτη τών Ινδιών».

Ακριβώς ή' αυτό άναφέρεται στην άνακοίνωση, τό Κόμμα Έθνικό Ινδικό Κογκρέσο άποφάσισε τά άσκωσει με τις άπτερεταριστικές δυνάμεις τήν άσκωσει αυτή ενάντια στην κυβέρνηση τού κράτους Κεράλα.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΚΕ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Με τή συμπλήρωση τριών ετών από τό τό τού έπληρωσε τούς τούς Κομμουνιστικό Κόμμα τής Γερμανίας η ΚΕ έέει άνακοίνωση με τήν άσκια καλεί όλες τις δημοκρατικές δυνάμεις της Γερμανίας τά καλεί τούς για τή άσκωσει της εκπαιδευτικής άπόφασης; τών άρχων της Δυτικής Γερμανίας.

Η ζωή κυβερνησε τό γεγονός ότι τό Κομμουνιστικό Κόμμα δέ μπορεί τά άπαγορευτεί και τού τρισετότερο τά εκμηδενιστεί. Είναι άσκια από τό σήμα της εργατικής τάξης και είναι δεμένο πολύ γερνά τού για τά προβλήματα τού γερμανικού λαού και στην πρώτη γραμμή για τήν ένοποίηση της Γερμανίας.

ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ ΤΗΣ ΚΕ ΤΟΥ ΚΚ ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ

Μετα στο όνομα Αύγουστο 12-16 συνήλθε ή 8η Ολομέλεια της Κεντρικής Έπιτροπής τού Κομμουνιστικού Κόμματος της Κίνας. Η ολομέλεια συνέληξε στην πόλη Λουάν της επαρχίας Τσιάν Σι κάτω από τήν καθοδήγηση τού σύντροφου Μάο Τσε-Τουνγκ. Πήραν μέρος 70 τακτικά και 74 άνακληρωτικά μέλη καθώς και 14 άλλα στελέχη.

Η ολομέλεια εξέτασε λεπτομερικά τήν έφαρμογή τού σχεδίου ανάπτυξης της έθνικής οικονομίας για τό 1958 και καθόρισε σέν καθήκον τήν κινητοποίηση για τή άνοδο της παραγωγής και τήν πραγματοποίηση οικονομικών με έπιμελή τήν εκκλήρωση πριν από τήν κερματική τού γερμανικού τό χρόνο, τών κερματικών σχέδων τού δεύτερου πενταετούς σχεδίου (1958-1962).

POOR ORIGINAL

ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΕΙΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ

Ένα σημαντικό γεγονός

Ανταλλαγή επισκέψεων Χρουστσόφ-Αϊνενχάουερ

Ύστερα από πρόκληση του προέδρου των Ενωμένων Πολιτειών Αϊνενχάουερ, ο πρόεδρος του Υπουργικού Συμβουλίου της ΕΣΣΔ Ν. Σ. Χρουστσόφ θα επισκεφθεί μέσα στο μήνα Σεπτέμβριο αυτού του χρόνου, τις ΗΠΑ. Επίσης ύστερα από πρόκληση του προέδρου του Υπουργικού Συμβουλίου της ΕΣΣΔ Ν. Σ. Χρουστσόφ θα επισκεφθεί, λίγο αργότερα, την ΕΣΣΔ, ο πρόεδρος των ΗΠΑ Αϊνενχάουερ.

Η είδηση για την ανταλλαγή αυτή των επισκέψεων, έγινε δεχτή με μεγάλη ικανοποίηση από την πατριότητα κοινή γνώμη. Πέρα κολλές προσοικειότητες της πολιτικής και κοινωνικής ζωής απ' όλο τον κόσμο χειρίστηκαν το γεγονός αυτό σαν μία σημαντική συμβολή στην ήρεση της διεθνούς έντασης και στο άνοιγμα της ειρήνης. Ο τύπος όλων των χωρών σχολίασε και σχολιάζει το γεγονός αυτό σαν μία νίκη του πνεύματος της συνεννόησης και της ειρηνικής διευθέτησης των διεθνών προβλημάτων.

Πραγματικά το γεγονός της αμοιβαίας αυτής επίσκεψης των ηγετών των δύο μεγαλύτερων δυνάμεων είναι μία απόδειξη ότι στη διεθνή κατάσταση έγιναν θετικές αλλαγές και αποτελεί μία ένταξη της κρίσης των λαών για τη διεθνή ήρεση, ενάντια στους απαθείς τού «ψυχρού πολέμου». Είναι μία ένταξη των άνοητων προσαποίων της Σοβιετικής Ένωσης και των άλλων σοσιαλιστικών χωρών για την εξουγίωση της διεθνούς ζωής και της σταθεροποίησης της ειρήνης. Το γεγονός αυτό δείχνει ακόμα ότι όχι μόνο οι πλατιές λαϊκές μάζες αλλά και πολιτικοί άνδρες της

λύσης, αναγκάστηκαν να αναγνωρίσουν ότι η πολιτική του «ψυχρού πολέμου», που προέβγαι από τους έκθετους κύκλους του ΝΑΤΟ, είναι ανιδιοκρατική και παραλογιστική και οδηγεί σε αδιέξοδο.

Ο ίδιος ο πρόεδρος Αϊνενχάουερ σε σύσκεψη τύπου, στις 25 Αυγούστου στη Βασιλική Υπουργία της Ανάπτυξης των Διαπραγματεύσεων μεταξύ Δύσης και Ανατολής.

Οι διαπραγματεύσεις αυτές τόνισε ο Αϊνενχάουερ είναι αναγκαίες γιατί η συντήρηση των εξοπλισμών και η ένταση των διεθνών σχέσεων δε μπορεί να συνεχίσει να υπάρχει. Απαντώντας σε συνέχεια στην κριτική πρόεδρο Τρόβαν, που σε άρθρο του, που δημοσιεύτηκε στις 23 του Αυγούστου, ανέφερε ενάντια στην ανταλλαγή επισκέψεων μεταξύ Χρουστσόφ και Αϊνενχάουερ, ο αμερικανός πρόεδρος δήλωσε: «Είναι πολύ κατανοητό την προερχόμενη ανταλλαγή επισκέψεων έχουν ότι οι ΗΠΑ φοβούνται κάθε χρόνο για τους εξοπλισμούς, 40 δισεκατομμύρια δολάρια. Υπερβάλλουμε και οι ο πρόεδρος Αϊνενχάουερ στη τελεση αίσθηση των κομμουνιστών κρατών προ των ΗΠΑ και πρόθεση ότι η χώρα μπορεί να απορριχθεί σε άνοητος ή συνεχιστεί αυτή η κατάσταση της αίσθησης των ηθικών εξοπλισμών».

Ο αμερικανικός λαός, συνέχισε ο Αϊνενχάουερ, θα συμφωνήσει κάθε πρόθεση που που σε μία τέτοια κατάσταση θα άρνησαν να χρησιμοποιήσει την εξοπλιστική του έχει, τη δύναμη και την ενεργητικότητα του για να βρει μία διέξοδο από την παρούσα κατάσταση.

Η ανταλλαγή αυτή επισκέψεων γίνεται ύστερα από μία σειρά άλλες επισκέψεις που πραγματοποιήθηκαν, όπως είναι η επίσκεψη του Άγγλου πρωθυπουργού Μάικλ Μίλαν στη Σοβιετική Ένωση, οι επισκέψεις στη Μόσχα κολλών προσωπικοτήτων της δημοκρατίας της Αγγλίας, της Γαλλίας, των

ΗΠΑ και της Δυτικής Γερμανίας, η σύγκληση της διάσκεψης των υπουργών των εξοπλισμών, οι επισκέψεις των αντιπροσώπων του Υπουργικού Συμβουλίου της ΕΣΣΔ Α. Μικογιάν και Φ. Κοσλόφ στις ΗΠΑ και του αντιπροέδρου των ΗΠΑ Ρ. Νίξον στη Σοβιετική Ένωση. Επίσης στη σειρά αυτή των επαφών μεταξύ Δύσης και Ανατολής έληξε και το άνοιγμα της σοβιετικής έκθεσης στη Νέα Υόρκη και της αμερικανικής στη Μόσχα.

Όλα αυτά καθώς και οι συνομιλίες του Αϊνενχάουερ στη Βόνη, το Λονδίνο και το Παρίσι δείχνουν ότι όλο και αποκοινωνούνται οι κύκλοι έκτασης και εργατοκρατορίας στη συνεννόηση και την ειρηνική συνύπαρξη.

Η Σοβιετική Ένωση και οι άλλες σοσιαλιστικές χώρες έλασαν από παρόντες έτσι και τότε δίνουν με ειλικρίνεια το χέρι της συνεργασίας στη Δύση. Αυτό το εκφράζουν σύντομα και καθαρά τα λόγια του Ν. Σ. Χρουστσόφ: «Θα πάω στην Αμερική με άνοιξη την καρδιά και καθιστά τη συνείδηση, με αγαθή πρόθεση και ειλικρίνεια επίσημα να συμβάλουμε στο σταθερό του «ψυχρού πολέμου» και να πετύχουμε μία συνεννόηση με τον πρόεδρο πάνω στα προβλήματα που συνδέονται με την καλύτερη των σχέσεων μεταξύ των χωρών μας».

Τέλειωσαν οι εργασίες της διάσκεψης της Γενεύης

Στις 5 του Αυγούστου τέλειωσαν οι εργασίες των υπουργών των εξωτερικών στη Γενεύη.

Το τελικό ανακοινωθέν που εδόθηκε αναφέρει ότι η διάσκεψη των υπουργών των εξωτερικών που συνήλθε στη Γενεύη από της 11 της Μάη μέχρι της 20 του Ιουνίου και από της 13 του Ιουλίου μέχρι της 5 Αυγούστου έλασαν τα ζητήματα τα σχετικά με τη Γερμανία, ιδιαίτερα το ζήτημα της μίας και της άλλης πλευράς πληρώσεως σε όρους της ειρήνης και οι συζητήσεις που διεξήχθησαν θα αποδειχθούν χρήσιμες και είναι αναγκαίες για την επίτευξη συμφωνίας».

Σε δηλώσεις του ο υπουργός των Εξωτερικών της ΕΣΣΔ Α. Γκερμικό τόνισε ότι η διάσκεψη των υπουργών των εξωτερικών είναι αξιοσημείωτο γεγονός που δείχνει στην καλύτερη κατανόηση των θέσεων των μελών της διάσκεψης. Σε συνέχεια ανέφερε ότι κατά τη διάρκεια των συνομιλιών όλα τα μέλη της διάσκεψης

παραδέχτηκαν την ανάγκη να αλλάξει η κατάσταση στη Δ. Γερμανία, και να βρεθεί λύση για να άναγορευτεί η δημοκρατική δράση της εχθρικής προπαγάνδας. Επίσης δήλωσε ότι οι δυτικές δυνάμεις παραδέχτηκαν στην ουσία την ανάγκη για συνομιλίες μεταξύ των αντιπροσώπων των δύο κρατών της Γερμανίας.

Ο αμερικανός υπουργός Χίττλερ εξέφρασε τη λύση του γιατί δεν επέλεξε συμφωνία, προσπάθησε όμως να συσσωήσει τα πράγματα και δεν αναγνώρισε τις ενέργειες των ΗΠΑ για το γεγονός της μη επίτευξης συμφωνίας. Ο Άγγλος υπουργός Λόνον χαρακτήρισε τη διάσκεψη σαν ενδιαφέρουσα και έτρεξε ότι τις τελευταίες 48 ώρες εβελτιώθη το διεθνές κλίμα. Επίσης έβεβαίωσε ότι υπάρχει πάντοτε έδαφος για συνεννόηση και μία περισσότερο συμφωνία για το Βερολίνο είναι δυνατή και ελήθησ «δημοφιλία για να πετύχουμε συμφωνία μετά τη διακοπή των συζητήσεων μας».

Αντίθετα από τον Άγγλο, ο γάλλος υπουργός Ντι Μισσέλ αποστήθεξε τις αδιάλλακτες θέσεις των δυτικών, χαρακτήρισε «άγονες» τις συνομιλίες της διάσκεψης και έβηλωσε ότι απαιτείται χρόνος για τη μελέτη των προβλημάτων».

Οι διαπραγματεύσεις αυτές έδειξαν ότι οι δυτικές δυνάμεις, ιδιαίτερα οι γάλλοι, απέχουν και απέριαν τη πραγματική πρόθεση της Σοβιετικής Ένωσης γιατί δεν επιδιώκουν να λύσουν τα προβλήματα που συζητήθηκαν προς το συμφέρον της ειρήνης της Εγγράνης και του μέριου όλου κόσμου. Από το άλλο όμως μέρος φάνηκε ακόμα μία φορά η λογική σοσιαλιστική και φιλερηνική πολιτική της Σοβιετικής Ένωσης που μοναδικό σκοπό έχει την ειρηνική διευθέτηση των διεθνών προβλημάτων. Η Αγγλία κρέτισε μία συμβιβαστική θέση χωρίς όμως να βγει από τη δυτική γενική πορεία. Η συμβιβαστική αυτή θέση υπάρχει στην γενικότερη αντίθεση που υπάρχει ανάμεσα στην Αγγλία και στους αμερικανογάλλους και δυτικογερμανικούς ιμπεριαλιστικούς κύκλους. Παρόλο που η διάσκεψη δεν κατέληξε σε αποτέλεσμα ο στόχος όμως ένα βημα στο δρόμο των διαπραγματεύσεων.

Διεθνής συνδιάσκεψη ενάντια στην α. α. ομικ και ιδεολογική βόμβα

Στις 1 του Αυγούστου άνοιξε στη Χιροσίμα η συνέλευση της 5ης διεθνούς συνδιάσκεψης για την απαγόρευση των ατομικών και υδρογενειακών βόλων, για τον αποκλιμαίω. Στη συνδιάσκεψη έφθασαν 300 χωριετι-

POOR ORIGINAL

σθια μνημόνια από διάφορες προσωπι-
κότιες "από-υδ-ξέρες". Οι εργασίες της
συνδιάσκεψης Έκλεισαν στις 8 του Αυγού-
στου. Κατά τη διάρκεια των εργασιών ψη-
φίστηκαν διάφορα ντοκουμέντα σχετικά με
την πάλη των λαών για την απαγόρευση
των ατομικών και υδρογονικών όπλων.

Στην έκκληση που απήχθησε η συνδιά-
σκεψη στις κυβερνήσεις και τους λαούς
όλης της γης ζητά από τις δυνάμεις που
άγασαν την ερήνη να αγωνιστούν για
τη διάλυση των στατιστικών συμμαχιών,
για τη δημιουργία αποσυρνηκοποιημένων
ζωνών σε διάφορα μέρη του κόσμου, για
την απαγόρευση του ατομικού εξοπλισμού
της Ιαπωνίας και να ζητήσουν τη σύγκλη-
ση μιας διάσκεψης ανώτατου επιπέδου των
μεγάλων δυνάμεων.

Απορρίστηκε ο μήνας Οκτώβριος να
αφιερωθεί στις ενέργειες ενάντια στον ατο-
μικό εξοπλισμό της Ιαπωνίας και η 1η
του Σεπτεμβρίου να κηρυχθεί σε Διεθνής
Μέρα καλής θέλησης για τη σύγκληση διά-
σκεψης ανώτατου επιπέδου, για την κα-
τάργηση των ατομικών και υδρογονικών
όπλων.

**Συνδιάσκεψη των ανεξάρτητων χωρών
της Αφρικής**

Στις 4 του Αυγούστου άνοιξε στην πόλη
Μονροβία, πρωτεύουσα της Λιβερίας, συν-
διάσκεψη των ανεξάρτητων χωρών της
Αφρικής. Η προηγούμενη συνδιάσκεψη των
ανεξάρτητων χωρών της Αφρικής είχε γί-
νει τον Απρίλιο του 1958 στην πόλη Λε-
κρά, πρωτεύουσα της Γκάνα. Στις φετινές
συνδιάσκεψη πήραν μέρος αντιπρόσωποι της
Ενωμένης Αραβικής Δημοκρατίας, του Σου-
δάν, της Τυνησίας, του Μαρόκου, της Λυ-
βίας, της Αιθιοπίας, της Λιβερίας, της Γκά-
να και της Γουινέας. Επίσης πήρε μέρος
και αντιπροσωπεία της προσωρινής κυβέρ-
νησης της Δημοκρατίας της Άλγεριας.

Η συνδιάσκεψη ασχολήθηκε με το αλλη-
εργό ζήτημα και την αναγνώριση της προ-
σωρινής κυβέρνησης της Δημοκρατίας της
Άλγεριας από τα ανεξάρτητα κράτη της
Αφρικής, με το πρόβλημα των σχεδιαζο-
μένων ατομικών δοκιμών στη Σαχάρα, την
κατάσταση στο Καμερούν, την ένταξη των
λαών της Αφρικής στον αγώνα για την
ανεξαρτησία των χωρών που βρίσκονται
άμεσα κάτω από τον άποικιακό ζυγό και
τις φιλικές διακρίσεις της Νότιας Α-
φρικής.

Οι εργασίες της συνδιάσκεψης τέλεω-
σαν στις 8 του Αυγούστου. Πάνω στα θέ-
ματα που συζητήθηκαν πάρθηκαν αντίστοι-
χες αποφάσεις.

Σχετικά με την ελλειψινή επιθυμι-
της προσωρινής κυβέρνησης της Δημοκρα-
τίας της Άλγεριας να άρξει διαπραγμα-
τεύσεις με τη γαλλική κυβέρνηση η συ-
νοίκηση της Μονροβία απειτεί από η
Γαλλία να αναγνωρίσει στον αλγερινό λα-
τό δικαίωμα της αυτοδιάθεσης και τη
ανεξαρτησίας και να άρξει διαπραγμα-
τεύσεις με την προσωρινή κυβέρνηση τη
Άλγεριας.

Με άλλη υπόφαση της η συνδιάσκεψη
καταδικάζει με αυστηρότητα την πρόθεση
της Γαλλίας να άρξει δοκιμές πυρηνικών
όπλων στη Σαχάρα. Καλεί τις κυβερνήσεις
και τους λαούς του κόσμου να διαμαρτυρη-
θούν ενάντια στα σχέδια αυτά της Γαλλίας,
και το ζήτημα αυτό να συζητηθεί στον Ο.Ε.Ε.

Η συνδιάσκεψη καταδικάζει την πολιτική
των φιλικών διακρίσεων που ακολουθεί
η κυβέρνηση της Νοτιοαφρικανικής Ένωσης.

Τέλος η συνδιάσκεψη διακήρυξε το δι-
καιωμα ανεξαρτησίας της Ουγκάντας, της
Ανγκόλας, της Νότιας Ρωσίας και των
άλλων εξαρτημένων χωρών. Η Αφρική
αναφέρεται σε μια απόφαση της συνδιά-
σκεψης ζητεί από τη διεθνή κοινή γνώ-
μη να βοηθήσει τα έθνη, που βρίσκονται
άμεσα κάτω από την άποικιακή εξάρτηση,
να αποκτήσουν την ανεξαρτησία τους σύμ-
φωνα με το Χάρτη των Ενωμένων Έθνών.

**"Εκτακτη διάσκεψη φεσφράν"
των "Εξωτερικών των κρατών"
της Λατινικής Αμερικής**

Στις 12 του Αυγούστου, στην πρωτεύου-
σα της Χιλής Σαντιάγο, άνοιξαν οι ερ-
γασίες της Εκτακτης διάσκεψης των ύπορω-
γών των Εξωτερικών των 20 Δημοκρατιών
της Λατινικής Αμερικής και των ΕΠΠΑ,
που αποτελούν την Οργάνωση των Αμε-
ρικανικών Κρατών. (ΟΑΚ).

Η διάσκεψη αυτή οργανώθηκε από τις
ΕΠΠΑ για να συζητήσει «την έκρηκτική
κατάσταση στη Καραϊβική θάλασσα», με
σκοπό να στρέψει τα λατινοαμερικανικά
κράτη ενάντια στην κυβέρνηση της Κού-
βας που με συνέπεια διεξάγει αντιιμπερια-
λιστικά αγώνα και προορίζει σε δημοκρα-
τικές μεταρρυθμίσεις στη χώρα. Παρά τις
προσέξεις που κατέβαλε η αντιπροσω-
πεία των ΕΠΠΑ και οι ύποταχτοι της δεν
πέτυχε στους σκοπούς της. Η πλειοψηφία
των αντιπροσωπειών άρνήθηκε να ύποτα-
χτεί στις απαιτήσεις των ΕΠΠΑ και να ψη-
φίσει τις αμερικανικές προτάσεις για τη
«διατήρηση της ερήνης» στην Καραϊβική
θάλασσα και για την «ελευθέρωση» του
παναμερικανικού συστήματος από τα «ερ-
γανα του διεθνούς κομμουνισμού».

Η διάσκεψη καταδικάζει το δικτατορικά
καθεστώς της Λατινικής Αμερικής. Ύ-
στερα μάλιστα από αυτήν την απόφαση ο
πρόην δικτάτορας Μπαρταρα, που βρίσκον-
ταν φιλοενομόμοτος του δικτάτορα της Δο-
μινικανικής Δημοκρατίας, αναγκάστηκε να
εγκαταλείψει την αμερικανική ηπειρά και
μαζί με την οικολουθία του να εγκαταστα-
θεί στην Πορτογαλία, όπου του προσέφε-
ρε άσυλο ο δικτάτορας Σαλαζάρ.

Το Φεστιβάλ της νεολαίας στη Βιέννη

Τό χρονικό διάστημα από τις 28 Ιουλίου
μέχρι της 4 του Αυγούστου πραγματοποιήθη-
κη η συνάντηση των σπουδαστών και της νε-
ολαίας όλης της γης στο Φεστιβάλ της
Βιέννης. Στο Φεστιβάλ αυτό συμμετείθη-
καν 18 000 αντιπρόσωποι από 112 χώρες.

Η συνάντηση αυτή της νεολαίας όλης και
καίνας των προηγούμενων φεσφάδ έκο-
υέλλισε μια δυνατή έκφραση της όλησης
της νεολαίας για την υπεράσπιση της ερή-
νης και συνεργασίας μεταξύ των λαών,
της άμεσης και φιλίας μεταξύ όλων των
έθνών και των φιλών του κόσμου, της ετα-
σφάλισης των δικαιωμάτων της στη δου-
λιά, στη μόρφωση και στην κοινωνική της
εξέλιξη. Ήσαν και έκδηλος κίνηση της
αυτοκαθάρσεως από μέλλον της, ο Ένα μίλλο-
ν χωρίς πόλεμους και καταστροφές,
ο Ένα μίλλον δημιουργικής δουλιές και
επιτυχισμένης ζωής.

Στη διάρκεια του Φεστιβάλ πραγματο-
ποιήθηκαν καλλιτεχνικές εκδηλώσεις, συ-
ναντήσεις αντιπροσωπειών, συζητήσεις που
δυνάμωναν το πνεύμα της φιλίας και της
συνεργασίας της παγκόσμιας νεολαίας.

Το φεστιβάλ πέτυχε την αναμενόμενη
κίνη ένταξη στις αντιδραστικές δυνάμεις
που κινήτοσηθήσαν για να το ματαιώ-
σουν.

Για την άποικιακόσταση της τάξης στο Λάος

Τόν τελευταίο καιρό η κατάσταση στο
Λάος εκπνεϊνώθηκε πολύ.

Όπως είναι γνωστό η κυβέρνηση του
Λάος κάτω από την άμεση καθοδήγηση
του ύπορωγού των Έξωτερικών των ΕΠΠΑ
έρχετο από καιρό έκδηλο έναντια στις πα-
ρωσιακές και δημοκρατικές δυνάμεις του
Λάος με σκοπό να τις διαλύσει και μετα-
ρρυθμίσει όρυστικά το Λάος σε αμερικανική
στρατιωτική βάση. Οι ΕΠΠΑ όφθον την κυ-
βέρνηση του Λάος στην έκτεταση του έμ-
φωλου πολέμου.

Οι ενέργειες αυτές των ΕΠΠΑ και της
κυβέρνησης του Λάος δημιουργούν ένταση
στην Ίνδοκίνα και στρέφονται ενάντια

στην ασφάλεια της Κίνας. Γι' αυτό οι ενέ-
ργειες αυτές τονίζεται από την κινέζικη
πλευρά δεν θα μειονο αναπάντητες από
την κυβέρνηση και το λαό της Κίνας. Επί-
σης ο πρωθυπουργός της ΔΔ του Βιετνάμ
Φαμ Βάν Ντόνγκ απευθύνθηκε με υπνωμα-
τά του στον πρόεδρο της Ίνδοκίνας Σου-
κάνο, τον πρωθυπουργό της Καμπότζιας
πριγκίπα Σιανούκ και το πρωθυπουργό της
Βιημανίας στρατηγός Νά Εόν, και εκφρά-
ζει την έλπίδα ότι οι κυβερνήσεις των πα-
ρωσιακών χωρών θα χρησιμοποιήσουν όλη
τους την έπνομή για την όψη της κατά-
στασης στο Λάος και πρώτα-πρώτα για
την επανάληψη της όρσης της Διεθνούς
Επιτροπής για το Λάος.

Σχετικά με την κατάσταση στο Λάος
προέβησε σε όληση και το ύπουργείο των
Έξωτερικών της ΕΣΣΔ. Στη όληση ανα-
φέρεται ότι η εδύση για την εξέλιξη των
γεγονότων στο Λάος, που έγκυμονούν τον
κίνδυνο έκρηξης άμφωλου πολέμου, με
όλες τις συνέπειες για την ερήνη στην
Ίνδοκίνα και τη Νοτιοασιατική Άσία,
βαρύνει τη σημερινή κυβέρνηση του Λάος.

Η κέρια αίτια της κατάστασης αυτής
είναι η παραβίαση και καταπάτηση από
την κυβέρνηση του Λάος των συμφωνιών
της Γενεύης του 1954 καθώς και των συμ-
φωνιών του Βιετνάμ του 1956 — 1957 που
άναμφόρτα στη ρόθμηση της κατάστασης
στο Λάος.

Η όληση διατυπώνει τις άνησιές της
σοβιετικής κυβέρνησης για την κατάσταση
που δημιουργείται στο χώρο αυτό της Άσίας
και εκπράξει την έλπίδα ότι η κυβέρνηση
του Λάος θα αναλογισθεί τις εδύδεις της
και θα σεβαστεί και θα τηρήσει τις παρα-
πάνω διεθνείς συμφωνίες για το Λάος.

Αντίθετα οι αμερικανικές γαύαρχος Μπρούκ-
κε, ύπουργος των κεντρικών δυνάμεων των
ΕΠΠΑ όόησες ότι έν οι ΕΠΠΑ, θεσώρισαν
ότι η κατάσταση άπαιτεί στρατιωτική επέμ-
βαση των ΕΠΠΑ «οι ναυτικές δυνάμεις θα
υπορυσαν να στείλουν στην περιοχή της
Ίνδοκίνας Ένα άεροπλανοφόρο με δυνάμεις
ακρόβης». Καί αυτή η όόηση γίνεται στην
περίοδο των προετοιμασιών της ανταλλαγής
επισκέψεων Άϊνγκάνοσε-Χρουστσώφ.

Επίσης, όπως άνακοινώθηκε, έφθασαν
με έγκριση των ΕΠΠΑ, στο Λάος άεροπλά-
να του Τόλνγκ Κά Σέκ και παίρνουν μέρος
στις έκτακτες έναν βασιλικών στρατι-
μάτων του Λάος ένάντια στις δημοκρατι-
κές δυνάμεις.

Τέλος ο νόμος γραμμάτιες του Συμ-
βουλίου άλληλεγγύης των χωρών της Ά-
σίας και της Αφρικής όμωσεισε όόηση
με την όποια διαμαρτυρείται για την όψη
παραβίαση από τις ΕΠΠΑ και την κυβέρ-

POOR ORIGINAL

νηση του Λόου των συμφωνιών της Γενεύης για το Λόου. Ζήτησε την άμεση απομάκρυνση των αμερικανικών δυνάμεων από το Λόου.

Νέες παραχές στο Βελγικό Κογκρέσο και τη Νοτιοαφρικανική Ένωση

Στο Βελγικό Κογκρέσο εξέτασαν νέες ταχίζες, που προκλήθηκαν κυρίως από τη φυλάκιση από μέρος των άποικιακών αρχών, του Άλιμπερτου Καλούρι, μέλους του Νομοθετικού Συμβουλίου του Βελγικού Κογκρέσου και ενός από τους καθοδηγητές του εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος του Κογκό. Τη σύλληψη του παρακάτω ηγήτη την ακολουθήσε η σύλληψη άλλων 30 προσώπων.

Ενώπιον σ' αυτές τις ενέργειες της βελγικής άποικιακής άυτονομίας ο κληθυσμός άρχισε να εκδηλώνει διαμαρτυρίες ζητώντας την άμεση απελευθέρωση των συλληφθέντων άγωνιστών.

Επίσης παραχές εξέτασαν και στη Νοτιοαφρικανική Ένωση. Οι παραχές αυτές είναι αποτέλεσμα της άληθινά εξουθενωτικής εξαθλίωσης των άφρικανών. Όπως και προηγουμένα την πιο έντονη δραστηριότητα στις εκδηλώσεις ενάντια στην εκμετάλλευση και τις φυλετικές διακρίσεις την άναυκύνουσιν οι γυναίκες.

Πρόγραμμα που έγραψε διαδήλωση των άνεργων της Βενεζουέλας

Στις 5 του Αύγουστου στην πρωτεύουσα της Βενεζουέλας Καράκας συγκροτήθηκε διαδήλωση 5000 άνεργων σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την άνωταλή του κυβερνητικού σχεδίου που είχε εκπονήσει για να βάλει τέρμα στην άνεργια. Οι διαδηλωτές χτυπήσαν από την άποικιακή με διακρονηθέντα έλεια και έλαιο. Σηατάθηκαν και τραυματίστησαν πολλοί. Την ίδια μέρα η κυβέρνηση άνέταξε για ένα μήνα την λήξη του Συντάγματος, καταργώντας τις δημοτικές συγκεντρώσεις και τις διαδηλώσεις.

Το Πολιτικό Γραφείο της ΚΕ του Κομμουνιστικού Κόμματος της Βενεζουέλας με δήλωση του καταδίκασε τις βαρβαρότητες της άποικιακής, που έγιναν με έντολή της κυβέρνησης. Το κομμουνιστικό κόμμα καλεί τις δημοκρατικές δυνάμεις να ένωθούν και να έρχονται την κατάργηση της απαγόρευσης των διαδηλώσεων, την άποληση των συλληφθέντων και το σταμάτημα των διαγμάτων των ήγετων των δημοκρατικών άργανώσεων.

Από τη πύλη της λατινικής αέρας στις ιαπωνοκρατικές χώρες

Νίκη των άγγλων τυπογράφων

Οι άγγλοι τυπογράφοι που βρίσκονται σε άπεργία από τις 18 του Ιούνη κίτησαν στο τέλος του Ιούλη μερικη άναποικηση των διεκδικησών τους. Ανάμεσα σ' αυτές και τους έργοδοτες τυπογράφους συμφωνία για αύξηση κατά 4,5% του μισθού τους και έλαττωση της έργασιας βδομάδας. Η συμφωνία λήγει για 3 χρόνια.

Στην άπεργία αυτή πήραν μέρος 150.000 έργοδοτες τυπογράφοι και στη διάρκεια της άπεργιας δεν εκδόθηκαν πάνω από 1000 έλαχιμαξίες και περιοδικές έφημερίδες.

Η άπεργία των 600.000 άμερικανών χαλυβουργών συνεχίζεται

Όπως γράφουν οι άμερικανικές έφημερίδες η άπεργία των έργοτων χαλυβουργίας των ΕΠΑ συνεχίζεται ώς και πάνω βδομάδες χωρίς να προβλέπεται άνωταλήτε κρηγοματοποίηση συμφωνίας μεταξύ των έργοδοτών και του Ένωσιου Συνδέσμου των χαλυβουργών. Και οι μόνιμοι που δουλεύουν στις έλαχιμαξίες και όπλα τους δουλεύουν σε κρήφες άλλων μισθών. Ο πρόεδρος του συνδέσμου έζησε την έλαχιμαξία του Προέδρου Αλτζεζαμπε για να μπει τέρμα στη διένεξη. Κατηγόρησε τους έργοδοτες ότι κήφουν άλλων μισθών ενάντια σε άλλα συντάματα. Επίσης ο πρόεδρος του συνδέσμου δήλωσε ότι το συνδέσμο άπείρω την αίτηση των άμερικανικών στρατιωτικών άρχων να τους παραδοθεί ποσότητα άποικιακού άπαιρητή για την κατασκευή πυραύλων που βρίσκονται μετακατασκευασμένοι και έχουν παραλάβει από την άπεργία.

Κρίση σιδή άποικιοκρατικής διαμαρτυρίας κέρβουσιν

Οι άποικιοκρατικές έφημερίδες άναυκύνουν άνησυχαστικά άρθρα για την κατάσταση της βιομηχανίας κέρβουσιν της άποικιακής Γερμανίας. Η κατάσταση των άποικιοκρατικών που Ρουθ είναι πολύ άσχημη. Ο άποικιοκρατικός της άποικιακής κέρβουσιν άνωταλέται από την ραζική άποικιακή των έργοτων. Μόνον τον άποικιακό κλάδο κατάκτησαν στο έδαφος 31.000 άποικιοκρατικοί. Προηγουμένα έλαβινώθη της κατάστασης.

Η σοσιαλιστική έφημερίδα «Φόρμους» κατακρίνει την πολιτική της κυβέρνησης

Άνεπίσχεση σε πρόβλημα αυτό. Η κρίση της βιομηχανίας κέρβουσιν γράφει η έφημερίδα, συνεχίζεται ώς και δύο χρόνια. Όλα τα μέσα που άρτήσαν έξυπηρετούν τα μεγάλα μονοπόλια. Άλλες 100.000 άποικιοκρατικοί άποικιοκρατικοί με άπόληση.

Η μεγάλη γιορτή του Ρουμάνικου έλαου

Στις 23 του Αύγουστου ο ρουμάνικος λαός γιόρτασε τα 15 χρόνια της άποικιοκρατικής του από το ρουμάνικο Ιούλο.

Η γιορτή αυτή γιορτάζεται σάν η με μεγάλη έθνική γιορτή του ρουμάνικου έλαου. Πάνω από 15 χρόνια ο ρουμάνικος στρατός άποικιοκρατικός στις 23 Αύγουστου την κλίμα του ρουμάνικου άποικιοκρατικού κλάου σε έλαου δικαία από νικηφόρο Σοβιετικό Στρατό, ενάντια στις χιλιμαξίες έλαου. Έτσι συνέβαλλε στην άποικιοκρατική της κληρονομιάς της Ούγγριας και της Τσεχοσλοβακίας στην τελική συντριβή του χιλιμαξικού ρουμάνικου.

Στα 15 χρόνια που κέρβουσιν από τότε ο ρουμάνικος λαός κάτω από την καθοδήγηση του άποικιακού και του λαϊκού-κομμουνιστικού κινήματος, που άναυκύνθηκε στις 30 του Δεκέμβρη 1947, πήρανε λαμπρές έπιτυχίες σ' όλους τους τομείς της ζωής του.

Ο ρουμάνικος της έθνικής αέρας γιορτής ήταν μια μεγαλοσηματική έπιπέωση απέναντι των έλαου, της ένότητας της έργασιας τάξης με την άποικιακή και τη διακήρυξη της Α. Δ. της Ρουμανίας, και της άποικιακής και έμπιστοσύνης που τρέφει ο λαός προς το Έργατικό Κόμμα Ρουμανίας και το σοσιαλιστικό κινήμα.

Η γιορτή αυτή στάθηκε μια μεγαλειώδης έκθεση των έπιτυχιών και προσωπικών της σοσιαλιστικής οικοδόμησης και της κληρονομιάς του ρουμάνικου λαού στην έλαου και τη διεθνή συνεννόηση και συνεργασία.

Η 16η έπέτειος της άναυκύνθηκε της άποικιοκρατίας της Ένδοκριας

Στις 17 Αύγουστου ο Ένδοκριας λαός γιορτάζει την 16η έπέτειο της άναυκύνθηκε της άποικιοκρατίας της Ένδοκριακής Δημοκρατίας.

Ο λαός της Ένδοκριας με την έλαουα της ένωσης του αέρας γιορτής διατρέψουσ τη θέληση και την άπόληση του να άναυκύνεται το σύνταγμα του 1945 και το πρόγραμμα της κυβέρνησης του.

Ο πρόεδρος Σουκάρνο με προκήρυξη του άποικιοκρατικής τη σημασία του συντάγματος του 1945 και καλεί το λαό να κληθεί, μαζί με την κυβέρνηση, ενάντια σε κάθε άποικιοκρατική δυνάμει και να καταβάλει όλες τις προσπάθειες για την παραίτηση άναυκύνηση της άναυκύνησης για να γίνει η Ένδοκρια μια έλαου πέρα άναυκύνεται δημοκρατία και να οικοδομηθεί μια κοινωνία δικαία και εφημερόα.

Για τη μετατροπή των Βαλκανίων σε ζώνη ειρήνης

Σε συνέντευξη του στις βουλγαρικές έφημερίδες «Ραμπότνικο Ντιλο» και «Ζαμνιέλοβο Ζβόνο» ο πρωθυπουργός της ΑΔ της Άλβανίας Μιχάιελ Σέχου μίλησε για τις προσπάθειες που καταβάλλει η ΑΔ της Άλβανίας για τη μετατροπή των Βαλκανίων σε ζώνη ειρήνης.

Το κύριο κίνημα όλων των Βαλκανικών κρατών, έλαε είναι η προσπάθεια για την άποικιοκρατική του κινήσου ενός άποικιοκρατικού πολιτισμού από αυτή την κρηγομή.

Η κρηγομή της ΑΔ της Ρουμανίας για τη σύγκληση διάσκεψης των άποικιακών κυβερνήσεων των Βαλκανικών κρατών, άναυκύνει ο Μ. Σέχου, είναι μια πολύ άποικιακή προσπάθεια, που η κυβέρνηση της ΑΔ της Άλβανίας την άποικιοκρατική μ' όλες τις δυνάμεις της.

Ο Μιχάιελ Σέχου σε συνέχεια άναυκύνθηκε σε όλες τις σχέσεις με την Άλβανία και άναυκύνει ότι η ΑΔ της Άλβανίας πάντα έξέρχουσ την έλαου για την άποικιοκρατική διακλιμακωσών σχέσεων μεταξύ των δύο κρατών. Άναυκύνει έλαου η έλληνακή κυβέρνηση δεν έλαου καλή θέληση για την άποικιοκρατική διακλιμακωσών σχέσεων και δεν άναυκύνεται όποια σε πρώταίς της Άλβανίας κυβέρνησης.

POOR ORIGINAL

Δημοκρατίας που φαίνεται από τα πέρατα της γης. Τα «έκτακτα μέτρα», αυτή η γάργαρα που σκοτώνει την Δημοκρατία εις την Ελλάδα, φωτίζονται με καινούργιο φως. Η δίωξη του Γλέζου αποτελεί, άρνητικά, ένα γιγαντιαίο βήμα προς την κατάργησή του... Ο αγών διά την αποκατάσταση της αδικίας που έγινε το ελις μερικά πρόσωπα, ο αγών διά την απελευθέρωση των ΑΘΩΟΥ Γλέζου ταυτίζεται με τον αγώνα διά την αποκατάσταση της συνταγματικής νομιμότητας εις την «Ελλάδα».

Η τρομοκρατική επίθεση εντεύεται

Η κυβέρνηση Καραμανλή, παρά την παγκόσμια και εσωτερική κατακραυγή ενάντια στο άνελεύθερο και αντιδημοκρατικό καθεστώς που εξακολουθεί να υφίσταται στη χώρα, εντεύκει τις διώξεις ενάντια στο δημοκρατικό κίνημα. Το σύνθημα για την ένταξη του τόπου με την απόλυτη μεταχείριση του Γλέζου, του Γρωκαλιανού, του Βουσιού και των άλλων παρωτών που καταδικάστηκαν από το στρατοδικείο της σκοπιμότητας. Στις φυλακές όπου κρατούνται οι περιορισμοί και οι στερήσεις στις οποίες υποβάλλονται οι πατριώτες αυτοί είναι απόλυτες. Πριν μερικά μέρες ο Γρωκαλιανός κι ο Καραγιάννης μεταφέρθηκαν από τις φυλακές Αβέρωφ σε φυλακές της Κρήτης και ο Βουσιός και Συγγελάκης στις φυλακές της Κέρκυρας, καθ' όλο που η υπόθεσή τους εκκρεμεί στον «Λαίο Πάγο».

Παράλληλα οι ελιθήσεις που φτάνουν από όλες τις φυλακές και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μιλάνε για καινούργιους περιορισμούς και άδανοσεις εις βάρος των κρατουμένων, για άδεια ποιότητα του συσσιτίου, για την πέφηση των χρηματικών έμβρασιμάτων που στέλνονται στους κρατουμένους, για την ελευθερία ασφαραμικευτικής περιθαλψης και για μια σειρά άλλα ανθρώπινα μέτρα.

Η ένταξη του διωγμού εκδηλώνεται με ιδιαίτερη λύσσα ενάντια στους αδειούχους έξοριστους που υποβάλλονται στο χιτλερικό καθεστώς της «πειθαρχημένης Διατάξεως» και των μετακοπισεων. Κατά δεκάδες συλλαβίζονται οι «μετακοπιζόμενοι» ιδιαίτερα στην «Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη, την Πάτρα κι άλλες περιφέρειες για «παράβαση» των σχετικών παρωσιώντων κληρωτά 24ορα στα τμήματα και παρακείμενα στον εισαγγελέα που τους άπολκει από ότι απαγγέλλει εναντίον τους τη σχετική κατηγορία: Σοβανιόντισμη και εξα-

ναλαμβάνεται ή ίδια μέθοδος εξάντλησης και ταλαιπόρησής τους, όπου να γίνει η δίκη, που πρ' αλήθ' δεν δέται τέφρα, γιατί ο διωγμός συνεχίζεται και μετά τη δίκη. Οι αδειούχοι έξοριστοι υποστήριξαν θαρραλέα μπροστά στα δικαστήρια την άποψη της αντισυνταγματικότητας των μέτρων που παίρνονται εναντίον τους, και άρνηθηκαν να υποκόψουν στην παράνομη και αντι-συνταγματική διάταξη που καταπατεί το δικαίωμα της προσωπικής ελευθερίας των πολιτικών άνωσιων της κυβέρνησης. «Δέν θα έπιτρέψω ποτέ να μεταβληθώ το σπίτι μου σε στρατόπεδο», είπε στην άπολογία του ο συνδικαλιστής αδειούχος έξοριστος Ζουμής. «Εγώ δέν θα δεχθώ ποτέ να μεταβληθώ ή 'Αθήνα, ή πόλη της δικαιοσύνης, σε στρατόπεδο συγκέντρωσης» είπε ο αδειούχος έξοριστος Μαρτύρος. Άνάλογα άπάντησαν στις διώξεις και μια σειρά άλλοι αδειούχοι έξοριστοι. Θαρραλέα υπεράσπισε τη θέση των δικαιομένων ο διαλεχτός συγγραφέας Θέμος Κορνάρος: μι άδρατα του στην ΑΥΓΗ.

Τό φραστικό αυτό μέτρο το καταγγείλαν με τις καταθέσεις τους στα άρμόδια δικαστήρια οι κ. Τσιφμάκος, Μέρκουρης, Πινουράγιου, Μαρδήςμας κι άλλοι πολιτικοί και νομικοί παράγοντες. Με δήλώσεις τους τάχτηκαν ενάντια στις διώξεις αυτές παράγοντες όλων των κομμάτων (Στρατιόπουλος, Εκπρόσωπος του Κόμματος των Προοδευτικών, ο κ. Τσιγάντης του ΚΦ, πολλοί βουλευτές του ΚΦ) ακόμα και βουλευτές της ΕΡΕ, όπως ο κ. κ. Δροϊλιάς, Γαλιανός, Καραφής, καθώς και πνευματικοί και κοινωνικοί παράγοντες και οργανώσεις.

Παράλληλα με τη δίωξη των αδειούχων έξοριστων συνεχίζεται και εντεύεται ο διωγμός των άπαδων και στελεχών της ΕΑΑ. Συνεχίζονται οι συλλήψεις στελεχών και άπαδων της ΕΑΑ, οι κατακοπισεις στα άστυνομικά τμήματα οι εκβιασμοί και οι άπειλές: για την άπόσπαση «ήδησων υφαντάς», δηλώσεων άποκήρυξης: των κινητοποιήσεων για τη σωτηρία του Γλέζου. Η παρακολούθηση των γραφείων της ΕΑΑ γίνεται στενωότερη, απαγορεύεται σ' βουλευτές της ΕΑΑ να περιουήνουν λείτερο σ' εκλογικές τους περιφέρειες. Μάλιστα ο διοικητής χωροφυλακής «Έβρου» κωποήσε θάνατα στις: 24 8.59 τό βουινική της ΕΑΑ Κεραμεικόγιου ποφ διαμαρτηρήσε για τις άστυνομικές άδανοσεις. Τό σύνθημα για την ένταξη της τρομοκρατίας τό δίνει προσωπικά ο άφτυρογός «Ασφάλειος Καρατζής, που έρτασε να σφραγί με σπακί τράπο σε βουλευτές της ΕΑΑ ποφ ήσαν να διαμαρτηρηθούν για τις άστυ-

νομικές άδανοσεις και άρνήθηκε να πάρει τό σχετικό σημειωμα με τά ανάλογα στοιχεία.

Άνωσιόμενι επίσης ή δίωξη των συνδικαλιστών, που καλαίβουν για τά ζητήματα των εργαζομένων. Μελευσία πάστησαν οι συνδικαλιστές Μουρτζίκος και Γουμάλας και έκτοστιστησαν. Άλλοι άπολύνονται από τη δουλία τους με υπόδειξη της «Ασφάλειας. Πόλιν λίγες μέρες άπολύντηαν 7 συνδικαλιστές του σωματείου μεταλλορύχων Λαυρίου (οι μεταλλορύχοι άπάντησαν με την κήρυξη άπεργίας διαμαρτυρίας). Η ΚΕ του ΔΣΚ, καταγγέλλοντας τους διωγμούς αυτούς, κάλεσε τις εργατικές οργανώσεις να προσκόψουν τις συνδικαλιστικές τους ελευθερίες με την άκοροματική κτηριοποίηση των μελών τους. Έντελλας αντίθετη προς τά συμφέροντα των εργαζομένων είναι ή άλοχη σίσση του γενικού γραμμάτιου της ΓΣΕΕ Θώτη Μουράφ, ποφ σε διάβηρια έπιτρέφει συνδικαλιστών άπάντησε ότι έγιναι τά μέτρα της κυβέρνησης (έπεισοις, άπολύνσεις κλπ.) σε βάρος των εργατικών στελεχών, ενώ παρόλ' αυτά έβημνει τό Δημητράτο και την 4η Αύγουστου. Ο Μουράφς εθθύρωματίζεται ένω με την άντεργατική κυβέρνηση του Καραμανλή, άκαρομένος αυτά που ο ίδιος είχε διακηρύξει στη διάρκεια του 13ου Συνεδρίου της ΓΣΕΕ.

Ο διωγμός της κυβέρνησης συνεχίζεται και προς την κατεύθυνση της τοπικής αυτοδιοίκησης. Τελευταία με άπόφαση του άουρογού των έσωτερικών καθιέρώθηκε από δημοτικές σύμβολος της 'Αθήνας ο καθηγητής του Πολυτεχνείου κ. Ρουσόπουλος, γιατί άντιτάχτηκε στο κυβερνητικό έργο. Από τον δήμαρχο της 'Αθήνας Τεουαλά άραεήθηκε η προεδρεία της Κεντρικής 'Επιτροπής Δήμων και Κοινοτήτων, που ήσαν κατοχυρωμένη με νόμο. Στο δήμο Βύρωνα δέν έπικυφώθηκε ή έκλογή του δημοκρατικού άνωκυβερνητικού δήμαρχου, με τό γελίο έπιχειρήμα ότι έλιχεται σύμβολος δέν ύπόγραφαν τό πρακτικό της ψηφοφορίας.

Ο διωγμός εντεύεται σε καθένα που δέν υπόδοσθησε στην κυβέρνηση, δέν παρωσιεται μόνο στην Άριστέρα. Χτυπάει ακόμα και χριστιανούς φίλους της. Χαρακτηριστική είναι ή άρνηση της κυβέρνησης να δώσει άδεια έκδοσης έφημερίδας στο δεξιό δημοσιογράφο Λυδία, γιατί ή έφημερίδα αυτή θά ύποστήριζε τις άπόψεις του στρατηγού Γρίβα. Την τέτα άνωσιονταγματική ένέργεια της κυβέρνησης (καταπάτηση της ελευθεροτίας) την καταγγέλλουν ακόμα και φίλες της έφημερίδας (ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ κλπ.).

Η άγανάκτηση της κοινής γνώμης για την πολιτική αυτή των διωγμών έγινε άνωμα μεγαλύτερη με την άποκάλυψη της φυγάδευσης του χιτλερικού εργαλειακού πολέμου Γκούστερ Κόλβεγ, ποφ ή κυβέρνηση άνελαβε (δύομηνη μήνες μετά την πραγματοποίηση της) να τη «δικαιολογήσει» με τό «έπιχειρήμα» ότι τυχόν δίωξη του θά «τημίανε» τις σχέσεις της με την κυβέρνηση της Βόνης και ότι 15 χρόνια μετά τον πόλεμο δέν μπορεί να ύπάρχει — λέει — θέμα δίωξης των χιτλερικών εργαλειακών. Η ένέργεια αυτή της κυβέρνησης χαρακτηρίστηκε σαν ένα από τά μεγαλύτερα σκάνδαλα των τελευταίων χρόνων. Χαρακτηριστικό της ύποταγής της κυβέρνησης Καραμανλή και στους νεοχιτλερικούς της Βόνης είναι ότι ή κυβέρνηση του Άντενωσκου ένω δέχεται να πληρώσει άποζημιώσεις στα όματα του Ναζισμού από 11 χώρες, έξωκει την Ελλάδα και τη Γαλλία. Ένω, οι χιτλερικοί εργαλειατες άμνηστέρωνται. Τε θύατά τους στεροδύνη της άποζημιώσεως που δικαιούνται, και οι παρωσιότες που πολέμησαν τό χιτλερικό σαρλίζον 15 χρόνια στη φυλακή!

Γιά να σρωδωλίσει τά καλά μισή και πάθη και έντεύεται τό διωγμό όλων των δημοκρατικών δυνάμεων ή κυβέρνηση χρησιμοποιήσε και τη δεκάτη έπέτειο της λήξης του έμφυλου πολέμου. Έξαπόλινσε κοινούργιο κήμα άνωκομμουνιστικής καρπάλας, χρησιμοποιώντας όλα τά μέσα που έχει στη διάθεσή της. Από τις έπίσημες δηλώσεις των Καραμανλή-Καρατζή, τις φέσεις και τις στρατιωτικές άσκήσεις «Λεωνίδος» στα σύνορα της 'Αλβανίας μέχρι όλους τους πληρωμένους κοινυλοφόνους των ραδιοφωνικών της σταθμών και των έφημερίδων. Ο λαός, οι δημοκρατικές δυνάμεις, οι τίμιοι δianoύμενοι και πνευματικοί άνθρώποι άποκορύνουν τη νέα αυτή προσπάθεια της κυβέρνησης να καλλιεργήσει τη δίχονια και τό δίχασμό. Τε λαϊκές διαθέσεις για συμπύλιωση, έσωτερική έμπαλότητα και έλθρη έκφραση τό μήνυμα, ποφ ή ΚΕ του ΚΚΕ άπηθύβουε πως όλα τά κόμματα, σ' όλους τους πολιτικούς άρχηγούς, τους πολιτικούς και κοινωνικούς παράγοντες του τόπου μας, σ' όλους τους πατριώτες με την ένδοξία της δεκάτης έπέτειου της λήξης του έμφυλου πολέμου.

POOR ORIGINAL

Οι αλλαγές επισκέψεων Χρουστσόφ-Αϊζενχάουερ χαρακτηρίστηκαν με ικανοποίηση από την ελληνική κοινή γνώμη

Η κυβέρνηση Καραμανλή εξακολουεί την πολιτική του «ψυχρού πολέμου»

Η είδηση για την ανταλλαγή επισκέψεων Χρουστσόφ-Αϊζενχάουερ χαρακτηρίστηκε και στην Ελλάδα, σαν ένα σημαντικότατο γεγονός της διεθνούς πολιτικής ζωής. Όλος σχεδόν ο αθηναϊκός τύπος χαίρεται την χειρονομία αυτή σαν σημαντικό βήμα στην προσπάθεια που καταβάλλεται για την εξομάλυνση των διεθνών διαφορών και την κατοχύρωση της ειρήνης. Η ΑΥ-ΛΗ τόνισε ότι με την απόφαση αυτή «η θεωρία της ειρηνικής συνύπαρξης που αποτελεί το θεμελιώδες ιδίωμα της σοσιαλιστικής εξωτερικής πολιτικής, βρίσκει την πλήρη δικαιοσύνη της από τη ζωή» και ότι η μεγάλη αξία αυτού του γεγονότος «εγκιαιρείται στο ότι εγκαινιάζεται μια νέα μέθοδος εξέλιξης και συστηρίσεως των διεθνών προβλημάτων, με τις άμεσες επαφές των ηγετών των δύο μεγάλων χωρών».

Τό ΒΗΜΑ γράφει ότι οι επισκέψεις αυτές «είναι άναμφιβόλως ένα πολύ σπουδαίο διεθνές γεγονός», που «δεικνύει την διάθεση συνδιαλλαγής και συνεννοήσεως η οποία υφίσταται και από τα δύο μέρη και από τις Η.Π.Α. και από την Σοβιετική κυβέρνηση και από την Δύση και την Ανατολή». Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ γράφει ότι το γεγονός αυτό «δημιουργήσαν αίσθημα ασιδοειδούς διά την εξέλιξη της διεθνούς καταστάσεως». Οι συνομιλίες μεταξύ των δύο ηγετών «ίσως δημιουργήσουν κλίμα περισσότερης άμεσότητας εμπιστοσύνης και ξεκαθάρισης των ενοχλημάτων». Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ γράφει ότι «ο κόσμος όλος θα πληροφορηθεί με ανακούφιση την ανταλλαγή επισκέψεων ανάμεσα στους δύο μεγάλους και ότι η απόφαση τους «δεν είναι δυνατόν παρά να χαρακτηριστεί εκ μέρους όλων, ανεξαιρέτως ιδιόμορφα προτιμήσεων, με την έλπιδα ότι οι συνομιλίες των δύο εθνολογικών ελίθην σταθερά και δικαία δι' όλους, μεγάλους και μικρούς».

Την τεράστια σημασία της νέας αυτής στροφής στη διεθνή πολιτική την τόνισαν ιδιαίτερα οι ηγέτες των κομμάτων της αντιπολίτευσης, υπογραμμίζοντας ταυτόχρονα και την ανάγκη αναπροσαρμογής της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής. Ο πρό-

εδρος της ΕΔΑ κ. Πασαλίδης σε άρθρο του στην ΑΥΓΗ (14.8.59) τόνισε ότι η ανταλλαγή επισκέψεων των Χρουστσόφ-Αϊζενχάουερ σηματοδότησε «βαθιά σύστημα άνακουφισης και έλπίδων σ' όλον τον κόσμο. Ταυτόχρονα η νέα άτυπωση — υπογραμμίζει ο κ. Πασαλίδης — που αναδαία διαμορφώνεται στις διεθνείς σχέσεις, κατόπιν εξαιρετικά έπειγουσα την υπερωμή ήδη ανάγκη για την οικική αλλαγή της πορείας και της δικής μας χώρας». Ο κ. Πασαλίδης τόνιζοντας ότι η πολιτική Ντάλλες χρειάζεται αποδέχεται ότι «το δόξοδο της επίσημης άμερικανικής πολιτικής, έχει την άνατάκλαση και την επιβεβαίωση του και στη χώρα μας. Με τη διαφορά — παρατηρεί ο κ. Πασαλίδης — ότι η κυβέρνηση Καραμανλή δεν έχει καν τα περιθώρια και ύπουτων ακόμα ελληνικών και γι' αυτό μένει παγιδευμένη στην πολιτική Ντάλλες και μετά την — εκ των πραγμάτων — κατάδική της και από την επίσημη — τουλάχιστον — άμερικανική ηγεσία...». Ο κ. Πασαλίδης εξαιρώντας το γεγονός, ότι και άλλα κόμματα πέρα από την ΕΔΑ προχωρούν στην υιοθέτηση ενός συγκεκριμένου προγράμματος αλλαγής, τόνισε: «Οι κοινές αυτές «θέσεις» των δημοκρατικών κομμάτων δείχνουν ότι η μεγάλη πλειοψηφία του ελληνικού λαού που εκπράγεται από την αντιπολίτευση, μπορεί ήδη πού άνετα να σφραγιστεί την ένδοξη της για να συγχρονιστεί και την Ελλάδα με το παγκόσμιο κλίμα».

Ο αρχηγός του ΚΦ κ. Βενιζέλος σε συνέντευξη του στην ΕΣΤΙΑ χαρακτηρίζει την ανταλλαγή επισκέψεων Χρουστσόφ-Αϊζενχάουερ σαν «το σημαντικότερο γεγονός του τελευταίου καιρού» και επικρίνοντας την κυβέρνηση, γιατί δεν άκολουθεί τον δρόμο του «διαλόγου», άλλα έμπεμει στο να «ναμένει πάντοτε όδηγος διά να συμμορφωθεί», ρωτάει: «Διατί, λοιπόν, αυτό, που κόνουν οι μεγάλοι, δεν δυνάμεθα να το πράττουμεν και ήμεις; Ίσχιουν διαφορητικά κριτήρια διά την ίδιαν πράξη η δεχόμεθα, κατά χειραφετημένα και κράτη ούσιαστικώς κηρυσσόμενα; Διατί οι μεγάλοι συζητούν εις την Τεντόνη και δεν δυνάμεθα και ήμεις να συζητήσμεν εις Αθήνας θέματα, που ενδιαφέρουν τα Βαλκάνια; Σε άρθρο του έξ άλλου στη ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ο κ. Βενιζέλος υπογραμμίζει ότι «η Ελλάδα όφείλει να αντίληψη άλλαγματα και να προσαρμοσθή την πολιτική της εις την νέαν πραγματικότητα». Τόνισε ότι πρέπει να βλέπουμε ποίον είναι το καθαράς ελληνικών συμφέρον και την

προστασία αυτού και μόνον να επιδιώκωμε άκριτη και άν αφένεται να υποσησισθωμεν τους συμμάχους μας. Μήπως, αύτοι, καθήμενως δεν κρτίουν τό ίδιον; Τά πράμα εκομένως, η Ελλάδα, να ανακτήση πλήρη έλευθερίαν κινήσεων εις τον στήνον της εξωτερικής πολιτικής τέρνουσα μάγν όδών άπολυεστικώς ελληνική».

Έξ άλλου η «Κίνηση διά την Βαλκανικήν Συνεργασίαν», στην όποια όπως είναι γνωστό μέτρουσν έξέχοντες παράγοντες της πολιτικής, κοινωνικής και πνευματικής ζωής του τόπου, σε σχετική άνακοίνωσή της τόνισε ότι «η σημαντική αυτή αλλαγή εις τό διεθνές κλίμα, φυσικόν θα ήτο να επηρεάσει και την Ελλάδα προς μίαν προσηκτική άναεξέταση της εξωτερικής της πολιτικής κατά τό παράδειγμα των Η.Π.Α. Η νέα άναεξέταση της διεθνούς καταστάσεως... θέλει διεκδικήσει την ελληνικήν κυβέρνησιν, όπως εγκαταλείψη την αρχικήν της στάσιν εις ό,τι άφορά τάς καταβυλομένως προσπαθείας, προς συνεννόησιν των Βαλκανικών λαών».

Πώς άναεξέταση όμως η κυβέρνηση στην αλλαγή, που σημαίνεται σε διεθνή κλίμα; Η Ελλάδα άρνείται! Ο άπονογός των έξωτερικών Άβέρωφ σε σχετικές δηλώσεις του, ένω τόνισε στην αρχή ότι: «Παρακολουθώμεν με ένδιαφέρον και έλλειδα τάς νέας θεματικές όντως έξελίξεις της διεθνούς πολιτικής» και ότι η Ελλάδα «διαρκώς επιθυμεί και πολύ χρειάζεται την διεθνή συνεννόησιν και έξασφάλισιν της ειρήνης», άμέσως μετά πρόσθεσε ότι «δεν πρόνεται να άναπροσαρμοσθή η ελληνική έξωτερική πολιτική και έθεσε νέες προϋποθέσεις, όπως ο διεθνής άφοπλισμός κλπ. για να άκολουθήσει και η Ελλάδα τον δρόμο της ήρεσης. Η ΑΥΓΗ πολύ σωστά τόνισε ότι οι δηλώσεις αυτές έγιναν για παραλάμψη της κοινής γνώμης και για τη δημιουργία έντυπώσεων. Χαρακτηριστικόν της έπιμονής της κυβέρνησης στην ψευδοφιλοσοφική πολιτική είναι τό σόγλιό της χροσολογική πολιτική ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, που έγραψε ότι ο Άβέρωφ «δεν θα έφερε να καίη σχετικάς δηλώσεις», γιατί «η Ελλάδα δεν έχει να άναπροσαρμοσθή κωμικόν έξωτερικήν πολιτική» και «να λείψουν οι περιττά συζητήσεις επί άναπάρκτου θέματος».

Πρακτική έφαρμογή αυτής της πολιτικής είναι η άπόκριση άπ' την κυβέρνηση Καραμανλή της βουλγαρικής πρότασης για τη σύναψη συμφωνίας μη έπίθεσης άνάμεσα στην Ελλάδα και τη Βουλγαρία. Παράλληλα συνεχίζεται και έντεινεται η οικονομική προπαγάνδα σε βάρος των γειτονικών ΛΔ και της ΣΕ. Άλλη μη άπό-

δείξη της ψυχροπολεμικής πολιτικής άποτελουσν τά μεγάλα πολεμικά γυμνάσια («Λεωνόδας») που διεξείχονταν τις τελευταίες μερες στα πρόσ την Άλβανία συνορά με την κηνηποίηση 11000 εσόδων, και όως και η άπόφαση της κυβέρνησης για την βιαστική έφαρμογή της έλληνομορκανικής συμφωνίας της θης του μήνη για την έγκατάσταση άτομικών βάσεων.

Στην ψυχροπολεμική πολιτική της κυβέρνησης Καραμανλή οι κυβερνήσεις των γειτονικών ΛΔ άπαντούν με καινούργιες προσπαθείς για συνεννόησιν, για ειρηνική συνεργασία. Μιλώντας στη μεγάλη Έθνοκακρία της 15ης Σεπτεμβρίου με την ελευθερία της Ρουμανίας από την χιλιετηρικόν ζυγό, ο πρώτος γραμματέας του ΕΚΡ σ. Γκεόργκε Γκεοργκιου-Νιτέζ τόνισε ότι «η ρουμανική κυβέρνηση, όντας πεπεισμένη για τη σωστότητα των προτάσεων που έχει κάνει, θα συνεχίσει να άγωνίζεται άκούραστα για την έφαρμογή τους στη ζωή, προς τό συμφέρον όλων των Βαλκανικών λαών, της ειρήνης και της γενικής ασφάλειας».

Έξ άλλου ο πρωθυπουργός της ΛΔ Άλβανίας σ. Μεχμέτ Σέχου σε συνέντευξη του σε βουλγαρική έφημερίδα τόνισε: «Η άλβανική κυβέρνηση κατέβαλε όλες τις προσπάθειες για τό διακανονισμό των σχέσεων με την Ελλάδα και δεν εσδόνεται για τό ότι δεν έπετεύχθηκαν ως τώρα τό ποσούμενα άποτελέσματα στην κατεύθυνση αυτή. Η κυβέρνηση μας — κατέληξε ο Σέχου — θα διατηρήσει και στο μέλλον την ίδια ένδοξη στάση, άλλα για να πραγματοποιηθούν θετικά άποτελέσματα χρειάζεται να δείξει και η ελληνική κυβέρνηση ότι έχει την άναρτηρη καλή θέληση».

Τό κυριακό σε διέλεθο Οί Άγγλοι και οι τοίκοι άξιόωνων καινούργιες ύποσχέρσεις

Τό πρώτο όμνη, μετά τό έπαύσιντο κλείσιμο του κυριακού, δικαιοσύνη λυδίται όδους άνατάχθηκαν στην άντεθνική αυτή «όση». Οι Ένοχοι των συμφωνιών της Ζυρίχης και του Λονδίνου δεν μπόρεσαν άκίμα να κατελήθουν σε κάποιο τρόπο άραρισής τους. Οι Έγγλοι προσπαθούν με κάθε τρόπο να παρατηνούν την κυριακία τους, ένω παράλληλα διεκδικούν να περιλάβουν όλε και μεγαλύτερες — άλλα και τις εύφορές — έκτάσεις στην περιοχή των βάσεων. Διεκδικούν επίσης και τό προνόμιο της έτεροδικασίας σ' όλο τό νησί. Οι τοίκοι αντιδραστικοί γίνονται — με ύποκριντη Άγκυρας και των Άγγλων — άπατητικοί.

POOR ORIGINAL

τεροι. Σχεδιάζουν τον έπαινο της Κόπρου με χιλιάδες τούρκους από την Τουρκία και ταυτόχρονα άπειτον επιταχιστικά συγκυριαρχία και βίτο στη διακυβέρνηση του νησιού, δηλ. να έχει ο τούρκος αντιπρόεδρος ίσα δικαιώματα με τον Έλληνα πρόεδρο. Η αγγλική διοίκηση σε τελικώς αποκάλυψε ότι «πολλά βασικά προβλήματα παραμένουν άλυτα» και ότι οι δύο έπιτορίες που αναλαμβάνει με την κατάληψη του συντάγματος οι άλλα θέματα «δύ διανώσεων άρκετών όρδων προτού επιτευχθεί η μεταβίβαση τών εμπιστοσύνη και συνεργασία». Δηλαδή τό λήτημα επανέρχεται στην άρετηρία του. Και γίνεται μάλιστα λόγος για νέα τριμερή συνομιλιές για να βρεθεί «λύση» στις συνομιλιές.

Η κυβέρνηση Καραμανλή προσέθεσε μάλιστα να άποδείξει ότι άκολουθεί άμεση πολιτική στό χειρισμό τού θέματος, ενώ στην πραγματικότητα, όπως καταγγέλει ο μέχρι χθές έπλεχτός της, ο Γρίβας, «κάνει τεμενάδες στους τούρκους», που έπιδή πρόγοντος τους άνοητοι ή άρρογοί, ηγείντο δια και παρασύρονται. Η κατάσταση αυτή, μαζί με τις άγριες καταγγελίες τού Γρίβα — που πάει ίσως τών όστέρων — άποκάλει τις δικές του ελπίδες — έχουν προκαλέσει μεγάλη άνησυχία και στά άρετηρία της Βουλής των τόο «άγωνίστρων» για να κλείσει αυτό τό «έδαφος». Τώρα, η ένταση τών έλληνοτουρκικών διαφωνιών και άντιθέσεων, κάνει τού άμερικάνου να άμφανίζονται και πάλι στη σκηνή. Τις τελευταίες μέρες, ο άμερικάνος πρόξενος στη Λευκωσία έξέφρασε στους άρμόδιους παράγοντες την άνησυχία της κυβέρνησης του και τούς πίεσε να συμφωνήσουν «πύση θυσία». Υστερα άπ αυτό άναμείνετα νέα διαζύγηση τού Μακαρίου πρό τών έγγλοτουρκικών πιέσεων.

Χαρακτηριστική ένδειξη για τόν καθήφορο τών άποψηφόρων είναι η ίδρυση «μυστικής» όργάνωσης, τού «Κυριακού Ένωτικού Μετώπου», που με προηφύσεις της χαρακτηρίζεται τούς «Αρίστους-Καρομαναλή-ενοχλητές» τού κυριακού και καλεί τόν Μακάριο με επιταχιστό τρόπο να σταματήσει τις άποψηφορίες. Το ΚΕΜ θέλει άνόν σκοπό τού τήν «ένωση» με τήν «Έλλάδα. Για ένωτικό άγώνα με έπιπεραλής τού Γρίβα (σάν «κυβερνήτη» της Έλλάδος «πύ άπό συνάσει») μιλεί τελευταία και ο έπίσκοπος Κορνηνίας Εφραίμ, ο Μακάριος χαρακτηρίσει «πρόδοτες και ένοχλητριες» τις άπόψηφορες που άποκαλούν τήν όργάνωση ΚΕΜ, ενώ ο Γρίβας δέν τούς άποκηρύσσει. Το ΚΕΜ καταγγέλλει

με από τό ΕΔΑΜ κατός και από τόν καρομαναλικό τύπο.

Τέλος ένα άλλο χαρακτηριστικό της έπιδείνωσης της κατάστασης στην Κίπρο είναι τό ότι έξασκολούθει ή διατήρηση τού ΑΚΕΑ έκτός νόμου (καθ' όλο τού παλαιού είναι ή άναίτηρη της νομιμοποίησής του) και ή άπαγόρευση άπό τόν Φύός τού Συνεδρίου του τού έπικρίνωτο να συνάξει στά τέλη Αύγούστου.

Η χρεωκοπία της κυβέρνησης Καραμανλή και ή «μυστακική» κίνηση γύρω από τό Γρίβα

Η χρεωκοπία της αντίλεικής και άντιθικής πολιτικής της κυβέρνησης Καραμανλή, τό πλήρημα της οικονομικής κρίσης, ή καταστροφική όλον τών κενωνιστικών στρατημάτων, ή γενική άνησυχία από τήν προετοιμαζόμενη μεταρρύθμιση της χώρας σε βάση ασφαλισμού άλλερων, κάνουν τήν κυβέρνηση να καταφεύγει σε σπασμωδικά μέτρα και προεκτάσεις. Μία στα μεγάλα «άπο» τού χρησιμοποίητος ήταν ο θερμοπύλης παραβίασης τού Καραμανλή στη Βόρεια Έλλάδα και τή Θεσσαλία. Παράλληλα επέτέθησαν στις έπισημες οι βουλευτές της ΕΡΕ για να έλθουν σε είσπραξη με τό λαό, στην ουσία όμως για να άποκηρύξουν και να καλλιεργήσουν άποψηφορες τή μισολοδοξία.

Η πολιτική μέισση που άφύπνισαν ή κερδοσκοπική παρατήρηση και ή άνεπιθυμητή άποψη άνομητων, κάνουν τήν ένδειξη και τούς έπίσης παρόντες της να άναίτηρη τών νέα διάδοχα σχήματα και να μετατόνουν και να προετοιμάζουν «νέες» αντίλεικές, άντισημωματικές λύσεις. Πάνω σ' αυτή τή βάση έχει έπικριθεί ή άνοχη κιά σύγκριση άνωθεν στην κυβέρνηση και τό στρατηγό Γρίβα, που τόν μήνα πού μετ' έπέρχεται άφύπνισαν οι «μυστακικές» ο Γρίβας μιλεί άνοχη για «προδοσία» τού κερδοσκοπικού, για «ουσιαστικά» τού έκτασης στην Έλλάδα και άπειλά θες είναι σ' όσον μέτρο σ' 24 όρες να πάει τήν έπικρία στα χέρια του, για να «επιβάλει» τήν Έλλάδα, άλλως «τά νύχια τού μισού τού στον άέρα». Ο Γρίβας σπύς λόγους και τις έπισημότητες του έκτός από τή άναμνηστική όρξη και σοβιετιστικά συντάγματα, ενώ παράλληλα δέν παρανοιάζει τίποτε τό νέο, έκτός από τό ότι προσπαθεί με κάθε τρόπο να έμφανίσει τόν έαυτό τού σάν τό «Μεσοάσια» τού θά έπιπεραστοί στην Έλλάδα από τήν «ουσιαστική» και τή «ερασιμαχία». Μί άνάλογα συντάγματα είχε έπιπεραστή και ο Παπάγος για να έπιπεραστοί με τό κατόπιστό που κληρονομήσει από βελτίωσης

πρός τό χειρότερο για τή χώρα και τό λαό ο Καραμανλής και ή όλιγαρχία. Η προσαύτεια της άκρας δεξιάς που γίνεται με τήν προβλεπή τού Γρίβα δέν άποχεται τίποτε καλή για τή χώρα. Είναι χαρακτηριστικό ότι η φιλική προσέγγιση προς τό Γρίβα έπισημικά ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ σε σχετικά κύριο άρθρο της τόνιζε ότι, όταν ο λαός «λαχταρά» ένα νέον Γουβί, δέν άνεπιρεύεται βεβαίως στρατιωτικά πρακτικότητες, ούτε Μεσοάσιας.

Ο πρόεδρος της ΕΑΑ Παπαδόπουλος σε άρθρο τού σπύν ΑΥΓΗ τόνιζε ότι «η έπιλειπή που έπικριέ ο τούπος και ή καταρρύθμιση τού καθεστώτος της άκρας δεξιάς, δέν θα πύση έξ σφραγός, ούτε θα γίνει με νέους μεσοανισμούς, αλλά με τήν λούτιμη συνεργασία όλων άνεξαιρέτως τών πατριωτικών δυνάμεων».

Άπό τή σχετικά έπισημότητα και τό σχόλιο τού άθηναϊκού τύπου καθώς και από έπισημότητες άποψηφορων ήγετών (όπως τού Βενιζέλου στη Ρόδο) φαίνεται ότι μερικοί πρόην ή και νύν φιλελεύθεροι πολιτικοί πιστεύουν ότι ο Γρίβας με τις τάσεις του για προσημική έξουσία ετοιμάζεται να τούς φέρει ή να τούς διακυβύνη καθόλου στην έξουσία. Πρόκειται όμως για πλάνη και για κακή έντιμηση τόσο τών προέδρων τού Γρίβα και τών κόντων που στέκονται πίσω άπ' αυτόν, όσο και της ίδιας της άντικειμενικής πραγματικότητας, που για να έπιτευχθεί ή άλλαγή έπιβάλλει τήν σπύραξη όλων τών πατριωτικών δυνάμεων και κομμάτων της χώρας.

Οι άπόψεις τών έργαζομένων ένάντια στην ένδεική πολιτική της κυβέρνησης πλάταινους

Μία σπόν Αύγουστο μπορεί να μή σημειώθηκαν έντονες άπερημικές κινητοποιήσεις όπόστο βρωκόμαστε σε περίοδο ζυμώσεων για τήν επανάληψη τών άγώνων σε άποψηφορες κλάδους, ενώ σε άλλους κλάδους άφύπνισαν ή άνάγνη της άποψηφορας μή πάση για τήν ύποπόσηση κερτημύμω άποκαυμάτων που κινούνεσεν ή για τή διεκδίκηση τών αλλημμάτων που χρονίζουν άναπονοησία. Άποψηφορες για τήν κούδο σε άποψηφορες άπόψεις φέρνουν οι έργαζόμενοι τών λεωφορέων. Η πολιτική της Καντηριακής Όμοιοποιήσεως οι άλλοι κλάδοι οι άρετηράτες άπόρριψαν να άναίτηρον νέους άγώνες για τήν ίκανοποίηση τών αλλημμάτων τους, που δέν λούθησαν. Οι σπύραφορικοί τών ΣΠΑΠ και τών ΣΕΚ παύσαν ένάντια στην έπιχώρηση τών σπύραφορικών έπιμαλλέσεων σε ίθαμιστές έπιπερασεις. Οι άργυροκλάστες τού Πι-

ριά πήραν άπόφαση να άπερηγούν άν δέν άναίτηρη ή άπόφαση διαίτησίας που μεμείνει τα μεροκάματά τους.

Σέ μεγάλο άναριθμό βρωκόμαστε οι χιλιάδες τών συντεθειμένων τού ΙΚΑ άπ' άποψηφορες τήν άρετηρη της κυβέρνησης να ίθαμισεί τήν άπόφαση τού Άριου Πάγου για τήν άναπροσημότητα τών συντάγματος. άπο διαδηλώθηκε ή άπόφαση τούς να άναίτηρη τήν έπισημότητα της άπόφασης αυτής. Έπίσης τό συνέδρο τών συντεθειμένων κενωνιστών κατάγγιλε τόν στρατηγικό τών άποψηφορικών τούς δικαιοματών.

Ζωρή είναι ή κινητοποίηση τών έργαζομένων της Αθήνας και τού Πειραιά ένάντια στην άρετηρη της τιμής τών επιτηρίων τών λεωφορέων από τήν ΠΕΜ και τούς λεωφορευτικούς. Ένάντια στην άναίτηρη αυτή άρετηρη τάχτηκε οι έπισημότητες όδ άθηναϊκού τύπου.

Τόν ίδιο καιρό όνομαίνονται και ή κινητοποίηση τών μεσοίων στρατημάτων τών πόλεων. Οι παντοπόδες άπόρριψαν τήν κούδο μής 240000 και σε συνέχεια τών καταστράτων σ' όλη τή χώρα) γιατί ή κυβέρνηση άκολουθεί παραδοσιακή πολιτική στην έπιλυση τών προβλημάτων που τούς άναποκαυτώντας σε κυβερνητικές πιέσεις, άποψηφορες άρετηρα τήν άναίτηρη της άρετηρίας. Ταυτόχρονα οι έπισημότητες και οι βρωκόμαστε κινητοποιούνται για τήν ίκανοποίηση τών αλλημμάτων τούς (φρολογικό ΤΕΒΕ, άποψηφορες έπισημότητες προς τό ΙΚΑ κ.λπ.) και ίθαμιστη για τό θέμα τού έννομοτασίου που ή ίσχύς του λήγει. Οι όργανωμένες τών έπισημότητες άποψηφορες τήν τήν κατάσταση τού έννομοτασίου και τήν μή άρετηρη τών έννομων.

Ταχτική είναι αυτή τήν περίοδο ή κακατάσταση τών άγώνων. Τό σπύρ έπισημότητες και πολιείται στην έπιπεραση άνοχη κάτω από τις δύο όραμύς τής όκιά. Η κυβέρνηση κάτω από τήν πίεση τών σπύραφορικών άποψηφορες να πάει «συντηρηματικού» μέτρου. Τά μέτρα όμως αυτά, άποψηφορες άποψηφορες, άποψηφορες άπλή κοροϊδία. Η πατάτα έπισημότητες να σπύζει τήν χώρα και οι πατατοπαράγωγοι διαμαρτυρόνται γιατί ή κυβέρνηση με τά μέτρα της τούς καταδικάζει στην πείνα. Τά ροδάκια σπύζονται άνάμεσα στους άποψηφορες τής Μακεδονίας γιατί οι τιμές τού προσημωμένου είναι έπισημότητες. Οι τιμές που όρίστηκαν φέτος για τή σταθία είναι κατώτερες από τις προηγούμενες. Η διοίκηση

POOR ORIGINAL

της ΠΑΣΕΓΕΣ δείχνει αδράνεια στά ζητήματα αυτά. Μέ τή στάση τους αυτή οι ιδόνοντες της ΠΑΣΕΓΕΣ γίνονται συνένοχοι της κυβέρνησης και των εκμεταλλευτών της εργαζόμενης αγροτιάς. Οι εργαζόμενοι αγρότες εκφράζουν τή διαμαρτυρία τους και τήν αποδοκιμασία της κυβέρνησης, με κάθε μέσο, όπως εκείνο του παραγωγού της Αμαλιάδας που κάλεσε τούς συμπολίτες του νά πάνε νά πάρουν δωρεάν δσες πατάτες θέλουν από τό χωράφι του. Παραγωγός μήλων στήν Πάτρα πρόσφερε τά απούλητα μήλα του (χιλιάδες εκάδει) στά νοσοκομεία. Οι σιτοπαραγωγοί του Στεφανοβίκειου (Χατζήμηση Θεσσαλίας), σέ ένδειξη διαμαρτυρίας, σκόρπισαν στάφι στό δημόσιο δρόμο σέ ώρα μεγάλης κυκλοφορίας οχημάτων, κρατώντας πλακάτι που έγραφαν «Έχουμε και 1941» και πραγματοποιήσαν συγκέντρωση διαμαρτυρίας, τίς μέρες άκριβώς που ο Καραμανλής έπιδεικνύοσσε μέ έλικόπτερο τά «έργα» του στή Θεσσαλία, από τό φόβο νά έλθη σέ προσωπική επαφή με τά θύματά του.

Τήν κατάσταση αγανάκτησης που επικρατεί στίς πόλεις και στήν ύπαιθρο ενάν-

τια στήν κυβέρνηση Καραμανλή τή δίνει επιγραμματικά ο ανταποκριτής της γαλλικής εφημερίδας «MONT» στήν Αθήνα, Μάρκ Μαφώ: «Αν κρίνει κανείς — γράφει — από τίς συζητήσεις που άκούει σι... δρόμο, στά λεωφορεία, στά καφενεία, άναρωτιέται μήπως, ή πλειοψηφία των άθηναίων άποτελείται από κουλοχέρηδες... Υπάρχει μιá λαϊκή έκφραση που λέει: «Καλύτερα νά μου κόβονταν τό χέρι». Πολλοί, λοιπόν, από τούς εκλογείς, που είχαν ήδη «κόψει» τό ένα χέρι τους διανέβηκε στήν έξουσία ο μακαρίτης στρατηγός Παπάγος, δέν λένε τώρα τίποτε άλλο από τό «καλύτερα νά μου κόβονταν κι τ' άλλο χέρι μου, από ψήφισα Καραμανλή».

«Οι έμποροι, οι επαγγελματίες, τά μέσα στρώματα — προσθέτει ο γάλλος δημοσιογράφος — δυσφορούν από τίς βαρύτερες φορολογίες». Τέλος σημειώνει επίσης, πως ή δυσφορία των μεσαίων στρώματων και ή δύσκολη οικονομική και κοινωνική κατάσταση στήν ύπαιθρο, δυναμώνει τήν έπυροή των κομμάτων της άντικολιτευση, και ιδιαίτερα της Αριστεράς.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ
ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΚΚΕ

Τα τελευταία χρόνια στα Χανιά τή; Κοιτης εμφανίζονται όρισμενοι σαν άποσημμένη όργάνωση του ΚΚΕ.

Η παραπάνω όργάνωση δεν άναγνωρίζεται από τήν ΚΕ του ΚΚΕ και συνεπώς πρέπει νά διαλυθεί.

Αύγουστος 1959

Η ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΛΑΘΟΥΣ

Στό τεύχος 7 του «Νέου Κόσμου», σελ. 19, 8η σειρά από πάνω, ή λέξη: **αδιάρηχτο**, νά διαβαστεί: **διαβλητό**.

POOR ORIGINAL

Προλετάριοι όλων των χωρών, ενωθείτε! STAT

ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ-ΘΕΩΡΗΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Αποστολή στην Ελλάδα... (από τον ΚΚΕ)
- Με την οδό Γάζα, των Τ... (από τον ΚΚΕ)
- ΑΠΟΚΡΟΤΟ... (από τον ΚΚΕ)
- ΑΥΡΙΟ ΑΡΜΙΟ... (από τον ΚΚΕ)
- ΜΑΡΙΣ ΓΟΡΕΖ... (από τον ΚΚΕ)

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1959

POOR ORIGINAL

Προετίμησε όλων των χωρών, ενωθείτε!

ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ
1959
ΑΡ. 8
ΧΡΟΝΙΑ ΙΑ'

STAT

ΜΗΝΙΑΤΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ-ΘΕΩΡΗΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

*	Κάτω τό χείρα από τό Γλέο και τούς άλλους πατριώτες! (Ανακοίνωση της ΚΕ του ΚΚΕ)	3
*	Λευτεριά στό Γλέο τόν Τρικαλιό, τό Βιτινιά και τούς άλλους πατριώτες! (Ανακοίνωση της ΚΕ του ΚΚΕ)	7
*	* Η σημερινή πολιτική κατάσταση (Συνέντευξη του ο. Απ. Γκροζου σέ ανταποκριτή της εφημερίδας «Ελευθερία»)	11
ΚΥΡΙΟ ΑΡΘΡΟ	Νά φράξουμε τό δρόμο στην αυθαιρεσία και την κατέλυση των δημοκρατικών ελευθεριών	14
Α. ΣΟΛΛΑΡΟΥ	Το πενταετές οικονομικό πρόγραμμα της κυβέρνησης Κα- ραμανλή	27
*	Σύσταση επισκόπηση της σημερινής ιδεολογικής πάλης στην Ελλάδα	40
ΜΑΡΙΣ ΤΟΡΕΣ	* Η ενένωση των εργατικών και των δημοκρατικών δυνά- μεων στην πύλη για την άνοδο κατάσταση και την ανυπόληψη της δημοκρατίας (Εισήγηση στό 15ο Συνέδριο του ΚΚ Γαλλίας)	52
*	Προϋπαντώντα, τή μεγάλη ιδνική γιοστή (Κύριο άρθρο του περιοδικού «Λούπια ντέ νάσα», αριθ. 6/1959)	66

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ

Πρόγραμμα ένότητος των αντιφασιστικών δυνάμεων της Ισπανίας. — Το Κομμουνιστικό κίνημα της Αργεντινής δυ αμόνι τήν πάλη του. — Διαλίξεις θεωρητικού χαρακτήρα. — Πανεπιτήμιο αναδιαπαιδαγώ- γησης στή ΛΑ του Βιεννίμ. — Ολομέλεια του Κόμμουνιστικού Εργασίας της Κορέας. — Σύσκεψη αντίπαλο, ώπων των Κομμουνιστικών Κομμάτων της Δανίας, Φιλινδίας, Νορβηγίας και Σουηδίας. — Ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚ Βουλγαρίας. — Ολομέλεια της ΚΕ του ΕΚΡ.	75
---	----

ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΕΙΣ

* Εξωτερική ανασκόπηση — Ήσωτερική ανασκόπηση	81
---	----

POOR ORIGINAL

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΓΛΕΖΟ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ!

Άνακόνωση της ΚΕ του ΚΚΕ

Η σκηνοθετημένη δίκη της 9 του Ιούλη αποτελεί ένα κρίκο στην ξέφρενη τελεολογική εκστρατεία κατά των προοδευτικών δημοκρατικών δυνάμεων.

Η παραπομπή του έθνικού ήρωα Γλέζου και των άλλων πατριωτών στο στρατόπεδο της σκοπιμότητας με την έπινοημένη και βδελυρή κατηγορία της κατασκοπίας είναι πρώτ' απ' όλα άπαιτητη που έπιθετικού συνασπισμού του ΝΑΤΟ. Η έπιθετικότητα του ΝΑΤΟ, μ' έπικεφαλής τους άμερικάνους ιμπεριαλιστές, βιάζονται να τελειώσουν με την εγκατάσταση πυραυλικών βάσεων στην Ελλάδα, θέλουν να εγκαταστήσουν τη χώρα μας σε προχωρημένη έπιθετική άτομική βάση ενάντια στη σοβιετική Ένωση και τις γειτονικές λαϊκές δημοκρατίες, σε έστια προκλήσεων στά- αλκων και έντασης του ψυχρού πολέμου.

Αν είναι μικρότερης σημασίας και οι έσωτερικοί λόγοι, που έκαναν την κυβέρνηση Καραμανλή να καταφύγει στην κακόγεγα σκηνοθετημένη αυτή δίκη. Όλο αυτό το έργο είναι ορόσημα του πληθυσμού στη χώρα μας, ακόμα και άπαδοί και ψηφισμένοι της ΕΠΕ, εκδηλώνουν βαθιές άνησυχίες και την άγανάκτησή τους για την τωρινή άποψη της κυβέρνησης στις έπιταγές των άμερικάνων ιμπεριαλιστών στην άποψη της να προχωρήσει στην εγκατάσταση πυραυλικών βάσεων, για την τεχνολογική έξωτερική πολιτική που ακολουθεί, άπορίπτοντας κάθε φιλελευθέρη πρωτοβουλία και χειρνομία της Σοβιετικής Ένωσης και των λαϊκών δημοκρατιών και δημιουργώντας άμεσους και φοβερούς κινδύνους για την ίδια την ύπαιθρο του έθνους. Παράλληλα οι αυταπάτες για μιά λαϊκή ευθυμία και οικονομική σταθερότητα θρυμματίζονται. Η οικονομική κρίση άπλώνει άσφυκτικά τά πλάκωμα της. Η άνογία έπεχεινεται τρομαχτικά. Η άκρίβεια μεγαλώνει. Τά πλάκωματα του πληθυσμού άγανακτούν, διαμαρτύρονται, καταβαίνουν σε άγώνες, είτε προετοιμάζονται για άγώνες. Και σάν πρόκληση στη λαϊκή δυστυχία έρχονται καθημερινά νέ φώς τά άλλεπάλληλα σκάνδαλα με πρωταγωνιστές άπογο- γους της κυβέρνησης Καραμανλή.

Στό φώς της αμείλιχης αυτής πραγματικότητας γίνονται καταρανείς οι άνεθνικοί, άνταϊκοί σκοποί, που έπιδιώκει η κυβέρνηση Καραμανλή με τη σκηνοθεσία της δίκες της 9 του Ιούλη. Η κυβέρνηση Καραμανλή θέλει να χτυπήσει τις πιο συνεπείς δυνάμεις, που παλαίβουν έπικεφαλής του λαού πρώτ' απ' όλα για την ματαιώση της εγκατάστασης πυραυλικών βάσεων, και να δημιουργήσει κλίμα φοβίας για να μπορε να πνίξει κάθε φωνή διαμαρτύρίας κατά της άντεθνικής πολιτικής της, απ' άνοδηποτε κι άν προέχεται. Έπιδιώκει ν' άποσπάσει την προσοχή του λαού από τά φλέγοντα ζητήματα που τον άπασχολούν, να καλύψει και δικαιολογήσει την άντεθνική πολιτική της, την άμνη φασιστική καταπάτηση από μέρος της κάθε έννοιας νομιμότητας και δικαιοσύνης. Θέλει ακόμα να δικαιολογήσει και να δυναμώσει την προκλητική άντισοβιετική και άνταϊκοδημοκρατική προπαγάνδα σάν άπαραίτητο στοιχείο της ψυχολογικής προετοιμασίας του πολέμου

POOR ORIGINAL

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΓΑΖΟ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΠΑΤΡΙΣΤΕΣ

Η απόπειρα όμως αυτή της κυβέρνησης Καραμανλή, όπως και κάθε άλλη προηγούμενη, δική της είτε προκατόχων της, είναι καταδικασμένη σε αποτυχία. Καμιά προπαγάνδα και καμιά σκηνοθετημένη δική, όσο καλά οργανωμένη και αν είναι, δε μπορεί να κλονίσει την αλήθεια, ότι εκείνος που καταβαραθρώνει και κατατροπώνει τα συμφέροντα του Έθνους δεν είναι το ΚΚΕ, ή ΕΔΛ, ή οι άλλες δημοκρατικές δυνάμεις, αλλά η άκρα δεξιά και η κυβέρνηση Καραμανλή.

Όλη η σατανάχρονη ιστορία του ΚΚΕ δείχνει, ότι το ΚΚΕ ποτέ δεν έλαβε ποτέ πολιτικούς σκοπούς του, ποτέ δεν είχε ανάγκη και δεν κατέφυγε σε καμιά απευνωχιστική μηχανισμό. Το ΚΚΕ αντιμετώπιζε σε όλα τα δικτατορικά καθεστώτα, της εθνικής Αντίστασης, πάλεψε στις πρώτες γραμμές ενάντια σε κάθε βλαπτική ενέργεια ενάντια στην υποδούλωση στους αγγλοαμερικάνους ιμπεριαλιστές. Στον αγώνα αυτόν το ΚΚΕ έδωσε αμέριστες θυσίες, που έκαναν ακατάλυτους τους δεσμούς του με τις μάζες, με τον ελληνικό λαό. Ούτε ένας αποκατάλητος άνθρωπος δεν μπορεί να πιστέψει στις σοκοφαντικές κατηγορίες ενάντια στο ΚΚΕ, που έδωσε και δίνει τα πάντα για το λαό, που έδωσε τόσους ήρωες και μαρτυρές για την τιμή και προκοπή του λαού και της Ελλάδας. Το ΚΚΕ παλαίβει σήμερα, όπως τόνοσε και με την Προγραμματική του Διακήρυξη του 1957, «για μία πολιτική ειρήνης και φιλίας με όλες τις χώρες, για οικονομική και πολιτική ανεξαρτησία, για την άποκατάσταση της δημοκρατικής τάξης, για οικονομική αναπροσαρμογή και βελτίωση του βιοτικού επιπέδου του λαού». Το ΚΚΕ διακήρυξε έναντι των μάζων, ότι θα διαθέσει και διαθέτει πραγματικά όλες του τις δυνάμεις για να πραγματοποιηθεί η δημοκρατική αλλαγή ειρηνικά, χωρίς εμφύλιο πόλεμο. Προσηλυτίσθη σταθερά στην πολιτική αυτή, υποστήριξε στο παρελθόν και υποστηρίζει και σήμερα κάθε κίνηση και πρωτοβουλία, που προέρχεται είτε από την ΕΔΑ, είτε από οποιοδήποτε κόμμα του Κέντρου, είτε ακόμα και από εκπαιδευτικούς, κηδεμόνες, κλπ. κάθε κίνηση και πρωτοβουλία, που κινείται στην πραγματοποίηση των εθνικών συμφερόντων. Κι ακριβώς επειδή η πολιτική του ΚΚΕ έχει ως μοναδικό γνήσιο στόχο τα εθνικά συμφέροντα, βρίσκει ολόένα και πιο βαθιά απήχηση μέσα στα πιο προοδευτικά στρώματα του ελληνικού λαού.

Όσο για την κατηγορία, ότι οι κομμουνιστές παρανομούν, το ΚΚΕ άρνείται: Δεν παρανομεί το κόμμα της εργατικής τάξης, αλλά η κυβέρνηση Καραμανλή, που διατηρεί σε ισχύ τα έσοδα μέτρα και τον αντισυνταγματικό νόμο 375, που έδωσε εκτός νόμου το ΚΚΕ και έχει μετατρέψει την Ελλάδα σε κράτος χωροφύλακα. Το ΚΚΕ θεωρεί ιερό και απαραβίαστο δικαίωμα και καθήκον και τιμή να βρίσκεται πάντα μέσα στο λαό και να παλαίβει κάτω από διαφορετικές συνθήκες για τα ζωτικά του συμφέροντα. Η κυβέρνηση Καραμανλή καλλιεργεί το μύθο της παρανομίας και κατασκοπίας για να παρενοχλεί την έντιμη των πατριωτικών δυνάμεων, που καθημερινά κερδίζει έδαφος, και που τη φοβάται περισσότερο από κάθε τι άλλο.

Η πολιτική της κυβέρνησης Καραμανλή, είναι πολιτική καταβαραθρώσεως των εθνικών συμφερόντων και πυρηνικού άραξισμού της χώρας και γι' αυτό ακριβώς το λόγο βρίσκεται σε βαθιά, ασυμφιλίωτη αντίθεση με τους πόθους και τα ζωτικά συμφέροντα του λαού μας. Η κυβέρνηση είναι τυφλό όργανο της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας και των ξένων μονοπωλίων, που λυμαίνονται τον τόπο και απορροφούν και την τελευταία βιμάδα του λαού μας. Είναι αυτή που έδωσε πού σχημάτισε την Ελλάδα στο αμερικανικό πολεμικό όργανο, που με τις συμφωνίες της Μούν, ενδυναμώθηκε με την πολιτική των μιλιταριστών της Δυτικής Γερμανίας, που έκαι-

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΓΑΖΟ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΠΑΤΡΙΣΤΕΣ

...αυσε τις προδοτικές συμφωνίες της Ζυρίχης και του Λονδίνου και τη συμφωνία του 6 του Μάη για την εγκατάσταση πυρηνικών βάσεων. Αυτή είναι που φοβάται να αντιτίθεται και στην άλλη ακόμα ιδέα της διεθνούς ύφεσης και συνεννόησης, αυτό και έγινε ο πιο σιχαμερός λαός των μαζικών πολεμοχαρών κύβλων του ΝΤΟ σε μία στιγμή μάλιστα, που παντού, και στην ίδια την Αμερική, διναμίζονταν οι φωνές για δι.θνή συνεννόηση, ακόμα και από ηγετικούς κύκλους της χώρας αυτής. Η κυβέρνηση Καραμανλή είναι που έπιασε, μέσα κι έξω από τη χώρα, και με έλλο τον προπαγανδιστικό μηχανισμό της κηρύσσει το διαζυγιά και τη σαλλοδοξία, καταρακώνει το σύνταγμα, ποδοπατεί τις δημοκρατικές ελευθερίες, όκει άμελλοι όχι μόνο τους κομμουνιστές, αλλά και κάθε δραστήριο πολιτικό τμήμα της, άμνηστεύει και φυγαδεύει τους χιτλερικούς εγκληματίες, ενώ κρατεί χρόνια τώρα κλεισμένους στη φυλακή τους ήρωες της εθνικής αντίστασης. Η κυβέρνηση παραπέμπει το Γλέζο και τους άλλους πατριώτες στο στρατοδικείο ως αποκομμάτια για να συγκληθεί και δικαιολογήσει το τρομοκρατικό της όργανο. Γι' αυτούς το δόγμα για την ολοκληρωτική κατάλυση των δημοκρατικών ελευθεριών, για την εγκαθίδρυση ενός ανοιχτού ολοκληρωτικού καθεστώτος. Όλη η πολιτική της κυβέρνησης, ή τρομοκρατική άποχάλινση, ή τυφλή εφαρμογή της πολιτικής του ψυχρού πολέμου και της ύφεσης των σχέσεων με τις γειτονικές χώρες, δηγει τη χώρα σε απομόνωση, σε τραγικό διέξοδο, με όλεθριες συνέπειες για το έθνος. Θέτει πιο επιταχτικά τα πρόβλημα της αλλαγής του τόπου από την κυβέρνηση της μειοψηφίας, κυβέρνηση που άτιμίζε την Ελλάδα.

Μέσα στη χώρα μας και σε όλόκληρο τον κόσμο εκατομμύρια άνθρωποι πιστεύουν ακράδαντα, ότι ο Γλέζος και οι άλλοι πατριώτες, που παραπέμπονται σε κη, εκπροσωπούν τις πιο ζωντανές, τις πιο προοδευτικές εθνικές δυνάμεις. Μόνον ως εχθρός της Ελλάδας, όπως είναι η κυβέρνηση Καραμανλή, θα μπορούσε να ταγγίλει ενάντια στα ζωντανά αυτά σύμβολα του αγωνιστικού παρελθόντος και αγρότους του λαού μας τη βδελυρή κατηγορία της κατασκοπίας. Και οι πιο δόλιοι πατριώτες είναι οι πολέμησαν με συνέπεια τους ξένους καταχρητές, ότι από την πρώτη στιγμή αντιμετώπιζαν στην εγκατάσταση πυρηνικών βάσεων, ότι παλεύουν με συνέπεια για την ειρήνη, την εθνική ανεξαρτησία και τη Δημοκρατία.

Στο πρόσωπο του Γλέζου δε δικάζεται ένα άτομο, αλλά η πολιτική, που αποστηρίζει διαρκώς η Δημοκρατική Αριστερά. Στο πρόσωπο του Γλέζου και των άλλων πατριωτών κρίνεται η υπόθεση της ειρήνης, της δημοκρατίας, της εθνικής ανεξαρτησίας, ή τιμή της Ελλάδας, ή σωτηρία της από την πυρηνική καταστροφή. Νά γιατί όλοι όσοι πονούν τον τόπο μας επιβάλλεται να δώσουν όλες τους τις δυνάμεις για την υπεράσπιση και σωτηρία του Γλέζου και των άλλων πατριωτών.

Το ΚΚΕ διακηρύσσει άδύνα μιά φορά ότι για να μπορέσει να ζήσει και να προλάβει ή χώρα μας είναι ανεπάρθετη ανάγκη να εγκαταλειφθεί ή πολιτική της μισαλλοδοξίας και του διαζυγίου, ή πολιτική του αντικομμουνισμού και των διαπιστώσεων, που μόνο τους εχθρούς του έθνους ξεκινάει. Είναι ανεπάρθετη ανάγκη να νομιμοποιηθεί το ΚΚΕ και να καταργηθούν όλα τα έκτακτα μέτρα και οι αντισυνταγματικοί νόμοι. Χωρίς τη νομιμοποίηση του ΚΚΕ και την κατάργηση των έκτακτων μέτρων δεν μπορεί να υπάρξει συνταγματική τάξη και ομαλότητα. Αποστέλει θετική συμβολή στην προσπάθεια για την άποκατάσταση της ομαλότητας, του γένους, ότι όλα τα κόμματα της αντιπολίτευσης αναγνωρίζουν την ανάγκη αυτή. Στις σημερινές όμως στιγμές, που η κυβέρνηση Καραμανλή εξακολουεί να νοιώττει έλπίση ενάντια στις δημοκρατικές ελευθερίες και πρόχρησι στην εγκατά-

POOR ORIGINAL

6 ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΓΛΕΣΟ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ !

σταση πυραυλικών βάσεων, δέν είναι άσχετή ή απλή αποδοκιμασία της άντεθνικής τρομοκρατικής πολιτικής της, επιβάλλεται ή υπό κλειδιά συνεργασία και σύμπραξη όλων των κομμάτων της αντίστασης, ή υπό δραστήρια κινητοποίηση και πάλη όλων των λαϊκών δυνάμεων. Υπάρχουν στην χώρα δυνάμεις άνεξάντητες, που, όταν ένωθούν και κινητοποιηθούν, μπορούν να σώσουν και θα σώσουν τό Γλέσο και τούς άλλους πατριώτες. Στο πλευρό τους, όπως δείχνουν οι μεγάλες, ηρωικές έξερση και άποφασιστικότητα, συγνηθιές για τό λαό κινητοποιήσεις σ' όλο τον κόσμο, βρίσκονται οι τεράστιες και άκατανίκητες δυνάμεις της ερήνης, της δημοκρατίας και του σοσιαλισμού.

Κάτω τά χέρια από τό Γλέσο και τούς άλλους πατριώτες.
Κατάργηση όλων των έκτακτων μέτρων και των άντισυνταγματικών νόμων
Νομιμοποίηση του ΚΚΕ.
"Όχι πυραυλικές βάσεις. Άπόφαση ζώνη στά Βαλκάνια

6 του Ιούλη 1959

Η ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

7

- Λευτεριά στό Γλέσο, στόν Τρικαλινό, τό Βουτσά και τούς άλλους πατριώτες!
- Ν' άκυρωθεί ή έπαύσιμη απόφαση του στρατοδικείου της σκοπιμότητας.
- Νά καταργηθεί ό άντισυνταγματικός νόμος 375.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ
ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΚΚΕ

Η σκηνοθετημένη από τούς άμερικανούς, την κυβέρνηση και την ΚΥΠ δίκη κατά του Μετάλη Γλέσο, του Γιώργη Τρικαλινού, του Λευτέρη Βουτσά, του Αντώνη Συγγέλου, του Καραγιάννη και των άλλων πατριωτών έληξε με την παύσιμη απόφαση του στρατοδικείου, που επιβάλλει βαρύτερες ποινές στους άπόστολους άγωνιστές της Δημοκρατίας, της Ειρήνης και της Έθνικής Άνεξαρτησίας, που δόλο που κατάρρευσε ολοκληρωτικά ή έναντιον τους βδελυρή κατηγορία ής κατασκοπείας.

Η αυθαίρετη αυτή απόφαση δέ μπορεί να καλύψει τό γεγονός ότι οι έμνευτές και οργανωτές της δίκης της 9 του Ιούλη βήγαν ήθικά και πολιτικά μειωμένοι και άπραγματοποίητοι.

Η κυβέρνηση Καραμανλή έπέδωσε με μιá συντοκική διαδικασία μέσα στά κλίσια του στρατοδικείου της σκοπιμότητας και με βάση τον άντισυνταγματικό, φασιστικό νόμο 375 να καταφέρει ισχυρό χτύπημα στις και συνεπείς δημοκρατικές δυνάμεις, για να προχωρήσει στην εγκατάσταση πυραυλικών βάσεων και να δυναμώσει την επίθεση κατά του βιοτικού επίπεδου του λαού, φροτώοντας στις κλάτες των εργαζόμενων τά βάση της οικονομικής κρίσης και τά άπερογκα στρατηγικά έξοδα. Νά δημιουργήσει ένα κλίμα φοβίας για να μπορεί να πνίξει κάθε φωνή διαμαρτυρίας και να συντρίψει την αντίσταση του λαού κατά της άντεθνικής πολιτικής της. Με τό ακοσμοφραμένο στά άντρα της Άσφάλειας, της ΚΥΠ και των ύπηρεσιών των έξων, παραπεμπικό βούλευμα, με τό γεμάτο άόστοτες συκοφαντίες κατά του ΚΚΕ και των άλλων πατριωτικών δυνάμεων κατηγορητήριο με τις άούστολες ψευδομαρτυρίες των χαφιέδων της Άσφάλειας, με τον ύστερικό άντικομμουνισμό του προέδρου και έπιτρόπου του στρατοδικείου με την Ιταμή και γεμάτη αλοχρές συκοφαντίες κατά του ΚΚΕ, της Σοβιετικής Ένωσης και των Λαϊκών Δημοκρατιών άγρόθεση του Βασιλικού έπιτρόπου με την προβοκατόρικη κατάθεση ενός έλεεινού προδότη με την ώμή επέμβαση του ίδιου του προθυπουργού που με τις δηλώσεις του προκαθόρισε την έκδοση αυθαίρετης απόφασης για κατασκοπεία ή κυβέρνηση Καραμανλή θέλησε, ν' άποσπάσει την προσοχή του λαού από τά φλέγοντα προβλήματα που τον άπασχολούν, να καλύψει και να δικαιολογήσει την άντεθνική πολιτική της, την ώμή φασιστική καταπάτηση από μέρους της κάθε Έννοιας νομιμότητας και δικαιοσύνης.

POOR ORIGINAL

Η δική της 9 του Ιούλη πήρε από την πρώτη στιγμή τον χαρακτήρα άνοχτης πολιτικής μάχης των δυνάμεων της δημοκρατίας, της ειρήνης και της εθνικής ανεξαρτησίας ενάντια στις σκοτεινές δυνάμεις της εθνικής υποτέλειας, της αμείλικτης δυναστείας και του παραλυτικού άραρισμού. Οι στήριγμες στην άκατανίκητη ιδεολογία του μαρξισμο-λενινισμού και στη σωστή εθνικοσωτήρια πολιτική του ΚΚΕ γιμάτες αλήθεια και αλοδοξία άπολογίες των αγωνιστών του λαού που μεταγράφηκαν σε άμειλίχτους κατηγορούς του καθεστώτος της υποτέλειας και των νεοφασιστικών επιδιώξεων ή τίμα και θαρραλέα συμπαράσταση των υφιστάτων της υπεράσπισης· οι σθεναρές άγορευσεις των συνηγόρων της ιαγρότητας άνοχησαν τό σαθρό οικοδόμημα της έπινομένης κατηγορίας της κατασκοπείας και κατηγορίαν στον έλληνικό λαό την πολιτική του μίσους και του έθνικού διχασμού των διακρίσεων και του άντικομμουνισμού, των άντισοβιετικών προκλήσεων και της προτομασίας του άτομικού πολέμου, που δημιουργεί άμεσους και θανάσιμους κινδύνους για τό έθνος.

Η κυβέρνηση Καραμανλή επέδωσε ν' άπομονώσει τις δυνάμεις της Άριστερας, τό αποτέλεσμα ήταν νά συσπειρωθούν πιο πολλές πατριωτικές δυνάμεις, νά παλαίβουν πιο θαρραλέα για τις δημοκρατικές έλευθερίες και την ειρήνευση της χώρας. Τό αποτέλεσμα ήταν ή κυβέρνηση της Ξενοδοκίας ν' άπομονωθεί πιο πολύ, άδικα και από δικούς της άδικούς.

Παρά τους όφραητους περιορισμούς, την τρομοκρατία και τις προκλήσεις άκατοστης θαρραλέα, έπιβλητική και έλπιδοφόρα ή φωνή του ΚΚΕ για άμαλότητα και έσωτερική ειρήνευση. Πρόβαλε διάπλατα ό πατριωτικός του χαρακτήρας. Άχτινιόβλησε πιο πολύ ή εθνοσωτήρια πολιτική του της πλατιάς συνεργασίας, σσπεύριση και πάλης όλων των πατριωτικών δυνάμεων για νά έγκαινασθεί μία νέα πολιτική στη χώρα μας, πολιτική ειρήνης και φιλίας με όλες τις χώρες, άποκατάστασης της δημοκρατικής τάξης, οικονομικής άναουγκρότησης και βελτίωσης του βιοτικού επιπέδου του λαού. Άπ' αυτή την άποψη ή δική της 9 του Ιούλη άπέτελε σημαντικό σταθμό στη συσπείρωση των δημοκρατικών δυνάμεων και δημιουργησε καινούργια δυνατότητες στην πάλη του έλληνικού λαού για τον εκδημοκρατισμό του τόπου.

Οι πρωτοφανέστες γεμάτες έξωση και άποφασιστικότητα, συγκινητικές για τό λαό μας κινητοποιήσεις σ' όλον τον κόσμο, έδσαν μεγαλειώδη προέκταση και άποτελέσαν σημαντική βοήθεια στην πάλη του έλληνικού λαού. Μετέφεραν τη μάχη για την ειρήνη, την εθνική ανεξαρτησία και τη δημοκρατία στην Ελλάδα· σέ διεθνή μάχη κατά των δυνάμεων του φασισμού και του θερμοπυρηνικού άραρισμού. Είναι άδύνατο ν' άπαριθμήσει κανείς τις οργάνώσεις, κόμματα, προσωπικότητες που, ανεξάρτητα από ιδεολογία, φρονήματα και πεποιθήσεις, τάχτηκαν στή πάλη του έλληνικού λαού στή σκληρή του πάλη ενάντια στους ντόπιους και ξένους καταπιεστές του. Άπό την Άγγλία ως τη Νέα Ζηλανδία, από την Άμερική ως την Ιαπωνία, από τη Σοβιετική Ένωση ως την Κίνα, τό Βιτνάμ και την Κορέα, κομμουνιστές και συνηρητικοί, οξισοπάτες και καθολικοί, άνθρωποι καλής θέλησης όλων των πεποιθήσεων διαόρησαν χροός τους ν' άπαιτήσουν την άπελευθέρωση του Γλέζου και των άλλων πατριωτών και νά καταδικάσουν τό καθεστώς της άνομίας και άδυσχεσίας που έπικρατεί στην Ελλάδα. Η διεθνής Έπιτροπή των Νοίκων στην όποία είχε προσφύγει ή διεθνής Έπιτροπή υπεράσπισης του Γλέζου, άναρτόπωντα τό κακότεχνα συρραμένα στοιχεία της κατηγορίας και διεμνημόνιζοντας την άρκόδαντη πεποιθήση της παγκόσμιας κοινής γνώμης άποφάνθηκε ότι στο πρόσωπο των κατηγορουμένων της 9 του Ιούλη, καταδικώνονται οι πιο προοδευτικές, οι πιο

ζωντανά, δυνάμεις, καταδικώνεται άδικα και ή σκέψη. Άποφάνθηκε με τη βαρυσμιανή έπιμνημόρεια της ότι δέν υπάρχει καθεστώς δημοκρατίας στην Ελλάδα, αλλά καθεστώς άστυνωμικής τρομοκρατίας, που παραβιάζει και στραγγαλίζει τις άεθλεις συμπεριφορές για τό έθνος και τον άνθρωπο και τό πολίτη.

Τό ΚΚΕ στέλνει θερμο συντροφικό χειρισμό στους ξένους μαχητές, που στάθηκαν και μέσα σέ μισαντρονία της άσφάλειας και στην αίθουσα του στρατοδικαίου όρθιοι και άτρόμαχτοι σης έλλάξεις του άγώνα για τό ψωμί του λαού, τις δημοκρατικές ελευθερίες, την εθνική ανεξαρτησία και την ειρήνη και μετέφεραν τό έθνος των κατηγορουμένων σε βήμα άμειλίχτου «κατηγορού» κατά του καθεστώτος της εθνικής υποτέλειας.

Τό ΚΚΕ χαίρει τις όλους τους ανθρώπους καλής θέλησης μέσα στη χώρα μας και έξω από τά συνόρα της, που είναι τό βαθύτερο νόημα της δικής της 9 του Ιούλη και τους σθεναρούς κινδύνους που διατρέχει ή δημοκρατία στην Ελλάδα και ή ειρήνη σ' όλο τον κόσμο από την προκλητική και ψυχοπολεμική πολιτική της κυβέρνησης Καραμανλή και συμπαροσάστησαν και συμπαροστέκουν θερμά στον άγώνα του έλληνικού λαού.

Άν ό πρωτοφανής συναγερμός των πατριωτικών δυνάμεων κάθε πολιτικής άποκλισης, ύποστηριγμένος και από την έξ ίσου έπιβλητική συμπαράσταση της κοινής γνώμης εμπόδιαν τους δόμους νά χτίσουν άλλο αίμα, άστυνωμική βραδυτητα και αθέαυτες καταδικές που έπέβαλε τό στρατοδικείο της Αθήνας, δείχνουν ότι ή κυβέρνηση Καραμανλή δέν παραιτείται από τους έγκληματικούς της σκοπούς.

Τις προθέσεις αυτές της κυβέρνησης τις δείχνει επίσης τό καινούργιο κύμα τρομοκρατίας που άπλώνεται σ' όλη τη χώρα. Οι συλλήψεις στελεχών της Άριστερας, όπως του Σάββα Σταματιάδη μέλους της Διοικούσης Έπιτροπής της ΕΔΑ, Οι άγριοι διωγμοί ενάντια στούς πολίτες, που έδωσαν τη φωνή τους και διαμαρτυρήθηκαν για την παραπομπή σέ δική του Γλέζου και των άλλων πατριωτών. Η επέκταση σ' όλες τις περιφέρειες της χώρας του καθεστώτος κεισοχημικής διαβίωσης, ή έφαρμογή για πρώτη φορά μετά τη λήξη του εμφυλιοπολέμου του φασιστικού νόμου 511 και πέρα άπ' τους γνωστούς και καθορισμένους τόπους έλευθρίας, άδικα και στην πρωτεύουσα της χώρας, όπου ή κυβέρνηση ως τότε ηρατοσε μερικά προσημματα της δημοκρατίας του λεγόμενου έλευθερου κόσμου, ό άόρως συλλήψεις τέως έξόριστων, που άρονούνται νά δώσουν «καρών» στην άστυνομία.

Η δικαστική παρωδία της 9 του Ιούλη και ή έντεινόμενη άποκάλινση της κυβέρνησης Καραμανλή δικαιώνουν τη διακήρυξη που έκανε έπιανελημένη ή ΚΕ του ΚΚΕ. Ότι δηλαδή για νά μακροέσει νά χήσει και νά προκόψει ή χώρα μας είναι άναπόφευκτη άνάγκη νά καταργηθεί ό άντισυνταγματικός νόμος 375 και όλα τά έκτακτα μέτρα. Νά σταματήσει τό αλογος των έκτοπίσεων και της κεισοχημικής διαβίωσης. Νά άπεθούν έλευθεροί οι δημοκρατικοί πολίτες, που σσπύζουν στις φυλακές και τις έξορίες. Νά επαναστατιστούν οι πολιτικοί πρόσφυγοι. Νά νομιμοποιηθεί τό ΚΚΕ, σάν βασική προϋπόθεση για την άποκατάσταση της έσωτερικής όμαλότητας και του εκδημοκρατισμού.

Κάθε μέρα που περνάει άποκαλύπτει ότι ή πολιτική της κυβέρνησης Καραμανλή, πολιτική καταβαράθρωσης των έθνικών συμφερόντων χρεωκοπεί όλο και περισσότερο, έρχεται σέ όλο και πιο βαθιά, άσυμφιλίωτη αντίθεση με τους πόθους και τά ζωτικά συμφέροντα του λαού. Γι' αυτό και πληθαίνουν στη χώρα μας οι πολιτικές δυνάμεις, οι προσωπικότητες και οι όλοιοι άνθρωποι από όλες τις παρατάξεις, που βλέπουν όλο και πιο καθαρά ότι είναι άναπόφευκτη άνάγκη ν' άπομα-

POOR ORIGINAL

κρυφεί ή κυβέρνηση Καραμανλή. Σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη φορά λειτουργούν οι προϋποθέσεις για την απομάκρυνση της κυβέρνησης και την κατάστασή της από μία δημοκρατική κυβέρνηση, ώστε να δοθεί εθνική λύση στα μεγάλα ζητήματα του τόπου μας.

Μπροστά στην εξαπόλυση από την κυβέρνηση Καραμανλή καινούργιας επίθεσης ενάντια στις δημοκρατικές ελευθερίες, στην άρση της οικονομικής κατάσταση και στην επίθεση της εγκατάστασης πυραυλικών βάσεων δεν είναι άφορητη ή άλλη αποδοκιμασία της ανεθνικής, κυβερνητικής τρομοκρατικής πολιτικής. Επιβάλλεται η πιο πλατιά συνεργασία και σύμπραξη όλων των κομμάτων της αντιπολίτευσης, η πιο δραστήρια κινητοποίηση και πάλη όλων των λαϊκών δυνάμεων. Κάθε καθυστέρηση στη σύμπραξη και συνεργασία των πατριωτικών δυνάμεων, κάθε αδιαφορία ότι με τη δημοσύνη μιας «τρηφής κατάσταση» μπορεί να δοθεί εθνική λύση στα προβλήματα της χώρας, δίνει τη δυνατότητα στην αντίθεση να ανασηκωθεί τις δυνάμεις της και να επεκταθεί την κατάσταση στον τόπο μας.

Το καινούργιο κύμα διαμαρτυριών και η βαθιά αγανάκτηση που προκαλείται στη χώρα μας ή επαίσχυντη απόφαση του στρατοδικείου, οι νέες λαϊκές κινητοποιήσεις και εκδηλώσεις διαμαρτυρίας της διεθνούς κοινής γνώμης, δείχνουν ότι οι δημοκρατικές, δημοκρατικές και της προόδου μέσα και έξω από τη χώρα μας είναι αποφασισμένες να συνεχίσουν με ακόμα πιο μεγάλη σταθερότητα και έμπιστη ηγεσία στην άκρως της απόφασης του στρατοδικείου από την Ελλάδα και τον πολιτισμό της, για την απελευθέρωση των γενναίων αγωνιστών της ερήνης και της δημοκρατίας.

Το ΚΚΕ κάνει έκκληση σ' όλα τα κόμματα, σ' όλες τις λαϊκές οργανώσεις, τις προσωπικότητες και τους κοινωνικούς παράγοντες της χώρας σ' όλους τους πατριώτες να ενώσουν χωρίς χρονοτριβή τις δυνάμεις τους για να μπει φραγμός στο φασιστικό και φιλοπόλεμο κατήφορο των ξενόδοιλων κυβερνήτων της χώρας μας, να καταλάβουν ολοκληρωτικά τις δημοκρατικές ελευθερίες και να εδραιώσουν με άμεσο καθυστέρηση, στηριγμένο στην προδοσία των συμφερόντων της χώρας και στην καταθλιπτική κατάσταση της εργατικής τάξης και όλων των λαϊκών στρώσεων.

Στο δύσκολο μά εθνικό αγώνα του λαού μας το ΚΚΕ προσλαμβάνει στην εθνική δημοκρατική λύση του εσωτερικού μας προβλήματος δηλώνει, όπως τό διακηρύχσαν και τα στελέχη του μέσα στο φασιστικό στρατοδικείο, ότι θα δώσει όλες του τις δυνάμεις και δε θα λυγίσει κόποια και δύσως για να απομακρυνθεί ο πυραυλικός κίνδυνος, για να σωθεί η ώραια πατρίδα μας και να μπει στο δρόμο της ερήνης, της προκοπής, της δημοκρατικής ανάπτυξης.

Πιο ψηλά ή σημαία της πάλης!
Για την άκρως της επαίσχυντης απόφασης του στρατοδικείου της σκοπιμότητας.

Για την απελευθέρωση των αγωνιστών της ερήνης και της δημοκρατίας
Για την κατάργηση του φασιστικού νόμου 375.

Για τη συνταγματική τάξη και διαλότητα
Για την ερήνη, τη Δημοκρατία, την Εθνική Άνεκαστοσία.

24 του Ιουλίου 1959

Η ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Συνέντευξη του σ. ΑΠ. ΓΚΡΟΖΟΥ

Ο σ. Απ. Γκρόζος, Πρόεδρος της ΚΕ του ΚΚΕ, απαντώντας σε ερωτήσεις του ανταποκριτή της εφημερίδας «Ελευθερία» κ. Π. Καραβία, έδωσε την παρακάτω συνέντευξη. Η συνέντευξη δημοσιεύτηκε στο φύλλο της 16 του Ιουλίου της «Ελευθερίας».

ΕΡΩΤΗΣΗ. 1. Πώς βλέπετε την πολιτική κατάσταση εις την Ελλάδα την τελευταία αυτήν στιγμήν; Ίδιαιτέρως πώς βλέπετε την θέση των κομμάτων της αντιπολιτεύσεως;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Το κύριο ζήτημα που συζητάνε αυτή τη στιγμή την προσοχή του λαού και των κομμάτων της αντιπολιτεύσεως είναι η εξωτερική μας πολιτική. Ένώ μπαίνουμε σε μία περίοδο, που χαρακτηρίζεται γενικά σαν περίοδος ύφεσης της διεθνούς έντασης, η κυβέρνηση Καραμανλή έμεινε στην πολιτική του ψυχρού πολέμου, στην ένταση των σχέσεων με τα γειτονικά Βαλκανικά κράτη. Έκείνο που ιδιαίτερα άνησχει την κοινή γνώμη, όπως και τους εκπροσώπους όλων των κομμάτων της αντιπολιτεύσεως, ανεξάρτητα από πολιτική και ιδεολογική σχέση, είναι η απόρριψη από μέρος της κυβέρνησης Καραμανλή των προταθέντων της Σοβιετικής Ένωσης για τη μετατροπή των Βαλκανίων σε άμεσο θέμα λύσης. Η στάση αυτή της κυβέρνησης Καραμανλή σ' ένα τόσο σοβαρό εθνικό θέμα δείχνει, ότι είναι αποφασισμένη να εγκαταστήσει στη χώρα μας πυραυλικές βάσεις, κέντρα που εγκυμονεί σοβαροτάτους κινδύνους για την πατρίδα μας.

Η πολιτική του ψυχρού πολέμου εγκαινιάστηκε από τις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, με επικεφαλής τις ΗΠΑ, σά μέσω πάλης κατά του σοσιαλιστικού στρατοπέδου και του παγκόσμιου εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος των λαών, σε μία περίοδο που οι δυνάμεις αυτές έπίσταναν, ότι διέθεταν την πολιτική και στρατηγική έπικραση σε διεθνή κλίμακα. Από τότε άλλαξε ριζικά η κατάσταση και η πολιτική του ψυχρού πολέμου υπέστη παραγωγή χρονοκωπία. Η έμπιστη σ' αυτή την πολιτική, εκτός που εξυμνητεί ένα προς την Ελλάδα συμφέροντα, έρχεται σε κρουαλιώδη αντίθεση προς την πραγματικότητα. Η Ελλάδα καλείται να διαλέξει ανάμεσα σε δύο πολιτικές, την πολιτική της ερήνης και συνάμα, της φιλίας και συνεργασίας με όλα τα κράτη, που μας έγγραται την ανεξαρτησία και ανεκτικότητα της Ελλάδας, ή την πολιτική του ψυχρού πολέμου, που οδηγεί στον κίνδυνο ολοκληρωτικής καταστροφής.

Προβάλλεται συνήθως από την κυβέρνηση το επιχείρημα, ότι οι βάσεις πυραύλων είναι απαραίτητες για την άμυνα της Ελλάδας. Το επιχείρημα αυτό, που έπιβάλλει στην παρακάληση της κοινής γνώμης, ανιστορείται, όταν αναλογισθεί κανείς, ότι η Σοβιετική Ένωση, όπως έπαιξε ήδη ή μέχρι σήμερα στάση της, δεν άπολεί κανέναν και ότι τις βάσεις της όλλων ο Αμερικάνος ιμπεριαλιστής ημερής από σέ έλαφός τους με την άκατηλή έπιθε ή άκαταγών οι ίλων από τα σοβιετικά άπικυπητήρια. Είναι έλλογος άρα να παλέει κανείς για άμυνα, όταν είναι γνωστό, ότι σ' άποκείαν άλλες μόνο άπικυπητήρια βάσεις για να κατα-

POOR ORIGINAL

στραφεί κάθε ζωή στην Ελλάδα. Και από μία άλλη πλευρά υποδεικνύεται η τηλός και σοφιστικός χαρακτήρας αυτού του επιχειρήματος. "Όπως είναι η Σοβιετική Ένωση με το στόμα του πρωθυπουργού της Χρυσιστοίφ και όχι μόνο τον αποκλεισμό της εγκατάστασης πυραυλικών βάσεων σε όλες τις νησιώτικες χώρες, αλλά και την από κοινού με τις ΕΠΑ έγγυση της ανεξαρτησίας και ακεραιότητας της Ελλάδας, εφ' όσον η τελευταία ανέλαμπε την προστασία των νήσων να μην εγκατασταθούν πυραυλικές βάσεις στο έδαφός της. Η άρνηση της σής να υιοθετήσει τέτοιου είδους προτάσεις επιβεβαιώνει την άποψη, ότι ζήτημα που δεν την απασχολεί είναι η ύμνου της Ελλάδας. Ο κίνδυνος που απειλεί τον ελληνικό λαό προέρχεται στην πραγματικότητα από την εγκατάσταση πυραυλικών βάσεων στην Ελλάδα.

Απ' αυτή την άποψη η έμμονη από μέρος της κυβέρνησης Κομμουνιστική πολιτική που ψυχρού πολέμου και της εγκατάστασης βάσεων πυραύλων δείχνεται πολιτική ξένη προς τα εθνικά συμφέροντα, πολιτική που εξυπηρετεί τα συμφέροντα των επιθετικών κύκλων του ΝΑΤΟ.

Τό ΚΚΕ χαιρτείται με ικανοποίηση τό γεγονός, ότι μία σειρά κόμματα τή αντιπολίτευσης πήσαν θέση κατά της εγκατάστασης πυραύλων.

ΕΡΩΤΗΣΗ. 2. Ποιος πιστεύετε ότι πρέπει να είναι ό ρόλος της ΕΔΑ : τή προσπαθείας όργανώσεως του αντιπολιτευτικού άγώνος .

ΑΠΑΝΤΗΣΗ : Ό ρόλος της ΕΔΑ, όπως και όλων των κομμάτων τής αντιπολίτευσης, είναι, να όργανώσουν, παραμερίζοντας τις διαφορές τους, τον άγώνα κατά της εγκατάστασης πυραυλικών βάσεων. Η ΕΔΑ με τήν πρότασή της προς τους άρχηγούς των κομμάτων και τήν κυβέρνηση καθόρισε μία πολιτική που ανταποκρίνεται στα εθνικά συμφέροντα. Δεν μπορεί παρά να συμφωνήσει κανείς με τήν πρότασή αυτή της ΕΔΑ.

Τό ΚΚΕ υποστηρίζει οποιαδήποτε πρωτοβουλία, ενέργεια ή κίνηση, από οποιαδήποτε πλευρά και άν προέρχεται, άρκει ή πρωτοβουλία, ή ενέργεια ή ή κίνηση αυτή να τείνει στην άλλαγή της δόληρης πολιτικής, που άκολουθεί ή κυβέρνηση Καραμανλή, να εξυπηρετεί τό εθνικό συμφέρον. Αδητή ήταν ή στάση που τηρήσαμε άπέναντι στο κόμμα των Προοδευτικών και των άρχηγό του κ. Μαρκεζίνη. Τό κόμμα μας, όπως είναι γνωστό, με τήν ανακοίνωσή του τής 20 του περασμένου Μάη υποστήριξε τή θέση του κ. Μαρκεζίνη για τή μη εγκατάσταση ατομικών βάσεων, γιατί ή θέση του αυτή ανταποκρίνεται στο εθνικό συμφέρον. Με τόν κ. Μαρκεζίνη μης χωρίζουν αρνητικά μία σειρά ιδεολογικές και πολιτικές διαφορές, αυτό όμως δεν μης έμποδίσει να συμφωνήσουμε μαζί του σ' ένα τέτοιο εθνικό θέμα, όπως είναι τό θέμα τής μη εγκατάστασης βάσεων πυραύλων. Μετύν, από τό γεγονός ότι ή θέση όρισμένων κομμάτων τής αντιπολίτευσης συμπάσκει ή έχει κοινά σημεία με τή θέση του ΚΚΕ, θγάζουν τό συμπέρασμα, ότι τά κόμματα αυτά μετατρέπονται σε όργανα του ΚΚΕ. Αδητή τήν προσπάθειά άπολοουθέντων τό ύφυπουργό τής Ασφάλειας Κολατζή, κάνει τελευταία και ό κ. Παπαδόπουλος. Τό επιχείρημα είναι τό λιγότερο άνόητο, όπως θά ήταν λογικό, άνόητο τό να ισχυρίζεται κανείς, ότι τό αίτημα τής αυτοδιάθεσης τής Κύπρου είναι κομμουνιστικό, γιατί τό υιοθέτησε ή τό πρόβαλε τό ΚΚΕ. Όσοι κάνουν τέτοιες προσπάθειες επιδιώκουν να διοικώσουν τήν κυβέρνηση στην πολιτική τής.

Δέν πρέπει να υπάρχει ή παραμικρή αυταπάτη ως προς τους όρους, που άπαιτούνται για τήν άποτροπή του κινδύνου, που άπειλεί τήν Ελλάδα. Η κυβέρνηση Καραμανλή, υψηλό όργανο των αμερικάνων ιμπεριαλιστών καταβάλλει και θά καταβάλει κάθε προσπάθεια για να εξαπατήσει τήν κοινή γνώμη, για να προε-

πει εν κρυπτώ και παραβύσιω τό έδαφος για τήν εγκατάσταση βάσεων πυραύλων. Συνεπώς δέν άρκει ό πόθος και ή δράση χωριστά κάθε κόμματος τής αντιπολίτευσης. Χρειάζεται συντονισμένος και άπορατιστικός άγώνας όλων των κομμάτων τής αντιπολίτευσης, άπορατιστικός, έγώνος, έσκακιστικού και έξοικονομολευστικού, όλου του λαού για ν' αλλάξει ή δόληρη πορεία, στην οποία οδηγεί τή χώρα ή κυβέρνηση Καραμανλή, για να χαραχθεί πολιτική φιλίας και ειρήνης με όλα τά κράτη και τους λαούς.

ΕΡΩΤΗΣΗ. 3. Ποία είναι ή στάσις που ΚΚΕ έναντι της ΕΔΑ εν σχέσει με τήν στάσις του ΚΚΕ έναντι των άλλων κομμάτων τής αντιπολίτευσεως ;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ : Τό ΚΚΕ, κόμμα τής εργατικής τάξης, που πάνω άπ' όλα βάζει τό εθνικό συμφέρον και τό συμφέρον τής ειρήνης, υποστηρίζει στο παρελθόν και είναι έτοιμο να υποστηρίξει κάθε θέση τής ΕΔΑ, που ανταποκρίνεται και συμφέρει το λαό και τής Ελλάδας, όπως είναι έτοιμο να υποστηρίξει και κάθε πρωτοβουλία, ενέργεια, κίνηση από οποιοδήποτε άλλο κόμμα, που θά τείνει στην άλλαγή τής δόληρης πολιτικής, που άκολουθεί ή κυβέρνηση. Είναι επίσης άπορατισμένο να υποστηρίξει μία κυβέρνηση που θά εφαρμόσει πολιτική μη εργατιστικής βάσεων και συνεννόησης με τις Βαλκανικές χώρες, χωρίς να προβάλλει τήν άξιοση συμμετοχής του σ' αυτή τήν κυβέρνηση.

ΕΡΩΤΗΣΗ. 4. Σχετικώς με τήν έξωτερικήν πολιτική, πώς βρίζετε, σήμερα, τήν συμμαχία μας με τό ΝΑΤΟ ; Η Σοβιετική ήγεςία είναι άπόλυτος σταθερά εις τό αίτημά της να μη εργατασταθούν βάσεις πυραύλων εις τήν Ελλάδα. Όπως φαίνεται όμως από τās εργατασταθούν βάσεις πυραύλων εις τήν Ελλάδα, με τούς κ. κ. Χρυσιστοίφ και Μικρογιάνη ή Σοβιετική ήγεςία, μετύν θά ήθελε τήν άποχώρησις τής Ελλάδος από τό Άτλαντικού Σύμφωνον, άναγνωρίζει, ώστε τήν θέσις μας εις τό ΝΑΤΟ και ή στάσις της είναι, ότι ή θέσις μας εις τό ΝΑΤΟ δέν έμποδίσει τήν ανάπτυξη κοινών σχέσεων με τήν Σοβιετική Ένωση. Ποία είναι αι άπόψεις του ΚΚΕ έκάνο εις αυτό τό ζήτημα ;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ : Όπως έδειξε και δείχνει καθ' όλημεινή ή ζωή τό ΝΑΤΟ άποτελεί επιθετικό συνασπισμό, όργανο έξωπραθήσεως των συμφερόντων των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων με έπικεφαλής τις ΕΠΑ. Τό εθνικό συμφέρον έπιβάλλει τήν έξοδο τής Ελλάδος από τον συνασπισμό αυτό και τήν έξαρμογή πολιτικής ειρήνης, φιλίας και συνεργασίας με όλους τους λαούς. Πιστεύουμε άραδύνακα, ότι ή θέσις αυτή θά καταστεί συνεχώς έδαφος και θά γίνει συνείδηση όλου του πολιτικού κινήματος, που δέν έχει συνείδησι τήν τύχη του με τήν υποστήριξη συμφερόντων έξωτων πρεσβείων τής Ελλάδας. Σήμερα ύπάρχει διαφορά γνώων άνάμεσα στους έξαρσώτους του πολιτικού κίνησης ως προς τό ζήτημα του ΝΑΤΟ. Η διαφορά αυτή δέν πρέπει να ήμποδισι τήν συμφωνία και τήν κοινή πάλη των κομμάτων και όργανώσεων, συμπεριλαμβανομένων όλων και πολιτευτών τής ΕΡΕ, ύπέρ ενός κοινού προγράμματος, που άποβλέπει στην άποτροπή ενός σοβαρού κινδύνου, που άπειλεί τήν πατρίδα μας, τό κινδύνο τής εγκατάστασης πυραυλικών βάσεων.

ΕΡΩΤΗΣΗ 5. Πώς βλέπετε τās σχέσεις τής Ελλάδος, ιδιαίτερα με τήν Γιουγκοσλαβία και γενικότερα με τις άλλες Βαλκανικές χώρες ;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ : Όπως είπα και πιο πάνω τό κόμμα μας υποστηρίζει τήν ανάγκη συνεννόησης και συνεργασίας με όλα τά γειτονικά Βαλκανικά κράτη με σκοπό τήν άποτροπή τής εγκατάστασης πυραυλικών βάσεων στη χώρα μας και τήν άσκηση πολιτικής μόνιμης και διαρκούς ειρήνης. Τό κόμμα μας, ανεξάρτητα από άποψη πολιτικής μόνιμης και διαρκούς ειρήνης, που τό χωρίζον από τήν Ε. Κ. Γιουγκοσλαβία, χαιρτείται τήν προσχώρησις τής Γιουγκοσλαβίας σ' αυτή τήν πολιτική.

POOR ORIGINAL

ΝΑ ΦΡΑΞΟΥΜΕ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΣΤΗΝ ΑΥΘΑΙΡΕΣΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΥΣΗ ΤΩΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΩΝ

Η σκηνοθετημένη από τους αμερικανούς, την κυβέρνηση και την ΚΥΠΙ διακήρυξη της 9 του Ιουλίου κατά του Γλέζου, του Τρικαλινού, του Βουτσά και των άλλων πατριωτών αποτέλεσε άφορη και ευκαιρία να εκδηλωθούν πιο καθαρά και έντονα οι αντίθετες τάσεις και οι αντίθετες δυνάμεις που παλεύουν στη χώρα μας από πολλά χρόνια τώρα. Οδοιπορικό ή διακηρύχθηκε σε μία άνοιχτη πολιτική μάχη ανάμεσα στις δυνάμεις της δημοκρατίας, της ειρήνης και της πρόοδου από τη μία μεριά και τις δυνάμεις της αντίστασης του ψυχρού πολέμου και της πίσω δόξα από την άλλη μεριά. Κάτι περισσότερο σχεδόν από την πρώτη στιγμή η μάχη αυτή πήρε διεθνή χαρακτηρισμό. Αν αυτή την άποψη έχει εξαίρετική σημασία να αναλυθούν και να κατανοηθούν σωστά τόσο τα γεγονότα και οι αιτίες που οδήγησαν στη σκηνοθεσία μιας καινούργιας «δικής κατασκοπίας» όσο και τα αποτελέσματα και τα διδάγματα, που βγαίνουν από τη διεξαγωγή και την κατάληξη της.

I

Πρέπει να τονωθεί εύθες εξ αρχής ότι η σκηνοθεσία της δικής κατασκοπίας αποτέλεσε έναν κριτικό στην επίθεση που άρχισε η κυβέρνηση από την επομένη των βουλευτικών εκλογών της 11 του Μάη κατά των δημοκρατικών δυνάμεων του τόπου, και των δημοκρατικών ελευθεριών του λαού. Και υπαγορεύτηκε τόσο από εξωτερικούς όσο και από εσωτερικούς λόγους. Είναι πια κοινό μυστικό ότι την παρακολούθηση του Γλέζου και των άλλων πατριωτών στο στρατιωτικό τμήμα άπαιτησαν κατά πρώτο λόγο οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές — εμπνευστές και οργανωτές κάθε αντικαμμονιστικής δόξας και τρομοκρατίας — που σήμερα βιάζονται να εγκατασταθούν βάσεις παραύλων στη χώρα μας. Ήταν επίσης άπαιτηση, που ο Καραμανλής υποσχέθηκε την ικανοποίηση της ακόμα από το ταξίδι του στη Βόνη το Νόεμβρη του 1958, των μιλιταριστών της Δυτικής Γερμανίας. Δεν είναι καθόλου τυχαίο, που όλοι οι εκπρόσωποι του ΝΑΤΟ, στρατιωτικοί και πολιτικοί, (Χόϋτιγκερ, Σπάκ, Ζελέρ, κλπ. κλπ.) στην Ελλάδα του Καραμανλή έχουν διαλέξει τελευταία σαν τό πιο πρόσφορο βήμα για να διακηρύξουν την ανάγκη να δημιουργηθούν βάσεις όχι μόνο στη χώρα μας, αλλά και στις άλλες χώρες του ΝΑΤΟ. Δεν ήταν μικρότερης σημασίας και οι εσωτερικοί λόγοι που έκαναν την κυβέρνηση να καταφέρει στην κακόχερα σκηνοθετημένη αυτή δική. Και άναμεσα σ' αυτούς ο πιο σπουδαίος λόγος ότι όλο και ευρύτερα στρώματα του πληθυσμού της χώρας μας ακόμα και οπαδοί και ψηφοφόροι της ΕΡΕ εκδηλώνουν άνησυχίες και βαθιά αγανάκτηση για την υψηλή ύπαρξη της κυβέρνησης στις έντολες των

αμερικάνων ιμπεριαλιστών, για την απόφαση της να προχωρήσει στην εγκατάσταση κεντρικών βάσεων και γενικότερα για την τυχοδιωκτική εξωτερική πολιτική που ακολουθεί και που δημιουργεί σοβαρούς κινδύνους για την ίδια την ύπαρξη του Έθνους.

Στις φάσεις της άμελλετης αυτής πραγματικότητας — τόνει η άνακίνωση της ΚΕ του ΚΚΕ στις 6 του Ιουλίου 1959 — ήταν καταφανείς οι άντενδικοί άνταϊακοί σκοποι που έπείδωσε η κυβέρνηση Καραμανλή με τη σκηνοθεσία της δικής της 9 του Ιουλίου. Η κυβέρνηση Καραμανλή ήθελε να χτυπήσει τις πιο συνεπείς δυνάμεις, που παύαβαν επικεφαλής του λαού, πρώτ' απ' όλα για τη ματαίωση της εγκατάστασης πυραυλικών βάσεων, να έμπεισει τη συνεργασία και σύμπραξη των πατριωτικών δυνάμεων, και να δημιουργήσει κλίμα φοβίας για να μπορεί να πείσει κάθε φωνή δημοκρατίας κατά της άντενδικής πολιτικής της απ' όπουδήποτε κι αν προέγχεται. Έπείδωσε να άποσπάσει την προσοχή του λαού από τα φλέγοντα προβλήματα, που τον άπασχολούν, να καλύψει και να δικαιολογήσει την άντενδική πολιτική της, την άμή, φασιστική κατατάωση από μέρος της κάθε έννοιας νομιμότητας και δικαιοσύνης. Ήθελε ακόμα να δικαιολογήσει και να δυνάμώσει την προκλητική και άνταϊακοδημοκρατική προπαγάνδα σαν άπαραίτητο στοιχείο της ψυχολογικής προετοιμασίας του πολέμου.

Η άντίθεση η ΚΥΠΙ, ή άσφάλεια και οι έξενες ύπηρεσίες έκαναν ότι περνοίαν από το χέρι τους για να παρουσιάσουν σαν άληθοφανή την κατηγορία και για να πετύχουν έτσι τους έγκληματικούς τους αυτούς σκοπούς. Έκαναν άλλεπάλληλες ένταξιασικές άνακινώσεις — έπίσημες και άνέπίσημες — όταν πραγματοποιούσαν τη σύλληψη του Γλέζου και των άλλων πατριωτών — για να δημιουργήσουν το κατάλληλο κλίμα. Κράτησαν επί μήνες δόλιχους τους κρατούμενους σε άνύπνη άπομνησση για να άποσπείσουν κάθε διάφυση της γοντροκαμμένης διαστρέβλωσης της άλήθειας. Χρησιμοποίησαν βάραβρες μέθοδους — όπως άποκαλύφθηκε με τις άπολογίες του Τεγόπου Λοιάνιτη και των άλλων κατηγορουμένων — για να άποσπείσουν «οδηλογίες». Επί ένα έξάμνη προπαρασκευάζαν το πολυσέλιδο παρατεμπυτικό βούλευμα με την χιμαρική έπίδωση ή δημοσίευση του ν' άποτελέσει... «άνεπανόρθωτο» τλήμμα κατά του ΚΚΕ και των άλλων άριστερών δυνάμεων. Κατέφυγαν στον άντιανταγματικό, φασιστικό νόμο 375, που, έπος όμοιόλογης και ο βασιλικός έπίτροπος, τιμωρεί ακόμα και τη σκέψη, άνεξέφαττα βέβαια αν αυτή ύπάγει είτε πλαστογραφείται από τα διεφθαρμένα έργατα της άσφάλειας. Και, μίν έχοντας έπος φαινται έμπιστοσύνη σ' όλα αυτά, κατέφυγαν στον στρατιωτικό της σκοπιμότητας, καθιερώνοντας μάλιστα τη σύνθεση του κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να υπάγεις κάθε βεβαίτητα ότι κάτω από άποσπείσαστε συνθήκες θα έπιβληθεί ή προκαθορισμένη ποινή. Αν άναφέρουμε έδώ τη σκοταφινική έγκαταρσία, που έξαπλώσαν εναντίον του ΚΚΕ και των άλλων άριστερών δυνάμεων ο καλοπληρωμένος κυβερνητικός τόκος, το όμαρτολό έθνικό έθωμα Ραδιοφώνιας και οι κάθε λογής έπιστρατευμένοι και άδρά πληρωμένοι τακτικοί και έκτακτοι έδων των άποχρόσων άπολογητές της άντίδρασης, που έπρεπε με το λόγο και με τα γραπτά τους να στρέψουν τη γαιμπελική κατηγορία της κατασκοπίας. Άρχει να θυμίσουμε μόνο ότι στη διάρκεια έπιταγτική άνάγκη να μιλήσει ο ίδιος ο προδικαστής για να άναγορεύσει από «άποδεικνυμένο της κατασκοπίας» και να προεξοφλήσει την καταδικαστική έπιταγή. Ποιά ήταν ή τύχη έδων αυτών των προσπαθειών; πών έχρδων του λαού, ντόπιων και ξένων, είναι τώρα γνωστό: Μολάνει το στρατιωτικό με την έλαττωμένη άνόραση του έπέβαλε βαρύτερες ποινές στους άνομιους της ειρήνης, της δημοκρατίας και της έθνικής άνεξάρτησίας, οι έμπνευστές και οργανωτές της δικής

POOR ORIGINAL

της 9 του 'Ιούλη βγήκαν ήθικά και πολιτικά μεμονωμένοι και στιγματισμένοι. 'Η δίκη αποδείχθηκε, κακότεχνια οργανωμένη και ή κατηγορία έπινοημένη και στριγγιμένη στις ψευδομαρτυρίες των προχόντων της άσφαλείας. Οι κατηγορούμενοι της 9 του 'Ιούλη μεταφέρθηκαν από την πρώτη στιγμή σε άμελλετους κατηγορούς της πολιτικής της άσφαλείας και των παραδικών θέσεων της έσωτερικής άνωμολίας και μισαλλοδοσίας. Καί ή κατάσταση δίως της ύπόθεσης κατασκοπείας ήταν παταγώδεια, καθώς και ή δίκη της 9 του 'Ιούλη συνείργεσε την προσοχή όχι μόνο της έλληνικής, αλλά και της παγκόσμιας κοινής γνώμης. Κρίνοντας από αναγκαιότητα τά άποτελέσματα της δίκης σε σχέση με τίς επιδόσεις της κυβέρνησης Καραμανλή,θά μπορούσαμε να σημειώσουμε:

Πρῶτο: 'Η αντίδραση και ή κυβέρνηση Καραμανλή ήθελαν με τί δίκη της 9 του 'Ιούλη να πετύχουν αυτό που δεν πέτυχαν τόσοι και τόσοι άλλοι προκάτοχοι τους: να κατασιλώσουν την ιστορία του ΚΚΕ, να άμαυρώσουν την άκτινοβολία της πολιτικής του, να κλονίσουν την έμπιστοσύνη που τρέφει σ' αυτό ή εργατική τάξη και ό λαός μας, να εξοντώσουν τό ΚΚΕ. Στην προσπάθειά τους να συκοφαντήσουν τό ΚΚΕ, τό παραπεμπτικό βούλευμα και ό βασιλικός έπιτροπος έτεχέτησαν να διαστρεβλώσουν τόν πραγματικό χαρακτήρα άκόμα και τίς μικρασιατικές εκστρατείες και καταστροφές, μολοντί με σειρά κυβερνητικά όργανα έγραψαν έπισημασμένα ότι «ή μικρασιατική εκστρατεία έγινε για τά συμφέροντα των άγγλων ημεγελιστών στη Μοσόλλη», άκόμα και ύπουλώς της σημερινής κυβέρνησης έγραψε επί λέξει: «όέν έπρόκειτο περί πολέμου, διεξαχθέντος υπό της 'Ελλάδος, άλλα υπό των τότε συμμάχων—'Αγγλίας, Γαλλίας και 'Ιταλίας... 'Ησε πόλεμος αναμικτικής κατακτήσεως. Συμμαχικής κατακτήσεως εις την όπείαν ή 'Ελλάς έλλήθη τά λέρει μέρος. 'Αλλά, βεβαίως, δεν ήτο έλληνικός πόλεμος».

Καμιά προπαγάνδα όμως, όσο καλά οργανωμένη ή άν είναι (και πολύ λιγότερο, φυσικά, τά κακότεχνια σκαρωμένα βουλεύματα, οι χαρμάνικες καταθέσεις και οι άφρονιμένες άγορεύσεις των βασιλικών έπιτροπών) δεν μπορεί να λερώσει και πολύ περισσότερο να σβήσει τί σαραντάχρονη ιστορία του ΚΚΕ, π.σθ. συνειδημένη άναπόσπαστα με τους άγώνες του έλληνικού λαού, είναι γεμάτη άπο σκληρές δοκιμασίες και άμείρητες θυσίες. 'Η σκαρνοημένη δίκη όχι μόνο σπάθηκε, όπως ήταν έξιμένο, άνικα να κλονίσει, αλλά έδωσε την εύκαιρία να λάμψει άκόμα πιο πολύ ή άπράνταξη αλήθεια ότι τό ΚΚΕ, πολιτικό κόμμα της εργατικής τάξης, βγαλμένο από τά σπάγια του λαού, ποτέ δεν κατέγινε σε κατασκοπευτικούς μηχανισμούς ούτε είχε άνάγκη άσ' αυτούς. 'Αντίθετα, πάλεψε πάντα στον άνοητό πολιτικό στίβο. 'Αντιτίγχε σ' όλα τά δικτατορικά καθέστια, 'Υπερασπίσε πάντα τί δημοκρατία και την έθνική ανεξαρτησία. Στάθηκε ή ψυχή της έθνικής αντίστασης, πάλαιε στις πρώτες γραμμές ενάντια σε κάθε ξένη έξέλιξη, έναντια στην έσοδόλωση στους άγγλοαμερικάνους ημεγελιστές. 'Αν σήμερα δεν έπαυχε ούτε με άγωνιά της έλληνικής γής, όπου ζούμε και μοχθούμε εργαζόμενοι, από τά μύη έστια και τά μύη βόμβα θεμιά άπίχηση και άνταπόκριση τό ληρωτικό σάλλισμα του ΚΚΕ, αυτό όφείλεται όχι στην άνταρχη κατασκοπευτική του δράση, αλλά στους σκληρούς άγώνες και τίς θυσίες του για τό λαό.

Οι κατηγορούμενοι Τσιουλιάνης και Βουτσάς άπόδειξαν με άκαταμάχητα έπισημασμένα, με τό δικό τους προσωπικό παράδειγμα ότι σε μία κρίσιμη στιγμή της ιστορίας του λαού μας, όταν δηλαδή ό Ιταλικός φασισμός του Μουσολίνι επέτειρε ενάντια στην 'Ελλάδα, οι κομμουνιστές, μαζί και οι κατηγορούμενοι της 9 του 'Ιούλη έκαναν πό έθνικό τους χρέος, έν και στην έξορία βρισκόμενι μία κυβέρνηση που χρόνια διόλωση είχε στερήσει την ελευθερία και είχε τυραννήσει άπάσφωρα

στis φιλικές και τά στρατόπεδα έκατοντάδες στελέχη και χιλιάδες μέλη και όπαδοίς του ΚΚΕ. 'Από τό Λιγδόπουλο ως τόν Μετλογιάννη και τό Νικηφορίδη έκατοντάδες και χιλιάδες στελέχη και μέλη του ΚΚΕ έβρισαν τί ζωή τους για τί λευτεριά, τί δημοκρατία και την έθνική ανεξαρτησία, από την ερήνη. Οι 200 κομμουνιστές που έπέλεσαν οι γερανοί την Πρωτομαγιά του 1944, οι 108 κομμουνιστές που έπέλεσαν οι Ιταλοί από Κοζάνοβα τόν 'Ιούνη του 1943 και τόσοι άλλοι ήρωες και μάχητες της έθνικής αντίστασης, που ή σημερινή έξέδουλη κυβέρνηση και ή διεσπάρημενη άκρα δεξιά χτυπάν χρόνια τώρα με λάσφα, έπασαν από τά βόλια των καταχτητών, άκριβώς, γιατί ήταν βαθείά άφορημένοι στην πατρίδα τους και έπασαν τί στιγμή, που σημερινοί ύπουνοί της κυβέρνησης Καραμανλή, μέλη του κόμματος της ΕΡΕ, μαζί με τους πάτρονους τους συνεργάδιονταν με τους καταχτητές και θρασυόταν από τό αίμα του λαού και της πατρίδας.

Δεύτερο: 'Η κυβέρνηση έπέδωσε με τόν αυθαίρετο ισχυρισμό ότι τό «ΚΚΕ είναι κατασκοπευτικός μηχανισμός» και ότι ή ΕΑΑ είναι «εξάρτημα του κατασκοπευτικού αυτού μηχανισμού» να άπομονώσει τί δημοκρατική άριστερά και να καταφέρει καίριο χτύπημα στις δυνάμεις της, να έμποδίσει την προώθηση της πατριωτικής ένότητος και συνεργασίας. 'Τό άποτέλεσμα όμως ήταν—πνίξει ή άνοήτωση της ΚΕ του ΚΚΕ της 24 του 'Ιούλη 1959—να σπασερωθούν πιο πολλές πατριωτικές δυνάμεις και να παλαβούν πιο θαρραλέα για τίς δημοκρατικές ελευθερίες και την ερήνευση της χώρας. Τό άποτέλεσμα ήταν ή κυβέρνηση τίς ξενοδοθείας ν' άπομονωθεί πιο πολύ, άκόμα και από δικούς της όπαδοίς. Καί πραγματικά, πριν από τί δίκη, στη διάρκεια της δίκης και μετά την έκδοση της έπίσημης άπόφασης ή πατριωτική 'Ελλάδα έκδηλώσε ποικιλότερα με γράμματα, ψηφίσματα, διαμαρτυρίες, ύπογραφές κάτω από ύπομνηματα, με τηλεγραφήματα, με έπιστολές και συνεργασίες την αντίθεσή της στις σκοτεινές δυνάμεις, ντόπιες και ξένες, που σκάσαν την δίκη κατά του 'Ιλξτου και των άλλων πατριωτών. Οι ύποτιγες της έπικρασίας— πολιτικοί παράγοντες και διακεκομμένες προσωπικότητες: με διαφορετικές πολιτικές πεποιθήσεις και φρονήματα—με την άπράνταξη βεβαιότητά τους για τό άόριστο της κατηγορίας, όχι μόνο βοήθησαν και να ξεκατινιχτούν οι ανσοκράτες της άσφαλείας και να ξεψυχεί άκόμα πιο πολύ τό κύρος των κατηγορούμενων, αλλά έβρισαν και τό μέτρο της ένότητος του έλληνικού λαού και της άπόφασης των να άναγκάστει τους νέους ηγμένους του Χίτλερ, να άγωνιστεί για τόν εκδημοκρατισμό της έλληνικής γής.

Ση δίκη της 9 του 'Ιούλη άνατράπηκε άκόμα μία φορά ό αυθαίρετος ισχυρισμός της ΚΥΠ και της άσφαλείας ότι ή «ΕΑΑ είναι προσωπειών του ΚΚΕ». 'Αναμφισβήτητο γεγονός είναι ότι τό ΚΚΕ ύποστηρίξε, ύποστηρίξε και θά ύποστηρίξει την ΕΑΑ, έφ' όσον στην πολιτική της έχει όδηγή τά συμφέροντα του έθνους και του λαού. 'Αλλά είναι έπίσης άναμφισβήτητο γεγονός ότι τό ΚΚΕ ύποστηρίξε, ύποστηρίξε και θά ύποστηρίξει κάθε κίνηση, κάθε πρωτοβουλία, κάθε ένεργεια από όπουδήποτε και έν προέρχεται, άσ' όποιοδήποτε κόμμα, όργάνωση ή προσωπικότητα, έφ' όσον γίνεται με σκοπό να προσηθεί ή λύση του έθνικού μας προβλήματος. Τό γεγονός ότι μέσα στην ΕΑΑ ύπόχρον και κομμουνιστές—ό πρόεδρος της ΕΑΑ έπισημασμένα μίλησε για τό γεγονός αυτό—δεν ελλοιώνει καθόλου τόν αυτοτελή χαρακτήρα του κόμματος της ΕΑΑ, που έχει τό δικό της καταστατικό και δικό της έθνικό, λαϊκό, δημοκρατικό πρόγραμμα. 'Αλλωστε τόσο ή σύνθεση όσο και τό πρόγραμμα της ΕΑΑ—γνωστό στον έλληνικό λαό από τί στιγμή της ίδρυσης της ΕΑΑ—επιδοκιμάστηκαν κατά πανηγυρικό τρόπο στις έκλογές της 11 του Μάη από τό ένα εκατομμύριο ψηφοφόρους.

2. «ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ» ΑΡ. 8/1959

POOR ORIGINAL

Η όρθρη αποδοκμασία της επίσχυνης απόφασης από όλο σχεδόν τον πολιτικό κόσμο της αντιπολίτευσης και η άκαιρη να καταργηθεί ο φασιστικός αντιστασιατικός νόμος 375 δείχνουν τις δυνατότητες, αλλά εκφράζουν και τη διάθεση που υπάρχει στα πιο πλατιά στρώματα του λαού να συσπειρωθούν οι πατριωτικές δυνάμεις και να παλιάρουν πιο θαρραλέα για ν' αναχαιτιστεί ή νέα επιδρομή κατά των δημοκρατικών ελευθεριών του τόπου μας.

Απ' αυτή την άποψη — υπογραμμίζει η ανακοίνωση της 24 'Ιούλη 1959 της ΚΕ του ΚΚΕ — η δική της 9 του 'Ιούλη αποτέλεσε σημαντικό σταθμό στη συσπείρωση των δημοκρατικών δυνάμεων και δημιουργήσε καινούργιες δυνατότητες στην πάλη του ελληνικού λαού για τον εκδημοκρατισμό του τόπου.

Τρίτο: Δέν είχε καλύτερη τύχη και η επιδίωξη της κυβέρνησης νά' έμψυξει την Ελλάδα ότι κινδυνεύει από τό διεθνή κομμουνισμό που στέλνει τόχα, σάν πράχτορες του στη χώρα μας τά στελέχη του ΚΚΕ με σκοπό την ύπνομηση της ασφάλειάς της. Πίσω από τον ισχυρισμό αυτό η κυβέρνηση Καραμανλή ήθελε από τη μιά μεριά νά καλύψει τό ρόλο της σάν ισχυροπού εκτελεστή των εντολών των μανιακών επιθετιών του ΝΑΤΟ που θέλουν νά μετατρέψουν τη χώρα μας σέ προχωρημένη επιθετική άτομική βάση και, από την άλλη, νά δικαιολογήσει και νά δυναμώσει την προκλητική αντισοβιετική εκστρατεία σάν απαραίτητο στοιχείο της ψυχολογικής προετοιμασίας του πολέμου. Δέν είναι μόνο τό παρασημαστικό βούλευμα, οι καταθέσεις των πρακτόρων της ασφάλειας και η άγρόρευση του βασιλικού επιτρόπου που κατέφυγαν σέ άσυστατες και επίσχυνες συκοφαντίες σέ βάρος της Σοβιετικής Ένωσης και των άλλων Λαϊκών Δημοκρατιών. Αλλά και ο ίδιος ο πρωθυπουργός με τίς δηλώσεις του αποδείχτηκε κατό στρατοπέδου της ελοήνης και ποταπής αυτής συκοφαντικής εκστρατείας κατά του στρατοπέδου της ελοήνης και του σοσιαλισμού και των ήγετών του. Στην αντικομμουνιστική τους έξαψη, παρατήρησε ή έφημερίδα «Πράβντα» της 22.7.59, οι στρατοδικές της 'Αθήνας προχώρησαν τόσο, ώστε μετέτρεψαν την αίθουσα του στρατοδικείου σέ βήμα αντισοβιετικής προπαγάνδας «και τό σύνθημα νά δοθεί, στη δική της 'Αθήνας αντισοβιετικής και αντικομμουνιστικής χαρακτηριστάς τό έδωσε ο ίδιος ο πρωθυπουργός της 'Ελλάδας Καραμανλής».

Όλα αυτά όμως, καθώς και τό γεγονός ότι ή διεθνής κοινή γνώμη ελπε από την πρώτη στιγμή ότι στο πρόσωπο του Γλέζου και των άλλων πατριωτών δέ δώνονται μερικά άποια, αλλά ή πολιτική που υπερασπίζει θαρραλέα ή Δημοκρατική Άριστερά κατά της εγκατάστασης πυρηνικών βάσεων και υπέρ της ειρήνης, έδωσαν στη μάχη του ελληνικού λαού μεγαλειώδη πρόεταση, μετατρέποντάς την σέ διεθνή μάχη κατά των δυνάμεων του φασισμού και του θερμοπυρηνικού άρπασμού. Είναι αδύνατο, — αναφέρει ή ανακοίνωση της ΚΕ του ΚΚΕ, της 24 του 'Ιούλη 1959 — ν' άπαριθμήσει κανείς όργανώσεις, τό κόμμα, τίς προσωπικότητες που άνεξάρτητα από ιδεολογία, φρονήματα και πεποιθήσεις, τάχθηκαν σέ πλεον τό ελληνικού λαού στή σκληρή πάλη του ενάντια στους ντόπιους και ξένους καταπιεστές του. Από την 'Αγγλία και τη Νέα Ζηλανδία, από την 'Αμερική και την 'Ιαπωνία, από τη Σοβιετική Ένωση και την Κίνα, τό Βιετνάμ και την Κορέα, κομμουνιστές και συντηρητικοί, ριζοσπάστες και καθολικοί, άνθρωποι καλής θέλησης όλων των πεποιθήσεων θεώρησαν χρέος τους ν' άπαιτήσουν την άπελευθέρωση του Γλέζου και των άλλων πατριωτών και νά καταδικάσουν τό καθεστώς της άνομίας και αυταρχειας που επικρατεί στην 'Ελλάδα.

Στασιαμένη από τη διεθνή αυτή κινητοποίηση και πάλη ή κυβέρνηση ισχυρίστηκε ότι πρόκειται για «θόρυβο του διεθνούς κομμουνισμού». Καταφεύγοντας

... σέ τον κατάφορα γελοίο αυτό ισχυρισμό ή κυβέρνηση πέτυχε ένα μόνο πράγμα: πείξε ότι με τη μέξη κομμουνισμός — διεθνής είτε έσωτερικός — έννοει κάθε αντίθετο, λιγότερο είτε περισσότερο δραστήριο, άδολοφόρο — της άντιεθνικής, έσωτερικής και έξωτερικής πολιτικής της. Γιατί ποιάς θα μπορούσε νά πιστέψει ότι είναι κομμουνιστές είτε «πράχτορες των κομμουνιστών» — οι έπιφανείς παράγοντες της συγκοσμιας πολιτικής ζωής, που αποτέλεσαν τη διεθνή επιτροπή για τη σωτηρία του Γλέζου, οι πρώην πρωθυπουργοί της Γαλλίας κύριο Πόλ Μπουκουέ και Ντανιέλ Μενιέρ, ο πρώην πρωθυπουργός της 'Ιταλίας κ. Φερρουάσιο Πάρι, ο πρόεδρος των Βέλγων νομικών κ. Μπιστόν, οι συγγραφείς κ. κ. Κόμπτον Μακένζυ, Ζάν Κοκτά και Ζάν Πόλ Σάρτρ, ο γερμανός Πάστορας Νίμμελερ, ο άρχηγός του εργατικού σοσιαλιστικού κόμματος κ. Νέντι; Και θα μπορούσε νά αποδοθεί ένας τέτοιος χαρακτηρισμός στίς πολυάριθμες διεθνείς οργανώσεις που έχουν εκατομμύρια μέλη, στίς άγγλους βουλευτές και λόγους, στίς άπλόους ανθρώπους, που από όλες τίς γωνίες της γής ζήτησαν την άπελευθέρωση των ελληνών πατριωτών, διαζητώντων την κυβέρνηση Καραμανλή σάν κυβέρνηση που καταπατά όμά τις δημοκρατικές ελευθερίες για νά σπρώξει τη χώρα σέ τον θερμοπυρηνικό άρπασμό; Α' όμως ή κυβέρνηση δέν μπόρεσε κανένα νά πείσει ότι ή διεθνής άλληλεγγύη, ήτιν αποκλειστικά και μόνο «θόρυβος και έπιέβαση του διεθνούς κομμουνισμού στά έσωτερικά μας», δέν μπόρεσε επίσης νά σκεπασί, όπως έπείδωκε, την όμη και άπρησχημάτιστη έπιέβαση των άμερικανών ιμπεριαλιστών και στίς τελευταίες άκόμα λεπτομέρειες της οικονομικής πολιτικής και κοινωνικής ζωής, άκόμα και στην όργάνωση της δικής της 9 του 'Ιούλη. Είναι, άλλωστε, κοινό μυστικό ότι άκόμα από τό 1952 οι άμερικανοί ιμπεριαλιστές έπέμεναν νά παραπέμπονται οι πατριώτες στά στρατοδικεία κατά τους 10 πρώτους μήνες που δέν' σνεδράζει ή Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ και νά γίνεται (όπως έγινε και στις 9 του 'Ιούλη) ή παρασημαπτική επί κατασκοπείας, άνεξάρτητα, «άν ή κατηγορία προκύπτει είτε δέν προκύπτει από τά στοιχεία, που έχει στή διάθεσή της ή κατηγορούσα άρχή».

Η βαθεία άγανάχτηση που προκάλεσε στην παγκόσμια κοινή γνώμη ή επίσχυνη απόφαση του στρατοδικείου και τό νέο κύμα διαμαρτυριών που ξεσημάτωσε και συνεχίζεται σ' όλον τον κόσμο δείχνουν ότι ο ελληνικός λαός μπορεί νά ύπολογίζει και από δω και μπρός στήν άκόμα θερμότερη ύποστηρίξη και συμπάρταση των περσίτων και άκατανίκητων δυνάμεων της ειρήνης και της πρόδου. Διεργημένους την άκράδαντη πεποίθηση της παγκόσμιας κοινής γνώμης και άνατρέκοντας τά κακότεχα συρραμένα στοιχεία της κατηγορίας, ή διεθνής επιτροπή των Νομικών καθώς και οι νομικοί που παρηκολούθησαν τη δική της 9 του 'Ιούλη άποφάνθηκαν ότι «δέν υπάρχει καθεστώς δημοκρατίας στην 'Ελλάδα, αλλά καθεστώς άστυνομικής τρομοκρατίας που παραβάει και στραγγαλίζει τίς διεθνείς συμφωνίες τά δικαιώματα του άνθρώπου και του πολίτη».

Τέταρτο. Μέ την ιστορική άναδρομή και τη συστηματική διαστρέβλωση της άλλθειας που ήταν μία από τίς βασικές επιδιώξεις της δικής (τόσο τό βούλευμα όσο και οι καταθέσεις των μερσίτων κατηγορίας και ή άγρόρευση του βασιλικού επιτρόπου σάδηναν ιδιαίτερα στό «παρελθόν») επιδίωχτηκε όχι μόνο ή κατασκοφανήση του ΚΚΕ. Έγινε «απότοχη» ή προσπάθεια νά δικαιολογηθεί τόσο ή μεταξική δικτατορία, όσο και οι άλληκόλλητες έπιβράσεις των άγγλοαμερικανών ιμπεριαλιστών. Αλλά κι έδώ ή κυβέρνηση δέν πέτυχε τίποτα άλλο, παρά ν' άποκαλύψει τους δικούς της τυχοδιωκτικούς σκοπούς. Και πιο συγκεκριμένα την προσπάθεια της κάτω από καινούργιες μορφές νά ξεναζωνάνε μεθόδους και τρόπους της λαομίσητης μεταξικής διχτατορίας, όπως δείχνει ή όλο και μεγαλιότερη δρα-

POOR ORIGINAL

στηριοποίηση των τεταρτοουγουστανών ύπουρων και ζηλωτών της προσωπικής εξουσίας, το συνεχές έπαισμα του δικτύου της ΚΥΠΙ σ' όλους τους τομείς της ζωής της χώρας, ή όλο και συχνότερη προβολή του χοροφύλακα και του γαριφάδαν κεντρικής φιογούρας στον κρατικό μηχανισμό, το ξαναζωντανάμε των βουκολαιμισμένων φασιστικών νόμων κλπ. κλπ.

Στόν τόπο μας όμως και οι πέτρες ξέρουν ότι ο Μεταξάς επικατέστη την άναρχη κομμουνιστική συνωμοσία για να δικαιολογήσει τον πιο άμφο στραγγαλισμό των λαϊκών ελευθεριών, όπως είχε κάνει νωρίτερα με τον έμπερημό του Ράιχσταγκ το Ίνδαλά του, ο Χίτλερ, όπως επιχείρησε να το κάνει με τη δική της 9 του Ίουλή και ο Καραμανλής για να δικαιολογήσει τη βάνουση επίθεσή του κατά των δημοκρατικών ελευθεριών. Και φώναζε και τότε ο Μεταξάς για κίνδυνο από τον διεθνή κομμουνισμό και από τη Σοβιετική Ένωση, όπως κάνει σήμερα και ο Καραμανλής, για να δικαιολογήσει την καταπόνηση των εθνικών συμφερόντων σε κείνους που, τελικά, απέλησαν με ολοκληρωτικό άφανισμό τη χώρα μας. Έφτασε σε τέτοιο σημείο εθνικής πώρωσης ή κυβερνητική κλίμα, ώστε ένας βουλευτής της ΕΡΕ, ο γνωστός Μανιαδάκης, να προσπαθεί να εμφανίσει από τον κυβερνητικό τόπο σαν μεγαλοφύλακός του μέγιστο κυβερνητικό - την καταπόνηση του κρατικού προοικολογισμού και την εγκατάλειψη δουλειών της χώρας μερσάτα στους φασιστές επιδρομείς του Χίτλερ και του Μουσολίνι.

Πέμπτο. Η κυβέρνηση Καραμανλή στερει αδιάθετα και παράνομα τους πολιτικούς πρόσφυγες από την ελληνική ιδιαιτέριά τους. Και άρχειται έπιμονα να εξαπολύσει το αίτημά τους για επαναπατρισμό, που είναι αίτημα του δημοκρατικού κινήματος. Επικαλείται κατόπι την αναγκαστική παραμονή των πολιτικών προσφύγων στις Λ. Δημοκρατίες για να στηρίξει το νομικό πλίσμα, «περί συνειδήσεως της άνταρσίας στο έξωτερικό» και να δικαιολογήσει την παράταση, δέκα τώρα χρόνια μετά τη λήξη του έμφυλου πολέμου, του έκπατρισμού των πολιτικών προσφύγων. Και όταν οι πολιτικοί πρόσφυγες εκδηλώνουν το ένδιαφέρον τους για τα έξωτερικά προβλήματα του τόπου μας, κι όταν οι κομμουνιστές καταπονηθούν να φτάσουν στην πατρίδα τους (παράνομα, φυσικά, άφου δέν τους άπατρίετται νόμιμα) για να βρεθούν ανάμεσα στο λαό στις κρίσιμες αυτές στιγμές που περνάει, τότε η κυβέρνηση Καραμανλή άπαγγέλλει έναντιον τους την κατηγορία της κατασκοπείας. Η δική της 9 του Ίουλή όμως άπόδειξε ότι η κυβέρνηση Καραμανλή άμμορεσει πιά να παραπλανά το λαό με την έπινοημένη αυτή κατηγορία. Παρά την άναμάσηση όλων των λεγόμενων «σημαίων» από παλιές δικές κατασκοπείες - πράγμα που έδειξε την ολοκληρωτική γόνιμα από στοιχεία της κατηγορίας - κανένας στην Ελλάδα - άφου φάνηκε και άφου την άφθονοτητα μετά την έκδοση της άπόφασης άόμα και όρισμένων φιλοκομμουνιστικών έφημερίδων - δέν πιστεύει ότι ο Τρικαλιανός και ο Βουτσάς ήρθαν στην Ελλάδα άπως και οι ίδιοι πό διακήρυξαν για να κολιπώνουν μαζί με τον ελληνικό λαό, για να άποτραπών δι φοβεροί κίνδυνοι από τον ζώνων και κατά πρώτο λόγο οι πυραυλικές βάσεις. Μαζί με τους μάρτυρες της άπορροπισσης και της συνήγαρσης των κατηγορουμένων, και ή ελληνική κοινή γνώμη δέχτηκε ότι ένα κόμμα - άπως το ΚΚΕ - πό έχει άκατάλυτους δεσμούς με το λαό δέν μπορεί να παρατηρεί από την πολιτική δράση. Η άστοργική πείρα έδειξε, αντίθετα, ότι τίποτα δέν στάθηκε ικανό, ούτε ή δικτατορία, ή παρακλιτική και ή μεταξική, ούτε

ή ασιστική θρηωδία της κατοχής, ούτε οι μεταβαρζιανές ώμότητες να έμποδίσουν το ΚΚΕ να εκληρώσει το καθήκον του προς το λαό και το έθνος. Όσο για τη ζωή και την επίθεση των προσφύγων τώρα έγινε τόσο γνωστή με τις άλλές άλλες έπισκέψεις κάθε λογής αντιπροσωπειών στις Λαϊκές Δημοκρατίες της Σοβιετικής Ένωσης, ώστε να πέφτουν στο κενό, όταν δέν κατανοούν οίτι ίδως έγινε με τη φωτογραφία των μαθητών της σοβιετικής σχολής σιδηροδρομικών οι έσχυρισμοί ότι, οι πρόσφυγες στο έξωτερικό φοιτούν σε κατασκοπικές σχολές και προετοιμάζονται για ύπονομητική δράση. Στις ΛΑ οι πρόσφυγες είδικάζονται και μορφώνονται και μιναίφρονται σε καλύτερα στέλχη για τον τομείς της εθνικής και κοινωνικής ζωής.

II

Η κυβέρνηση Καραμανλή και οι σκοτεινοί κίκλοι, ντόπιοι και ξένοι, δέν μπόρεσαν με τη σκηνοθετημένη δική της 9 του Ίουλή να κλιπώνουν τη χρεωκοπία της εθνικής, άντιλαϊκής πολιτικής που εφαρμόζεται στη χώρα, πολιτικής, που προωθεί βεθεδιά άγανάκτηση και σφαιρικές άνησυχίες στα πιο πλατιά στρώματα των εργαζομένων.

Αντίθετα κάθε μέρα που περνάει έπιβεβαιώνει τις άόθριες συνέπειες της φερωνικής πολιτικής σ' όλους χωρίς έξαιρέση τους τομείς:

Η έξωτερική πολιτική της κυβέρνησης Καραμανλή παρουσίασε την ύποδοξη της κυριακής ύπόθεσης για να συμφέροντα των έπιθετών του ΝΑΤΟ στην άναγκαία προϋπόθεση για να προωθηθεί ή λύση των εθνικών μας ζητημάτων. Η ζωή όμως έδειξε ότι οι έπαίζοντες συμφωνίες της Ζυρίχης και του Λονδίνου - άπό τις όποιες προσπαθούν να διαχωρίσουν τις εθόνες τους τώρα και εκείνοι που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο συνέτειλαν στην κατάρτιση τους - δέν έλυσαν τα ζητήματα του κυριακού λαού. Σήμερα τέσσερες μόλις μήνες άπό την ύπογραφή τους εκδηλώνονται ή μία ύστερα άπ' την άλλη οι τραγικές συνέπειες τους: οι άποικωμένες του Λονδίνου προσπαθούν να εδύρουν, άπο γίνεται περισσότερο, την έκταση των πολεμικών τους βάσεων και την κυριαρχία τους στο νησί. Οι τουρκοκομμουνιστές επανέρχονται ουσιαστικά στην Ιταμιά άξισή τους για διαμελισμό της Κύπρου, άπαίτώντας τη γεωγραφική διαίρεση των δήμων. Η άπόφαση για την άραμονή στη σφαίρα της στερλίνας άποτελεί το προοίμιο της ένταξης της Κύπρου στη Βρετανική Κοινοπολιτεία. Έν τό μεταξύ ή άνεργία και τα άλλα προβλήματα του νησιού δύνονται κάθε μέρα και πιο πολύ. Άλλά οι συμφωνίες της Ζυρίχης και του Λονδίνου δέν είναι μόνο που διαβαρβαθρώνουν τα προβλήματα του κυριακού λαού. Άνοιξαν και το δρόμο σε καινούργιες εθνικές ταπεινώσεις και κινδύνους: δόχησαν στις συμφωνίες της Άγκυρας, (πού, χωρίς να λύνουν κανένα ζήτημα μπλέκουν την Ελλάδα σε καινούργιες τυχοδιωκτικές περιπέτειες) και στην έπίσημη της εγκατάσταση των πυραυλικών βάσεων στη χώρα μας.

Μετά την ύπογραφή των συμφωνιών της Ζυρίχης και του Λονδίνου, που ύπογράφτηκαν κάτω άπό την άμση άπειλή του μαστιγίου του Στένη Ντινάρμεντ, ή κυβέρνηση Καραμανλή μετατόπισε στον πιο σιχαμένο έκτελεστικό των έντολών των μανιακών κύκλων του έπιθετικού συνασπισμού του ΝΑΤΟ, σε πρωτοπαλλήκαρο του πιο λυσσοασμένου άντισοβιετισμού και των προκλήσεων στο βολκανικό χόρο, ή θέση της κυβέρνησης των ΉΠΑ, έγραψε ή «Πράβντα» της 30.7.57, μαστιγεί την έπιμονή προσπάθεια των έπιθετικών κύκλων να χρησιμοποιήσουν για τους δι-

POOR ORIGINAL

κοές των σκοπούς τη στρατηγική θέση της Βαλκανικής Χερσονήσου, πράγμα που δημιουργεί άμεσο κίνδυνο για την ειρήνη και την ασφάλεια στην περιοχή αυτή της Ευρώπης. Παρά τις διεθνείς τάσεις και μισώντας και την ιδέα ακόμα για μια διεθνή ύφεση και συνεννόηση υποστήριξε τη θέση του Στέιντ Ντιπάρτεμεντ και άπαιξε τις αλληλέγγυες φιλερηνικές σοβιετικές και λαϊκοδημοκρατικές προτάσεις για συνεννόηση των βαλκανικών κρατών και μετατροπή της Βαλκανικής σε άπυρραλη ζώνη, προχωρεί στα απαραίτητα μέτρα για την εγκατάσταση των πυραυλικών βάσεων. Αυτή την έννοια έχει και η ανάκληση στην ενεργό ύπηρεσία και η αποστολή στις ΕΠΑ του στρατηγού Γρηγορόπουλου, γνωστού υπέρμαχου ειδικής εξέλιξης των πυραυλικών βάσεων. Η Έκκληση των 26 προσωπικοτήτων για άπυρραλη ζώνη στα Βαλκάνια, δεν αντρέπει μόνο τους κυβερνητικούς λοχισμούς για την ανάγκη των βάσεων, αλλά εκφράζει και τις σοβαρές ανησυχίες της κοινής γνώμης της χώρας μας από την τυχοδιωκτική εξωτερική πολιτική της σημερινής κυβέρνησης. Γιατί είναι φανερό ότι, όπως έγραψε η «Πρόβντα» στο άρθρο που αναφέρθηκε παραπάνω: «Αν η Ελλάδα, η Ιταλία και η Τουρκία προήβουν τον επικίνδυνο δρόμο της δημιουργίας στο έδαφος τους ατομικών και πυραυλικών βάσεων, αυτό θα αναγκάσει τις σοσιαλιστικές χώρες να δημιουργήσουν, σαν αντίληψη σ' αυτό, ανάλογες βάσεις στη Βαλκανική Χερσονήσο και, ιδιαίτερα, στην Αλβανία και Βουλγαρία».

Η οικονομική πολιτική της κυβέρνησης, που διατυπώσθηκε ότι εξασφαλίζει τη νομισματική σταθερότητα και οδηγεί στην ευημερία των εργαζομένων, αποδειχεται όλημοια για τα πλατεία στρώματα των εργαζομένων. Οι ίδιοι οι ύπουργοι της κυβέρνησης και τα επίσημα στοιχεία των κρατικών υπηρεσιών και των οργανώσεων των εργαζομένων και των επιχειρηματικών κύκλων μιλάνε καθαρά για την κρίση που επεκτείνεται τα άσχημα πλάκωμα της σ' όλους τους τομείς της οικονομίας. Ο ύπουργός της βιομηχανίας δηλώνει ότι η σημερινή κατάσταση στη βιομηχανία χαρακτηρίζεται από ανάσχεση νέων επενδύσεων, καθήλωση της παραγωγής σε όρισμένους κλάδους σε χαμηλά επίπεδα και από την μείωση της παραγωγής σε άλλους. Μία στο Μάη η βιομηχανική παραγωγή έπεσε κατά 2,5%, ενώ η βιομηχανική απασχόληση μειώθηκε μόνο στην περιοχή της πρωτεύουσας στο πρώτο πεντάμηνο του χρόνου κατά 3626 άτομα και η ανεργία αυξήθηκε γενικά σ' όλη τη χώρα — σύμφωνα με τα στοιχεία του ύπουργείου εργασίας — μέσα σ' ένα χρόνο κατά 12%. Όσο για την οικονομική κατάσταση των εργατών άρκει να θυμίσω κανείς ότι, σύμφωνα με τα στοιχεία της Διοίκησης της ΓΣΕΕ, από τον Απρίλη του 1953 ως τον Ιούλη του 1959 οι τιμές των βασικών ειδών κατανάλωσης αυξήθηκαν κατά 87,6% χωρίς σ' ακολουθήσει ανάλογη αύξηση και των αποδοχών τους, το έλλειμμα της εργατικής οικογένειας έφτασε από 1240 δρχ. το Γενάριο του 1954 σε 1570 τον Ιούνη του 1959 και ο αριθμός των άνεργων έφτασε σε 250 000 άτομα.

Δεν είναι καθόλου καλύτερη η εικόνα στην άγροτική οικονομία όταν πάει κανείς ότι σ' όλη του ότι οι εξαγωγές των άγροτικών προϊόντων έπεσαν κατά 31% μόνο στο πρώτο πεντάμηνο του χρόνου, ότι η ίδια η κυβέρνηση ρίχνει τις τιμές των άγροτικών προϊόντων σε έξευτελιστικά επίπεδα και είναι η αιχμηρότερη των μεγαλύτερων σε βάρος των παραγωγών και της λαϊκής κατανάλωσης. Επι πάνω από ένα εκατομμύριο άγρότες υποαπασχολούνται και τα έργοβελτιστικά έργα και τα έργα οδοποιίας με πλά οποία υπόσχονταν η κυβέρνηση να δώσει δουλιά σ' ένα μέρος τουλάχιστον των άνεργων και υποαπασχολούμενων άγροτών παραμένουν στα χωράφια ή έκτελούνται με βραδύτατους ρυθμούς.

Ο ίδιος βραχνάς πιέζει πάλι στήθια και των επαγγελματιοτεχνών, που οι συντεταγμένοι έχουν μειωθεί κατά 30% σε σύγκριση με τον περασμένο χρόνο και οι επιχειρήσεις τους κλείνουν κάτω από το βέλος της οικονομικής κρίσης, της βαρύτερης φρολογίας και του συναγωνισμού των ξένων και νέων μονοπωλίων.

Σάν έπιστέγασμα της αντίλαλης αυτής οικονομικής πολιτικής που, σύμφωνα με την κοινή άνακάλυψη των κ. κ. Βενιζέλου και Μαρκεζίνη, μπάει τη χώρα σε περίοδον επικινδύνων οικονομικών περιπετειών, έρχεται η προσχώρηση μας στην Κοινή Άγορά, που θα έχει — σύμφωνα με τη διαπίστωση της ειδικής κρατικής έπιτροπής που μελέτησε το ζήτημα — καταστρεπτική συνέπεια αν υποτεθεί επιγραμματικά ο πόσην ύπουργός κ. Λέων Μακκάς να γίνωμεν από πτωχοί τωπότερο, από εξαρτημένοι τελείως ύποτελεις, από ύπανάπτυχτοι που εμμεθα, ή συνθλιβόμεν έντελως, και θα καταδικάσει τον σημερινό ελληνικό πληθυσμό στις την χειρότερον της σημερινής έξαθλώσεως και τελικώς εις έξωτερικήν μετα-ύστενση» όπως τόνισε ο καθηγητής της πολιτικής οικονομίας κ. Στεφανίδης.

Η κυβερνητική πολιτική προκαλεί, όπως είναι έπιμένο, την άνακάλυψη, τις διαμαρτυρίες και την ενεργό αντίσταση του λαού. Κι αυτός ακόμα ο γνωστός φιλοκυβερνητικός συνδικαλιστής, πρόεδρος του εργατικού κέντρου Θεσσαλονίκης Θεοδώρα άναγκάστηκε να δηλώσει σε συγκέντρωση των εργατών Θεσσαλονίκης τις 7 του Μάη: «Από την προσοχή κανενός δεν διαφεύγει το γεγονός ότι η εργατική τάξη βρίσκεται στην πιο δύσκολη θέση που αντιμετώπισε τα τελευταία χρόνια. Γά προβλήματα της περουνό δέξιατη κρίση, χωρίς να διαγράφεται στον ορίζοντα ούτε και η ελάχιστη έλπίδα πως οι άρμόδια έχουν διάθεση να καταπιστούν με την αντιμετώπισή τους... Το κράτος με τη μονόπλευρη στάση του μεταβάλλεται σ' έφρουρο του χρήματος των άλλων, που είναι γνωστό πως κερδίζεται και πως υποσφύρεται σε όγκο». Τό εργατικό κέντρο Πατρών, που επίσης βρίσκεται σε χρεία φιλοκυβερνητικής παράταξης, δήλωσε σε τηλεγράφημά του προς την κυβέρνηση: λόγω καταστάσεως άδυνατούμεν συγκαταστήμεν δικαίαν άνακάλυψη των εργαζομένων άπεκλυόμενον πάσης περαιτέρω εϋθύνης». Έδώ βρίσκεται ο λόγος, που η εργατική τάξη της χώρας μας και οι οργανώσεις της άναγκάζονται να δυναμώσουν ήν πάλη τους ενάντια στην κυβερνητική πολιτική για την αύξηση των μεροκάματων, για δουλιά ή έπίδοματα στους άνεργους, για την ύπεράσπιση των επαγγελματικών, άσφαλιστικών και δημοκρατικών τους δικαιωμάτων. Έδώ βρίσκεται ο λόγος του τό εργατικό κίνημα άπλώνεται σε όλο και σε πιο νέους εργατοπαλληλικούς κλάδους, ενώ το προσωπικό ΟΤΕ, οι άρτεργάτες, οι μολεργάτες, οι μακαρονοποιοί, οι βυροπεργάτες, οι ύποδηματεργάτες, οι μεταλλεύτες, το προσωπικό ΔΕΗ, ιδιωτικοί ύπάλληλοι κλπ. βρίσκονται σε άπεργιακή κινητοποίηση ή προετοιμασία. Μηνύματα άνακάλυψης φτάνουν από τους παταποαραγωγούς, τους τοματοπαραγωγούς, τους φρουτοπαραγωγούς, τους σποταροπαραγωγούς και άλλους παραγωγούς της ύπαιθρου, για την εγκατάλειψή τους από την κυβέρνηση και τη λήστευση των προϊόντων τους.

Άντιμετωπίζοντας τον κίνδυνο οικονομικής καταστροφής οι επαγγελματίες και βιοτέχνες δεν περιρίζονται μόνο σε διαμαρτυρίες κατά της αντίλαλης κυβερνητικής πολιτικής, αλλά προχωρούν σε ενεργό άγώνα. Οι οργανώσεις των πατωπών, άπόδ μάταια περιμεναν επί ένα σχεδόν δίμηνο, ύστερ' άπό συγκροτώσεως διαμαρτυρίας που συγκρότησαν στις 10 του Ιούνη για την έπίλυση των ζητημάτων τους, άπεφασάσαν να κηρύξουν 24ωρη πανελλήνιου άπεργία διαμαρτυρίας για την παρεκμιστική ταχτική της κυβέρνησης. Στην Κέρκυρα ο κορυφός Έκλεισαν τα καταστήματά τους

POOR ORIGINAL

έτι δύο ώρες σ' Ένδειξη διαμαρτυρίας για την μη επίλυση των ζητημάτων τους. Οι βιοτέχνες ραφτάδες, συγκρότησαν ογκώδη συγμέτρηση διαμαρτυρίας στην Αθήνα. Τό βιομηχανικό και έμπορικό έπιμελητήριο της Ηλείου, άρου διαπιστώνει ότι «ό ήπειρωτικός κόσμος προσβλέπει και πάλιν-μέ φόβον πολλήν και άπόντωνιν τό μέλλον» προειδοποιεί ότι «ό ήπειρωτικός κόσμος δέν πρόκειται νά μείνει μέ σταυρωμένα τά χέρια». Τήν ίδια προειδοποίηση, άλλωστε, κάνουν οι εργαζόμενοι και όλων των άλλων επαρχιών, που δοκιμάζουν στην πλάτη τους τους πικρούς καρπούς της κυβερνητικής πολιτικής.

Η έσωτερική πολιτική της κυβέρνησης Καραμανλή άποβλέπει στό νά επιβάλει μέ τή βία και την αυθαιρεσία τις πυρραυλικές βάσεις και νά φορτώσει στις πλάτες των εργαζομένων τά βάρη της οικονομικής κρίσης και τά σπέρματα στρατιωτικά έξοδα.

Η άπόφαση της ΚΕ του ΚΚΕ χαρακτηρίζει τή δική της 9 του Ιούλη σάν κρίση της κυβερνητικής επίθεσης κατά των ύπολειμμάτων των δημοκρατικών έλευθεριών. Πραγματικά, άν και ή πάλη του έλληνικού λαού και ή διεθνής κινητοποίηση κράτησαν τό χέρι του δημίου, ώστόσο τό στρατοδικείο έπέβαλε βαρύτερες ποινές στους κατηγορούμενους, παρά τήν ολοκληρωτική κατάρευση της έκνομιάς κατανομίας. Η άπόφαση αυτή έκφράζει τήν έπιμονή της αντίθεσης στην πολιτική τού δικαστού και της μισαλλοδοξίας άπό την όποια ζει και τρέφεται. Τήν ίδια έπιμονή έκφράζουν και ό άνηγής διαγμός των πολιτικών αντιπάλων της κυβέρνησης, που άρχισε άπό τις 11 του Διά, εντάθηκε στην περίοδο των δημοτικών έλεγών και συνεχίζεται άμεσως πριν και μετά τή δική της 9 του Ιούλη. Καθημερινό φαινόμενο σ' όλόκληρη τήν Ελλάδα είναι οι συλλήψεις και κκοποιήσεις πολιτών, άκόμα και άρρωστων, γέρον και παιδιών, οι έκβιασμοί για τήν άπόφαση δήλωσης μετανοίας. Η βία των πολιτών που ύπερβαλαν ύπερημέματα για τήν άπελευθέρωση του Γάζου. Έχει καταστεί πιά κοινή συνείδηση, γιγαρε ή εφημερίδα «Έλευθερία», ότι συντελείται άπό νινος ένας ραγδαίος και άντικαθαρτικός και λίαν επικίνδυνος έκτρομοκομιασμός των έντεταμένων με τήν τήρηση της τάξης κρατικών λειτουργιών». Στην ύκαιρο κατά μάτρες καλούνται οι δημοκρατικοί άγρότες στό τμήματα της χωροφυλακής και ύποβάλλονται σέ τρομοκρατικές άπειρήσεις για τά φρονήματά τους. Πάνω είναι οι αίρετοι των άγροτών άπό τς δικαιοσύνης των συνταγμασιμών. Άπεκλείονται οι δημοκρατικοί άγρότες άπό τή διανομή των κλήρων. Οι σατράπες της ΤΕΑ και της χωροφυλακής καταδυναστεύουν τά χωριά, πείζουν και δύνανται καθένα που διαμαρτυρηται για τά άντιλαϊκά μέτρα της κυβέρνησης.

Με ιδιαίτερη μανία στρέφεται ή κυβέρνηση κατά της εργατικής τάξης, των οργανώσεων και έλευθεριών της: μέ τις συλλήψεις και έκτασεις συνδικαλιστικών στελεχών, τήν άπροσημάτιστη έπέμβαση της ασφάλειας στό συνδικάτο, τις άπολυτικές συνδικαλιστών με ύπόδειξη της ασφάλειας, τήν άντικατάσταση έκλεγμένων όργάνων των συνδικάτων με άπόφαση των νομαρχών, τις επέθεσεις της άστομίας κατά των γραφείων των εργατικών οργανώσεων, τήν κινητοποίηση του άεργου-σπαστικού μηχανισμού της κυβέρνησης ενάντια στους άεργούς, τήν πολιτική έπι-στράτευση άεργών.

Και σάν έπιστάγιομα όλων αυτών των μέτρων είναι ή επέκταση του καθε-στώς πειθαρχημένης διαβίωσης και όι καταδίες άδειούχων έξοριστών και σ' αυ-τήν τήν καρδιά άκόμα της Αθήνας, καθώς και ή έγκαινίαση της αυθαίρετης διά-κρισης των πολιτών με τή χορήγηση άντι ταχτικού δελτίου ταυτότητας είδικού δελτίου, άπου άναγράφεται ότι πρόκειται περί άδειούχου έξοριστού κομμουνιστή

Τά κυβερνητικά αυτά μέτρα, που μέ Ιταμότητα και προκλητικότητα προσκά-θησε νά άμειρωθήσει ό τεταρτουγουστιανός κ. Καλατζής, ένας άπό τους κύριους όργανωτές και έμπνευστές τους, άνοίγουν τό δρόμο για τήν ολοκληρωτική κατά-λυση των δημοκρατικών έλευθεριών, για τήν εγκαθίδρυση ενός άνοιχτού ολοκλη-ρωτικού καθεστώτος.

III

Όλη ή πολιτική της κυβέρνησης, ή τρομοκρατική της άποχαλίωση, ή τυφλή έγκραση της πολιτικής του ψυχρού πόλεμου και της δξυνσης των σχέσεων με τις γιτονικές χώρες, όδηγει τή χώρα σέ άπομύωση, σέ τραγικό άδιέξοδο, με όλέθριες συνέπειες για τό έθνος. Θέτει πιά έκτακτικά τό πρόβλημα της άλλαγής του τύπου άπό τήν κυβέρνηση της μειοψηφίας, των πυρραυλικών βάσεων και της λαϊκής άντιτυχίας.

Σήμερα, τονίζει ή άνακοίνωση της ΚΕ του ΚΚΕ της 24 του Ιούλη 1959, περισσότερο άπό κάθε άλλη φορά δημιουργούνται οι προϋποθέσεις για τήν άπο-μακρυνση της κυβέρνησης και τήν άντικατάστασή της άπό μία δημοκρατική κυβέρ-νηση. Ικανή νά δώσει έθνική λύση στό μέγιστο ζήτημα του τόπου μας.

Είναι φανερό πως μέσα σ' αυτές τις συνθήκες δέν είναι άρεστή ή άπλή άποστασιοποίηση της άντιδότης. Η άποστασιοποίηση τού λαού, η άποστασιοποίηση ή πιο πλατιά συνεργασία και σύμκραση όλων των κομμάτων της άντιπολίτευσης, ή πιο δραστήρια κινητοποίηση και πάλη όλων των λαϊκών δυνάμεων. Κάθε καθυ-στέρηση στη σύμκραση και συνεργασία των πατριωτικών δυνάμεων, κάθε αταπάτη ότι με τή δημοκρατία μιας «τρίτης κατάστασης» μπορεί νά δοθεί έθνική λύση στό πρόβλημα της χώρας, δίνει τή δυνατότητα στην αντίθεση ν' άνασυντάξει τις άναμειες της και νά επιδεινώσει τήν κατάσταση στη χώρα μας.

Μαροστά στην πολιτική μέση που όφίσταται ή κυβερνητική παράταξη και την άναπορευτή διαροή δυνάμεων, που έχει πάντα σάν συνέπεια ή χρεωκοπία μιας πολιτικής — άπως συμβαίνει σήμερα με τήν πολιτική της κυβέρνησης Καραμανλή — ή αντίθεση και οι έξένοι πάτρωνες της άρχίζουν νά άναζητούν νέα διάδοχα σχή-ματα και νά μελετούν και νά προτομίζουν «νέες» άντιλαϊκές, άντιδημοκρατικές λύσεις. Πάνω σ' αυτή τή βάση έκδηλώθηκε και ή άνοχη πιά σύγκρουση άνάμεσα στην κυβέρνηση και τό στρατηγό Γρίβα άν και μόλις πριν άπό 5 μήνες άλληλο-λόβανόνταν κατά έξοργιστικό τρόπο για τήν άμοιβαία «ιστορική» συμβολή στην επίλυση (γράφε καταβαράθρωση) του κυριακού ζήτηματος. Μακριά άπό τού νά πείχεται ένα καινούριο δρόμο, ή άρκακλήτη αντίθεση του Γρίβα προς τήν κυ-βέρνηση Καραμανλή άποτελεί μία άκόμα επιβεβαίωση της χρεωκοπίας της πολι-τικής της ύποτέλειας και ύπογράμμιση της άνάγκης νά έπιστευθεί ή συνεννόηση και συνεργασία όλων των πατριωτικών δυνάμεων. Κάθε ύπόθαλη είτε άκόμα άνοχη της προσάβειας αυτής της άκρας δεξιάς νά παρατείνει τή σημερινή κατάσταση είτε και νά δημιουργήσει μία «καινούρια» χειρότερη είτε άκόμα και παρόμοια με τή σημερινή φορτώνει σοβαρές εϋθύνες στό πολιτικά κόμματα και τους ήγέτες της άντιπολίτευσης. Για τή μεγάλη πλειοψηφία του λαού γίνεται κάθε μέρα και πιά καθαρό ότι ή λύση των έθνικών μας ζητημάτων δέν μπορεί νά πραγματοποιηθεί με τήν έφαρμογή μιας πολιτικής που άνεξάρτητα άπό τό ποιά της έχει έμβλημα τήν διαίρεση των πολιτών, τήν μισαλλοδοξία, τήν άντικομμουνισμό και τή διά-κριση των πατριωτικών δυνάμεων.

POOR ORIGINAL

Οι δυνάμεις της δημοκρατίας και της προόδου της χώρας μας διψούν για μια πραγματικά νέα πολιτική, πολιτική ειρήνης, συνεννόησης και συνεργασίας με όλες τις χώρες, έσωτερικής ειρήνευσης και ομαλότητας, οικονομικής ανακούφισης των εργαζομένων. Το καινούργιο κύμα διαμαρτυριών και ή βαθειά αγωνία της προκάλεσε ή εκείσιντη απόφαση του στρατοδικείου, οι νέες μαζικές κινητοποιήσεις και εκδηλώσεις διαμαρτυρίας της διεθνούς κοινής γνώμης δείχνουν ότι ύπαιχρον επιβλητικές δυνάμεις μέσα στην χώρα μας, που υποστηρίζονται από το δι-θνή δημοκρατικό κίνημα θετικά, αποφασισμένες να συνεχίσουν με ακόμα πιο μ-άλι σταθερότητα και επιμονή την πάλη για την άκυρωση της απόφασης του στρατοδικείου που στιγματίζει την Ελλάδα και τον πολιτισμό της, για την άτελεθ-ρωση των γενναίων και άτρόμητων αγωνιστών της ειρήνης και της δημοκρατίας. Πληθαίνουν σήμερα στη χώρα μας — και προπαντός μετά τη δική της 9 του 'Ιουνη— οι άνθρωποι που κάνουν συνείδησή τους ότι για να μπορέσει να ζήσει και να προ-κόψει ή χώρα μας είναι ανυπέθετη ανάγκη να καταργηθεί ο αναγκαστικός νόμο 375 και όλα τα έκτακτα μέτρα. Νά σταματήσει τό αίσχος των εκτοπίσεων και τη-πειθαρχημένης διαβίωσης. Νά άφρονούν έλευθεροι οι δεσπούτες αγωνιστές, που σα-πίζουν στις φυλακές και εξορίες, ενώ άμνηστεύονται και φυγαδεύονται οι χιτλε-ρικοί εγκληματίες. Νά επανακαταρτιστούν οι πολιτικοί πρόσφυγες. Νά νομιμοποιηθεί τό ΚΚΕ σάν βασική προϋπόθεση για την άποκατάσταση της έσωτερικής ομαλό-τητας και του εθνικοκρατισμού τού τόπου.

Τό ΚΚΕ, άπογοραμίζει ή άνακοίνωση της ΚΕ τού ΚΚΕ της 24 'Ιουνη, κάνει έκκληση σ' όλα τά κόμματα, σ' όλες τις λαϊκές οργανώσεις, τις προσωπικό-τητες και τούς κοινωνικούς παράγοντες της χώρας, σ' όλους τούς πατριώτες, να ένώσουν χωρίς χρονοστιβή τις δυνάμεις τους για να μπει φραγμός στο φασιστικό φιλοπλεμο κατήφορο των ξενόδουλων κυβερνητών της χώρας μας, που θέλουν να καταλύσουν ολοκληρωτικά τις δημοκρατικές ελευθερίες και να εδραϊώσουν ένα άτιμωτικό καθεστώ, στρεγμένο στην προδοσία των συμφερόντων της 'Ελλάδας: και την καταθλιπτική καταπίεση της εργατικής τάξης και δόλοκληρου τού λαού.

Στό δύσκολο μά ευγενικό άγώνα τού λαού μας τό ΚΚΕ προσηλωμένο στη-ειρηνική δημοκρατική λύση τού έσωτερικού μας προβλήματος δηλώνει, όπως τό διακηφύεταν και τά στελέχη του μέσα στο φασιστικό στρατοδικείο, ότι θά δώσει όλες τού τις δυνάμεις και όθ θά ληφθεί κόπος και θυσίες για ν' άποκρουστεί ό πυρραυλικός κίνδυνος, για να σωθεί ή ώραία πατρίδα μας και να μπει στο δρόμο της ειρήνης, της προκοπής, της δημοκρατικής άναγέννησης».

ΤΟ ΠΕΝΤΑΕΤΕΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ

Α. ΣΟΛΛΑΡΟΥ

Δέν είναι ή πρώτη φορά, που ή κυβέρνηση Καραμανλή εξαγγέλλει μεγαλόπνοα προγράμματα άνόρθωσης της οικονομίας μας και άνόδου τού βιοτικού επιπέδου τού λαού μας. Έπειδή ό κόσμος συνήθισε και ν' άκούει μεγάλα λόγια, χωρίς αυτά να συνοδεύονται από έργα, τό μεγαλύτερο μέρος τού αθηναϊκού τόπου, άπηχώντας διάφορα στρώματα της ελληνικής κοινής γνώμης, υποδέχτηκε με πληθώρα ειρω-νικών χαρακτηρισμών τό «πενταετές».

Μαρός στη χειροτέρευση της οικονομικής κατάστασης της χώρας και στά ευφανή χαρακτηριστικά οικονομικής κρίσης, ή κυβέρνηση Καραμανλή προσπαθεί να καθυποτάξει τά πνεύματα. Γι' αυτό τάζει στο λαό, βελτίωση της άδλιας οικονομικής του κατάστασης. Σύνγχρονα εξαασφαλίζει στο ντόπιο κεφάλαιο, μεγαλύτερα κέρδη και στο ξένο κεφάλαιο καλύτερους όρους καταλήστευσης τού τόπου. Η μέχρι τώρα πείρα έδειξε στο λαό μας, πως μά κυβέρνηση της ολιγαρχίας, που έξυπη-ριμτεί τριτά τά συμφέροντα των ξένων μονοπωλίων, δέν μπορεί να βελτιώσει τό βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων και να λύσει τά βασικά προβλήματα της οικονομίας μας.

Έκείνο που χρειάζεται ή οικονομία της 'Ελλάδας σήμερα πρῶτ' άπ' όλα είναι ή άπολλαγή της από την εξάρτηση από τό ξένο κεφάλαιο και τη ντόπια ολιγαρχία 'Ο παρασιτικός χαρακτήρας της ντόπιας πλουτοκρατικής ολιγαρχίας, που τά συμφέροντά της είναι στενά δεμένα με ξάρτημένα από τά συμφέροντα τού ξένου μονοπωλιακού κεφαλαίου, άποτελεί τροχοπέδη στην άνάπτυξη των παραγωγικών δυναμειών της χώρας, έμποδίζει την δόλοπλευρη αξιοποίηση των πλουτοπαραγωγικών πόρων της, στην έκβιομηχάνισή της, ρίχνει σέ όλο και μεγαλύτερη εξαθλίωση τις εργαζόμενες μάζες ύποτάσσοντας καθημερινά όλο και πιο πολύ, οικονομικά και πολιτικά, την 'Ελλάδα στα ξένα μονοπώλια. Έκφραστής αυτής της άντεθνικής και άντιλαϊκής πολιτικής της ντόπιας ολιγαρχίας είναι σήμερα ή κυβέρνηση Καραμανλή.

Άπαραίτητη προϋπόθεση για να μπει τέρας σ' αυτή την κατάσταση είναι το παρμόρισμα από την έξουσία της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας και της ξενό-δουλης κυβέρνησής της. Μόνο όταν στην έξουσία έρθουν οι πατριωτικές δυνάμεις της χώρας, από την εργατική τάξη ως την εθνική άστική τάξη, θά μπορέσει ή 'Ελλάδα ν' άποκτήσει την πολιτική της ανεξαρτησία και να άναπτύξει μέσα σ' εθνικό πολιτικό κλίμα την πάλη της για την οικονομική της ανεξαρτησία, για την άνάπτυξη των παραγωγικών της δυναμειών.

Στις σημερινές συνθήκες, που στην έξουσία βρίσκεται ή πλουτοκρατική ολι-γαρχία, επιβάλλεται άποφασιστική πάλη όλων των πατριωτικών δυνάμεων τού τόπου έναντι στην άντεθνική πολιτική της κυβέρνησης Καραμανλή, για την ίκανοποίηση

POOR ORIGINAL

ορισμένων, έστω, διεκδικήσεων των πλατιών στρωμάτων. Άμεση άκείνη το πλάτων λαϊκών μαζών σήμερα είναι ή συγκεκριμένη εφαρμογή των μέτρων και δημιουργικών υποσχέσεων της κυβέρνησης Καραμανλή για την ολοκληρωτική δρασμένων βιομηχανικών έργων, για την αύξηση του εθνικού εισοδήματος κλπ. Οι πατριωτικές δυνάμεις του τόπου με την πάλι τους μπορούν να επιβάλουν την κατάργηση του αντιεθνικού νόμου των ελευθέρων εισαγωγών, την κατάρτιση του Ν. 2687 και των αντίστοιχων οικονομικών συμφωνιών με τις ΕΠΙΑ της δυτικής Γερμανίας, που επιτρέπουν στα ξένα μονοπώλια να καταληστεύουν τον τόπο και το λαό, την ολοπλευρή ανάπτυξη των οικονομικών σχέσεων με όλες τις χώρες και ιδιαίτερα με τα σοσιαλιστικά κράτη, που μας προσφέρουν την άριστη τεχνική και υλική και τεχνική — για την εκβιομηχάνιση της Ελλάδας και απο τελούν εξαιρετικές αγορές για την εκπομπή των εξαγωγικών προϊόντων.

Μονάχα στο προτάς της λύσης των πιο πάνω έμμεσων προβλημάτων να γίνει λόγος σήμερα για έναν κάποιο προγραμματισμό. Όχι βέβαια με την έννοια που πάνε να του δώσουν οι συντάχτες του κυβερνητικού «προγράμματος», αλλά στην έκταση ενός οικονομικού προγράμματος, που θα χρειαστεί να εφαρμοστεί με την κυβέρνηση εθνικής δημοκρατικής άλλαγής. Ακόμη λιγότερο μπορεί να τον φέρει ένας τέτοιος προγραμματισμός με τη σχεδιοποίηση, που εφαρμόζεται στην οικονομία των σοσιαλιστικών χωρών, με ένα γενικό σχέδιο ανάπτυξης όλης της οικονομίας. Έτσι προσπαθούν να παρουσιάσουν το «πενταετές» οι συντάχτες του.

Στον καπιταλισμό, κανένα πρόγραμμα δεν μπορεί να εμποδίσει τη στοιχειώδη την αναρχική ανάπτυξη της παραγωγής, κι επομένως δεν μπορεί να λύσει τις κοινωνικές αντιθέσεις, να εξαλείψει τις κρίσεις υπερπαραγωγής, την ανεργία, την εξαθλίωση της εργατικής τάξης. Μιλώντας για την ανάπτυξη του μονοπωλιακού κεφαλαίου στις συνθήκες του Ιμπεριαλισμού, ο Λένιν τονίζει στο έργο του «Κρατος και Έπανάσταση», ότι ή εφαρμογή οποιοδήποτε προγραμματισμού από τα μονοπώλια δεν αλλάζει τον καπιταλιστικό χαρακτήρα της οικονομίας και δεν μπορεί επομένως να αλλάξει τις καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής, να εξαλείψει την αναρχία στην παραγωγή, να καταργήσει την εκμετάλλευση του ανθρώπου από άνθρωπο. «Όσο κι αν οι μεγατόνες του κεφαλαίου υπολογίζουν από τα πριν τις διαστάσεις της παραγωγής σε εθνική ή ακόμα και σε διεθνή κλίμακα, όσο σχεδιοσμένοι κι αν ρυθμίζουν την παραγωγή, μένουμε ώστόσο στο καθεστώς του καπιταλισμού». Δεν και ο Ένα νέο στάδιο του, όμως έπισπώθητε στο καθεστώς του καπιταλισμού» (Β. Ι. Λένιν. «Άπαντα, τόμος 25, σελ. 453, έλλ. έκδοση).

Ένα οικονομικό πρόγραμμα — και μάλιστα πενταετές — υποτίθεται, ότι καταπνέεται με την επίλυση των ζωτικών προβλημάτων για την οικονομία της χώρας και το λαό. Αυτό δεν συμβαίνει όμως με το «πρόγραμμα» της κυβέρνησης Καραμανλή. Κι είναι εύνητο. Η αναγνώριση των προβλημάτων αυτών από την κυβέρνηση Καραμανλή θα σήμαινε την αυτοκαταδίκη της.

Ένα οικονομικό πρόγραμμα, που θα έπιδωκε την πραγματική ανόρθωση της οικονομίας μας, θα έρχετο ταυτόχρονα να προβλέπει συγκεκριμένα μέτρα για την άμεση λύση των έπειθόντων λαϊκών αιτημάτων: την αύξηση των μισθών και ήμερομισθίων, την άναστολή της είσπραξης των χρεών των άγροτών, την προστασία των άγροτικών προϊόντων από τα ξένα και ντόπια μονοπώλια, καθώς και άλλα μέτρα, που θ' άνακούφιζαν τα μισαία στρώματα της πόλης, θα άδηγοισαν άναμφίβολα σε μία σχετική αύξηση της λαϊκής κατανάλωσης και στη διεύρυνση της έσωτερικής αγοράς.

Ζωτική για την οικονομία μας είναι ή σημαντική ελάττωση των στρατιωτικών δαπανών, που απορροφούν τα 45% του προϋπολογισμού του κράτους κι ένα σημαντικό ποσοστό του εθνικού εισοδήματος. Ένα τέτοιο μέτρο θα επέτρεπε τη μείωση της φορολογικής επιβάρυνσης των λαϊκών στρωμάτων και θα δημιουργούσε ευρύτερα πλαίσια για δημόσιες παραγωγικές επενδύσεις. Η σημερινή οικονομική κρίση προβάλλει με δεξυτέρα την ανάγκη προστασίας της πενήχρας εθνικής βιομηχανίας που υπάρχει και της εθνικής παραγωγής. Αυτό όμως δεν μπορεί να γίνει όσο διατηρείται ή ελευθερία των εισαγωγών για τα προϊόντα των δυτικών άγρών και συνεχίζει ή κυβέρνηση, εκτελώντας τις έντολες των άμερικάνικων μονοπωλίων, να εμποδίζει την ανάπτυξη των συναλλαγών της Ελλάδας με τις σοσιαλιστικές χώρες.

Η σημαντική διεύρυνση των οικονομικών μας σχέσεων με τις σοσιαλιστικές χώρες, εκτός του ότι θα συνέβαλλε άποασιστικά στην άλλαγή της πολιτικής άτμόσφαιρας στα Βαλκάνια, θα έξασφάλιζε σε μεγάλο βαθμό την έξαγωγή των προϊόντων μας και τη δυνατότητα ανάπτυξης μιας εθνικής βαριάς βιομηχανίας, ικανής ν' άποροφήσει σημαντικό άριθμό εργατικών χεριών και να θεμελιώσει μία ύγιη οικονομική βάση για την παραπέρα ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων της χώρας μας. Η ανάπτυξη πλατιών οικονομικών σχέσεων με τις σοσιαλιστικές χώρες θα δημιουργούσε ακόμα προϋποθέσεις για την άτομάκρυνση ή τη μείωση των συνεπειών των οικονομικών κρίσεων και κλονισμών στη χώρα μας.

Το πενταετές «πρόγραμμα» της κυβέρνησης Καραμανλή άγνοει όλα αυτά τα προβλήματα. Στη θέση τους, μας παρουσιάζει μία άπαρήχητη σχεδίων... για μέλετες έργων, γνωστά στην ελληνική κοινή γνώμη. Έτσι — όπως τόνισε ο άδελφός άρθρογράφος, από το σχέδιο της ΟΥΝΡΑ του 1947. Τα έργα αυτά άναφέρονται συντομευτικά, από τότε, σε κάθε οικονομικό «πρόγραμμα» και προϋπολογισμό δημοσίων επενδύσεων της κάθε κυβέρνησης, που πέτυχε ο' αυτά τα χρόνια από την έξουσία. Και με ιδιαίτερη έπισηση ο' όλους τους λόγους, τις δηλώσεις και διακηρύξεις της κυβέρνησης Καραμανλή.

Το «πρόγραμμα» άναφέρει τρεις πηγές για την κάλυψη των επενδύσεων παγίων κεφαλαίων της πενταετίας, που φτάνουν τα 103,6 δις. δρχ. Οι πηγές αυτές είναι: τα κράτες, το ελληνικό έθιατικό κεφάλαιο και το ξένο κεφάλαιο. Σύμφωνα με τους συντάχτες του «προγράμματος» οι τρεις αυτές πηγές θα πρέπει να καλύψουν τις άνάγκες του «προγράμματος» με την παρακάτω άναλογία:

Κράτος 30% των επενδύσεων.
Έλληνικό έθιατικό κεφάλαιο 32,3% των επενδύσεων
Ξένο κεφάλαιο 37,7% των επενδύσεων
Μ' άλλα λόγια, οι έξχώροι πόροι θα τρέφει να συμβάλουν με 64,6 δις. δρχ. και το ξένο κεφάλαιο με 39,1 δις. δρχ. ή άλλως, το Άμμόσιο με 30% και το ντόπιο και ξένο έθιατικό κεφάλαιο με 70%.

Τό ότι οι δημόσιες επενδύσεις καλύπτουν τα 30% του συνόλου, δεν άποτελεί άμια έγγυηση για την πραγματοποίηση της μερίδας, που πέφτει στο κράτος από το «πενταετές». Μέχρι σήμερα κάλυπταν επίσης τα 27,1% του συνόλου των επενδύσεων. Τα ποσά, που διαθέθηκαν μέχρι τώρα από το κράτος για παραγωγικές επενδύσεις, όπως και αυτά που προβλέπονται για το «πενταετές», είναι μηδαμικά

POOR ORIGINAL

μπρός στις ανάγκες της οικονομίας μας. Κιμναιόνται κάθε χρόνο γύρω σ... 5 του εθνικού εισοδήματος. Έδώ όμως έχει σημασία και το πως διατίθενται οι επενδύσεις. Στο «πρόγραμμα» προβλέπονται, ότι από τις κρατικές επενδύσεις διατεθούν μονάχα 5 δισ. δρχ. για βασικές βιομηχανίες. Και απ' αυτά όμως μόνο 1,9 δισ. είναι οι άμεσα παρεχόμενες από το κράτος επενδύσεις παγίου κεφαλαίου για τη βιομηχανία. Έξ' άλλου, η μέχρι τώρα πείρα έχει αποδείξει, ότι κάθε χρόνο ένα μέρος των επενδύσεων, που προβλέπεται να κάνει το κράτος στην οικονομία τελικά μέ τον ένα ή τον άλλο τρόπο ξοδεύεται για στρατιωτικές δαπάνες.

Ας πάρουμε το παράδειγμα του 1958. Τη χρονιά αυτή, η εκτέλεση του προγράμματος δεν ξεπέρασε τα 79% των ποσών, που προβλέφθηκαν αρχικά. Η ως σημειωθεί, ότι από το σύνολο των επενδύσεων μόνο τα 37% διατέθηκαν για ταριχευτικούς σκοπούς και για τον τουρισμό.

Από το τι έγινε μέχρι τώρα, δεν είναι λοιπόν δύσκολο να φανταστεί κανείς ποιά θα είναι η πραγματική συμβολή των δημοσίων επενδύσεων στην οικονομική ανάπτυξη της επόμενης πενταετίας.

Μία εικόνα αυτής της προοπτικής μας προσφέρει το πρόγραμμα επενδύσεων του 1959, που φτάνει μόλις τα 19% του συνόλου των δαπανών του κρατικού προϋπολογισμού. Όσο για το πως θα διατεθούν αυτά τα ποσά, η εφημερίδα «Έλευθερία» (14.3.59) υπολογίζει, ότι μόνο μερικά έργα (αξίωτου, γάραρης, διυλιστηριών κ.λπ.) των εγγειοβελτιωτικών έργων κ.λπ., που μόλις φτάνουν το ποσό των 1324 εκατ. δραχμών, θα μπορούσαν να θεωρηθούν, ότι ανήκουν πραγματικά σ' ένα πρόγραμμα επενδύσεων. Τα υπόλοιπα, όπως συνήθως, συμπεριλαμβάνονται στους προϋπολογισμούς επενδύσεων, για να καλύπτεται ο παρασιτικός χαρακτήρας τους και τα ελλείμματα του τρέχοντος προϋπολογισμού.

Έδώ πρέπει να σημειώσουμε, ότι ο πρώτος χρόνος του «πενταετούς» καθ' ύλην παρά ενδραστηριοποιήσεται μπορεί να θεωρηθεί. Πέρασε ήδη το πρώτο εξάμηνο και κανένα έργο απ' όσα περιλαμβάνει το «πρόγραμμα» δεν άρχισε να εκτελείται. Οι δαπάνες δημοσίων επενδύσεων καθυστερούν. Στο πρώτο τετράμηνο του 1959 οι συνολικές σε συνάλλαγμα και δραχμές πληρωμές έφτασαν μόνο τα 670 εκατ. δρχ. Δηλαδή στο 1/3 του χρόνου κάλυψαν μόλις το 1/5 του συνολικού προγράμματος.

Έξ' άλλου από τα 36.300 εκατομμύρια δραχμές των δημοσίων επενδύσεων, που προβλέπονται για όλη την πενταετία, ο κρατικός προϋπολογισμός θα καλύψει - αν το καλύτερο - μόνο 3,5-4 δισεκ. δραχμές. Τα υπόλοιπα προβλέπεται να καλυφθούν απ' την αμερικανική «βοήθεια», τον εσωτερικό δανεισμό και άλλες παρόμοιες άμφιβλεπτες πηγές, που είτε εξυπηρετούν ξένα συμφέροντα, είτε καλυπνόμενες πολεμικές δαπάνες. Αν η κυβέρνηση Καραμανλή σκόπευε σ' αλήθεια να συμβάλει στην πραγματοποίηση του «προγράμματος» της, μπορούσε να βρει σημαντικούς πόρους, περιορίζοντας τις υπέρογκες πολεμικές δαπάνες, είτε επιβάλλοντας στους μεγαλοκαρχικούς τις ολιγαρχίας να πληρώσουν τα 2,5 δισεκατομμύρια δραχμές της φροδοαφρογής.

Οι εγχώριες αποταμιεύσεις, όπως είδαμε, προβλέπεται να καλύψουν στο πενταετία 1959-1963 το 62,3% της χρηματοδότησης των συνολικών επενδύσεων. Έδώ δεν σημειώνεται καμιά πρόβλεψη, Αντίθετα, στα 1957 οι εγχώριες αποταμιεύσεις κάλυψαν τα 63% της χρηματοδότησης των επενδύσεων. Και οι εγχώριες αποταμιεύσεις θα αντιπροσωπεύουν στα 1963 τα 13,2% του ακαθάριστου εθνικού προϊόντος, ενώ το 1958, αντιπροσώπευαν τα 11,7%. Ας τονιστεί επίσης, ότι οι δημόσιες και ιδιωτικές επενδύσεις πάγιο κεφάλαιο προβλέπεται να φτάσουν στα 19,2% του ακαθάριστου εθνικού προϊόντος στα 1963. Κι απ' αυτές οι δημόσιες

επενδύσεις πάγιο κεφάλαιο καλύπτουν μόνο το 7% του ακαθάριστου εθνικού προϊόντος. Όλα αυτά μας δείχνουν, ότι δεν πρόκειται να γίνει καμιά σοβαρή διαρθρωτική αλλαγή στη χρησιμοποίηση των εθνικών πόρων.

Όπως είναι γνωστό, ο κυριότερος κλάδος της οικονομίας μας, από την άποψη του ειδικού βάρους της παραγωγής στη δημιουργία του εθνικού εισοδήματος καθώς και της απασχόλησης, είναι η γεωργία. Το ποσό όμως των επενδύσεων, που προβλέπεται γι' αυτόν τον κλάδο, είναι ανεπαρκές. Όπως προβλέπεται στο «πρόγραμμα», οι συνολικές επενδύσεις (του κράτους, της Αγροτικής Τράπεζας και των ιδιωτών) στη γεωργία θα φτάσουν τα 8620 εκατομμύρια δραχμές για διάκληρη την πενταετία 1959-1963, δηλαδή τις 1724 εκατομμύρια δραχμές το χρόνο. Για να καταλάβουμε πόσο άσημαντο είναι αυτό το ποσό, μπρός στις ανάγκες της αγροτικής οικονομίας μας, αρκεί ν' αναφέρουμε, ότι οι επενδύσεις του κράτους σε εγγειοβελτιωτικά και μικρά κοινωφελή έργα και της Αγροτικής Τράπεζας και του ΟΧΟΑ σε δάνεια μέσης και μικρής προθεσμίας προς τους αγρότες έφτασαν το 1957 τα 1053 εκατομμύρια δραχμές και το 1958 τα 1300 εκατομμύρια δραχμές. Για το 1959 προβλέπεται να φτάσουν σε 1600 περίπου εκατομμύρια δραχμές. Στα ποσά αυτά δεν συμπεριλαμβάνονται οι επενδύσεις, που γίνονται από ένα μέρος της συσσώρευσης στα εμπορα νοικοκυριά. Αν συνολοποιηθούν κι αυτά, τότε είναι φανερό, πως το «πρόγραμμα» δεν προβλέπει καμιά σχεδόν αύξηση των επενδύσεων στη γεωργία. Αντίθετα, το 1/5 σχεδόν από τις επενδύσεις, που προβλέπονται στο «πρόγραμμα», δηλαδή 1650 εκατομμύρια δραχμές αποτελούνται από δαπάνες σε συνάλλαγμα, που εξαστιώνται από εξωτερικές πηγές, αρκετά άμφιβλεπτες.

Σε γενικές γραμμές το «πρόγραμμα» παρουσιάζει την ίδια εικόνα και τις ίδιες προοπτικές και για τους άλλους κλάδους της οικονομίας. Καμιά σημαντική προσπάθεια δεν προβλέπεται να καταβληθεί σε σχέση με τα προηγούμενα χρόνια, κυρίως από το κράτος. Μά και οι άλλοι δυο φορείς, το ντόπιο ιδιωτικό κεφάλαιο και το ξένο, αποτελούν ακόμα πιο άμφιβροτήσιμες προϋποθέσεις.

Το μεγαλύτερο βάρος της εκτέλεσης του «προγράμματος» το κράτος τό αφήνει στην «καλή θέληση» του ιδιωτικού κεφαλαίου, ξένου και ντόπιου. Το βάρος αυτό, όπως είδαμε, φτάνει τα 70% των επενδύσεων. Όπως και στις άλλες καπιταλιστικές χώρες, έτσι και στην Ελλάδα, οι επενδύσεις κεφαλαίων γίνονται άναρχικά, με αποκλειστικό σκοπό την απόμυξηση όσο το δυνατό μεγαλύτερου κέρδους. Το ιδιωτικό κεφάλαιο στρέφεται κυρίως προς εκείνους τους κλάδους της οικονομίας, που του προσφέρουν εύκολα και μεγάλα κέρδη και όχι σε νέους κλάδους, για τους οποίους μάλιστα δεν έχει τις απαραίτητες εγγυήσεις ως προς την κερδοσκοπική τους αποδοτικότητα. Πχ. σύμφωνα με στοιχεία της Υπηρεσίας Έθνικών Λογαριασμών στα 1958 οι επενδύσεις στον οικοδομικό τομέα ήταν 25% ανώτερες από εκείνες του 1957. Σ' αυτό πρέπει να προσέσουμε, ότι οι επενδύσεις στον οικοδομικό τομέα, σύμφωνα με τα στοιχεία της Τράπεζας της Ελλάδας, αντιπροσωπεύουν περίπου τα 40% από τις ακαθάριστες επενδύσεις πάγιο κεφάλαιο.

Χαρακτηριστικό για τον παρασιτικό προανατολισμό του ελληνικού κεφαλαίου είναι και το παρακάτω παράδειγμα. Στα 1956 οι εισαγωγές μηχανημάτων και

* Στην ανάλυση των ζητημάτων που έχουν σχέση με την αγροτική οικονομία στην Ελλάδα, σε στοιχεία και τεχνικές μελέτες του σ. Σάβη Καρόδη σχετικά με δύο διετείς πρόγραμμα της κυβέρνησης Καραμανλή και την άρρονη της Τράπεζας της Ελλάδας, αντιπροσωπεύουν περίπου τα 40% από τις ακαθάριστες επενδύσεις πάγιο κεφάλαιο στα 1957 και σε κυβερνητικά προγράμματα επενδύσεων.

POOR ORIGINAL

Στό «πρόγραμμα» γίνεται και πάλι λόγος για τις γεωργικές βιομηχανίες, που είχαν εξαγγελθεί εδώ και 5 χρόνια, χωρίς να πραγματοποιηθούν. Μία για τη φορά αυτή το κράτος δεν πρόκειται να συμβάλει κάπως σημαντικά με τις απαραίτητες πιστώσεις και άφηνει την εκτέλεση αυτών των βιομηχανιών κυρίως στην ιδιωτική πρωτοβουλία, ή όποια, όπως σημειώνει κι ο «Οικονομικός Ταχιδρόμος», είναι πολύ άπλοιο να κάνει επενδύσεις σε βιομηχανίες, που εργάζονται δριμυμένη εποχή του χρόνου και είναι λίγο αποδοτικές.

Όσο για τη διάφρωση των καλλιεργειών, στο «πρόγραμμα» προβλέπεται η ανάπτυξη δύο βασικών, πραγματικά, κλάδων της αγροτικής οικονομίας, της κτηνοτροφίας και της δασοκομίας. Για την ανάπτυξη όμως της κτηνοτροφίας, είναι απαραίτητη η προστασία της από τον ξένο ανταγωνισμό, ο περιορισμός της εισαγωγής κτηνοτροφικών προϊόντων από το εξωτερικό. Το ίδιο ισχύει και για τη δασοκομία. Πρέπει να τονίσουμε επίσης, ότι τόσο ο ρυθμός αύξησης της κτηνοτροφίας όσο και της δασοκομίας, που προβλέπεται στο «πρόγραμμα», είναι σημαντικά χαμηλότεροι από τις ανάγκες της χώρας.

Στο πρόγραμμα περιλαμβάνεται η αυτοπαραγωγή (κατά 3,6%), που μόλις στα τελευταία χρόνια έφτασε στο σημείο να ξεσφαλίζει ή χώρα το ψωμί της. Και η ρυθοκαλλιέργεια κατά 12%. Συγκρατείται επίσης και η ανάπτυξη άλλων καλλιεργεσιών βασικών εξαγωγικών προϊόντων, όπως της κορινθιακής σταφίδας, των καρσάμπελων και της ελιάς.

Και οι περιορισμένες δημοσίες αυξήσεις των εξαγωγικών γεωργικών προϊόντων μας, που προβλέπονται στο πενταετές «πρόγραμμα» της κυβέρνησης Καραμανλή, θα συντάξουν στα ίδια εμπόδια, που συναντούν μέχρι τώρα, στον άγριο ανταγωνισμό των αμερικανικών γεωργικών προϊόντων και των άλλων δυτικών χωρών, πολύ περισσότερο μετά την έναρξη της λειτουργίας της Κοινής Αγοράς. Κι αυτό γιατί η Εξουσία κυβέρνηση της υπαίτιας συνεχίζει το μονόπλευρο προανατασιακό του εξωτερικού μας έμπορου, με έντολη των ξένων απεντιχτών της, εμπόδιζε την προώθηση των ανταλλαγών με τις σοσιαλιστικές χώρες, που μάζ προσφέρουν σε αντίλλαγμα των γεωργικών μας προϊόντων τεχνικό εξοπλισμό, μηχανήματα και άλλα μέσα για την οικονομική ανάπτυξη της χώρας μας.

* * *

Το «πρόγραμμα» παραθέτει και έναν κατάλογο βιομηχανικών έργων. Για τα περισσότερα από τα λεγόμενα βασικά έργα της βιομηχανίας, το «πρόγραμμα» λέει, ότι η πραγματοποίησή τους «θα εξαρτηθεί προφανώς εκ των πορισμάτων των μελετών», γιατί, πραγματικά, τα περισσότερα από τα βιομηχανικά έργα, που παραθέτονται στο «πρόγραμμα», βρίσκονται στο στάδιο της μελέτης, ή η μελέτη τους πρόκειται... να αρχίσει στη διάρκεια του πεντάχρονου!

Από τα 13 έργα που προβλέπονται, είναι ζήτημα αν θα πραγματοποιηθούν τα 4. Αυτό θα εξαρτηθεί κατά πρώτο λόγο, απ' τα συμφέροντα του ξένου κεφαλαίου. Πρόκειται για την επέκταση του Διυλιστηρίου, τα έργα της Πετολημάδας, το εργοστάσιο αλκοολικών λιπασμάτων κι ένα από τα τρία εργοστάσια ζάχαρης που προβλέπονται. Είναι γνωστό, πως τα ξένα μονοπώλια αντιστέκονται με πάση ούσε σε κάθε σχέδιο εκβιομηχάνισης της χώρας μας. Δεν είναι ανάγκη να ξαναθυμηθούμε τις επανειλημμένες δηλώσεις των αμερικάνων, γερμανών και άλλων ξένων εκπροσώπων των μονοπωλίων γι' αυτό το ζήτημα. Έκτος απ' αυτό, κι εκείνες

οι βιομηχανικές επιχειρήσεις που δημιουργούνται ή κυβέρνηση φροντίζει ώστε, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, να πέφτουν στα χέρια του ξένου κεφαλαίου. Αυτό δεν το αρνείται ούτε και το κυβερνητικό πρόγραμμα, που δηλώνει, ότι τα βιομηχανικά έργα που προβλέπει στηρίζονται στην ιδιωτική πρωτοβουλία και κυρίως στο ξένο κεφάλαιο. Τα 25,3% των συνολικών ιδιωτικών επενδύσεων προβλέπεται να πάν στη βιομηχανία, ενώ το κράτος, όπως είδαμε, θα επενδύσει άμεσα σε βασικές βιομηχανίες μόνο 1,9 δισ. δραχμές, δηλαδή λιγότερο απ' όσο προβλέπει να επενδύσει στα βιομηχανικά έργα. Πόσο μηδαμινή είναι αυτή η κρατική συμβολή μπρος στις ανάγκες της εκβιομηχάνισης της χώρας φαίνεται κι από μία απλή σύγκριση με τις δημόσιες και ιδιωτικές ακαθάριστες επενδύσεις πάγιου κεφαλαίου, που έγιναν στην περίοδο 1949—56 στη βιομηχανία μας. Οι επενδύσεις αυτές φέρσαν συνολικά τα 8 δισεκατομμύρια δραχμές (σε τιμές του 1954). Είναι γνωστό, ότι στην περίοδο αυτή η βιομηχανία μας δε γνώρισε καμιά σοβαρή εξέλιξη, ούτε όμως τη διάφρωση και το δυναμικό της. Όταν λοιπόν έχουμε υπόψη μας τα «κατάνυ», καταλαβαίνουμε πόσο περιορισμένη και άσημαντη θάνα η κρατική συμβολή στην ανάπτυξη της βιομηχανίας στα επόμενα πέντε χρόνια.

Δεν θα επεκταθούμε περισσότερο στο ζήτημα αυτό. Θα αναφέρουμε όμως μερικά παραδείγματα χαρακτηριστικά για την αντίδραση των ξένων μονοπωλίων στην ίδρυση βιομηχανικών επιχειρήσεων από εκείνες που προβλέπονται στο «πρόγραμμα».

Η κυβέρνηση υπόσχεται στο πενταετές της την ίδρυση βιομηχανίας παραγωγής κυταρίνης από ντόπια ξυλεία. Στη Λάρισα όμως αδρανοί από πρόπερι ένα εργοστάσιο επεξεργασίας του άγρου και τα μηχανήματά του σκουριάσαν, γιατί οι αμερικανοί κι άλλοι ξένοι προμηθευτές χαρτομάζας εμπόδιζαν τη λειτουργία του. Όπως είδαμε, στο «πρόγραμμα» προβλέπεται η ίδρυση τριών εργοστασίων ζάχαρης. Το πρώτο απ' αυτά δεν προβλέπεται να λειτουργήσει πριν το 1960. Όμως κι αυτό είναι άμφισβο. Γιατί χρειάστηκαν πάνω από 7 χρόνια για να επιτευχθούν οι αμερικάνοι κι οι άλλοι ξένοι προμηθευτές ζάχαρης την προκήρυξη διαγωνισμού για την κατασκευή του, με έκδηλο κι σκοπό να βάλουν οι ίδιοι χέρι στο εργοστάσιο.

Τελικά η κατασκευή του εργοστασίου ζάχαρης, ύστερα από ενός χρόνου «παροικιακή ευφορία» από την προκήρυξη του σχετικού διαγωνισμού ανετέθηκε σε δύο γερμανικούς οίκους (Αύγη 15.7.52). Έδω πρέπει να προσθέσουμε και τοιο: Ο πολωνικός οίκος CECOP είχε προσφέρει τιμή κατά 285 000 δολάρια μικρότερη από τους γερμανικούς οίκους και πληρωμή της διανάξης του έργου κατά 90% με γεωργικά προϊόντα, καπνά, έσπεριδοειδή και άλλα εξαγωγίμα εμπορεύματα. Η κυβέρνηση, ξεσφαλίζοντας και δύο πιστά τα ξένα μονοπωλιακά συμφέροντα, απέριψε αυτή την προσφορά.

Η κατασκευή εργοστασίου λιπασμάτων ανετέθηκε μόλις φέτος σε γερμανοιταλικό όμιλο. Κι αυτό, μόνο ύστερα από έγκριση των αμερικάνων που το χρηματοδοτούν με τό 1/3 των κεφαλαίων, που θα απαιτηθούν για την κατασκευή του. Κι είναι ζήτημα αν κι αυτό τελειώσει ως τα 1962, γιατί έχει γίνει μία κανόνας για όλα τα έργα, που ανέλαβαν ξένες εταιρίες στην Ελλάδα, ιδιαίτερα στα χρόνια της διακυβέρνησης της χώρας απ' την ΕΡΕ, να παρατείνεται η κατασκευή τους και να διακομούνται οι δαπάνες τους.

Είναι γνωστό το σκάνδαλο του Διυλιστηρίου, η εκχώρηση με ληστρικούς όρους της εισαγωγής άφρου πετρελαίου στη Σκόνη κλπ. Τώρα έρχονται στο φως και άλλες συνθέσεις. Τον τελευταίο καιρό πληθαίνουν οι διαμαρτυρίες κυρίως των αυτοκινητιστών για την κακή ποιότητα των προϊόντων του διυλιστηρίου. Το άσπι-

POOR ORIGINAL

γορο του τρόπου με τον οποίο γίνεται σήμερα ή εκμετάλλευση του διυλιστηρίου, μās δίνει μιάν εικόνα και για τὰ άλλα έργα που ανατίθενται είτε εκχωρούνται στο ξένο μονοπωλιακό κεφάλαιο.

Ένα άλλο παράδειγμα της αντίδρασης των ξένων μονοπωλίων στην εκβιομηχάνιση της χώρας είναι και η πρόσφατη είδηση ότι η «Εστάνταρ Όιλ» πρόκειται ν' αρχίσει καινούργιες έρευνες για την άνευρεση πετρελαιοφόρων κοιτασμάτων στη Δυτική Ελλάδα και τὰ νησιά του Ιονίου. Δεν είναι πρώτη φορά που γίνονται τέτοιες έρευνες. Κι όπως βεβαιώνουν πολλοί Έλληνες επιστήμονες, η Ελλάδα έχει πετρέλαια. Όμως τὰ ξένα και ιδιαίτερα τὰ αμερικάνικα μονοπωλία, που ανακαλύπτουν τὰ κοιτάσματα, τὰ κρατῶν κρυφά για νὰ ἐμποδίσουν τὴν εκμετάλλευσή τους, που είναι αντίθετη με τὰ συμφέροντά τους.

Στὸ «πρόγραμμα» προβλέπεται επίσης ν' αρχίσει στη διάρκεια τῆς πενταετίας ἡ... μελέτη για τὴν ἰδρυση βιομηχανίας ἀλουμίνιας. Ἐνῶ ἡ Ελλάδα έχει όλες τις προϋποθέσεις για τὴν ἰδρυση μιᾶς τόσο προσοδοφόρας και σημαντικῆς βιομηχανίας, τὸ σχέδιο βρίσκεται... ἐπὶ μελέτη ἀπὸ τὰ 1938!

Σ' αὐτὲς λοιπὸν τίς προοπτικές, οἱ «συντάχτες» τοῦ «προγράμματος» στηρίζουν τὸν ἰσχυρισμὸ τους, ὅτι ὁ μέσος χρονιατικὸς ρυθμὸς αὐξησης τοῦ εἰσοδήματος τῆς μεταπολεμῆς θὰ αὐξηθεῖ ἀπὸ 7,5% πὸς ἦταν στὰ χρόνια 1951 — 1957 σὲ 9% σὲ 1959 — 1963.

Μά, νὰ ἀν' ἀκόμα ἐπιτευχθεῖ ἕνας τέτοιος ρυθμὸς, αὐξησης, δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ σὰν σοβαρὸ βῆμα για τὴν ἐκβιομηχάνιση τῆς χώρας, όταν πάρομοι ὑπόψη τῆ μεγάλης καθυστέρησης τῆς οἰκονομίας μας. Καί μάλιστα τῆ στιγμή πὸς οἱ ἀναπτυσσόμενες χώρες, και ιδιαίτερα οἱ σοσιαλιστικῆς, στὴν περίοδο αὐτῆ θ' ἀναπτύχθουν ἀκόμα πιὸ πολὺ και με γρηγορότερος ἀπὸ τοὺς προβλεπόμενους στὸ παραμαναλικὸ «πρόγραμμα» ρυθμούς. Κι ἔτσι ἡ ἁπόσταση πὸς μās χωρίζει ἀπὸ τῆς χώρες αὐτῆς θὰ μεγαλώσει.

Ἐκτός ἀπὸ τοὺς ἄλλους κλάδους τὸ «πρόγραμμα» προβλέπει για τὴν πενταετία και τὴν ἀνάπτυξη τοῦ τουρισμοῦ, πὸς τὸν ἀποκαλεῖ «ἐθνικὴ βιομηχανία ξένων» και τὸν κατατάσσει, πλὴν στὴ μεταπολεμῆ και τῆ γεωργία, στοὺς πλουτοπαραγωγικούς κλάδους.

Βέβαια δὲν μπορεῖ νάχει κανεῖς ἀκατήχητες ἐπιστημονικῆς σαφήνειας στίς ὁρολογίες ἀπὸ τοὺς «ἐγκεφάλους» τῆς κυβέρνησης Καραμανλῆ. Δὲν εἶναι ὅμως αὐτὸ τὸ κυριότερο. Τὸ «τοιμιστικὸ» πρόγραμμα τῆς κυβέρνησης Καραμανλῆ δὲν προβλέπει τίποτε τὸ σαφές, ἐκτός ἀπὸ τὴν αὐξηση τῶν τουριστικῶν κερβατιῶν! Γίνω ὅμως ἀπ' αὐτὸ ξεσηκώνει ὀλόκληρο θόρυβο για νὰ σκεπασθεῖ τὴ γύμνια τοῦ ὑπόλοιπου «προγράμματος» οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως. Στήριζει μάλιστα στὸν τουρισμὸ τὴν ἀπόσχεση τῆς για τὴν ἀπορρόφηση τῆς ἀνεργίας! Πὸς εἶναι ὅμως δυνατό νὰ θεωρηθεῖ σὰν παράγοντας οἰκονομικῆς σταθερότητας και ἀνάπτυξης μιὰ πηγή πὸς ξεαρτεῖται, ὅπως ἀναγνωρίζει και ὁ ίδιος ὁ κ. Ζολώτας, ἀπὸ δραστηριότητα «ἡ ὁποία δὲν εἶναι ἐκ τῶν πλέον σταθερῶν και δημοσωργικῶν» (Ἰσολογισμὸς 1958 σελ. 15).

Ἡ κριτικὴ μας δὲν στρέφεται, βέβαια, ἐναντία στὸν τουρισμὸ. Καί οὕτε ἀρνείται κανεῖς τῆ σημασία του, στίς συνθήκες μάλιστα τῆς Ἑλλάδας. Ἐκεῖνο πὸς θέλομε νὰ τονίσουμε εἶναι, ὅτι μόνον ἡ ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων

... ὅπως καὶ ἐπὶ ἀποστολῆς βιομηχανίας εἶναι αὐτὴ πὸς μπορεῖ νὰ ἐξασφαλίσει ἡ ἀποδοτικὴ οἰκονομία μας.

Ἦρρα ἀπ' αὐτὸ τρίπαι, νὰ σημειώσουμε, ὅτι οἱ προβλέψεις τοῦ προγράμματος για αὐξηση τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κερματιῶν σὲ 750.000 στὰ 1963, και ἀν' ἀκόμα τριπλασιασμοῦν, δὲ ἔχουν σημαντικὴ ἰσχύος, στὸ ἔθνος εἰσόδημα. Ἢ συνολικὴ ἀξία τῆς εἰσοδήματις, ἀνερχομένη με διαφοράς ἐπιπέδου, δὲν εἶναι ἀποσπαστὰ στὰ 1963 περισσότερο ἀπὸ τὸ 1,7% τοῦ ἔθνικοῦ εἰσοδήματος και θὰ εἶναι ὁ ἀξίος τοῦ κατά κεφαλὴ εἰσοδήματος: σὴ με 30 λεπτὰ.

Ἢ ἄρα σὴ σημασία ἀνάπτυξη τοῦ τουρισμοῦ στὴν Ελλάδα και οἱ προβλέψεις τῆς πενταετίας εἶναι για ἐπιτυχία τῆς ἀνεργίας τῆς κυβέρνησης Καραμανλῆ. Ἢ ἀκόμα ἔστω αἰσιότομο ἀπὸ τὸ ἔθνος τῆς προέλευσης τῶν ἐργαζομένων, μιὰ και τὸ διαβῆ, ἀν' τίς ἑξῆς στὸν κόσμο τὸς προϋποθέσεις αὐτῶν πὸς σὴν ἀρρατὴν ἑαυτοῦ, ἰσχυρὸ καὶ ἰσχυρὸ πῶς εἶναι.

Καὶ αὐτὸς ὁ τομὸς ἀρρατὴν στὴν ἑπιπέδου ἀνεργίας ἔνδ ἡ χρονικὴ σταθερὴ παραμένει και ἔτσι, ὅπως καὶ ὁπότε τὸς ἰσχυρὸς τομὸς, οὐσιαστικὰ ἔνδ ἡ, για νὰ εἶναι πῶς ἀποδοτικὴ και ἀνεργία.

Πὸς, λοιπὸν, στηρίζεται ἡ κυβέρνηση Καραμανλῆ, όταν δηλώνει, ὅτι στὸ τέλος τοῦ πενταετηρίου 1959 — 1963, τὸ ἔθνος εἰσόδημα θὰ αὐξηθεῖ κατά 33%.

Στὸ «πρόγραμμα» τῆς κυβέρνησης Καραμανλῆ για τὴν πενταετία 1959 — 1963 προβλέπεται ἡ αὐξηση τοῦ ἔθνικοῦ εἰσοδήματος κατά 33% με μέσο χρονιατικὸ ρυθμὸ αὐξησης 6%, ἡ συνέχιση τῶν ἐγγειοβελτιωτικῶν ἔργων στὴ γεωργία, ἡ δημιουργία και κερματὸς ἡ μελέτη δημοσωργίας ὁραμῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων, ἡ ἀνάπτυξη τοῦ τουρισμοῦ, ἡ ἐπέκταση τοῦ ηλεκτρικοῦ δικτύου, τῶν συγκοινωνιῶν, με ἕνα συνολικὸ ποσὸ ἐπενδύσεων 103,6 δισεκ. δραχ. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, λέει τὸ «πρόγραμμα» θ' ἀνέβει τὸ κατά κεφαλὴ ἔθνος εἰσόδημα ἀπὸ 275 δολ. στὰ 370 δολ. στὰ 1963. Καί θὰ δοθεῖ ἀποσπαστὰ ὁ ἕνα μέρος τῶν ἀνεργιών. Τὰ ὅσα ἐξαγγέλλονται στὸ «πρόγραμμα» σχετικὰ με τὸ ἔθνος εἰσόδημα δὲν μποροῦν νὰ θεωρηθῶν σὰν ἐπιτεύξη, γιατί στὴν πενταετία 1954 — 1958, σύμφωνα με τῆς ἐπίσημης κυβερνητικῆς στατιστικῆς, τὸ ἔθνος εἰσόδημα ἠρ σταθερὸς τιμῆς τοῦ 1954, αὐξήθηκε κατά 36,3% και ἡ χρονιατικὴ αὐξηση τοῦ ἦταν ἡ παρακάτω (σε ποσοστὰ):

Ἔτος	1954	1955	1956	1957	1958
Χρονιατικὴ αὐξηση τοῦ ἔθνικοῦ εἰσοδήματος: σὲ %	-	8,3	6,5	9,8	2,0

Εἶναι φανερό, λοιπὸν, πὸς, ἀν' ἐπιτευχθῶν τὰ ὅσα προβλέπονται στὸ «πρόγραμμα», ὁ ρυθμὸς αὐξησης τοῦ ἔθνικοῦ εἰσοδήματος, ὁ αὐτὴ τὴν πενταετία, ὅπως και ἡ σχετικὴ αὐξηση τοῦ ὄγκου τῶν, θὰ εἶναι καλύτερα ἀπὸ τὴν προηγούμενη πενταετία.

Ὅσο για τὴν αὐξηση πὸς κατά κεφαλὴ εἰσοδήματος ἀπὸ 275 δολάρια τὸ 1958 σὲ 370 τὸ 1963, πρέπει νὰ σημειώσουμε πρὸν ἀπ' ὅλα, ὅτι στηρίζεται σὲ λαθεμένον ὑπολογισμὸ πὸς ἐπιτιμῶσε τὴν αὐξηση τοῦ ἔθνικοῦ εἰσοδήματος σὲ 4%,

POOR ORIGINAL

ένω, όπως λένε τώρα, ήταν μόλις 1-2% και ότι υπολογίστηκε, χωρίς να παρθεί υπόψη η αύξηση του πληθυσμού. Ο «Οικονομικός Ταχυδρόμος» (14.9.59), παίρνοντας υπόψη και την αύξηση του πληθυσμού, υπολογίζει, ότι το εθνικό εισόδημα θ' αυξηθεί μόνο κατά 28.8%. Έπομένως κι ο μέσος χρονιάτικος ρυθμός αύξησης δεν είναι 6%, αλλά μικρότερος. Κι αυτό στην περίπτωση, που πραγματοποιηθεί το «πρόγραμμα».

Έκτος απ' αυτά, ο μέσος αυτός ρυθμός του κατά κεφαλή εισοδήματος δεν καθρεφτίζει την πραγματικότητα για την μεγάλη πλειοψηφία του λαού μας, γιατί κρύβει την κατάσταση της βραχιάς ανέχειας, που ζουν οι εργαζόμενοι της πατρίδας μας. Θα πάρουμε για παράδειγμα την κατάσταση του 1954 στην ύπαιθρο, γιατί μόνο ως τότε υπάρχουν στοιχεία για την κατανομή του αγροτικού εισοδήματος, κατά κατηγορίες νοικοκυριών, που επιτρέπουν έτσι την σύγκριση. Στά 1954 το μέσο κατά κεφαλή εισόδημα ήταν 182 δολάρια (5460 δραχ.). Μία αγροτική οικογένεια, που θα πραγματοποιούσε τον μέσο όρο (ή σύνθεση της αγροτικής οικογένειας υπολογίζεται σε 4,75 άτομα) θάπρεπε να έχει έσοδα το χρόνο 25 935 δραχμές. Η πραγματικότητα ήταν πολύ διαφορετική. Σύμφωνα με τα στοιχεία του Υπουργείου Γεωργίας και τής 'Αγροτικής Τράπεζας, στα 1954 τα 28% των αγροτικών οικογενειών είχαν χρονιακό εισόδημα καλύτερο από 6000 δραχμές, τα 37% από 6000 μέχρι 10 000 δραχμές. Το καλύτερο όριο που απαιτούνταν για μία στοιχειώδη συντήρηση μιας αγροτικής οικογένειας ήταν τότε 12 000 δραχμές. Μόλις 20% των αγροτικών οικογενειών κάλυπταν με τα έσοδά τους αυτό το ελάχιστο όριο. Έτσι, τα 65% των οικογενειών της ύπαιθρου είχαν χρονιακό εισόδημα 2,5 φορές μικρότερο και άλλα 20% το μισό περίπου εισόδημα από το επίσημο μέσο κατά κεφαλή εισόδημα. Τα 85% του πληθυσμού της ύπαιθρου ζούσαν στα 1954 σε συνθήκες ξειθαλίας. Το ίδιο άθλια ήταν και η οικονομική κατάσταση των εργαζομένων της πόλης. Σήμερα η κατάσταση δεν είναι καλύτερη. Πάλι στα 3 εκατομμύρια άνεργους, στο ένα και πλέον εκατομμύριο ύποπασχολομένων, τις 250 χιλιάδες άνεργους, όταν προσθέσουμε τις δεκάδες χιλιάδες εργατοπλήθλους, που ζουν με μισθούς και μεροκάματα πείνας, αποχτιούμε την πραγματική εικόνα, που κρύβεται πίσω από τον πενιχρό, σε σύγκριση με άλλες χώρες της Ευρώπης, μέσο όρο των 275 δολαρίων για το 1958. Και κατ' έπιπέδωση, μπορούμε να αντιληφθούμε πόσο θά πάει τη μερίδα του λέοντι από την αύξηση του εθνικού εισοδήματος, που υποσχετεί ο Καραμανλής για το 1963.

Τά αποτελέσματα του πρώτου εξαμήνου του 1959 δείχνουν, ότι στα 1959 δεν πρόκειται να πραγματοποιηθούν οι προβλέψεις του «προγράμματος». Όχι μόνο αύξηση δεν έχουμε, αλλά και πτώση του εθνικού εισοδήματος σε σύγκριση με το 1958, που η αύξηση του εθνικού εισοδήματος ήταν 1-2%.

Στην ανακοίνωση της, η κυβέρνηση ισχυρίζεται, πως επιδίωξη του «προγράμματος» είναι η απορρόφηση, στο διάστημα του πεντάχρονου, της αύξησης του εργατικού δυναμικού, ή μείωση της ύποπασχόλησης στη γεωργία, ή μείωση της ανεργίας.

Οπισθοστικά, όμως, προβλέπει ότι, με την πραγματοποίηση του «προγράμματος», θα δώσει απασχόληση σε 74 000 από τους 1 076 000 και πάνω άνεργους και ύποπασχολούμενους (σύμφωνα με τους μετριοτέρους υπολογισμούς) που δυστυχούν σήμερα στη χώρα μας. Έτσι, και στην καλύτερη ακόμα περίπτωση, ένα τεράστιο μέρος του πληθυσμού θά συνεχίσει να ζει στη δυστυχία και την ξειθαλία, ή Ελλάδα θά συνεχίσει να είναι ή χώρα των άπορων. Σ' όλη την μεταπολεμική περίοδο, ενώ, όπως λένε οι επίσημοι άριθμοί, ή βιομηχανική παραγωγή διπλασιάστηκε, ή

ανεργία και ή ύποπασχόληση όχι μόνο δεν μειώθηκαν αλλά αυξήθηκαν κάπως. Είναι φανερό λοιπόν, ότι ή αύξηση της παραγωγής όφείλεται στην ξειθατικοποίηση της δουλειάς, στη μεγαλύτερη εκμετάλλευση της εργατικής τάξης.

Πώς μπορεί, λοιπόν, να μιλάει ή κυβέρνηση Καραμανλή για άνεργια του ρηστικού επιπέδου του λαού; Έχουμε να κάνουμε έδώ με μία έσκεμμένη σύγκριση ανάμεσα στο βιοτικό επίπεδο του λαού και τά υπερκόρη των μονοπωλίων. Πολύ φθιά τονίζεται, ότι ακόμα και στην περίπτωση, που ο μέσος ρυθμός του εθνικού εισοδήματος καθώς και τό κατά κεφαλή εθνικό εισόδημα θά αυξάναν στη διάρκεια του πεντάχρονου, ή άποτάση μας από τις άλλες ευρωπαϊκές χώρες, και ιδιαίτερα από τις σοσιαλιστικές χώρες, δεν θά μίκραινε, γιατί στο μεταξύ κι αυτές οι χώρες προχωρούν και μάλιστα, στην περίπτωση των σοσιαλιστικών χωρών, με άσυγκριτα «ρηγότερους ρυθμούς». Όμως, ιδώ δεν πρέπει να ξεχνάμε και κάτι άλλο. Πώς ή αύξηση του εθνικού εισοδήματος της Ελλάδας στην μεταπολεμική περίοδο συνοδεύεται από μία ακόμα πιο άνηση κατανομή, από τό βάθαιμα της σχετικής και άπύκτη; ξειθαλίας των εργαζομένων. Ένώ ο μέχρι τώρα ρυθμός αύξησης του εθνικού εισοδήματος, έτσι όπως τον δίνουν οι επίσημες διαστρεβλωμένες στατιστικές, ήταν άνωτερος από τον ρυθμό του 8%, που προβλέπει τό «πρόγραμμα», η οικονομία μας έγινε καθυστερημένη, πέρασε και πέρα από σοβαρούς κλιμακούς και κρίσεις, ο άριθμός των άνεργων στις πόλεις ξεπέρα τις 250 χιλιάδες, ή χώρα αρθμει 3 εκατομμύρια άπόρους, τό εργατικό εισόδημα δεν καλύπτει ούτε τό μισό του ελάχιστου όριου διαβίωσης, που προβλέπουν οι επίσημοι πρόπολογισμοί, ή άγοραστική ικανότητα των μισθών και ημερομισθίων, σε σχέση με την προπολεμική περίοδο, έγινε τό μισό σχεδόν της άξίας της.

Κάτω από τέτοιες προϋποθέσεις, κι προοπτικές άνοίγουν στους εργαζόμενους ή ύποσχέσεις του κυβερνητικού προγράμματος; Άν όχι χειρότερηση, τουλάχιστο συνέχιση της ίδιας άθλιας κατάστασης.

Η άντιλαϊκή και άντεθνική αυτή πολιτική της κυβέρνησης της ύποτέλειας και της ξεινοδουλειάς, που βρίσκει την έκφραση της και στο «πενταετές πρόγραμμα», προκαλεί την άγανάκτηση των πιο πλατιών στρωμάτων του πληθυσμού της χώρας μας. Όλο και περισσότερες φωνές, ακόμα κι από τις γραμμές της έθνικής άστικής τάξης, της πατριωτικής διάνοησης, ενώνονται με την κατακρατητή των εργαζομένων της πόλης και του χωριού και ζητούν την άλλαγή της οικονομικής πολιτικής, την έξβιομηχάνιση της χώρας, την άπόρθρωση της οικονομίας πάνω σ' ένα όρθολογιστικό πρόγραμμα άξιοποίησης των πλουτοκαταργιών των πρώτων της χώρας και της βοήθειας, που με άνδιαιτέλεια μας προσφέρουν οι σοσιαλιστικές χώρες. Η πραγματοποίηση όμως αυτής της άλλαγής θά είναι δυνατή μόνο με την κοινή πάλη όλων των πατριωτικών δυνάμεων ενάντια στην πολιτική της κυβέρνησης Καραμανλή, για μία άλλαγή της πολιτικής της, με την πάλη για μία νέα, πατριωτική κυβέρνηση.

POOR ORIGINAL

40

ΣΥΝΤΟΜΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΗ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Γεφύρινη από ομάδα συντελεστών)

Η ιδεολογική πάλη στην Ελλάδα ξεκινάει χρόνια τώρα μέσα στο εφύπνεο πάλαιο της πάλης ανάμεσα στις προοδευτικές πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις του λαού μας και τις αντιδραστικές δυνάμεις της ξενόδοxης πλουτοκρατικής ολιγαρχίας.

Η βίαιη άνοκη, μεταπολεμικά, λόγω της ξένης επέμβασης, της δημοκρατικής ανγέννησης της χώρας μας, δέχνε ακόμα περισσότερο τα βασικά προβλήματα του λαού μας. Τη στιγμή που μία σειρά γεγονοτικές χώρες, πρυνόντας σε σύγχρονες, σοσιαλιστικές, μορφές οικονομικοπολιτικής και κοινωνικής οργάνωσης, αναπτύσσονται άλματώδως, η Ελλάδα παραμένει, μαζί με την Τουρκία του Μεντρεές, την Ισπανία του Φράνκο και την Πορτογαλία, η πιο καθυστερημένη χώρα της Ερώπλης, με άλλα τα βασικά προβλήματα του λαού της. Παρμένει χώρα υποανάπτυκτη με ακόμα μεγαλύτερη, απ' ότι προπολεμικά, εξάρτηση από το ξένο μονοπωλικό κεφάλαιο. Το καθεστώς της εθνικής υποτελείας, της οικονομικής, κατελιγμένης του λαού, της άμελης καταπάτησης των δημοκρατικών ελευθεριών που επέβαλε και στηρίζει η ξένη επέμβαση, έχει συσσωρευτεί μεγάλες συμφορές για το λαό μας και τώρα απειλεί το έθνος με ολοκληρωτικό άγνισμό, με τη μετατροπή της χώρας μας σε αμερικανική ατομική και πυρηνική βάση θανάτου για την εξυπηρέτηση των επιθετικών σχεδίων του αμερικάνικου, σε πρώτη γραμμή, ιμπεριαλισμού.

Η εξέθση για τα εθνικά μας συμφέροντα πολιτική των ολιγαρχικών κυβερνήσεων συναντάει, την αυξανόμενη αντίθεση του λαού μας. Όλα και πλεονάτα κοινωνικά σπώματα, έργατες, αγρότες, διανοούμενοι, μεσαία άστικά στρώματα, ακόμα κι ένα μέρος της άστικής τάξης — η εθνική άστική τάξη, — αντιτίθενται πιο ενεργά στους ξένους ιμπεριαλιστές, τους αμερικάνους κατά πρώτο λόγο, και τότε ξενόδοxη ολιγαρχία. Οι βουλευτικές εκλογές του Μάη 1958, καθώς και οι πρόσφατες δημοτικές εκλογές, αποτέλεσαν χαρακτηριστική έκφραση της αποδομησίας της ξενόδοxης πολιτικής και του καθεστώτος της εθνικής υποτελείας, και άκαταμάχητη απόδειξη των άνοκατατάξεων, που έχουν συντελεσθεί και συντελούνται σε ελδότερα στρώματα του λαού. Τα στρώματα αυτά συνειδητοποιούν καθημερινά ολο και περισσότερο την ανάγκη μιας οριστικής αλλαγής στην εσωτερική και εξωτερική μας πολιτική.

Ελληνική συνύπαρξη και συνεργασία με όλους τους λαούς και πρώτα-πρώτα τους γειτονικούς, πάλη κατά το κινδύνου ενός νέου, άποικιακού αυτή τη φορά, πολέμου, άποκατάσταση της εθνικής μας αυτότητας, ανεξαρτησία, οικονομική και πολιτική άποκατάσταση της δημοκρατίας, πραγματική οικονομική αναεπάρκηση και άνοκαύφιση των πλατιών στρωμάτων του πληθυσμού, είναι τα βασικά αιτή-

ματα της αλλαγής, που χρειάζεται ο λαός και που γ' αυτήν παλαίβουν οι οργανωμένες πολιτικές του δυνάμεις — το ΚΚΕ, η ΕΔΑ, άλλα δημοκρατικά κόμματα και παρατάξεις. Κεντρικό αίτημα των πιο πλατιών στρωμάτων του πληθυσμού στη σημερινή στιγμή είναι η κατώση της εγκατάστασης στη χώρα μας των αμερικανικών βάσεων θανάτου. Η μετατροπή των Βαλκανίων σε ζώνη ειρήνης.

Για να πνίξει τη φωνή αυτή του λαού μας η αντιδραστική ολιγαρχία, που κυβερνάει τη χώρα, καταφεύγει δια και περισσότερο σε μέτρα άνοιχτης φασιστικής βίας: ενάντια στις πολιτικές και πνευματικές δυνάμεις, που εκφράζουν τους πόθους του λαού. Παράλληλα όμως με τα μέτρα αυτά η αντιδραστική ολιγαρχία έντεινει την εσωτερική της και στον ιδεολογικό τομέα ενάντια στις προοδευτικές δυνάμεις και την πρωτοπορία τους, το ΚΚΕ, ενάντια στην προοδευτική ιδεολογία της χώρας μας και πρώτα-πρώτα ενάντια στον επιστημονικό σοσιαλισμό, το μαρξισμό-λενινισμό. Τα μέσα, που χρησιμοποιούν οι ιδεολόγοι της αντιδραστικής μερίδας της άστικής τάξης στην πάλη τους, αυτή με τις πρωτοπορίες προοδευτικές δυνάμεις του τόπου, τα ανέλυσα άρθρα από το προαγωνιστικό ύλικό, που σκαρλίει σ' όλα τον καπιταλιστικό κόσμο ο διεθνής αντιιμπεριαλισμός κάτω από την καθοδήγηση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Οι ιδεολογικοί άπολογητές του διεθνούς ιμπεριαλισμού, για να καταπολεμήσουν το σοσιαλισμό και να ερωκοποιήσουν το καταδικασμένο ιστορικά εμεταλλευτικό κεφαλαιοκρατικό σύστημα, έπιναν καθ' όλη και λιγάκι διάφορες αντιπονημονικές θεωρίες. Οι θεωρίες αυτές, πλείθαισαν ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια, γιατί η γενική κρίση του κεφαλαιοκρατικού συστήματος βαθαίνει ολο και περισσότερο, ενώ το σοσιαλιστικό στρατόπεδο περνάει από νίκη σε νίκη. Οι κομμουνιστικές κατακτήσεις: του παγκόσμιου σοσιαλιστικού στραταπέδου γεμίζουν τις καρδιές των εργαζομένων σ' όλα τον κόσμο με άλλοτη πίστη και αξιοδοξία για το μέλλον. «Οι ρωσοί — έγραφε στις έντυπώσεις του από τη Σοβιετική Ένωση, που επισκέφθηκε πέρο, ο αρχηγός του δημοκρατικού κόμματος των ΕΠΑ Στήβενσον — πιστεύουν στο δικό τους, όπως κάποτε πίστευαν στο δικό τους οι άνθρωποι του δικτικού κόσμου». Η πίστη στο δικό του δρόμο, που άνοει η μεγάλη χώρα του σοσιαλισμού και που πάνω του βαδίζει θριαμβευτικά πάνω από το 1/3 της ανθρωπότητας, η άλλοτη πίστη, ότι ο δρόμος αυτός άδηγει την ανθρωπότητα σε άράντατα βήη ελευθερίας, πολιτισμού και ευμερίας, άλλζει τους λαούς με άνοκαμάχητη ένομη στον άγώνα τους για την άποικηση των ιμπεριαλιστικών άποκτών, για την ειρήνη και την πρόοδο. Από την άλλη, η γενική κρίση του καπιταλισμού, που ολο και βαθύνει, δείχνει, ότι είναι άναποφευκτη και άναγκαία η άντικατάσταση του από το σοσιαλιστικό σύστημα. Ιδιαίτερα η τελευταία οικονομική κρίση, που παρατηρήθηκε στις Ένωμένες Πολιτείες και σε πολλές δυτικοευρωπαϊκές χώρες, καθώς και στη χώρα μας, άνησχει θανάσιμα τους ιδεολογικούς εκπροσώπους της διεθνούς άστικής τάξης. Οι ιδεολογικοί εκπρόσωποι των μονοπωλίων, μη θλιγντας και μη μορύνοντας να βρουν τη διέξοδο, που νομοτελειακά άποτελεί τη μόνη λύση, δηλ. την άντικατάσταση του σοσιαλισμού κεφαλαιοκρατικού συστήματος από το σοσιαλισμό, κρητύουν την άπαισιοδοξία, τον πανικό και την άποδόρριση. Τis μέρες αυτές στη χώρα μας (ΕΓΠΑ), — διαπίστωνε τελευταία ο αμερικάνος Τ. Πρίτσον, — μορρεί κανείς ν' άπικάλψει σημάδια προμητικώς παθητικότητας και άπάθειας. Μερικοί πιστεύουν ότι την άπάθεια αυτή τη γεννάει ένα άίσθημα άπελλισμός.

Τη σφραγίδα της άπαισιοδοξίας — που οι ριζες της βρίσκονται στην έξηση των γενικών των αντιθέσεων του κεφαλαιοκρατικού συστήματος, που δε μορρούν

POOR ORIGINAL

νά ξεπεραστούν χωρίς την άριστική εξαφάνισή του — τη φέρνει δηλ η Ιδεολογία της άστικής τάξης, σ' όλο το δυτικό κόσμο. Και στη χώρα μας επίσης το βασικό γνώρισμα, το κοινό που συναντάμε σ' όλα τα παρόμοια Ιδεολογικά ρεύματα και φιλοσοφικές αντιλήψεις που κηρύσσονται, είναι ο πανικός μπροστά στην πραγματικότητα, ο φόβος μπρός στο λογικό, ή άπαισιδοξία, ή άρνηση της εξέλικτικής άνοδικής πορείας της κοινωνίας.

Οι άστοι κοινωνιολόγοι παρακάμπτουν το ζήτημα της δράσης των άντικειμενικών νόμων της κοινωνικής εξέλιξης. Στά έργα τους συναντάς περιγραφές διαφόρων κοινωνικών φαινομένων, χωρίς όμως να διαβλέπεις καμιά προσπάθεια γενίκευσης, στηριγμένης στην πραγματικότητα. Η κοσμοθεωρία τους, που δέν λαμβάνεται νομοτέλεια στα κοινωνικά φαινόμενα, είναι άνικανη ν' άπεικονίσει σωστά σήμερα τους νόμους της κοινωνικής εξέλιξης.

Όλοι σχεδόν οι θεωρητικοί και Ιδεολογικοί εκπρόσωποι της ελληνικής άστικής τάξης συμφωνούν, ότι στη χώρα μας υπάρχει σήμερα ένα «βαθύ κενό του πνευματικού πολιτισμού», μιά «κρίση του πνεύματος». Αυτό το κενό, αυτή η κρίση, έπα και άν προσπαθούν νά την παρουσιάσουν πως άγυαλιλάει διάνκληρη τη χώρα, τό λαό, είναι φανερό, πως άφραά μόνο τις κυρίαρχες τάξεις και τους άδικούς τους Ιδεολογικούς εκπροσώπους. Η κρίση αυτή δέν είναι τίποτε άλλο παρά άντανάκλαση της κρίσης στην κοινωνικο-οικονομική βάση της ζωής στην Ελλάδα και συνάμα άντανάκλαση της Ιδεολογικής κρίσης, που δέρνει, για τους ίδιους λόγους, όλο τό δυτικό κόσμο. Η κρίση αυτή «ό πανικός αυτός, — γράφει ο Πέτρος Χάρης, — δέν είναι μιά παροδική κρίση, αλλά ένα μόνιμο και πολύ επικίνδυνο άγχος» («Ελευθερία» 25.10.58 «Τά πεπραγμένα. Όρες άδυνηρης άμφιβολίας»). «Ποτέ άλλοτε ίσως — γράφει και ο I. M. Παναγιωτόπουλος σέ άρθρο του μέ τόν τίτλο: «Οι άνυπόμονοι» — ή ατζμαλωσία από τόν πανικό δέ γνώρισε τέτια έκταση, όπως σήμερα» («Ελευθερία» 26.10.58). «Και από αυτήν την άπιστία, την ρεαίωση» της μύταιας έπαρξης, — γράφει ο Σόλων Μακρής, — και τήν έρεί ποινή των έρεισμάτων της ζωής — των Ιδεών — ξεκινάει ή ήθικη άπάθεια και άσυνείδηση. Τό γκρέμισμα των αξιών, ή «πτώση» των ήθών, ή διαφθορά, ή περιφρόνηση του νόμου — ή κραυγή των πόθων, τό έγκλημα. Η έξάρθρωση της ανθρωπίνης κοινωνίας. Και έπικρατεί λίγο-λίγο ο νόμος της ζούγκλας». («Ελευθερία» 30.11.58).

Ένας άλλος Ιδεολόγος της άστικής τάξης, ο Τερζάκης, μιλάει «για ένα κενό βαθύτερο, που έχει δημιουργηθεί στο όλο υπόστρωμα του πνευματικού πολιτισμού μας», για ένα «κενό που χάσκει στα θεμέλια του πνευματικού πολιτισμού μας» («Βήμα» 7.1.59). Δέν προτείνει, όμως άδσεις και έπικρίνει μάλιστα τις λύσεις, που προτείνει ή έπιστήμη, γράφοντας ότι οι λύσεις αυτές «δέν μπορούν νά γεμίσουν τό κενό της ψυχής» και «μένουν, για τήν ώρα τουλάχιστο, άπλοι άντιπερισσασμοί». Έτσι ο Τερζάκης άνίκει στην κατηγορία εκείνη των άστών δυσομοιών, που θέλουν νά φανούν «άντικειμενικοί», που βλέπουν τό σημερινό άδιέξοδο της άστικής Ιδεολογίας και παραιτούνται «εύσυνείδητα» από κάθε λύση, γιατί άπλοίστατα δέν μπορούν νά βρούν τέτια στα πλαίσια της άστικής κοσμοθεωρίας τους. Άδτοι νομίζουν, ότι μπορούν νά υπερασπίζονται τόν καπιταλισμό, έκαστηρήζοντας, ότι τά έλαττώματα και οι άμαρτίες του καπιταλιστικού καθεστώτος χαρακτηρίζουν όλο τό σημερινό κόσμο, μαζί και τό σοσιαλιστικό. Έτσι προσηγορεύουν έμμεσα τήν παθητικότητα, τη μοιρολατρική άναμονή «κάποιου δαίμονος», για νά βγει ο κόσμος από τήν «κρίση».

Είναι, άλλωστε, γνωστή αυτή ή θέση, ότι «τά δεινά του καπιταλισμού χαρακτηρίζουν τήν ανθρωπότητα γενικά», θέση που δέν έχει άλλο σκοπό παρά νά υπερασπίσει έμμεσα τήν καπιταλιστική κοινωνία. Οι άστοι Ιδεολόγοι προτείνουν σέ τέτιου είδους μέσα, γιατί Ιδεολογικά δέν μπορούν νά καταπολεμήσουν τό μαρξισμό. Η ταξική τους τοποθέτηση δέν τους άφήνει νά εκτιμήσουν σωστά τίς άλλους, που συντελούνται σήμερα στον κόσμο και, φυσικά, και στην ελληνική κοινωνία, νά συλλέξουν τό καινούργιο, που γεννιέται, και προβάλλει στη ζωή. Είναι όμως άποχρεωμένοι νά προσπαθούν νά καλύψουν τό κενό, νά ξεπεράσουν τήν κρίση Ιδανικών, που δέρνει τόν κόσμο τους, τό κεφαλαιοκρατικό σύστημα. Δέν έχουν όμως μέ τί νά καλύψουν τό κενό αυτό γι' αυτό άκριβώς καταφεύγουν πάλι στα παλιά Ιδανικά, που προσπαθούν νά τά φρεσκάσουν και νά τά προβάλλουν σά νέες άξίες, σάν νέα Ιδεολογικά στηρίγματα του έτοιμόρπου καθεστώτος, που, είτε τό όμολογούν, είτε όχι, άποτελούν τους Ιδεολογικούς στυλοβάτες του. Μόνιμο στόχο τους, φυσικά, έχουν τό μαρξισμό-λενινισμό, τόν κομμουνισμό. Όπως όμολογεί άκριβώς ο ίδιος ο Τερζάκης «ο μαρξισμός είναι και παραμένει ένα σύστημα Ιδεών μέ συνοχή και όλοκληρία, κάτι τό λογικά άράγιστο. Ούτε πρόβαλε ύστερα άπ' αυτόν στον κόσμο κανένα σύστημα Ισάξιο, για νά τόν έκτοπίσει. Ό παλιός κόσμος έπαστρατεύει από τό μουσειό των άμαρτιών τόν διάφορο αναρισμένο μύθος να άναγίεται νά τους έπαργήσει όπως-όπως» («Προοπτικές», στο «Βήμα» 4.12.58'.

Άς δούμε τώρα, σύντομα, τις αντίδρατικές «λύσεις» που προβάλλουν οι θεωρητικοί της άστικής τάξης «άπό τόν έκδηλώνοντα:

- 1) στο φιλοσοφικό τομέα μέ τήν έπικρατία:
 - α) ν' άνασχευάσει ή ομοιοτή κοσμοθεωρία, ο διαλεκτικός έλισμός.
 - β) νά προβληθεί ή «Ιδεαλιστική κοσμοαντίληψη μέ βάση τά άρχαιοελληνικά και χριστιανικά πρότυπα και άξίες.
- γ) νά καλλιεργηθεί ο μυστικισμός, ο άγνοιστικισμός ή δικτατορία στην έπιστήμη.
- δ) νά άναμνηθεί ή εκκλησία στην πολιτική ζωή της χώρας.
- 2) στον κοινωνιολογικό τομέα:
 - α) μέ τόν άντικομμουνισμό, τήν άντιπαράθεση τού λεγόμενου «ελεύθερου» κόσμου στην «κομμουνιστικό», δήθεν, «όλοκληρωτισμό».
 - β) μέ τήν άνοιχτή ή σκεπασμένη προπαγάνδα για τήν ένταξη της Ελλάδας στο «συνασπισμό του «ελεύθερου κόσμου», τήν προπαγάνδα τού κοσμοπολιτισμού και τού έθνικου μπενεσμοί.
 - γ) μέ τήν καλλίεργεια του μύθου προς τούς λαούς των γειτονικών λαδών δημοκρατών, τήν άναβίωση της Μεγάλης Ίδέας σέ νέα μορφή, τήν καλλίεργεια τού σοβιετισμού και νεοσοβιετισμού.

1. Στο φιλοσοφικό τομέα

Θεωρητικό βάθος, φιλοσοφική βάση της άντικομμουνιστικής Ιδεολογίας, που προσηγορεύεται στην Ελλάδα από τόν τύπο και τό ραδιόφωνο, άπό τις πανεπιστημιακές έδρες και τους ήθικους των εκκλησιών είναι ή Ιδεαλιστική κοσμοθεωρία στις κυριότερες παραλλαγές της.

Και σ' αυτό τόν τομέα είναι εξώφθαλη ή καθυστέρηση, ή φτώχεια και γύμνια των Ιδεολόγων της ελληνικής πλουτοκρατικής άλιγρχίας. Η Ελλάδα της άποτέλειας δέν έχει νά παρουσιάσει σήμερα τίποτε τό όλοκληρισμο και ριζοσπασμό στον φιλοσοφικό τομέα, κανένα φιλόσοφο περιωπή. Οι πρωταγωνιστές της στο φιλοσοφικό στίβο είναι κυρίως δημοσιογράφοι, λογιτέχνες, κριτικοί της λογοτεχνίας,

POOR ORIGINAL

δ αναστρέφει διαφόρων ειδικοτήτων, που αποχλούνται έρωσιγενικά, εφχαρισται γ' με τή φιλοσοφία.

Έξαρση άπ' αυτό τόν κανόνα αποτελούν οι καθηγητές της φιλοσοφίας (ήλιχοι σέ άριθμό), οι όποιοι όμως Ξεαντιών τή δραστηριότητά τους κυρίως στην παράδοση της φιλοσοφίας—ιδεαλιστικής—στά άνώτερα επιστημονικά ιδρύματα της χώρας.

Τόσα στην πρώτη περίπτωση όσο και στη δεύτερη η άπασχόληση με τή φιλοσοφία περιορίζεται σχεδόν αποκλειστικά στό άναγνώριση ή χειροτερευμένη κινέου δωση παιδιών και νέων άνδραστικών φιλοσοφικών άπόψεων.

Τό γεγονός αυτό δέν μειώνει, φυσικά, καθόλου τόν άρνητικό ρόλο, που παίζουν σέ όρισμένα κοινωνικά στρώματα και σ' ένα μέρος της ντολαίας, όπως της σπουδάζουσας, όλοι οι παριστάτω κήρυκες της άντιδραστικής άστικής φιλοσοφίας.

Κρίνοντας από τά δημοσιεύματα των τόπων και από τά φιλοσοφικά έργα—ήλιχοστα και χωρίς άξία,—που έχουν κηδοθεί, είναι δύσκολό νά ξεχωρίσει κανείς στη σύγχρονη ελληνική άστική φιλοσοφία άσκήση ξεκάθαρα όρηματα και συστήματα. Προβάται περισσότερο γιά διαφοροί: ιδεαλιστικές άπόψεις, που συν όως δέν διαφέρουν από συνέπεια, μά που άπό τούτο θά μπορούσαν νά καταταχθούν στις παραπάνω τάσεις: α) άντικειμενικές ιδεαλισμός, β) ύποκειμενικός ιδεαλισμός γ) μέση όδός—τρίτη τάση—στη φιλοσοφία.

Ένας από τούς εκπρόσωπους τού άντικειμενικού ιδεαλισμού με τή μορφή τού χριστιανικού φιλοσοφικού μυστικισμού είναι ό καθηγητής πανεπιστημίου Ν. Λούβαρις. Όπως όλοι οι ιδεαλιστές, ό Ν. Λούβαρις προσφέρει και κηρύττει τή πίστη και λαθεμένη και ιδεαλιστική λήση τού βασικού φιλοσοφικού προβλήματος. Άποδοεί τήν πρωταρχική σημασία, τήν προτεραιότητα, στό πνεύμα, που τό ταυτίζει με τό θεό, θεωρεί τήν ύλη και τό κατώτερο, δευτερεύον άπέναντι στό πνεύμα και άξιει μόνο γιά περιφρόνηση και έγκατάλειψη. Με μιά σειρά όρθια του "πύθ" τούτο και όμιλείς του από τό ραδιοσταθμό της "Αθήνας, ό Ν. Λούβαρις προσπαθεί νά στηρίξει τις φιλοσοφικές του άπόψεις και με έπιχειρήματα από τήν άρχαία ελληνική φιλοσοφία. Στην πραγματικότητα όμως προβάλλει μόνο τήν άντιδραστική πλευρά της άρχαίας ελληνικής φιλοσοφίας και ιδιαίτερα τόν πλατωνικό ιδεαλισμό και μυστικισμό "Όπως και όλοι οι άντιδραστικοί άσσοί διανοοίνομαι τις χώρες μας, ό Ν. Λούβαρις παρασιτώ τήν προοδευτική πλευρά της άρχαίας ελληνικής φιλοσοφίας, που τό πολιτικότερο και κέρυ γωφωμά της είναι ύλιστική έξηγήση τού κόσμου, αναγεννητική από τούτο στοιχεία διαλεκτικής, καταπολέμηση των θρησκευτικών προλήψεων και τού μυστικισμού, έμπιστοσύνη στην έκνοτηρη τού άνθρώπου νά γνωρίσει και νά ξεγίγρει τόν κόσμο.

Ό άντικειμενικός ιδεαλισμός στην πιο άναρχιστική του μορφή—τη θεολογία—προσαρμόζεται και από τους θεολογικούς της είσοχους εκκλησίας, που τελευταία έχουν δραστηριοποιηθεί και συμμετέχουν στην άντικαιμονιστική έκστρατεία τού είσοχου κράτους. Στά θρησκευτικά περιοδικά που βγαίνουν σήμερα όπως είναι ή η, ή "Θεολογία και οι "Απίστες" δημοσιεύονται άρθρα και μελέτες με προσημο τήν άμε ή ή έμμεση καταπολέμηση της ύλιστικής διαλεκτικής φιλοσοφίας, τή θεωρητική θεμελίωση της άπαρχαιωμένης χριστιανικής κοσμοαντίληψης. Ένα από τά πιο συνηθισμένα έπιχειρήματα που χρησιμοποιείται γιά τό σκοπό αυτό είναι ή όδθεν άνάγκη συνάφαιξης, συμβιβασμού είσοχικής και θρησκευτικής, είσοχιστικής γνώσης και θρησκευτικής πίστης. Όπως είναι γνωστό, ή θρησκεία είναι μιά ξεπερασμένη μορφή κοινωνικής συνείδησης, που βήσκειται σέ άπόλυτη άντίθεση με τή επιστήμη, έμποδίζει τήν άνάπτυξη της

επιστήμης και κηίζει άντιδραστικό ρόλο στην κοινωνία, εξυηρητώντας τις έμμετωλότερες και καταστροφικές κοινωνικές τάσεις.

Ένας από τούς εκπροσώπους των άπόψεων της δεύτερης τάσης, τού ύποκειμενικού ιδεαλισμού, είναι ό Π. Σπανωνίδης.

Στή μελέτη του "Τό πνεύμα της Ιστορίας" ("Νέα Έστία" τ. 576, 577) ό άσος φιλόλογος και κριτικός της λογοτεχνίας γιά νά στηρίξει τήν ύποκειμενική ιδεαλιστική θέση, ότι όδθεν δέν έπάρχουν άντικειμενικοί νόμοι, στην κοινωνία, καταπιάνεται με ή άνθρώπινη διάνοια βάζει μιά αδιαίρετη τάξη σ' αυτήν που διαφέρει από άπομο σέ άτομο. Η αντίληψη αυτή στην αυτοοσία της μορφή ή σέ διάφορες άλλες παραλλαγές και άπαρτώσεις της έχει σήμερα μεγάλη πέραση στη δυτικευρωπαϊκή άντιδραστική άστική φιλοσοφία και κοινωνιολογία.

Η άποψη αυτή είναι πέρα γιά πέρα άντικαιμονιστική. Άν ή Ιστορία, ή κοινωνία δέν δέκεται, όπως έπιμένει ό Π. Σπανωνίδης, από άντικειμενικούς νόμους, από νόμους που ύπάρχουν και όδθεν άνεξάρτητα από τή διάνοια, τή συνείδηση τού άνθρώπου, τότε πως έξηγείται ή εμφάνιση και εξαφάνιση των διαφόρων κοινωνικών σχηματισμών (κρατόγυμο κοινωτικό σύστημα, δουλοκτητική κοινωνία, φεουδαρχική κοινωνία, καπιταλισμός), πως έξηγείται τό γεγονός, ότι, παρά και αντίθετα προς τήν "τάξη", που βάζει στά κοινωνικά φαινόμενα ή διάνοια, τό μυαλό των κεφαλαιοκρατών και των θεωρητικών τους εκπροσώπων, εμφανίστηκε ένα άλλο κοινωνικό σύστημα, τό σοσιαλιστικό, που έχει ήδη επικρατήσει σέ χώρες, που άντιπροσωπεύουν σέ πλήρη μόνό τού ένα τρίτο της άνθρωπότητας; Ό ιδεαλισμός, που σ' άντικειμενικός όσο και ό ύποκειμενικός, δέν είναι, δέν μπορεί νά όώσει τή σωστή απάντηση σ' αυτά τά ερωτήματα.

Η άποψη των άντικειμενικών νόμων εξέλιξης της φύσης και της κοινωνίας δέν είναι άνεξήγητη, έχει τις αιτίες της, γνωστοθεωρητικές και κοινωνικές, από τις όποιες οι δεύτερες παίζουν τόν καθοριστικό ρόλο. Στή συγκεκριμένη περίπτωση, οι ύποκειμενικοί ιδεαλιστές βλέπουν μεταφυσικά, άντιδιαλεκτικά τήν πρόβαση, τό προσές της γνώσης, άπομονώνουν τήν άντανάκλαση τού άντικειμένου, τού φαινομένου στη σκέψη μας από τό ίδιο τό άντικείμενο, τό φαινόμενο, που διαφέρει έξω και άνεξάρτητα από τή σκέψη, τή συνείδηση και τις μορφές αυτής της άντανάκλασης: έννοιες, κρίσεις, συλλογισμούς, νόμους, που έκφράζουν άντικειμενικές σχέσεις και νομοτέλειες των φαινομένων, τις άπολυτοποιούν, θεωρώντας τις άποκλειστικό δημιούργημα της σκέψης, κάτι που "βράζει", που "έπαγορεύει" ή σκέψη μας στό πράγματα, στό άντικείμενο.

Η κοινωνική όρα που προφοδοτεί και καθορίζει τήν παραπάνω ιδεαλιστική μεταφυσική θέση στο πρόβλημα των άντικειμενικών νόμων είναι τό γεγονός, ότι ή άστική τάξη, τόσο στις άλλες χώρες, όσο και στην Έλλάδα, σάν κυριαρχή έμμετωλότερη τάξη, εναντιώνεται στους νόμους εξέλιξης της κοινωνίας, στους νόμους της κοινωνικής άλλαγής, της άνταρχής τού κεφαλαιοκρατικού καθεστώτος και της άντικατάστασης του από τό σοσιαλιστικό καθεστώς.

* Ό ύποκειμενικός ιδεαλισμός στη λύση τού βασικού προβλήματος της φιλοσοφίας, δηλαδή της σχέσης της συνείδησης προς τό είναι, άποδοεί τήν πρωταρχική σημασία, έχει στην άντικειμενική συνείδηση, στο πνεύμα γενικά, όπως ό άντικειμενικός ιδεαλισμός, αλλά στην ύποκειμενική συνείδηση, στο πνεύμα τού άτόμου. Η άποψη αυτή όδγεται στο σοσιαλισμό στην άποψη δηλαδή ότι πραγματικά ύπάρχει μόνο τό αδιαθέσιμο άπομο τό ένα "Έγώ" και ότι όλος ο περιβάλλον κόσμος δέν είναι παρά μόνο άποτέλεσμα της άνεργίας της συνείδησης τού άτόμου.

POOR ORIGINAL

Θεωρητική δικαιολόγηση, φιλοσοφική έκφραση αυτής άκριβώς της στάσης και του φόβου της αντιδραστικής άστικης τάξης μπροστά στους αντικειμενικούς νόμους της κοινωνίας αποτελεί, σε τελευταία ανάλυση, η άρνηση των αντικειμενικών νόμων, που δέχονται την εξέλιξη της κοινωνίας και της φύσης.

Οι αντιδραστικές φιλοσοφικές ιδέες, που προπαγανδίζουν οι εκπρόσωποι των δύο τάσεων που αναφέρθηκαν, βρίσκονται σε ξεκάθαρη αντίθεση με τα πορίσματα των φυσικών επιστημών, με τις μεγαλειώδεις κατακτήσεις τους και μπορούν να παίξουν τον άρνητικό τους ρόλο κυρίως σε καθυστερημένα στρώματα και κύκλους διανοουμένων, που συνδέονται με τις κυρίαρχες τάξεις. Πιο επικίνδυνες και πιο παραπλανητικές είναι οι ιδέες που προπαγανδίζουν οι εκπρόσωποι της «αίτης τάσης» στο φιλοσοφικό πεδίο: η τάση αυτή εκφράζεται με την προσπάθεια για «συγκερασμό», «σύνθεση» και «ξεπερασμό» της διαλεκτικού-ιστορικής και της ιδεαλιστικής κοσμοθεωρίας.

Τυπικός φορέας της παραπάνω κατεύθυνσης είναι ο συγγραφέας του βιβλίου «Ενιαίος Λογισμός». Μπ. Κλάρας. Το βιβλίο αυτό θεωρημάστηκε από τον άστικό τύπο δυο κανένα άλλο φιλοσοφικό έργο και άποσπάσματα του δημοσιεύτηκαν στις εφημερίδες προτού ακόμα εκδοθεί. Αυτό και μόνο το γεγονός λέει πολλά, δείχνει καθαρά ποιά είναι οι κοινωνικές του ρόλους, ποιά ιδεολογία προσπαθεί να στηρίξει και να «δικαιολογήσει» θεωρητικά. Ο Μπ. Κλάρας προτείνει μια «νέα» λύση του βασικού φιλοσοφικού προβλήματος, που στην πραγματικότητα είναι άρκετά παλιά και ξεπερασμένη και κάθε άλλο παρά πρωτότυπη. Η βίλη λέει, και το πνεύμα αποτελούν εδωθήσεις κάποιου τρίτου στοιχείου, της «ενιαίας κοσμικής ούσιας». Την άποψη αυτή ο συγγραφέας του «Ενιαίου Λογισμού» προσπαθεί να την αποδείξει με επιχειρήματα και από τα νεότερα πορίσματα των φυσικομαθηματικών επιστημών και ιδιαίτερα της φυσικής, λοχουίζόμενος, ότι τα πορίσματα αυτά άνακευάζουν δήθεν την ιδιαιτική διαλεκτική κοσμοθεωρία.

Στήν πραγματικότητα όμως τα επιχειρήματά του είναι τελείως άσθηχτα και χωρίς καμιά αξία. Ο Μπ. Κλάρας κάνει ένα χονδροειδέστατο λάθος, που το ξεσκεπάζει έδω και πάνω από πενήντα χρόνια ο Β. Ι. Λένιν στο έργο του «Υλισμός και εμπειριοκριτισμός». Συγχέει, ταυτίζει το φιλοσοφικό όρισμό της βίλης, (δτι ή βίλη είναι ή αντικειμενική πραγματικότητα, που υπάρχει έξω και ανεξάρτητα από τη συνείδησή μας) με τις διάφορες θεωρίες της φυσικής για τη δομή της βίλης οι οποίες, όπως είναι φυσικό, αλλάζουν και τελειοποιούνται συνεχώς. Μ' άλλα λόγια ταυτίζει το διαλεκτικό όλισμό με τον άγοραίο (χρδαίο) όλισμό και την άνατεταλή του άγοραίου όλισμού, ή πιο σωστά του μεταφυσικού όλισμού, από τα νεότερα πορίσματα των φυσικών επιστημών τη θεωρεί και την παρουσιάζει σαν άνατεταλο του διαλεκτικού όλισμού. Είναι ασήγηστο, ότι καμιά κατάκτηση των φυσικών επιστημών δεν άντιφάσκει με τις άρχές του διαλεκτικού όλισμού. Ίσα-ίσα οι μεγαλειώδεις άνακαλύψεις, που έγιναν στον τομέα της δομής της βίλης και στους άλλους τομείς, που μελετούν οι φυσικές επιστήμες, οι ιστορικές κεραικές έφευρογές αυτών των άνακαλύψεων (χρησιμοποίηση της άτομικής, κεραιτικής ενέργειας, έξελκόντση τεχνητών δορυφόρων της γης και τεχνητού κληνίτη κλπ.) έπιβεβαιώνουν περίτρανα τις άδιόλεστες και άπράνταχτες άρχές του διαλεκτικού όλισμού, συντελούν στην παρακάτω άνάπτυξη της μαρξιστικής-λενινιστικής κοσμοθεωρίας. Κάθε νέα άνακάλυψη των φυσικών επιστημών άναγει και άνατέλει μόνο την ιδεαλιστική κοσμοθεωρία σ' όλες τις μορφές και άποφάσεις της.

Ο ιδεαλιστικός χαρακτήρας, ή άντιστοιχητικότητα και ή άντιδραστικότητα της «σύνθεσης» του διαλεκτικού όλισμού και της ιδεαλιστικής φιλοσοφίας, που

έπιχειρεί να κάνει ο Μπ. Κλάρας, δεν είναι άδύκολο να άποδειχτούν. Στο βιβλίο του που αναφέραμε ύποστηρίζει ο ίδιος άποκάλυπτα, και σε πλήρη συμφωνία με τους άνοιχτούς ιδεαλιστές και άγνωστιαστές φιλοσόφους, ότι όπλα στην έλλογητήν επιστημονική γνώση, ύπάρχει δήθεν και ή πίστη, ότι οι γνωστικές «καθόριστες» του ανθρώπου έχουν όρια, πέμα από τα όποια έχει δήθεν τη θέση της ή πίστη σε μια «άναρχη» άρχη, που δεν μπορεί να γνωσθεί.

Άντίμεσα στις φιλοσοφικές άπόψεις των τριών τάσεων που διαπιστώσαμε στην κριτική μας επίσκόπηση ύπάρχουν, όπως προκύπτει και από τα δσα είπαμε, διαφορές και διαφορές, οι οποίες όμως άφορούν επί μέρους και έπαισιώδικα ζητήματα. Στήν ούσία, σε τελευταία ή και πρώτη ανάλυση, οι εκπρόσωποι των παραπάνω φιλοσοφικών κατευθύνσεων παίζουν τον ίδιο κοινωνικό ρόλο, ο κοινωνικός ρορισμός των φιλοσοφικών τους άπόψεων είναι κοινός: άποκάλυπτη ή συγκεκριμένη προπαγάνδηση και ύπεράσπιση του ιδεαλισμού, άνοιχτή ή συγκεκριμένη της προσευτετικής φιλοσοφικής σκέψης γενικά και ειδικότερα της κοσμοθεωρίας του προλεταριάτου και του κόμματός του, της μαρξιστικής-λενινιστικής φιλοσοφίας, θεωρητική θεμελίωση της αντιδραστικής άστικης ιδεολογίας, του αντικομμουνισμού.

Άντιμέτωποι στους ιδεολογικούς εκπροσώπους της αντιδραστικής άστικης τάξης είναι και στο φιλοσοφικό στίβο οι προσευτετικοί διανοούμενοι με πρωταπόρους τους μαρξιστές. Με όθρα και μέλτες, με την έκδοση και έκλιξη της φιλοσοφικής κληρονομιάς των κλασσικών του μαρξισμού-λενινισμού (όπως είναι λχ. ο «Υλισμός και εμπειριοκριτισμός» του Β. Ι. Λένιν, που κυκλοφόρησε στην Αθήνα), με μεταφράσεις σύγχρονων μαρξιστικών φιλοσοφικών έργων και μελετών, που εκδίδονται στη Σοβιετική Ένωση, στη Λ. Α. της Κίνας και σε άλλες χώρες του σοσιαλισμού ή σε κεφαλαιοκρατικές χώρες με άναπτυγμένη την ιδιαιτική διαλεκτική φιλοσοφική σκέψη, οι Έλληνες μαρξιστές διανοούμενοι συμβάλλουν όλοένα και περισσότερο στη διάδοση και άνάπτυξη της μαρξιστικής-λενινιστικής φιλοσοφίας στην Ελλάδα. Άντικρούουν όλοένα και πιο άποτελεσματικά τα αντιδραστικά φιλοσοφικά κρηγύματα και άπόψεις, που προπαγανδίζουν οι κάθε λογής και κάθε όλικής θεωρητικοί του καθεστώτος έμπελάλλευσης και άπομύησης του ελληνικού λαού από τη νότια πλουτοκρατική έπιταχία και τους ίμπεριαλιστές άρέπτες της.

2. Στόν κοινωνιολογικό τομέα

Η ιδεολογική πάλη στην Ελλάδα, καθώς και σε όλόκληρο τον κεφαλαιοκρατικό κόσμο, άγκυλάζει και τον τομέα της κοινωνιολογίας. Παρά την ποικιλιομορφία, που παρουσιάζουν οι άστικές κοινωνιολογικές θεωρίες και άντιλήψεις, όλες τους παρουσιάζουν το γενικό χαρακτηριστικό γνώρισμα, ότι διαπνέονται από ένα βαθύ άντικομμουνιστικό πνεύμα. Παρουσιάζουν το σοσιαλιστικό καθεστώς σαν «άστερο» και «στρατόνα» και άντιπαράθετο σ' αυτό τον «έλευθερο κόσμο», το κεφαλαιοκρατικό δηλ. σύστημα. Το δεύτερο χαρακτηριστικό της πάλης αυτής είναι το γεγονός, ότι τις άπόψεις αυτές των άστών κοινωνιολόγων και άλλων ιδεολόγων τις άνατέλει καθημερινά ή ζωή: ή όλο και άκαθονομητή άνθρωπότητα του σοσιαλιστικού συστήματος και το βάδμα των άντιθέσεων και των ταξικών άγώνων του κεφαλαιοκρατικού συστήματος. Άς δούμε από κοντά τις άπόψεις τους αυτές.

POOR ORIGINAL

α) 'Ο Αντικομμουνισμός — ή θεωρία του «λευφίτου κόσμου».

Της γιγαντιαίας επιτυχίας της Σοβιετικής Ένωσης και των άλλων κομμουνιστικών χωρών, κυρίως στον οικονομικό τομέα, δεν μπορούν να μην τίτλονται και οι άστοχοι Έλληνες ιδεολόγοι. Σ' αυτό συνέβησαν βίβια και οι τονισμοί των ακριβώς διαφόρων παριωνίων της Ελλάδας: οι μιά σειρά γ-ρες του σοσιαλιστικού αντιστήματος.

'Ο Αθανάσιος Κανελλόπουλος, λογογγραφέας, μετά το ταξίδι του στη Γερμανία, δεν μπορεί να κρύψει το θαυμασμό του μπρος στις επιτυχίες της λαϊκής δημοκρατίας. 'Αφού αναφέρει την άφθονια που βρήκε εκεί, ο Κανελλόπουλος συνεχίζει: «... χωρίς διαταγή μπορεί να βεβαιώσω, ότι η οικονομική πρόοδος στη Γερμανία είναι πολύ μεγαλύτερη απ' ό,τι ίσως θα υπέγραψα στο χρονικό με ο διαστημα ένα αποκομμάκι από το καθεστώς. Το είναι χαρακτηριστικό της μεταπολεμικής οικονομίας είναι ότι σε 13 χρόνια χρόνια μεταβίβηκε από ημερομηνία σε κωδικό βιομηχανική χώρα. (Εφημέρα 7.11.1958).

'Ο Καραμανιώτης επίσης δημοσίευσε στο «Εθνος» (19.10.2.11.1958) μια γρήγορη εντύπωση από τη Βουλγαρία, όπου αναφέρεται ότι, πρωτόδικα, η σημασία του λαϊκού καθεστώτος στα μεταπολεμικά χρόνια. 'Η νέα Βουλγαρία — γράφει ο άρθρογράφος — είναι κάτι το πραγματικά καινούργιο. 'Ο Καραμανιώτης, αφού αναφέρει μιά σειρά από τις επιτυχίες, που σημείωσε το νέο καθεστώς, τονίζει, «ότι αυτό «δύσκει την διανοητική ανάπτυξη δόξα της νέας γενιάς και όχι μόνο μιάς ορισμένης κοινωνικής μερίδας της...» και καταλήγει: «'Η Βουλγαρία σήμερα συνθέτει ένα σύνολο, το οποίο στον κοινωνικό-οικονομικό τομέα επέτυχε να ξεφύγει από την προπολεμική «μοίρα» των «οπισθοδρομημένων» χωρών της Νοτιοανατολικής Ευρώπης».

Και ο Κανελλόπουλος, όπως και ο Καραμανιώτης και όλοι όσοι επισκέφθηκαν τις λαϊκοδημοκρατικές χώρες, δεν μπορούν να μην κάνουν τη σύγκριση με την άθλια οικονομική κατάσταση που έχουν ρίξει η Ελλάδα σήμερα ή πλουτοκρατική ολιγαρχία και τα αμερικάνικα μονοπώλια. Κάνοντας μιά σύγκριση με την Ελλάδα ο Κανελλόπουλος γράφει: «... Οι πονούντες τον τόπο Έλληνες δεν είναι δυνατόν να αποχρήσουν την πικρία τους διά την άδυστηρή πορεία και την σημαντική καθυστέρηση της ελληνικής οικονομίας, ή οποία ακόμη δεν κατόρθωσε να αποβάλει τον ημιαγοραϊκό χαρακτήρα της».

«... Ένα ακόμη και σήμερα στην Ελλάδα — και οι δυσάρεστες αυτές συγκρίσεις πρέπει κάπου-κάπου να γίνονται — ή εκβιομηχάνιση αποτελεί κατά κύριο λόγο αντίθετο σχέδιο, μελετών και συζητήσεων, στη Βουλγαρία — τονίζει ο Καραμανιώτης — έχει προχωρήσει σε βαθμό, ώστε ή σημερινή βιομηχανική παραγωγή να είναι έκτακτα της προπολεμικής και να αντιπροσωπεύει κάθε έτος τὰ δύο τρίτα της συνολικής παραγωγής της χώρας».

Δεν θά σταθούμε περισσότερο στις εντυπώσεις των διαφόρων, που επισκέφθηκαν τις λαϊκές δημοκρατίες. Δεν στεκόμαστε ούτε στα εργασιαστικά λόγια της Ρουσοπούλου και του Μαύρου για την Κίνα, ούτε στα κατά καιρούς άρθρα για την Τσεχοσλοβακία, για να περάσουμε σε μερικά απ' αυτά που έχουν γραφτεί για τη Σοβιετική Ένωση. Κοινό συμπέρασμα όλων είναι, ότι «εις την ΣΕ έχει πραγματοποιηθεί σπουδαία πρόοδος εις την θετικήν εκπαίδευση, εις τον επιστημονικό λογισμόν, εις την τεχνικήν», ότι «ή σημερινή Ρωσία βρίσκεται και πάλι σε πλήρη επανάσταση βιομηχανική, αγροτική, γεωγραφική, εκπαιδευτική» κλπ. κλπ.

Τὰ βλήματα της ανθρώπινης φύσης — γράφει ο Εδθ. Τραμπούνης στις εντυπώσεις του από τη Σοβιετική Ένωση (Εθνος 1 — 15.3.59), — είναι έστρα-

μένα τμήμα της τή Σοβιετική Έπισταση... Πρώ σαφάνια έτών, δόξανα εκατοστά του λαού αυτού ήταν αναλήφθητα. Το άλλα από τον αναλασθητικό ως τον Σοβιετική, την πυρηνική ενέργεια, τα τεράστια υδροηλεκτρικά έργα και την ηλεκτρική είναι αξίαν όχι μόνον θαυμασμού αλλά και προσεκτικής μελέτης. 'Ο Τραμπούνης μιλάει για «κομμουνιστική αλλαγή» στη Σοβιετική Ένωση, που έλαττο-χρησά σε «χρονικό διάστημα μιάς γενιάς» και άναγνωρίζει πως το σοσιαλιστικό σύστημα είναι «ένα οικονομικό σύστημα που εξασφαλίζει την υδρολογικότερη αξιοποίηση των φυσικών πόρων και την ταχύτερη οικονομική ανάπτυξη». 'Ο Τραμπούνης εκφράζει το θαυμασμό του για τις φροντίδες του σοσιαλιστικού κράτους για τα παιδιά, τη σπουδάζουσα νεολαία, τη γυναίκα, τους εργαζόμενους, την ανάπτυξη του πολιτισμού, τη διατροφή του λαού, που, όπως διαπιστώνει, «δεν αποτελεί πρόβλημα για τους εργαζόμενους... Το βιοτικό επίπεδο υψώνεται με ρυθμό, που καταλήσσει όλους τους ξένους επισκέπτες» κλπ. κλπ.

Βέβαια, παρά τις δηολογίες αυτές γύρω από την πραγματική κατάσταση, που επικρατεί στις ΑΔ και τη ΣΕ, οι άστοχοι ιδεολόγοι δεν σταματούν τη συκοφαντική έκστρατεία τους κατά του σοσιαλιστικού στρατοπέδου. Μη μπορώντας πιά να παραπλανήσουν σε σοβαρό βαθμό με τις συκοφαντίες τους, όσον αφορά τις έπιτεύξεις του σοσιαλισμού στον οικονομικό και πολιτιστικό τομέα, όπου τὰ συγκεκλιμένα στοιχεία της άποστημόνου, στηρίζουν όλη την αντικομμουνιστική προπαγάνδα τους ή αντικομμουνιστική προπαγάνδα είναι σχεδόν το μόνο, που μένει στη θέση «φλει κανείς να θεμελιώσει σοβαρώς μίαν αντικομμουνιστικήν θέσιν — γράφει το «Εθνος» (26.9.58) — έπί του θέματος της ελευθερίας πρέπει να στηρίξει την επιχειρηματολογίαν του». Οι άστοχοι ιδεολόγοι χαρακτηρίζουν το σοσιαλιστικό σύστημα ότι «ολοκληρωτικό» όσον αφορά την τάξη. «Το άπαιτο καινοτομίζεται και έξουθενώνεται μέσα στην «μορφή» και «ήμιση» μιάς του συνόλου» και όπου γίνεται «ολοκληρωτική κατάσταση» η «νευματική ελευθερία και το κριτικό στοχασμό» (Γ. Θεοτοκάς). 'Ο Καραμ. μιλάει, προσπαθώντας να δώσει και θεωρητική βάση σ' αυτό το πλαίσιο στο υψος του «Το χρέος του πνεύματος» («Ελευθερία» 2.11.58), γράφει, πως «ο σοσιαλισμός «σταμάτησε την ιστορία σε μιά παγωμένη μορφή ενός πολιτικού καθεστώτος».

Όσοι και στο σημείο αυτό έχουν κάποια, έστω και ελάχιστη, πρωτοτυπία. 'Η ελευθερία είναι ή τελευταία συνείδηση, απ' την όποια άρπάζεται ο διεθνής αντικομμουνισμός για να κρατηθεί στην έπιφάνεια των όρημητικών κινήσεων της άληθειας, που τον καταποντίζουν. 'Η υπεραισθητική προπαγάνδα χάνει τόνους μελών για να «αποδείξει, πως στο σοσιαλισμό δεν υπάρχει ελευθερία, ενώ ο καπιταλισμός, που «έλατο και το δίνουν το φανταστικό όνομα του «ελευθέρου κόσμου», είναι, δήθεν ή έπισημοποίηση της ελευθερίας».

Οι άστοχοι ιδεολόγοι παρασιπούν το γεγονός, ότι ή έννοια ελευθερία είναι μιά ιστορική έννοια, που το περιεχόμενό της αλλάζει κάθε φορά ανάλογα με τις άλλες, που γίνονται στην ιστορική εξέλιξη της κοινωνίας. Με την κατάρρευση του καπιταλιστικού συστήματος σε μιά σειρά χώρες και το πέρας στο σοσιαλισμό, που αντιπροσωπεύει άνωτερο στάδιο κοινωνικής εξέλιξης, αλλάσε ριζικά και το περιεχόμενο της έννοιας ελευθερία. Καταργήθηκε ή άστική ελευθερία, που χαρακτηρίζει τις κεφαλαιοκρατικές κοινωνικές σχέσεις. Στο σοσιαλισμό ή ελευθερία πήρε καινούργιο περιεχόμενο, άσπυρτα πλατότερο και βαθύτερο, έγινε πραγματικά λαϊκή ελευθερία. Το άπαιτο έγινε πραγματικά ελεύθερη, κυρίαρχη προσωπικότητα. 'Απελευθερώθηκε από την εκμετάλλευση. 'Απελευθερώθηκε από τη δουλεία στην τυφλή,

POOR ORIGINAL

50 ΣΥΝΤΟΜΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΗ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΠΛΑΗΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

στις συνθήκες του καπιταλισμού, αναγκασμένα της δράσης των αντιπαραταξιακών νόμων της εξέλιξης στη φύση και στην κοινωνία. Το άτομο γνωρίζει επίσης τους νόμους και σε αδιάφορη έννοια με το κοινωνικό σύνολο, που το περιβάλλει, προχωρεί συνειδητά στην κατάκτηση και μεταμόρφωση της φύσης, προχωρεί στην αδιάκοπη εξέλιξη και προσαρμογή της κοινωνικής οργάνωσής του ώστε να εξασφαλιστεί κάθε φορά το άνωτατο των δυνατοτήτων για την ανάπτυξη του συνόλου και των ατόμων που το αποτελούν σ' όλους τους τομείς της ζωής και δράσης.

Και στη χώρα μας και σ' όλο τον κεφαλαιοκρατικό κόσμο οι άστοχοι ιδεολόγοι μένουν εκκλητικοί μπροστά στην ακλόνητη πίστη και αισιοδοξία των σοβιετικών ανθρώπων, πράγμα που, όπως αναγνωρίζουν, αποτελεί το κυρίαρχο και γενικό χαρακτηριστικό κάθε πολίτη του σοσιαλιστικού συστήματος. Παρά την «αμηχανία» των άστοχων ιδεολόγων μπροστά σ' αυτό το φαινόμενο, η εξήγησή του είναι απλή. Στο σοσιαλισμό το άτομο ξέρει τί θέλει, ξέρει πως θα καταχτήσει αυτό που θέλει κι είναι απόλυτα βέβαιο, πως θα το πετύχει. Απλά του νιώθει σε κάθε στιγμή δόξαληξη την κοινωνία, που την αποτελούν τα διατομικά άτομα, και τα συνδέει σε ένα αδιάφορο σύνολο ή ταυτότητα σκοπού, θέλησης και προσπαθειών. Αυτό κάνει το κάθε άτομο να νιώθει τον εαυτό του ανεξάντλητα δυνατό και υπεύθυνο όχι μόνο απέναντι στο πρόσωπό του, αλλά και απέναντι σ' ολόκληρη την κοινωνία. Το συναίσθημα της κοινωνικής ευθύνης δυναμώνει στο κάθε άτομο.

Η ανάπτυξη όλης της κοινωνίας γίνεται το σταθερό και άνωτατο ιδανικό του κάθε ατόμου. Και η κοινωνία προσφέρει όλες τις απαραίσιτες δυνατότητες της για μία ασύλληπτη, στις συνθήκες του καπιταλισμού, πρόοδο του ατόμου σ' όλους τους τομείς. Σταθερό και άνωτατο ιδανικό της κοινωνίας είναι η εξυπηρέτηση του ατόμου. Προς της είναι οι άλλοι άνθρωποι, που με την καθημερινή δράση τους σηκώνουν την κοινωνία κάθε μέρα και πιο ψηλά. Αυτό είναι το πραγματικό και ανώτερο περιεχόμενο της ελευθερίας που απολαμβάνουν όχι ορισμένα μόνο προνομιαστά άτομα—αυτά δεν υπάρχουν στο σοσιαλισμό, —αλλά όλα τα άτομα, οικόνομοι του καινούργιου κοινωνικού συστήματος, του σοσιαλισμού και κομμουνισμού. Στο σοσιαλισμό δεν υπάρχει και δεν μπορεί να υπάρξει μόνο μία ελευθερία: η ελευθερία της κατεργασίας, η ελευθερία του περιορισμού και της κατάργησης της ελευθερίας.

Οι άστοχοι ιδεολόγοι προσπαθούν με κάθε μέσο να διαστρεβλώσουν αυτή την πραγματικότητα, να παραπλανήσουν τις μάζες, να τις αποτρέψουν από την πάλη για την πρόοδο, να τις κρατήσουν υποταγμένες στην ιμπεριαλιστική «ελευθερία». Η ίδια η ζωή όμως η συγκεκριμένη καθημερινή πραγματικότητα πείθει όλο και πιο πολύ τις πλατιές μάζες για την πραγματική κατάσταση στις χώρες του σοσιαλισμού, όπου σε λίγα χρόνια η «αμορφη» και «βουλη μάκα», όπως ήταν στις συνθήκες του καπιταλισμού, μετατράπηκε τώρα σε χίστες μάζες ελεύθερες και ευτυχισμένες ζωής, σε κατακτητές των άστρων, σε «εξαγωγείς της ελπίδας για όλο τον κόσμο» (Φουλμπράιτ).

Όσον αφορά την «ελευθερία», που απολαμβάνουν οι λαοί στον λεγόμενο «ελεύθερο κόσμο», αυτή τη νύχτων κάθε μέρα στις ίδιες τις πλάτες τους. Στη χώρα μας είναι ιδιαίτερα γνωστές οι «ελευθερίες» που χάνουν οι Έλληνες πολίτες. Όλη πλυνή, ύποταξη στους αμερικανούς ιμπεριαλιστές και δυτικογενεαυτούς φεβανιστές, οικονομική καταλήστευση και εξουδένωση του λαού, αντιδραστικότητα νόμοι, φυλακές, εξορίες και στρατοδικεία για τους πολιτικούς και ιδεολογικούς αντιπάλους του κράτους της υποτέλειας. Την αληθινή όψη της «ελευθερίας», του «ελεύ-

ΣΥΝΤΟΜΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΗ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΠΛΑΗΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ 51

θερο» κόσμο», των ιδανικών, που προσφέρει σήμερα ο κόσμος αυτός στους λαούς των δυτικών χωρών, την αποκαλύπτουν και μία σειρά πνευματικοί άνθρωποι και άλλοι παράγοντες, τόσο στην Ελλάδα όσο και στον υπόλοιπο δυτικό κόσμο.

Στο άρθρο του «Κρίσις ηγεσίας του δυτικού κόσμου» («Ελευθερία» 30.11.58) άλλων Μακρής γράφει ότι οι «άνοιχτες πύλες των δυτικών πολιτικών και οι ανοιχτοί λόγοι τους... αναμεινών και διαγιγνών τις βίσιμες ιδέες του «ελεύθερου κόσμου». Και με την «ανότητα ιδεών, στον ανταγωνισμό τους με τον ανατολικό κόσμο», κάνουν, ώστε «εργαζο» ο κόσμος χάνει την πίστη του» προς αυτόν. Φθάνουν οι «φωνασίες» για την ελευθερία των λαών, καταλήγει ο άρθρογράφος. Την κατάσταση αυτή των δυτικών ο Σόλων Μακρής, σε άλλα άρθρα του, την αναλύει ωριμιά και αναπτύσσεται αποκάλυψη της πραγματικής τους μορφής, από την «λαοκρατία» και «αποκάλυψη της απάτης». («Ελευθερία» 23.11.58). Σε γράμμα π. στη «Μακεδονία» (20.11.58) ο γράφτης Έμμαν. Περούς γράφει, πως στο δυτικό κόσμο «επικρατεί η δημοκρατία της πεινίας και της πορείας...». «Κομμ. ελευθερία—γράφει ο Ι. Παναγιωτόπουλος—δεν μπορεί να υπάρξει, όταν ελευθερία» να υφίσταται ο εξαναγκασμός της πεινίας...» («Ελευθερία» 7.12.58). Πολλοί είναι αυτοί, που ξεσηκώνουν καθημερινά στην άσπιζο τύπο και στα διάφορα έντυπα τις καθημερινές καταπιεσμένες των δυτικών κόσμου. Και όσον αφορά τον ρόλο του Έλληνα «στά πλαίσια αυτά του «ελεύθερου κόσμου», ο ίδιος ο πρόεδρος της «Ακαδημίας» Αθηνών Σπύρος Μελάς τον δίνει επιγραμματικά στο χρονογράφημά του: «Αν είναι να πεθάνουν» («Ελευθερία» 24.9.58): «... Λιώνας μία φορά, μελος και τρανός, να αναπαθείς από τον «Τίμο Τζών» ή από άλλη ρουκέτα, την μη «ελληνική», να γίνεται κάρβουνο για να πάει καλά το έμπορο του μάρμαρου από την Μασσαχουσέτη».

Για ποιών υπάρχει ελευθερία του πνεύματος στον δυτικό κόσμο το λέει ξεκάθαρα ο Τρέιλορ, ο περίφημος εφευρέτης του «άνανθρωπου συστήματος δουλιών, που φέρει τ' όνομά του. Σε πρόταση των εργατών για ορισμένες αλλαγές στον τρόπο δουλειάς ο Τρέιλορ απάντησε: «σας απαγορεύω να σκεπασθε. Άλλοι πληρώνουν» γι' αυτό». Και η «Νιούς Χέρλντ Τριμπουν», μία από τις μεγαλύτερες αμερικανικές εφημερίδες, τονίζει τελευταία ανοιχτά: «Μόνο εκείνοι που... δεν φοβούνται να βάλουν σε κίνδυνο την οικονομική τους κατάσταση μπορούν στην Αμερική να τολμήσουν σ' ανοίξουν το στόμα τους». Μ' άλλα λόγια μόνο εκείνοι, που έχουν τον πλούτο και επομένως και τη δύναμη της εξουσίας, είναι ελεύθεροι στον καπιταλισμό. Για τους άλλους, που αποτελούν και τη συντριπτική πλειοψηφία, τους εργαζόμενους, που, αν και δημιουργούν όλα τα πλούτη, δεν διαθέτουν τίποτα, «ελευθερία» σημαίνει: ανελέητη οικονομική, πολιτική και πολιτιστική καταπίεση από την πλεονά του κεφαλαίου. Όταν μιλούν για «ελεύθερο κόσμο» οι άστοχοι ιδεολόγοι στην πράξη έννοούν τους ιμπεριαλιστές. Για την ελευθερία αυτών πρόκειται. Η αλήθεια αυτή σήμερα γίνεται όλο και περισσότερο φανερή στους λαούς. Αυτό το επιβεβαιώνει η τεράστια ανάπτυξη του κινήματος των λαών για την απόλαση τους από τα ιμπεριαλιστικά δεσμά, για την κατάκτηση της ελευθερίας, της δημοκρατίας και της πρόόδου.

(Η συνέχεια της επισκόπησης θα δημοσιευτεί στο επόμενο τεύχος του «Νέου Κόσμου»)

POOR ORIGINAL

52

Η ΣΥΝΕΝΩΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΣΤΗΝ ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ*

ΜΑΡΙΣ ΤΟΡΕΣ

Ο γενικός γραμματέας του ΚΚΓ Μαρς Τόρες στην εισήγησή του στο 15ο Συνέδριο του κόμματος στο πρώτο θέμα της ημερησίας διατάξης «Η συνένωση των εργατικών και των δημοκρατικών δυνάμεων για την αποκατάσταση και την ανανέωση της δημοκρατίας», μίλησε κυρίως για τα αποτελέσματα της υπαρκτής στη Γαλλία κλιμακωτής προσωπικής εξουσίας, ανέλυσε το χαρακτήρα του και τις δόλιες συνέπειές του.

Οικονομική αποχώρηση

Ο Τόρες τόνισε, ότι η γαλλική οικονομία, παρ' όλως τους λόγους των επισημών περριόντων εντά άνωρρωστη, βρίσκειται σήμερα σε μία κατάσταση άσπίθειας, πράγμα πού εξηγείται, κατά πρώτο λόγο, από τη γενική συγχυρία του κεφαλαιοκρατικού κόσμου. Η κατάσταση όμως αυτή χειροτερεύει λόγω του πολέμου στην Άλγερία και στο μέλλον δέν μπορεί παρά νά επιδεινωθεί ακόμα, γιατί αρχίζει νά λειτουργεί η «Κοινή Άγορά».

Ο Τόρες υπογράμμισε, ότι στις περισσότερές καπιταλιστικές χώρες της Ευρώπης, σάν αποτέλεσμα της αμερικάνικης κρίσης, παρουσιάζεται πτώση της παραγωγής. Στη Γαλλία η πτώση έθηκε πρώτα την ύφαντουργία, τη βιομηχανία δε ματις, τη βιομηχανία κατασκευής άγροτικών μηχανών, την παραγωγή πετρωμάτων, μοτοσυκλετών, επίπλων. Ο γενικός δείκτης της βιομηχανικής παραγωγής μειώθηκε από 158 τον Άπρίλη—Μάη του περασμένου χρόνου σε 152 τό Γενάρη του 1956. Καί συγκεκριμένα: η παραγωγή ύφανμάτων ελαττώθηκε κατά 12%, φορτηγή αυτοκινήτων κατά 20%, μοτοσυκλετών κατά 35—4%, άγροτικών μηχανών νά 40%. Η μείωση των παραγελών σε μία σειρά επιχειρήσεων μιά κάνει νά στεύουμε, ότι τό φινόπωρο οι δυσκολίες θά μεγαλώσουν. Ο άρμός των άνέρ ν πού περνούν βνήηματα ούτήθηκε τουλάχιστον στο τριπλάσιο. Ο άρμός των άνέρ ν θρώπων πού ψάχνουν νά βρουν δουλιά διπλασιάστηκε.

Ο Τόρες τόνισε, ότι οι επίσημοι ισχυρισμοί, ότι δηθεν παρατηρείται πείση του ίσοζυγίου του εξωτερικού έμπορίου της Γαλλίας είναι άψόσοι. Έκτενο του ξεσηκόνου θέρου γύρω από τη βελτίωση αυτή είπε ο Τόρες, ξεχνούν άπλοτα νά πουν, ότι αυτό όρελεται στην ελάττωση των εισαγωγών πρώτων υλών.

* Εισήγηση του γενικού γραμματέα του ΚΚΓ Μαρς Τόρες στο 15ο Συνέδριο του ΚΚΓ.

πράγμα πού είναι επακόλουθο της κρίσης και παράγοντας για παραπέρα εξουσί της. Ο Τόρες υπογράμμισε, ότι αποφασιστικό παράγοντα της οικονομικής ανάπτυξης αποτελεί κατά πρώτο λόγο η διεύρυνση της εσωτερικής αγοράς. Παράλληλα τό μεγάλο βάρος των δαπανών, τρία δισεκατομμύρια φράγκα τη μέρα, πού επιβάλλει στον προϋπολογισμό ο πόλεμος στην Άλγερία, έθγει αναπόφευχτα στην ανεπάρκεια πιστώσεων για τις ανάγκες του πληθυσμού, στη μείωση της εσωτερικής καταναλώσης, στη συστηματική ελάττωση της άγοραστικής ικανότητας των μαζών. Η γαλλική οικονομία, είπε ο Τόρες, δέν μπορεί ταυτόχρονα νά σηκώνει τον πόλεμο στην Άλγερία, νά εξασφαλίζει τον εκσυγχρονισμό της παραγωγής και νά ανεκτίξει ή έστω και νά διατηρεί τό βιοτικό επίπεδο πού υπάρχει. Γι' αυτό είναι υποκειμένη νά εκλίξει. Καί η κυβέρνηση έκανε την έκλογη αυτή, άποφασίζοντας νά μνημόσει πού πολύ τό βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης, της άγροτιάς, των μεσαίων στρωμάτων. Κάτω όμως απ' αυτές τις συνθήκες είναι αδύνατο νά υπάρξει οποιαδήποτε πραγματική και άρμονική ανάπτυξη της οικονομίας.

Ο Τόρες τόνισε τις επικίνδυνες συνέπειες πού θά έχει για τη Γαλλία η άρξη της λειτουργίας της «Κοινής Άγοράς». Αυτό θά εξώνει αναπόφευχτα τόν ανταγωνισμό ανάμεσα στα μονοπώλια και θά όρα πρής τό συμφέρον της πού ίσχυής χώρας πού συμμετέχει σ' αυτόν τόν οικονομικό συνασπισμό. Τέτια χώρα είναι η Δυτική Γερμανία και από την άποψη του αριθμού του πληθυσμού της και από την άποψη του οικονομικού και βιομηχανικού δυναμικού της.

Αναπερόμενος στο προτείο της έπιταχυνόμενης κεφαλαιοκρατικής συγκεντροποίησης, πού παρατηρείται στη Γαλλία, ο Μαρς Τόρες ύμισε ότι μερικές χρηματιστικές ομάδες κυριαρχούν σήμερα στους πού βασικούς τομείς της γαλλικής οικονομίας: πέντε άλληλοσυνδεόμενα τράστ έλέγχει τά 72% της συνολικής παραγωγής άτοκαίου· δύο τράστ έλη την παραγωγή άλουμινίου· τέσσερες ένώσεις παράσυν τό 98% έλων των αυτοκινήτων· ένα τράστ έλέγχει τό 80% της παραγωγής των ύπερσωφορούχων λιπασμάτων κλπ. Οι καινούργιοι κλάδοι της βιομηχανίας ή ηλεκτρονική, ή πετρελαοχημεία, τά συνθετικά ύφασματα—ύπάρχουν άδοκίμωτα στις καπιταλιστικές ένώσεις.

Τά μεγάλα μονοπώλια, πού τό κέρδη τους αυξάνουν άκρως, δυνάμωσαν τον έλεγχο τους πάνω στο κράτος. Η άρασοί εκπρόσωποι του χρηματιστικού κεφαλαίου κατέχουν τις βασικές θέσεις στον κρατικό μηχανισμό, στην Τράπεζα της Γαλλίας και σε άλλες τράπεζες, καθώς και στις έθνικοποιημένες επιχειρήσεις, στην άσπωση διοίκηση και στη διπλωματία. Από τόν καιρό της εγκαθίδρυσης της νεοταύτη εξουσίας κατέλαβαν σε ακόμα μεγαλύτερο βαθμό τους μοχλούς διοίκησης. Τά άνόματα τρωστών παρατόντων του νέου καθεστώτος—έπως του Ζέρβ Πομπινυτό και του Σαλαντέν—είναι σύμβολα της σημαντικής ένίσχυσης της ίσχυς των μεγάλων τρωστών. Σήμερα στη Γαλλία δέν υπάρχει κανένας σχεδόν τομέας της οικονομικής δραστηριότητας, πού νά μόν έπάρτεται από τις τράπεζες—Τράπεζα Ρο-βελίν, Τράπεζα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, Ο Λούν Νούλ, πρόεδρος του Συμβουλίου του Συντάγματος, πρώην δοολογος, είναι άσκητής της μεγάλης εταιρίας πετρελαίου «Στανταρ Όιλ», και αντιπρόεδρος της Κορντανί Γκενέρλ ν' άκου-ραίν, μέλος της διοίκησης των Νοτίων Σιδηροδρόμων, των χημικών έργοστασίων «Ρέν-Πουλάνκ».

Ο Τόρες είπε, πώς θά μπορούσε νά παραβεί κανείς άπαρα τέτα παραδείγματα και πώς στις συνθήκες αυτές δέν είναι έκκληητικό, ότι αδέναι συνεχώς τό μαρτίο των κερδών των κεφαλαιοκρατικών έταιριών στο έθνικό εισόδημα σε βί-

POOR ORIGINAL

ρος του μισθού εργασίας των εργατών και των υπαλλήλων και του βιοτικού επιπέδου των αγροτών και της μικρής αστικής τάξης των πόλεων. Τα πραγματικά κέρδη στο 1958 αυξήθηκαν κατά 20—25% περίπου, σε σύγκριση με τον παρομοίνο χρόνο. Οι περισσότερες μετοχές των μεγάλων κεφαλαιοκρατικών εταιριών ανήκουν σε μία άσημαντη μερίδα του πληθους της Γαλλίας, που μέλει άπειλεί το 10%.

Ο Τορέζ υπογράμμισε, ότι στις συνθήκες της κεφαλαιοκρατικής κοινωνίας ή ανάπτυξη της τεχνικής δε συνεπάγεται το ξαλάφωμα της δουλειάς των εργατών και τη βελτίωση της υλικής τους κατάστασης. Απεναντίας, οι κεφαλαιοκράτες χρησιμοποιούν την καινούργια τεχνική και την αυτοματοποίηση για τον περιορισμό του αριθμού των εργατών, την ένταση της εκμετάλλευσής τους, τη δημιουργία μιας στρατιάς ανέργων, σαν έφεδρα της βιομηχανίας.

Ο Τορέζ έκανε έντονη κριτική στην κοινωνική πολιτική της σημερινής κυβέρνησης, που είναι ή πιο αντιδραστική κυβέρνηση από τον καιρό που βρίσκονταν στην έξουσία ο Πισταύ και ο Λαβάλ. Η πολιτική αυτή εκφράζει τις συνέπειες προσπάθειες του χρηματιστικού κεφαλαίου, που επιδιώκει να αφαιρέσει από τους εργαζόμενους τις βασικές κατακτήσεις, που απέκτησαν με τους άθλους τους επί δεκαετίες. Ο Τορέζ στάθηκε στα αντιδημοκρατικά οικονομικά μέτρα της κυβέρνησης, που στρέφονται ενάντια στα συμφέροντα των εργαζόμενων μαζών και καταβάλλουν το βιοτικό τους επίπεδο.

Οι αντίπαλοι μας έλεγαν, συνέχισε ο Τορέζ, ότι το βιοτικό επίπεδο των εργατών στις συνθήκες του καπιταλισμού έχει την τάση όχι να πέφτει, αλλά να ανεβαίνει και συνεπώς ο μαρξισμός, καθώς και οι μαρξιστικές θεωρίες για την εξουσία της ταξικής πάλης και την αναπτύξιακή ανάπτυξη του καπιταλισμού, δήθεν ανακυρώνονται. Η έλη πορεία των γεγονότων επιβεβαιώνει το άσπρηχο των θέσεων αυτών, την κλιπιά έλων των προγλέψεων για βιμηαια και αυθόρμητη εξέλιξη του καπιταλισμού προς το σοσιαλισμό.

Ο Τορέζ ξεσκέπασε επίσης και τον απατηλό χαρακτήρα της λεγόμενης θεωρίας του «λίγκου καπιταλισμού», που επιδιώκει να εξαπατά τις εργαζόμενες μάζες, να καλλιεργεί στην εργατική τάξη την ιδέα ότι οι τάξεις «εξοφανίζονται» και δεν υπάρχει πλέον ανάγκη για πάλη των εργατών ενάντια στους κεφαλαιοκράτες εκμεταλλεύτες.

Μιλώντας για τις δλέθριες συνέπειες της ύπαρξης του καινούργιου καθεστώτος στη Γαλλία ο Τορέζ ανέφερε τη δύσκολη κατάσταση της γαλλικής άγροτιάς, την κατωτερότη των μισθών και των μεσάων επιχειρηματιών. Η μικρή βιοτεχνική και έμπορική αστική τάξη, είπε ο Τορέζ, θέλει να υπερκαίψει την ύπαρξή της μάλλον στο όνομα του παρελθόντος της, παρά του μέλλοντός της. Οι κομμουνιστές, που κλαίβουν για τα άμεσα συμφέροντα των μικροπαρταγωγών των πόλεων, δείχνουν σ' αυτούς καθώς και στους εργαζόμενους αγρότες ότι ο δρόμος της συνεργασίας με την εργατική τάξη, ο δρόμος της πάλης ενάντια στη βία των μονοπωλίων ανοίγει μπροστά τους το μέλλον, οδηγεί στην ευημερία.

Ο Τορέζ είπε, ότι σ' όλα τα στάδια του πληθυσμού, που ύποφέρουν από την πολιτική της κυβέρνησης, μεγαλώνει ή δυσάρεσκεια και ότι το καινούργιο καθεστώς προσπαθεί να τακίσει την αντίσταση που συναντάει. Για το σκοπό αυτό έρχομαι με μία σειρά αντιδημοκρατικές μεταρρυθμίσεις, που αντικαθιστούν σ' έλους τους τομείς το δημοκρατικό έλεγχο με την αυθαίρετη διοίκηση, με την προσωπολατρεία απέναντι στον άρχηγό.

Ο Τορέζ υπενθύμισε, ότι τα μέτρα που περιορίζουν την ελευθερία του τύπου, που τροποποιούν τη δουλιά των δικαστικών οργάνων και ή στρατιωτική μεταρρύθμιση προκάλεσαν πολλές επικρίσεις μέσα στη χώρα. Η λεγόμενη στρατιωτική μεταρρύθμιση, που προβλέπει το διάταγμα της 7 του Γενάρη και που το ύπογραφου ο Ντε Γκώλ, ο Σουστέλ, ο Γκυ Μολλέ και ο Λεζέν, δίνει λχ. στην κυβέρνηση ά μέσο να έρχομεί κατά την κρίση της γενική στρατιωτική εκπαίδευση και επιστράτευση έλου του πληθυσμού—τόσο των ανδρών όσο και των γυναικών—και νά εγκαθιδρύσει στρατιωτική δικτατορία. Εκτός απ' αυτό, ο στρατός που διεξάγει τον άποικιακό πόλεμο στην Άλγερια μετατρέπεται φυσιολογικά σε στρατό έμφυλλου πολέμου, πόλεμο ενάντια στο γαλλικό λαό.

Γονίζοντας, ότι ή επίθεση των κεφαλαιοκρατών ενάντια στους εργαζόμενους συνοδεύεται και από την επίθεση του σκευασμού και της κληρικοκρατίας ενάντια στις δημοκρατικές άρχες του εκπαίδευτικού συστήματος, από την έβραωση των ιδιωτικών θρησκευτικών σχολείων σε βάρος των κρατικών λαϊκών σχολείων, ο εισηγητής κατέληξε στο συμπέρασμα, ότι το καθεστώς που ύπάρχει σήμερα στη Γαλλία άνοιγει το δρόμο για το φασισμό και άπειλει με διάλυση τα αντιπολιτευόμενα κείμενα, δίνει πλήρη ελευθερία στα αντιδραστικά στοιχεία.

Μήπως ή σημερινή κατάσταση δεν άποτελεί άρνηση της δημοκρατίας, ρώτησε ο Τορέζ, τη στιγμή που το πάν εξαρτάται από τη θέληση ενός ανθρώπου, όταν τά μέλη του κοινοβουλίου και οι ίδιοι οι ύπουργοι ύποκαθιστούνται από έναν παράγοντα, τον άρχηγό, που αποφασίζει μόνος του για όλα και καθορίζει την πολιτική; Ο Τορέζ υπογράμμισε, ότι ή χώρα ενδιαφέρεται να σταματήσει άμέσως ο χωρίς διαέδο πόλεμος στην Άλγερια και άποκάλεσε τον πόλεμο αυτόν «πληγή στο σώμα της χώρας».

Πηγή, του πολέμου, είπε, είναι ή αδυναμία της μεγάλης αστικής τάξης ν' αντιμετώπισει το βασικό πρόβλημα της εξέλιξης της άποικιοκρατίας. Ο πόλεμος αυτός οδήγησε στην καταστροφή του δημοκρατικού καθεστώτος στη Γαλλία. Αναγετίσσει το ραπισμό και το σωβανισμό και συνεπάγεται απερίφρατες ύσσεις. Καθίστα άβαντη τη διεύθετη των σχέσεων της Γαλλίας με την Τύνιζα και το Μαρόκο.

Η τυχοδιωκτική εξωτερική πολιτική της αντίδρασης

Η εξωτερική πολιτική του ντεγκωλικού καθεστώτος, είπε ο Τορέζ, βρίσκεται σε διαμετρική αντίθεση με τους πόθους του λαού μας. Καλάρωση της διεθνούς έντασης, άσφάλεια, άραπλισμός—αυτοί είναι οι πόθοι των εκατομμυρίων απλών ανθρώπων της χώρας μας. Διατήρηση και μεγάλωμα της έντασης—αυτός είναι ο σκοπός της κυβέρνησης. Τον εψυχρό πόλεμο τον χρειάζεται για να συνεχίσει τις πολεμικές επιχειρήσεις στην Άλγερια, να έβραώσει την έξουσία της αντίδρασης στην Γαλλία, να οργανώσει προς το συμφέρον των μονοπωλίων την πάλη ενάντια στη δημοκρατία και το σοσιαλισμό στην Εβρώπη και σ' όλον τον κόσμο. Η Γαλλία άποκαθίστα σενότεστες σχέσεις με τη Δυτική Γερμανία και την κληρικέφρονη κυβέρνηση της Ίταλιας, με την Ίσπανία του Φράνκο. Τελευταία ή κυβέρνηση άντικυβέρνησε στη λύση του κύριου προβλήματος της Εβρώπης: του προβλήματος της έξηλανσης της κατάστασης στο κέντρο της ήπειρου και του διαχωρισμού των άντιματωπων ένόπλων δυνάμεων, άντικάθηκε στην διαπραφή συνθήκης ειρήνης με τη Γερμανία, στη διεύθετη της κατάστασης στο Δυτικό Βερολίνο, που άποτελεί έστία ραδιοεργών και προκλήσεων στο κέντρο της Λαοκρατικής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

POOR ORIGINAL

Ο Τορέζ τόνισε, ότι στις συνθήκες της αλλαγμένης διεθνούς κατάστασης ή τοχθωδική εξωτερική πολιτική της γαλλικής κυβέρνησης, εύτυχως, δέ συμπίπτει με τη γενική τάση εξέλιξης της διεθνούς κατάστασης, που είναι τάση χαλάρωσης της έντασης, γιατί η όψη του κόσμου έχει αλλάξει και το σύστημα των σοσιαλιστικών κρατών άσκει έλο και μεγαλύτερη επίδραση στη διεθνή κατάσταση, ονότας την ερήνη, την πρόοδο και την ελευθερία των λαών.

Ο Τορέζ υπενθύμισε σχετικά με αυτό το ρόλο του αντιπροσώπου της Γαλλίας στη Διάσκεψη των ύπαρχων των εξωτερικών στη Γενεύη, που υπεράσπιζε τό στείτους κβδ, δηλαδή μία κατάσταση, που άνηρρόνει την ημπεριαλιστική Δυτική Γερμανία να διακυβώσει από τώρα κιάλας συγκεκριμένες έκδικές διεκδικήσεις. Ο γάλλος αντιπρόσωπος προσπάθησε να έμποδίσει την έπιτυχία της Διάσκεψης. Η γαλλική κυβέρνηση άπόρισε την πολωνική πρόταση για δημιουργία άποτομικοποιημένης ζώνης στην Κεντρική Εύρώπη και προσπάθησε με κάθε τρόπο να βάλει έμπέδιο στο δρόμο για τη σύσκεψη των άρχηγών των κυβερνήσεων. Φεββάτι μή-πας ή συνάντηση αυτή καταλήξει σε συμφωνία ανάμεσα στις ΕΠΑ, την ΕΣΣΔ και την Άγγλία για τό στακίτημα των πυρηνικών δοκιμών. Η πολιτική αυτή, είπε ο Τορέζ, που έμπνέεται από την έπιθυμία να γίνει πάση θυσία ή δοκιμή της γαλλικής άτομικής βόμβας, άπομονώνει και διασπνμίζει τη χώρα μας.

Σημαντικό μέρος της εισηγήσης του ο Τορέζ τό άπέρωσε στις έπιτυχίες της οικοδόμησης της κομμουνιστικής κοινωνίας στη Σοβιετική Ένωση και στο έργασιον σγέδο ανάπτυξης της λαϊκής της οικονομίας, καθώς και στις έπιτυχίες των άλλων σοσιαλιστικών χωρών. Η Σοβιετική Ένωση, είπε ο Τορέζ, βρίσκεται στην πρωτοπορία της έπιστημονικής και τεχνικής πρόοδου, και του πολιτισμού, άνοιγοντας μπροστά στην ανθρωπότητα τους ανεξερευνήτους δρόμους του κοσμικού διαστήματος. Τη στιγμή που ο κεφαλαιοκρατικός κόσμος και ο δυναμείας της αντίδρασης έντείνου τις προσπάθειές τους για άναγέννηση του φασισμού, στη Σοβιετική Ένωση παρατηρείται άθιση της ελευθερίας και των δικαιωμάτων του ανθρώπου. Ο σοσιαλισμός άνομώνει την ανθρώπινη προσωπικότητα, που ο καπιταλισμός την ύποκυλώνει και την ταπεινώνει.

Στις συνθήκες έκτάλωσης του σοσιαλιστικού στρατοπέδου, έξινος των άντιθέσεων του καπιταλισμού και άναπόρτητης κιάρσεως του άποικιακού συστήματος, είπε ο Τορέζ, τό έργατικό κίνημα στις κεφαλαιοκρατικές χώρες έγινε πύλοισυρ. Έπάρχουν κομμουνιστικά κόμματα σε 83 χώρες και άριθμούν πάνω από 33 έκκατομμύρια μέλη. Η όβει του σοσιαλισμού προσελκύει τις λαϊκές μάζες με άφάνταστη δόναμη. Αυτόσο δέν πρέπει να ξεχνάμε, ότι, σοο θά ύπάρχει ο καπιταλισμός, σοο θά διακάζουν τό μονοπώλια, θά βρίσκονται και άντιδραστικοι πολιτικάνθηδες, που θά ύποστηρίζουν και θά έντείνουν τον εμυχρό πόλεμο, θά καλλιεργούν τό μίσο ενάντια στη Σοβιετική Ένωση, θά άναπτύσσουν τό μιλιταρισμό, θά άντιτίθενται στον άφρολισμό και στη χαλάρωση της έντασης. Μεγάλο άτύχημα για τη Γαλλία είναι, ότι οι σημερινοί κυβερνήτες της βρίσκονται στην πρώτη γραμμή έκείνων που διεκάζουν συνεννοήσεις ενάντια στην ερήνη.

Η πάλη της εργατικής τάξης για τη συσπειρώση των μαζών

Τό δεύτερο μέρος της εισηγήσης του ο Τορέζ τό άπέρωσε στο βασικό καθήκον της εργατικής τάξης και του κομμουνιστικού κόμματος, στο καθήκον της συσπειρώσης των μαζών στην πάλη για την ερήνη, την ελευθερία, την εσημερία.

Η συμμαχία του προλεταριάτου με την εργαζόμενη άγροτιά, με τη διανόηση, με τη μικρή άστική τάξη των πόλεων, είπε, άποτελει εξέχέυλλη άνάκκη. Κερδίζει έκδο-φως ή όβει της συνένωσης όλων των όργανώσεων των στρωμάτων αυτών της κοινωνίας ενάντια στην πολιτική των μονοπωλίων.

Ο Τορέζ σε συνέχεια στάθηκε στην πάλη που διεκάζουν οι γάλλοι εργαζόμενοι για την έκκνοποίηση των οικονομικών τους αητημάτων, για την υπεράσπιση των κοινωνικών τους δικαιωμάτων. Παρατήρησε, ότι στην πορεία της πάλης αυτής μεζιλώνει ή τάση για ένότητα όρξης, και αυτό το μαρτυρούν πολλές συμφωνίες άνήμετα σε συνδικάτα, που άνήκουν σε διάφορες συνδικαλιστικές ένώσεις. Ο Τορέζ είπε, ότι τό κίνημα των όπαδών της ερήνης στη Γαλλία παίζει μεγάλο ρέλο, συνινώνοντας στις γραμμές του άνδρες, και γυναίκες με την πιο διαφορετική κοινωνική θέση, με τις πιο διαφορετικές πολιτικές και φιλοσοφικές άντιλήψεις. Η ερήνη, είπε, είναι ύπόθεση έκκατομμυρίων άπλών ανθρώπων, που μπορούν να την έκπαρξίσουν με τς προσπάθειές τους. Με έκκληση του κινήματος των όπαδών της ερήνης δεκάδες αντιπροσωπείες έπισκέφτηκαν τη Γενεύη στο διάστημα της Διάσκεψης των ύπαρχων των εξωτερικών. Πολλές από τις αντιπροσωπείες αυτές έι-χυν έκλεγεί στα έργοστάσια. Άπαιτούσαν τη δημιουργία στη Γερμανία ζώνης εν μέρει άποστρατιωτικοποιημένης, την άπορραφή συνθήκης ερήνης, που να κατοχυρώνει τσ σημερινά όνομα της χώρας αυτής, τη ρύθμιση της κατάστασης στο Βερολίνο.

Ο Τορέζ έλεγε ότι η πάλη για ή συσπειρώση των μαζών είναι έπισημο χρονικό διαστήμα άτόνισε κάτω από την έπίδραση των άυταπατών, που γέννησαν ο ύποσείσεις των εκπροσώπων της προσωπικής έξουσίας. Τώρα οι άυταπάτες αυτές άρ-χίζου να διαλύονται και σήμερα στη Γαλλία τό κίνημα των όπαδών της ερήνης διεκάζει λαϊκό δημόσιοψήφισμα, που θά δώσει τη δυνατότητα στις μάζες να έκφραστούν με μεγαλύτερη δύναμη όπέρ της ερήνης με διαπραγματεύσεις με τους εκπροσώπους του άλγερνιού λαού. Η κημάνια αυτή θά έπιτρέψει να δυναμώσει ή πάλη για τό στακίτημα του πολέμου.

Ο Τορέζ ύπογράμμισε, ότι τό καθέστώς της προσωπικής έξουσίας παρέδες τις προσπάθειές του δέν καθόρθε να παραλύσει τη μαχητικότητα των εργατών, των άφροτών, της διανόησης, της νεολαίας, των παλαιών πολεμιστών και των άλλων στρωμάτων του πληθυσμού, που κινήτοποιούνται στο βαθμό που άρχίζουν να κατάλαβαίνου τον πραγματικό χαρακτήρα της νεγκωλικής πολιτικής. Τό πέρβλημα είναι να συνενώσουμε όλα αυτά τά κινήματα σε ένα, να συγκεντρώ-σομε όλες τις λαϊκές δυνάμεις για να άναπτύξουν τη δημοκρατία. Πρώτ' άπ' όλα λοι, για την άποκατάσταση και την άναπτύξουση στο μεγαλύτερο βαθμό την πά-σομ είναι άνάγκη να δυναμώσουμε τις γραμμές της εργατικής τάξης, να έκ-απάλωσουμε την ένότητά της.

Σχετικά με αυτό ο Τορέζ άνέφερε τη διασπαστική πολιτική του γαλλικού σο-σιαλιστικού κόμματος, που περνάει σήμερα βαθιά κρίση έκταίσης της πολιτικής της τζκιχξ συνεργασίας, που άκολούθησε σ' όλους τους τομείς. Ο Τορέζ ύπενθύμισε, ότι στο σοσιαλιστικό κόμμα τό ποσοστό των εργατών έλο και μικραίνει, πράγμα που άποτελει μία από τις αίτιες της διάδοσης στις γραμμές του διαφέρουν σέπων ύθων. Οι σοσιαλιστές έργάτες, είπε ο Τορέζ, δέν μπορούν να άνέχονται άλλο τη σημερινή κατάσταση του κόμματος και συννά τάσσονται ενάντια στην πολιτική της ουτενικής με τον νεγκωλισμό, που έφαρμίζουση στο μεγαλύτερο βαθμό την πά-σομ ενάντια της έκνοτησης έργαζομένων σήμερα μπροστά στους κομμουνιστές στην προσπάθεια του για άποκατάσταση στις όργανώσεις βάσης της ένότητάς με τους σοσιαλιστές έργατες. Οι κομμουνιστές πρέπει να ξέρουν να πείθουν τους σοσιαλιστές ουτέρφους

POOR ORIGINAL

και να τους τραβούν στην κοινή πάλη. Η έννοια αυτή πρέπει να γίνει άρξ ή ισχυρή και άρκετά δραστήρια για να μπορούμε να παραμερίσουμε κάθε αντίσφιση στη δημιουργία της συμμαχίας και στην κοινή δράση.

Ο Τορέζ τόνισε, ότι η δημιουργία αυτόνομου σοσιαλιστικού κόμματος αποτελεί σοβαρό γεγονός, γιατί εκφράζει την επιθυμία πολλών σοσιαλιστών-εργατών να ξεκολλήσουν από την πολιτική του Γκώ Μ. Λιλλέ. Ο Τορέζ υπογράμμισε ότι στην κοινή δράση πρέπει να τραβήχουν όλες οι δημοκρατικές δυνάμεις, οι φιλελεύθεροι στοιχείοι, οι εργαζόμενοι που ανήκουν στις καθεστωτικές οργανώσεις, αυτοί έχουν συμφέρον να δρούν σε έντιμο μέτωπο με τους εργάτες, που ανήκουν στη Γενική Συνομοσπονδία Έργασίας, στην κοινή πάλη για την ικανοποίηση των κοινών αιτημάτων τους. Η κοινή δράση είναι επίσης απαραίτητη και στον πολιτικό τομέα και στην πάλη για την ελευθερία και την ειρήνη.

Το σχέδιο προγράμματος του κομμουνιστικού κόμματος

Ο Μωρίς Τορέζ εξέθεσε το σχέδιο προγράμματος του κομμουνιστικού κόμματος που υποβάλλεται για συζήτηση στο συνέδριο και είναι προαναταξιωμένο στην ανακήρυξη των δημοκρατικών θεσμών και της εθνικής ζωής της Γαλλίας. Η παρτήρηση, το πρόγραμμα αυτό μπορεί να αποτελέσει τη συγκεκριμένη πολιτική μας για την οικονομία, την αγροτική, την βιομηχανική, τη διανομή, τα μισθία κ.λπ. Η μεσαία στρώματα του πληθυσμού των πόλεων για τη συμμαχία του κομμουνιστικού κόμματος με τα άλλα δημοκρατικά κόμματα. Στον πολιτικό τομέα, είπε ο Τορέζ, εμείς προτείνουμε να συγκληθεί Συντακτική Συνέλευση, που θα ελεγχθεί πλήρως δημοκρατικό σύστημα βασισμένο στις παρακάτω αρχές:

1) Η ανώτατη εξουσία στο δημοκρατικό κράτος πρέπει να ανήκει στους αντιπροσώπους του λαού, που εκλέγονται με άμεση καθολική ψηφοφορία και αναλογική εκπροσώπηση και που συγκροτούν με ένιας Έθνοςσυνέλευση. Η κυβέρνηση που δημιουργείται από αυτή τη συνέλευση είναι υπεύθυνη απέναντί της. Το σύστημα της αναλογικής εκπροσώπησης πρέπει να εφαρμόζεται σε όλες τις έγκλησεις. Όλοι οι βουλευτές μπορεί να ανακαλούνται.

2) Ο νόμος πρέπει να εγγυάται και να κατοχυρώνει την ελευθερία και τα δικαιώματα του ανθρώπου και οι εκπρόσωποι της εξουσίας που τα παραβιάζουν πρέπει να τιμωρούνται αυστηρά. Η αστυνομία πρέπει να εκκαθαριστεί και να δημοκρατικοποιηθεί. Οι στασιαστικές οργανώσεις πρέπει να διαλυθούν, ο έπαινος γεμιστός στρατός να καταργηθεί. Ο στρατός πρέπει να ανήκει αποκλειστικά στην υπηρεσία του έθνους και η θητεία να είναι μικρής διάρκειας. Ο στρατός πρέπει να υποτάσσεται απόλυτα στην πολιτική εξουσία. Στις τραμίες του πρέπει να απαγορεύεται κάθε πολιτική και κοινωνική διάκριση. 3) Δημοκρατικές χώρες των δημοσίων υπαλλήλων θα εγγυάται τα δικαιώματά τους και ταυτόχρονα θα τους τραβεί άμεσα στη διεύθυνση των ιδρυμάτων. Οι δημοτικές ελευθερίες πρέπει να αποκατασταθούν και να διευρυνθούν. Να καταργηθεί ο θεσμός των νομαρχών και οι άριστοί τους να μεταβιβαστούν σε αιρετές συνελεύσεις νομού. Οι δικαστές εκλέγονται από το λαό. Η δημοκρατία ανιχνώνεται σαν βασικό νόμο των αίσθητων αποχωρισμό της εκκλησίας από το κράτος, του σχολείου από την εκκλησία. 4) Γεωργικές εκπαιδεύσεις και η τηλεόραση θα βρισκονται κάτω από δημοκρατικό έλεγχο, που θα εξασφαλίζει την αμεροληψία και την αντικειμενικότητά τους.

Το πρόγραμμα πρέπει να εξασφαλίσει την βολική βάση της ανεξαρτησίας και του μεγαλείου της χώρας, της ανάπτυξης της σύγχρονης οικονομίας και την αξιοποίηση όλων των πλουτοπαραγωγικών πηγών της χώρας.

Για να μη σφετεριστούν τα γαλλικά και τα ξένα τράστ τους πόρους και τα πλούτη που θα παρουσιαστούν χάρη στην εφαρμογή αυτού του πλατιού προγράμματος, το κομμουνιστικό κόμμα προτείνει να εθνικοποιηθούν τα μονοπώλια και συγκεκριμένα η βιομηχανία ατομικής ενέργειας, η πετρελαιοβιομηχανία, η μεγάλη μεταλλουργική και χημική βιομηχανία, οι εμπορικές τράπεζες και οι ασφαλτιστικές εταιρίες. Μια μ' αυτό είναι απαραίτητο να εκδημοκρατισθεί η καθοδήγηση της διοίκησης των μεγάλων κρατικών ιδρυμάτων και επιχειρήσεων — της διοίκησης των ορυχείων πετρελαιορρύου, η Έθνική εταιρία των γαλλικών σιδηροδρόμων, η εταιρία «Ελεκτρικιτινά έγκλι ντε Φράνς», τα πιστωτικά ιδρύματα και οι εθνικοποιημένες τράπεζες. Σ' όλους τους κρίσιμους της οικονομικής ζωής πρέπει να εγκαθιδρυθεί η εξουσία και ο έλεγχος των εργαζομένων και των οργανώσεών τους και πρώτα-πρώτα πρέπει να αποκατασταθούν και να διευρυνθούν οι αρμοδιότητες που είχαν προηγουμένα οι επιτροπές επιχειρήσεων.

Πρέπει να αναθεωρηθούν τα χαμηλά τιμολόγια για το ηλεκτρικό ρεύμα και τις σιδηροδρομικές μεταφορές που παρέχουν οι εθνικοποιημένες επιχειρήσεις στα κεφαλαία μονοπώλια. Δεν πρέπει να δίνεται η δυνατότητα στο μονοπώλιο κεφάλαιο να βάζει ξανά χέρι με έμμεσο τρόπο στις εθνικοποιημένες επιχειρήσεις, όπως έγινε μετά το 1947. Το κοινοβούλιο πρέπει να ελέγχει που πάνω οι επενδύσεις κεφαλαίου και να καθορίζει τις βασικές τιμές από τις οποίες εξαρτάται η οικονομική ζωή.

Το μέλλον της νεολαίας και η αναγέννηση του πολιτισμού πρέπει να γίνουν πρώτιστο αντικείμενο των φροντίδων των κρατικών αρχών. Στον τομέα της παιδείας πρέπει να γίνει δημοκρατική μεταρρύθμιση, που βασικά να την χαρακτηρίζει η διεύθυνση της γενικής εκπαίδευσης και της επαγγελματικής προετοιμασίας των αγοριών και των κοριτσιών ηλικίας μέχρι 18 χρονών. Πρέπει να εξασφαλιστεί η δωρεάν εκπαίδευση σ' όλες τις βαθμίδες της και η παροχή υποτροφιών και βοηθημάτων σ' όλα τα παιδιά και τους εφήβους που έχουν ανάγκη. Να εφαρμοστεί σ' όλα το έθνικό έδαφος η αρχή του λαϊκού χαρακτήρα της εκπαίδευσης: η αλλαγή του εκπαιδευτικού προγράμματος με δημοκρατικό πνεύμα: η διεύθυνση των αρμοδιοτήτων των δασκάλων και των γονέων στον τομέα της διεύθυνσης των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων: η βελτίωση της βολικής καταστάσεως του δασκάλου προοπωικού.

Η Γαλλία πρέπει να καταλάβει τιμητική θέση ανάμεσα στις χώρες που προωθούν την πρόοδο της επιστήμης. Το κράτος πρέπει να υποστηρίξει αποφασιστικά την ανάπτυξη της τέχνης και της λογοτεχνίας, του λαϊκού πολιτισμού και του αθλητισμού.

Ο Μωρίς Τορέζ σε συνέχεια υπογράμμισε, ότι το βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης — της κύριας παραγωγικής δύναμης — πρέπει να ανεβεί. Είναι απαραίτητο να αυξηθούν τα μεροκάματα και οι συντάξεις, να παραχωρηθούν στους εργαζόμενους της αγροτικής οικονομίας, στους εργαζόμενους στο σπίτι, στους αλтерνοούς εργαζόμενους και σ' όλους τους ξένους μεταναστες τα ίδια πλεονεκτήματα και δικαιώματα που απολαμβάνουν και οι άλλοι εργαζόμενοι. Πρέπει να καθιερωθεί η 40ωρη εργασία εβδομαδιαία χωρίς ελάττωση του μεροκάματος, και μελλοντικά, ανάλογα με την τεχνική πρόοδο, να περιοριστεί βαθμιαία η διάρκεια του εργασιμου χρόνου. Να βελτιωθούν και να διευρυνθούν οι κοινωνικές ασφάλσεις, το σύστημα των βοηθημάτων

POOR ORIGINAL

των γήρατος και των οικογενειακών βοηθημάτων. Νά εξασφαλιστεί ή βοήθεια... των οικογένειών και ή προστασία των παιδιών με την ανάπτυξη της ιατρικής...

Νά μπει τέρμα στην τριγωνία της κατοικίας με την οικοδομηση κατοικιών, σε πλατιά κλίμακα, με τις επιδιορθώσεις των σπιτιών στις πόλεις και τα χωριά...

Η εργαζόμενη αγροτιά, που αποτελεί τον κύριο σύμμαχο της εργατικής τάξης, πρέπει να προστατευθεί από τα βιομηχανικά μονοπώλια, από τους μερικούς μεζέτες και τους τοιφλικιάδες, από δλους εκείνους που επιδιώκουν την άπαισιωχτή της. Θα είναι απαραίτητο να ενθαρρυνθεί ο οικονομικός ο συνεταιρισμός...

Είναι απαραίτητο να βελτιωθεί ή κατάσταση των βιοτεχνιών. Αυτοί έχουν ανάγκη από ένα ευρύ σύστημα πιστώσεων, από σοβαρή οργάνωση της επαγγελματικής εκπαίδευσης...

Ταυτόχρονα με τον περιορισμό των στρατιωτικών δαπανών σε πλατιά κλίμακα πρέπει να κλιθευθεί ένα δημοκρατικό φορολογικό σύστημα που να στρέφεται κυρίως στην άμεση φορολογία...

Ο Τορέξ, περνώντας στο μέρος του προγράμματος το αναφερόμενο στην εξωτερική πολιτική είπε:

Γά να αποκτήσει ξανά ή Γαλλία το μεγαλείο και την αξιοπρέπεια της είναι απαραίτητο να αποκαταστήσει με έλοος τους λαούς που απελευθερώθηκαν ή απελευθερώνονται στον ένα ή τον άλλο βαθμό από το αποσπαστικό σύστημα, παντοφλικές σχέσεις στρεφόμενες στην εικονική ανεξαρτησία και στην λείπει των δικαιωμάτων και των αμοιβαίων συμφερόντων...

Ο Τορέξ είπε ότι το κομμουνιστικό κόμμα υποβάλλει το πρόγραμμά του για μελέτη στις άλλες δημοκρατικές δυνάμεις, εάν μία κοινή πλατφόρμα της πάλης για την ανεξάντηση της δημοκρατίας. Το πρόγραμμά αυτό, είπε, ανταποκρίνεται στα βασικά συμφέροντα του έθνους. Αποβλέπει στη δημιουργία ελευθερίας, ισχυρής και ευτυχισμένης Γαλλίας.

Οι κομμουνιστές εργαζόμενοι είναι όπαδοί της πιο πλατιάς προλεταριακής σοσιαλιστικής δημοκρατίας, μέσα στην οποία θά εξαφανιστούν ολοκληρωτικά οι αντιθέσεις, που ά το ελεύθερο γνώρισμα της άστικής δημοκρατίας, οι αντιθέσεις ανάμεσα στην τυπική ελευθερία και στην ουσιαστική ύποταξη. Συνεπώς μέσα στη δημοκρατία αυτή το κάθε άτομο θά μπορεί να αναπτύσσεται ελεύθερα. Ο Τορέξ υπενθύμισε, ότι οι κομμουνιστές, έχοντας για οδηγό τη μαρξιστική-λενινιστική διδασκαλία, ύποστηρίζαν πάντοτε όλα τα δημοκρατικά κινήματα.

Φυσικά, συνέχισε ο Τορέξ, ή δημοκρατία στην ταξική κοινωνία, όσο και άν γίνει χάρη στη δράση των μαζών πλατιά, σε καμιά περίπτωση δεν περιέχει αυτή καθυτή το σοσιαλισμό. Ωστόσο οι θέσεις, που προετοίμασε ή Κεντρική Έπιτροπή για το συνέδριο υπενθυμίζουν πολύ σωστά ότι το πλατιά αναπτυγμένο δημοκρατικό κίνημα στο σύνολο του μπορεί να άσκησει την έπιρσή του πάνω στην οικονομία και να συμβάλει στην αλλαγή της. Έτσι ή ανεξάντηνη γαλλική δημοκρατία θά δείξει την ικανότητά της να περιορίσει, σύμφωνα με τα βασικά συμφέροντα του λαού και του έθνους, το πεδίο δράσης των μονοπωλίων, να απομονώσει το μονοπωλιακό κεφάλαιο και να προφυλάξει την οικονομία από τις έπιρροές του.

Οι μορφές του πέρασματος στο σοσιαλισμό

Το πέρασμα στο σοσιαλισμό, είπε ο Τορέξ, αποτελεί γενική ιστορική αναγκαιότητα, οι μορφές όμως του πέρασματος αυτού μπορούν και πρέπει να είναι ποικίλες ανάλογα με τις έθνικές ύιομορφίες του κάθε λαού, σε εξάρτηση από τις ιστορικές συνθήκες που αλλάζουν, και σε εξάρτηση από την αλλαγή του συσχετισμού των ταξικών δυνάμεων σε παγκόσμια κλίμακα. Μετά το τέλος του δεύτερου παγκόσμιου πολέμου ή γενική κρίση του καπιταλισμού όζυνεται διαρκώς και ή ράση της σοσιαλιστικής επανάστασης διεύρυνεται σ' όλον τον κόσμο. Η έπιρση και το κύρος του σοσιαλισμού γίνονται αισθητά περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Η έκκληση του σοσιαλισμού στις χώρες εκείνες, που βρίσκονται ακόμα κάτω από το ζυγό του καπιταλισμού, έγινε πιο πύχνη. Έτσι δημιουργείται ή δυνατότητα να γίνει ή επανάσταση ειρηνικά. Η επανάστατική βία αυτή καθυτή δεν αποτελεί σκοπό των κομμουνιστών. Στην πραγματικότητα ή εργατική τάξη έχει συμφέρο να γίνει ή σοσιαλιστική επανάσταση με ειρηνικό τρόπο, πράγμα που θά επιτρέψει να άπορευθεί ή αναταραχή και ή αποδιοργάνωση των παραγωγικών δυνάμεων. Η χρησιμοποίηση της δύναμης ποτέ δεν είναι αποτέλεσμα της τάσης των εργαζόμενων προς τη βία εξαρτάται από το βαθμό άντιστάσης των εκμεταλλευτών στη βίληση του λαού, από τις μορφές πάλης, που αυτοί χρησιμοποιούν.

Σε τέτοιες χώρες, όπως ή Γαλλία, όπου ο κοινοβουλευτικός παραδόσιος είναι ισχυρός, μπορεί να χρησιμοποιηθεί ή δημοκρατική συνέλευση των έλλεκτων του λαού, για να εκπληρωθεί τά καθήκοντα της σοσιαλιστικής επανάστασης. Φυσικά το κοινοβούλιο αυτό πρέπει να είναι έκλεγμένο με άμεση ψηφοφορία και με το αναλογικό σύστημα εκπροσώπησης με βάση τους κοινοβουλευτικούς κανόνες που θά έπιβεβαιωθούν ή Συντακτική Συνέλευση, που ή σύγκλησή της θά πετύχουν οι μάζες με την πάλη τους.

Ο κοινοβουλευτικός δρόμος αποτελεί έναν από τους ειρηνικούς δρόμους πέρασματος στο σοσιαλισμό. Στην περίπτωση που ή κοινοβουλευτική πάλη θά συνδυάσει με ισχυρό λαϊκό κίνημα, καθοδηγούμενο από την εργατική τάξη και το κομμα της, δίν αποκλείεται ή δυνατότητα μετατροπής στην έποχή μας του κοινο-

POOR ORIGINAL

βουλλού από όργανο της άστικής κυριαρχίας σε μέσο για το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της χώρας.

Ο Τορέζ τόνισε ότι γι' αυτό είναι απαραίτητη η πλατιά πάλη της εργατικής τάξης, των αγροτικών μαζών και των μεσαίων στρωμάτων του πληθυσμού ενάντια στο μεγάλο μονοπωλιακό κεφάλαιο, ενάντια στην αντίδραση που είναι απαραίτητη ή πλατιά συμμαχία των λαϊκών δυνάμεων.

Ύστες, συνέχισε ο Τορέζ, δεν μπορούμε να περάσουμε από τον καπιταλισμό στην σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ισχυρίζονται οι ρεφορμιστές και οι αριστεροί. Το πρόγραμμα αυτό αποτελεί πάντοτε ένα επαναστατικό άλμα, που σε κάθε περίπτωση είναι αποτέλεσμα διετίας ταξικής πάλης. Η επανάσταση πραγματοποιείται μόνο με την καταστροφή της παλιάς κρατικής μηχανής, του στρατού και του αστυνομικού μηχανισμού, της ανώτατης διοίκησης κτλ. και αντικατάστασή τους με έναν άλλο μηχανισμό δημιουργημένο από τις λαϊκές δυνάμεις και ικανό να εξουλητηθεί τη δικτατορία του προλεταριάτου, που εγκαινιάζει την πραγματική δημοκρατία για όλους τους εργαζόμενους και την κοινωνική δικαιοσύνη στα βασικά μέσα παραγωγής. Αυτό είναι οι τελικοί σκοποί του κομμουνιστικού κινήματος, το κίνημα της ανερχόμενης τάξης και των βαθιών λαϊκών δυνάμεων της εθνικής αναγέννησης. Ο Τορέζ τόνισε σε συνέχεια, ότι το κομμουνιστικό κίνημα είναι πού μόνο η συσπείρωση και η δράση των μαζών θα επαναφέρουν τη δημοκρατία στο δημοκρατικό δρόμο, θα εξασφαλίσουν την επίγεια στη δύσκολη πάλη εναντίον της προσωπικής εξουσίας, που περιφρονεί τη θέληση του λαού και είναι έτοιμη να κάνει το παν για να διατηρηθεί. Γι' αυτό, είπε ο Τορέζ, και στο σημερινό στάδιο της πάλης για την αποκατάσταση της δημοκρατίας, καθώς και στο επόμενο στάδιο της πάλης για το πρόγραμμα στο σοσιαλισμό, το κίνημα των μαζών κινείται πάντα. Ο λαός είναι ακόμα αδύνατος απέναντι στο αυταρχικό καθεστώς, που έχει στη διάθεσή του όλους τους μοχλούς της κρατικής διακυβέρνησης και γι' αυτό απαιτείται με τις πρώτες επιτυχίες να δημιουργηθεί αυταπάτες. Δεν μπορεί να βάλει τέλος μια γερά ριζωμένη αντιδραστική εξουσία, αν δε βάλεις σε κίνηση τις πλατιές μάζες.

Ο Τορέζ κάλεσε τους κομμουνιστές, τους σοσιαλιστές όλους τους δημοκράτες να καταβάλουν όλες τις απαραίτητες προσπάθειες για να τραβήξουν τις μάζες στην πάλη για την ικανοποίηση των διεκδικημάτων των εργαζομένων, για την ειρήνη στην Αλγερία, για την ελευθερία, για το λαϊκό σχολείο. Είναι απαραίτητο, είπε ο Τορέζ, να καταβάλουμε όλες μας τις δυνάμεις για να δημιουργήσουμε ένα συντακτικό ενάντια στην εξουσία της κεφαλαιοκρατικής, της μιλιταριστικής και της κληρικαλικής αντίδρασης, για να αναπτυχθεί η δημοκρατική αντίθεση και να γίνει ισχυρά ακατάλυτη δύναμη. Με κάθε θυσία είναι το μέτωπο της εργατικής τάξης, με κάθε θυσία συνέωση της εργατικής τάξης με τα μεσαία στρώματα— αυτό είναι το σύνθημα του κομμουνιστικού κινήματος.

Ο Τορέζ υπογράμμισε, ότι η πορεία των γεγονότων στη Γαλλία επιβεβαιώνει την ορθότητα της γενικής γραμμής του κομμουνιστικού κινήματος, που πάλαψε εύθες εξ αρχής ενάντια στο καθεστώς της προσωπικής εξουσίας στη Γαλλία. Το κίνημα καθόρισε να οργανώσει την πάλη των καλύτερων εκπροσώπων του λαού σε αιχμηρές πολεμικών γεγονότων. Δίπλα στη σταθερότητα και την ορθότητα της πολιτικής γραμμής του κινήματος υπάρχει και η παλικαριά και η αποφασιστικότητα των μελών του, η πρωτοβουλία και οι οργανωτικές του ικανότητες. Μόχθησαν, χωρίς να λυπούνται τις δυνάμεις τους, αντιμετώπιζαν στην αστυνομική βία, αποδείχτηκαν αληθινά και ατρόμητοι υπερασπιστές της ελευθερίας. Ο Τορέζ τόνισε, ότι οι τελευ-

τες δημοτικές εκλογές θέσαν μεγάλες επιτυχίες στο κομμουνιστικό κίνημα, αποδείχοντας ότι ο λαός επιθυμεί την πολιτική του. Τα δεξιά και τα άκρα δεξιά κινήματα και ειδικά το κίνημα Ένωση για την υπεράσπιση της Νέας Δημοκρατίας έκαναν λάθη. Ο Τορέζ τόνισε τη μεγάλη έντονη προετοιμασία του 15ου Συνεδρίου. Το κομμουνιστικό κίνημα μένει πιστό στη μαρξιστική-λενινιστική διαδοσκαλία. Παλαίβει άρνητικα ενάντια στο δεξιό εμπορνομοίμο, που αποτελεί την κύρια παρέκκλιση, και ενάντια στο σπυριτισμό. Ο Τορέζ παρατήρησε ότι η ίδια η ζωή και η πορεία των γεγονότων βοήθησαν να διαλυθούν οι εμπορνομοιτικές και οι αναθεωρητικές ιδέες. Οι εργατές πιστώθηκαν ότι ο καπιταλισμός δεν είναι σε θέση να αλλάξει το χαρακτήρα του, να ξεπεράσει τις αντιθέσεις του. Με την ίδια τους την πείρα δοκίμασαν τις σκληρές συνέπειες της εξαθλίωσης. Η σαφής θέση του κομμουνιστικού κινήματος στο ζήτημα της Αλγερίας βασίζεται στον προλεταριακό διεθνισμό και στην υπεράσπιση των εθνικών συμφερόντων, που είναι αναπόσπαστα από αυτόν, και αποδείχτηκε σάν η μοναχική θέση, που είναι ικανή να εξασφαλίσει αποτελεσματική αντίσταση στη συνέχιση του ιμπεριαλιστικού πολέμου.

Ο Τορέζ τόνισε ότι οι αναθεωρητές έπαιαν πλήρη ήττα. Οι ίδιοι κομμουνιστές, που είχαν επηρεαστεί από αυτούς, σήμερα ξανατόρσαν στις σωστές θέσεις. Μία μικρή ομάδα έχθρων του κινήματος πολεμήσαν και εκφυλισμένους ανθρώπων, εγκατέλειψε τις οργανώσεις του. Το κίνημα, αφού απαλλάχτηκε από τα έθνα και έχθρα στοιχεία, δυνάμωσε. Σήμερα είναι καλύτερα εξοπλισμένο για να εκπληρώσει το καθήκον της καθοδήγησης της εργατικής τάξης και της συνέωσης όλων των δημοκρατικών δυνάμεων στην πάλη ενάντια στον ισχυρότατο έχθρο.

Περώνοντας στα ιδεολογικά ζητήματα, ο Τορέζ υπογράμμισε ότι το κίνημα, μπαίνοντας σε μία περίοδο σοβαρών ιδεολογικών μαχών, διαφύλαξε την καθαρότητα της θεωρητικής και της πρακτικής γραμμής του. Η σύγκρουση ανάμεσα στις δύο βασικές δυνάμεις, το σοσιαλισμό και τον καπιταλισμό, είπε, γερμίζει όλη την ιστορία της εποχής μας, και, παράλληλα με αυτό, η πάλη των δύο βασικών αντιλήψεων, της προλεταριακής και της άστικής, αποτελεί το χαρακτηριστικό γνώρισμα όλης της ιδεολογικής ζωής του καιρού μας. Όσο πιο πολύ αζάνει η επιρροή του μαρξισμού στις μάζες, τόσο πιο πολύ κινητοποιούνται ενάντια του όλοι οι υπερασπιστές και οι διπλητές του παλιού κόσμου.

Ο Τορέζ έδειξε τον πρωτοποριακό ρόλο της κομμουνιστικής διανοήσης, που οι καλύτεροι εκπρόσωποι της παίρνουν μέρος στην πάλη ενάντια στις δυνάμεις του αποταξισμού. Σήμερα, είπε ο Τορέζ, είναι ανάγκη να καταβάλουμε καινούργιες προσπάθειες για να αναπτύξουμε τη δουλειά των θεωρητικών έρευνών και να τραβήξουμε καινούργιους εκπροσώπους της διανοήσης στην υπεράσπιση των πρωτοποριακών ιδεών της δημοκρατίας και του σοσιαλισμού. Ο Τορέζ ανακάλυψε ότι υπάρχει απόφαση να δημιουργηθεί στη βλιθόχη της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΓ μαρξιστικό κέντρο επιστημονικών έρευνών. Συγγραφείς, εκπρόσωποι της τέχνης, είπε, δλοι όσοι αποκρούουν την κινική εξουσία του χρηματιστικού κεφαλαίου, τον πόλεμο, το σύστημα της προσωπικής εξουσίας και τη κληρικαλική αστυχία, στρέφουν τα βλέμματα προς το κομμουνιστικό κίνημα. Το βλέπουν σάν κύριο στήριγμα της πάλης ενάντια στην αντίδραση.

Ο Τορέζ τόνισε ότι ποτέ ως τώρα ό ήθικες εκπαιδεύσεις των θυνόντων κύλων δεν είχε εκδηλωθεί τόσο καθαρά όσο σήμερα σε σχέση με τον πόλεμο της Αλγερίας. Ο πόλεμος αυτός, που ξρονόνησε βάρβαρο τους ανθρώπους, διεξάγεται εναντίον έναν δολοφόρο λαό. Προσπαθούν να καλλιεργήσουν μέσα στη νεολαία

POOR ORIGINAL

τό ρασισμό. Ο πόλεμος στην Άλγερια έδηξε σε φοβερή ήθική διαταραχή. Δε, τό λένε μονάχα οι κομμουνιστές αυτό. Βαδίζουν στις πρώτες γραμμές εκειων που παλαίρουν για τό σεβασμό της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και την ελευθερία.

Τό να παλαίρουμε για τόν κομμουνισμό, είπε ο Μωρίς Τορέζ, σημαίνει να παλαίρουμε όχι μόνο για τού ύψηλό βιοτικό επίπεδο, για εύτυχησιμένη κοινωνία. αλλά και για τού ύψηλό ήθικό επίπεδο, για ανθρώπινη προσωπικότητα, για τήν ασελφούση ανάμεσα στους λαούς, για τήν προκοπή κάθε ανθρώπινης προσωπικότητας.

Ο Μωρίς Τορέζ, στήθηκε επίσης στα ζητήματα της κοιματικής προπαγάνδας, τονίζοντας ότι οι κομμουνιστές έχουν καθήκον να αντιμεταφέρουν θερμότητα τήν αντιδραστική ιδεολογία, να αντιμεταφέρουν στα ίσχυρά μέσα της μεγάλης μονοπωλικής αστικής τάξης, που προσπαθεί να διαφθείρει τή συνείδηση των εργαζόμενων μαζών. Ταυτόχρονα, είπε, ή πρακτική του κομμουνιστικού κόμματος πρέπει να απαντάει και στα πολιτικά ερωτήματα που βάζει ο λαός και να προετοιμάζει σταθερά και έμπειρα εργατικά στελέχη.

Περνώντας στα οργανωτικά προλήματα ο εισηγητής είπε ότι τό Κομμουνιστικό Κόμμα της Γαλλίας ήρθε στο 15ο Συνέδριό του με άκονα πιο στέρες τις γραμμές του. Γυσερα από τήν έτήσια αλλαγή των κοιματικών βιβλαρίων ή Κεντρική Έπιτροπή μέχρι τήν 1 του Ιουλίη 1959 έδωσε 425.000 κοιματικά βιβλαρία, 120.000 περισσότερα από τήν αντίστοιχη περίοδο του περασμένου χρόνου. Αυτόσο τά καθήκοντα που στίκουν μπροστά στο κόμμα απαιτούν τή στρατολογία καινούργιων μελών στο κόμμα, καινούργιων δυνάμεων από τούς πιο δραστήριους εργατες, από τή νεολαία, τις γυναίκες, τούς άρρωτους και τή διανοήση.

Ο Μωρίς Τορέζ, είπε ότι τά μέλη του κόμματος πρέπει να διπλασιασουν τις προσπάθειες για τή δημοσίγια κοιματικών πυρήνων όχι μόνο στις επιχειρήσεις αλλά και στις συνοικίες κ.κ. στα έρωματά και στο χωριό. Είναι απαραίτητο να ενταπισουμε πιο δραστήρια μέσα στον πληθυσμό τήν κοιματική δουλιά, συζητώντας τα προλήματα, που βάζει ή Ήλικ ή Ψη, οργανώνοντας συζητήσεις με εκπροσώπους όλων των στρωμάτων του πληθυσμού. Όλες οι δρανώσεις μας, τονισε ο Τορέζ, πρέπει να εργαζόσουν στην πράξη τήν πολιτική της προώθησης πιο θαρραλών στελεχών, τραχόντας χωρίς ταλαντεύσεις στη δουλιά νεκρά στελέχη του κόμματος.

Τό κόμμα πρέπει επίσης να δυναμώσει τις δουλιές του μέσα στα έκατομύρια των συμπλοκών. Τό δυνάμωμα της συμμαχίας των κομμουνιστών και των ένω- κοιματικών σ' όλους τούς τομείς του μετώπου της πάλης, είπε, πρέπει να είναι μόνιμο και πρωταρχικό καθήκον μας. Οι κομμουνιστές πρέπει να δουλεύουν πιο συστηματικά για τό δυνάμωμα των συνδικάτων, των γυναικείων οργανώσεων, του κινηματός των παλαιών παλεμιστών, των αθλητικών οργανώσεων και των διάφορων ενώσεων των μεσαίων στρωμάτων.

Στις σημερινές συνθήκες πρέπει να δίνουμε ιδιαίτερη σημασία στο κίνημα των εργατών της ερήνης. Οι κομμουνιστές πρέπει να δίνουν σ' αυτό τήν πιο μεγάλη υποστήριξη, βοηθώντας να δημιουργηθούν επιτροπές ερήνης στις επιχειρήσεις και τις συνοικίες.

Μεγάλο επίσης πολιτικό καθήκον είναι τό τράβηγμα με τό μέρος του κόμματος της γαλλικής νεολαίας, που προσπαθούν να τήν αποτραβήσουν από τήν πάλη για τή συμπεριφορά της οι δυνάμεις της καθυστέρησης.

Γυσερα από τό 14ο Συνέδριο του κόμματος, είπε, οι έμπροσθενες του ΚΚΓ στη Ρουζβέλτοψη, τή Μκρινίκα και τό νησί Ρεουνόν δημιούργησαν τά δικά του ανεξάρτητα κόμματα. Τό ΚΚΓ αποκρίστηκε με αυτά τις ανάλογες σχέσεις και καινούργιους δεσμούς, που θα είναι άμοιβατα έπωφελείς.

Χαιρετούμε θερμά, δήλωσε ο Τορέζ, μέσα στα χειροκροτήματα των αντιπροσώπων, τις πολυάριθμες αντιπροσωπεύες των αδελφών κομμάτων, που ήρθαν στο συνέδριό μας, και ιδιαίτερα τούς αντιπροσώπους του ένοδου Κομμουνιστικού Κόμματος της Σοβιετικής Ένωσης, με επικεφαλής τό σύντροφο Μ. Α. Σουζλέφ, που τόν υποδεχόμαστε για δεύτερη φορά σέ συνέδριό μας.

Τονίζοντας τό δυνάμωμα του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος από τό 1950 και δωθε, ο Μωρίς Τορέζ, δήλωσε, ότι στην περίοδο που αναφέρεται ή έκθεση τό ΚΚΓ ήρθε μέρος σέ πολυάριθμες συναντήσεις με αδελφά κόμματα των σοσιαλιστικών και των κεφαλαϊακρατικών χωρών. Στο μέλλον, είπε, σχεδιάζουμε επίσης να οργανώσουμε παρόμοιες συναντήσεις και συνδιασκέψεις πάνω σέ τέτια ζητήματα όπως είναι ή επίθεση του κεφαλαίου κατά του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων στις χώρες της Δυτικής, Ευρώπης, ή επίθεση είτε ή άπειλή της αντίδρασης στις χώρες αυτές, ή υπερέκταση της ερήνης, ή κρίση της σοσιαλδημοκρατίας και τό προβλήματα της ενότητας της εργατικής τάξης.

Κιόνοντας τήν εισήτηση, ο Μωρίς Τορέζ, τονισε, ότι τό κομμουνιστικό κόμμα και ο λαός της Γαλλίας έχουν ν' αντιμεταφέρουν στο μέλλον δύσκολες μάχες. Τό Κομμουνιστικό Κόμμα της Γαλλίας, όπως συνδεμένο με τήν εργατική τάξη, από τήν όποια εξαρτάται ή τύχη της Γαλλίας, θα καταβάλει κάθε προσπάθεια για να διαδώσει τήν αλήθεια σχετικά με τόν ταξικό χαρακτήρα του σημερινού καθεστώτος, για να διαλύσει τις αυταπάτες και τήν ψευτιά, για να περάσουμε έσο τό δυνατό πιο γρήγορα στην αποκατάσταση και τήν αναγέννηση της δημοκρατίας. Το κόμμα θα παλαίρει με όλη τή δραστηριότητά του για τήν επάνοδο της χώρας στις παραδόσεις της προόδου και της ελευθερίας, που ανοίγουν τώρα τή φωτεινή προοπτική του σοσιαλισμού.

Αρχίζουμε, είπε, τή δύσκολη αυτή μάχη, όπως απόλυτος βέβαιος για τήν πολιτική διορατικότητα της εργατικής τάξης, για τήν ικανότητά της να κινητοποιήσει όλους τούς συμμάχους της, για τήν απόφαση του λαού να αποσπάσει τή χώρα από τήν άγκυλιά των αντιδραστικών δυνάμεων.

Είμαστε βέβαιοι ότι ο γαλλικός λαός, που ή ιστορία του είναι πλούσια από νίκες ενάντια στην αθθαίρεσία και τήν καταπίεση θα συμπληρώσει τήν ιστορία του με μία καινούργια ένδοξη σελίδα, με μία καινούργια νίκη της ελευθερίας.

Ζήτω ή ενότητα της εργατικής τάξης!

Ζήτω ή συνένωση όλων των δημοκρατικών δυνάμεων στην πάλη για τήν αποκατάσταση και τήν αναγέννηση της δημοκρατίας!

Ζήτω ή ένωση του γαλλικού λαού!

Ζήτω τό Κομμουνιστικό Κόμμα Γαλλίας!

POOR ORIGINAL

ΠΡΟΫΠΑΝΤΩΝΤΑΣ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΕΘΝΙΚΗ ΓΙΟΡΤΗ*

Η 23η Αυγούστου είναι η μεγαλύτερη εθνική γιορτή του ρουμάνικου λαού. Η νικηφόρα Ένοπλη Ξέγερση της 23ης Αυγούστου 1944 πραγματοποιήθηκε με την συντονισμένη δράση των λαϊκών πατριωτικών δυνάμεων και των πατριωτικών στοιχείων του στρατού, με την καθοδήγηση του Κομμουνιστικού Κόμματος της Ρουμανίας, σε συνθήκες εξουθενωτικών χτυπημάτων, που έδωσαν οι νικηφόρες σοβιετικές στρατιές στον φασιστικό στρατό. Η Ένοπλη Ξέγερση αποτέλεσε καρπική βιαιότητα στην ιστορία της χώρας μας. Η Ξέγερση αυτή είχε σαν αποτέλεσμα την ανατροπή του πιο βάρβαρου καθεστώτος καταπίεσης και εκμετάλλευσης των μαζών — της φασιστικής δικτατορίας του Άντονέσκου — και αποτέλεσε την αρχή της λαϊκής επανάστασης, που άλλαξε εκ θεμελίων την μοίρα της εργατικής τάξης, της εργαζόμενης αγροτιάς και της διανοήσης των φασιστικού ζυγού οι σοσιαλιστικές σχέσεις από την απελευθέρωση της χώρας από τον φασιστικό ζυγό οι σοσιαλιστικές σχέσεις παραγωγής έχουν σχεδόν νικήσει σ' όληκληση την εθνική οικονομία και ο ρουμάνικος λαός προχωρεί με σταθερότητα στο δρόμο, που χάραξε «ό κόμμα της εργατικής τάξης, στο δρόμο της οικοδόμησης του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού.

Η απόφαση της Κεντρικής Έπιτροπής του Έργατικού Κόμματος της Ρουμανίας και του Υπουργικού Συμβουλίου της Λαϊκής Δημοκρατίας της Ρουμανίας σχετικά με την 15η επέτειο της απελευθέρωσης της Ρουμανίας από τον φασιστικό ζυγό εκφράζει την φλογερή επιθυμία του λαού όπως τιμηθεί με νέες επιπτώσεις, ζυγό τους τομείς της σοσιαλιστικής οικοδόμησης, την μεγάλη αυτή εθνική γιορτή σ' όλους τους τομείς της σοσιαλιστικής οικοδόμησης, την μεγάλη αυτή εθνική γιορτή.

Η Ένοπλη Ξέγερση, γεγονός αποφασιστικής σημασίας στην ιστορία της πατρίδας μας, θριάμβησε χάρις στην καθοδηγητική και οργανωτική δράση του Κομμουνιστικού Κόμματος της Ρουμανίας στις κρίσιμες αυτές στιγμές της ζωής του λαού μας. Η νίκη της Ξέγερσης είναι αποτέλεσμα του αγώνα, που διεξήγαγαν χρόνια διάκληρα οι κομμουνιστές κατά των πολεμικών προετοιμασιών και σε συνάρτηση κατά του αντισοβιετικού πολέμου.

Η εγκλιθίωση της φασιστικής δικτατορίας και το τραβήγμα της Ρουμανίας από τους αντισοβιετικούς κύκλους των άστοιχαφιλικών, στον αντισοβιετικό πόλεμο χειροτέρεσαν αισθητά την κατάσταση των μαζών και οδήγησαν στην άπωλεια της εθνικής ανεξαρτησίας της χώρας. Η Ρουμανία έγινε βάση του πολέμου και κέντρο ανεφοδιασμού της χιλιερικής Γερμανίας. Χάρη στην προδοτική πολιτική των έμμισθων ταλλέτρων τάξεων ο ρουμάνικος λαός έφθασε ως το χείλος της καταστροφής. Στην άστοιχαφιλική εκμετάλλευση, που καταπίεζε όλα τις εργαζόμενες μάζες προσετέθηκαν και τα βάρα ενός αντιεθνικού, ληστρικού και καταχτητικού πολέμου

* Κύριο άρθρο του περιοδικού «Λαός και Κλάση» αρ. 6/1950

από βίαιη, που προήλθαν από την υποδούλωση της χώρας στον γερμανικό φασιστικό αποικισμό, που καταλήστευε τα πλούτη της χώρας και καταπίεζε την εθνική οικονομία του ρουμάνικου λαού.

Το Κομμουνιστικό Κόμμα της Ρουμανίας ήταν η μόνη πραγματικά πατριωτική δύναμη, που εκάλυσε τις μάζες στον αγώνα κατά του σοβαρού κινδύνου, που απειλούσε τον λαό της χώρας. Οι κομμουνιστές, επικεφαλής της εργατικής τάξης και των λαϊκών πατριωτικών δυνάμεων τον αγώνα έναντι της χιλιερικής πολεμικής μηχανής κάλεσαν όλους τους αγαπούσαν την πατρίδα και είχαν τον πόθο να την ελευθερώσουν από την καταστροφή, που την έσφαζαν οι φασίστες, να ένωθούν. Το Κομμουνιστικό Κόμμα της Ρουμανίας παρουσιάστηκε στο λαό με ένα πρόγραμμα νικηφόρας κατάκτησης των δημοκρατικών ελευθεριών και της ανεξαρτησίας της χώρας. Το ΚΚΡ κάλεσε γύρω από το πρόγραμμα αυτό όλες τις εθνικές δυνάμεις τις ομάδες και τις προσωπικότητες, που ενδιαφέρονταν για την ανατροπή της φασιστικής δικτατορίας και την έξοδο από τον αντισοβιετικό πόλεμο.

Οι συνθήκες της φασιστικής τρομοκρατικής δικτατορίας του Άντονέσκου, που η χώρα ήταν υποδουλωμένη στο χιλιερικό στρατό, η Ένοπλη Ξέγερση ήταν η μόνη λύση για την ανατροπή του καθεστώτος του Άντονέσκου και την έξοδο της ρουμανίας από την χιλιερική επιθετική συμμοχία. Το ΚΚΡ προανατόλισσε στην αγύαση της Ένοπλης Ξέγερσης. Προς το τέλος του 1943, τα βασικά στοιχεία του κόμματος, κάτω από την καθοδήγηση του Γκεόργκε Γκεοργκιού-Ντέε, με βάση την πολύπλευρη ανάλυση της πολιτικο-στρατιωτικής κατάστασης και του χαρακτήρα της αποσύνθεσης της φασιστικής δικτατορίας, στρατολογήθηκαν στην αντίστοιχη κατάσταση πνευμάτων των μαζών και του στρατού, επεξεργάστηκαν την πολιτική γραμμή, που απέβλεπε στην οργάνωση και την πραγματοποίηση της Ένοπλης Ξέγερσης.

Μεγάλη σημασία για την πραγματοποίηση του προτεινόμενου σκοπού είχε η τομάκρυσση, στις 4 του Απριλίου 1944, των έχθρικών και προδοτικών στοιχείων, που είχαν διεισδύσει στην καθοδήγηση του κόμματος. Με την πράξη αυτή που πραγματοποιήθηκε από τα βασικά στελέχη που βρίσκονταν στις φυλακές, στις εξορίες και στην παρανομία, με την καθοδήγηση του Γκεόργκε Γκεοργκιού-Ντέε, ξεσφαλίστηκε μια σταθερή και αποφασισμένη καθοδήγηση γύρω από την οποία συσπειρώθηκε μονοψήφια ολόκληρο το κόμμα. Στην επιστολή του προς τους συντρόφους που βρίσκονταν έξω από τις φυλακές ο σύντροφος Γκεόργκε Γκεοργκιού-Ντέε, υπογραμμίζοντας τη σημασία των μέτρων της 4ης του Απριλίου 1944 και καθορίζοντας τα μέτρα που έπρεπε να ληφθούν για το δύναμα της αγωνιστικής ιδιοσυμπεριφοράς του κόμματος, έγραψε: «Με συσπειρωμένες τις γραμμές, με μια ελθνήν ένότητα του κόμματος, θα μπορούσαμε να βαδίσουμε στο δρόμο της εκπλήρωσης των καθήκόντων που στέκονται μπροστά στην εργατική τάξη και τον ρουμάνικο λαό, στον τομέα αυτό τον τόσο σημαντικό για την διεξαγωγή των στρατιωτικών και πολιτικών γεγονότων. Μετά την απαλλαγή της καθοδήγησης του κόμματος από τους έχθρικούς πράχτορες εντάθηκε ο αγώνας έναντι του αντισοβιετικού πολέμου, για την ανατροπή της φασιστικής δικτατορίας και την στροφή των δυνάμεων κατά της χιλιερικής Γερμανίας.

Στην προετοιμασία της Ξέγερσης το ΚΚΡ βασίστηκε πρώτα απ' όλα στην εργατική τάξη, την κύρια δύναμη που αγωνίζονταν κατά του φασισμού για την κοινωνική απελευθέρωση. Η δημιουργία του Ένωσιου Έργατικού Μετώπου, της Πρωτομαγιάς του 1944, ενίσχυσε την αγωνιστική ιδιοσυμπεριφορά της εργατικής τάξης.

POOR ORIGINAL

δικυκλώνοντας την ένδοξη όλων των πατριωτικών δυνάμεων για την πραγμα-
τοποίηση της ένοπλης εξέγερσης.

Τά σι-νήματα του κόμματος βρήκαν βαθιά απήχηση στη συνείδηση των αγρο-
τικών μαζών, της πατριωτικής διάνοησης, των στρατηγών και αξιωματικών, που
ἀγαπούσαν την πατρίδα τους, στην ψυχή των στρατιωτών, που μισούσαν τον άδικο
πόλεμο και ήθελαν να σώσουν τη χώρα από τους χιτλερικούς κατακτητές.

Τό Κομμουνιστικό Κόμμα οργάνωσε τμήματα ένοπλων εργατών — τις πατρι-
ωτικές φρουρές — δημιούργησε την επαναστατική στρατιωτική επιτροπή που ελε-
γχεσε την προετοιμασία της εξέγερσης. Καθορίστηκε ένα λεπτομερές πρόγραμμα
επαναστατικής δράσης, όπου αναγράφονταν τά χρέια σημεία που έπρεπε να κατε-
ληφθούν από τις πρώτες άκρια στιγμές της ένοπλης εξέγερσης. Άρχισε ή έγκρι-
μική των πατριωτικών σχηματισμών άγώνα και των στρατιωτικών μονάδων και
ή αποθήκευση όπλων. Οι πατριωτικές ομάδες δυνάμωσαν την δράση τους. Στά
στρατόπεδα, με την άμεση καθοδήγηση των βασικών στελεχών του κόμματος, προ-
τοιμάζονται τά στελέχη για την εξέγερση, για την καθοδήγηση του κρατικού μη-
χανισμού και των κοινωνικών οργανώσεων μετά την ανατροπή της φασιστικής δι-
κτατορίας.

Σε αντίθεση με τον πατριωτικό άγώνα των κομμουνιστών, τά κυριότερα άστο-
ιολογικά κόμματα τό έθνικο-άγροτικό και τό φιλελεύθερο — ύποστήριξαν και
ένθουσαν την αντίφασιστική έπίθεση. Οι ήγέτες του έθνικο-άγροτικού και του
φιλελεύθερου κόμματος βουτηγμένοι μέσα στο βούρκο της προδοσίας των έθνικών
συμφερόντων του ρουμάνικου λαού, άπέφυαν τις προτάσεις του ΚΚΡ για την
πραγματοποίηση μιας ένιαιας δράσης των πατριωτικών δυνάμεων κατά της φαι-
σικής δικτατορίας και του αντίφασιστικού πολέμου.

Όταν άρχισε να πέφτει τό φασιστικό καθεστώς, οι ήγέτες των κομμάτων
αυτών κατέφυκαν σε διάφορα μέσα άπελπισίας, με την έλπίδα να βρουν σάνδα
σωτηρίας για τό άστοιολογικό καθεστώς. Οι έθνικο-άγροτικοί και φιλελεύθεροι
πολιτικοί ήλπιζαν σε μία συμφωνία μεταξύ χιτλερικής Γερμανίας, Άγγλιας και
ΕΠΑ κατά της Σοβιετικής Ένωσης, στην κατάληψη της Ρουμανίας από τά άγλο-
άμερικάνικα στρατεύματα και στην άναγκάση της Ρουμανίας να άπολεήσει
λευθερωτή σοβιετικό στρατό. Στις ένέργειές τους τά άστικά κόμματα άπέβλεπαν
στην άντικατάσταση της κυριαρχίας του γερμανικού φασιστικού ιμπεριαλισμού με
την κυριαρχία των άγλο-άμερικάνων ιμπεριαλιστών.

Κάτω από την πίεση όμως των λαϊκών μαζών και των στρατιωτικοπολιτικών
γεγονότων οι καθοδηγητές των άστοιολογικών κομμάτων ύποχρώθηκαν να
δεχθούν τό δημογραφία του Έθνικού Δημοκρατικού Συνασπισμού, όχι για να άγωνι-
στούν κατά της φασιστικής δικτατορίας και των χιτλερικών κατακτητών, αλλά με
την σκέψη να σώσουν τις οικονομικές και πολιτικές τους θέσεις μετά την άνατροπή
της φασιστικής δικτατορίας. "Ήθελαν να δημιουργήσουν μία όρισμένη βάση για
να μπορέσουν έτσι να συμπυκνώσουν και να άπονομεύσουν τις δημοκρατικές δυνάμεις,
τόν άγώνα του λαού για έλευθερία.

Οι καθοδηγούμενες από τους κομμουνιστές όμως λαϊκές μάζες και ή θριαμ-
βευτική πορεία των σοβιετικών στρατιών άνέτρεξαν όριστικά τά άντεθνικά αυτά
σχέδια. "Η ένοπλη εξέγερση, που όργανώθηκε και καθοδηγήθηκε από τό ΚΚΡ
θράμβησε στις 23 Αύγουστου 1944. Τό φασιστικό καθεστώς άνατράπηκε. "Η Ρου-
μανία βγήκε από την αντίφασιστική σύμμαχια και τά ρουμάνικα στρατεύματα
έμπνεύματα από εύγενή πατριωτικά αισθήματα, έστρεψαν τά όπλα κατά του έχθρου
του ρουμάνικου λαού — του γερμανικού ιμπεριαλισμού. "Ο ρουμάνικος λαός ξεκίνησε

αποκαταστήσει να άγωνιστεί για να βάλει όριστικό πιά τέρας σε μία περίοδο κα-
ταπίεσης των εργαζομένων. Οι λαϊκές μάζες, έχοντας επικεφαλής την εργατική
τάξη και τό κόμμα της, άνοιξαν με τον άγώνα τους τό δρόμο για μία δημοκρατική
και ανεξάρτητη ανάπτυξη της χώρας μας.

Με τή νίκη της ένοπλης εξέγερσης άρχισε ή λαϊκή επανάσταση, στην όκρια
επιβεβαιώθηκε περισσότερο από κάθε άλλη φορά ό άποραστικός ρόλος του λαού
στην ανάπτυξη της Ρουμανίας. Οι εργαζόμενες μάζες της πόλης και του χωριού,
στη καθοδήγηση του κόμματος πήραν τις τίμες τους ανά χείρας τους, δείχνοντας
στη μεγάλη δημοκρατική δύναμη των εργατών και των αγροτών, την ικανότητα
των εργαζομένων να δημιουργήσουν έναν καλύτερο από όλοιο και καλύτερο κοινω-
νικό σχηματισμό. Οι άστοιολογοί, οι άδελφές φιλόσοφο ή οι ερευνητές
πολιτικοί, γεμάτοι περηφάνια προς την επαναστατική δύναμη των μαζών, προση-
κούν την αιωνότητα του καπιταλισμού στη Ρουμανία. "Ένας από τους θεωρητι-
κούς του εφορμισμού, ό "Ήλιε Μόσσοβιτς έγραψε : "Επειδή δεν ύπόχρουν οι άντι-
επιμενικοί και άποικιστικοί παράγοντες... ή Ρουμανία όριστικά όλες τις άντιθέσεις
του καπιταλισμού, χωρίς να διαθέτει τους άνεγκαίως παράγοντες για τον κοινωνικό
μετασχηματισμό. "Η πραγματικότητα όμως άντέγραψε τις άποικιστικές άντι-
επιθέσεις, που ήταν έχθρικές προς τό συμφέρον των εργαζομένων μαζών.

Η λαϊκή επανάσταση άνέτρεξε όλα τά εμπόδια που ήθελε ή άστική τάξη
για οι φιλελεύθερες στην επαναστατική δυναμικότητα των εργατών και αγροτών.
"Η εργατική τάξη και ή αγροτιά ήσαν κυρίαρχες στους όρθευους, στα εργοστάσια
και τό χωριά. Κατήργησαν την άστοιολογική κρατική μηχανή, δημιούργησαν
νέα επαναστατικά όργανα κρατικής εξουσίας, δημιούργησαν τό λαϊκοδημοκρατικό
κράτος, τον άκλόνητο ύπερασπιστή των δικαιωμάτων και των ελευθεριών τους,
τό όργανο της οικοδόμησης του σοσιαλισμού. "Ο ήρωικός άγώνας των μαζών όδη-
γησε στην εγκαθίδρυση της ΑΔΡ, μορφή της δικτατορίας του προλεταριάτου, πα-
τρίδα των εργαζομένων, όδηγησε στην έθνικοποίηση των κυριότερων μέσων πα-
ραρτηής.

Μέσα σε μία ιστορική περίοδο εξαιρετικά σύντομη, οι εργαζόμενες μάζες, με
την καθοδήγηση του κόμματος, κατόρθωσαν να εξελίσσουν την οικονομική καθο-
σίσηση της χώρας μας, που ήταν συνέχεια της προδοτικής πολιτικής των άστοιολο-
γικών κυβερνήσεων. Οι λαϊκές μάζες δημιούργησαν ένα νέο κοινωνικό καθεστώς,
που βασίζεται στην άπελευθέρωση του άνθρώπου από την αντιμετάληση και την
καταπίεση και εξισοπέδον τά άνισόμορφα πλάτη της πατρίδας μας, όχι προς τό
συμφέρον των έθνικών και ντόπιων καπιταλιστών, αλλά για την ευημερία των εργα-
τών και των αγροτών, για την τερματία αλευροφιλία του πληθυσμού της χώρας.

Στη ΑΔΡ δεν ύπόχρουν μόνον όσοι να μην συμβαίνει τίποτα. Σε κάθε
γωνία της χώρας όσο και άπαρηκτωμένη και έν είναι, ό σοσιαλισμός εμφανίζεται
ίσχυρος. Σάν άποτέλεσμα της πολιτικής της σοσιαλιστικής εκβιομηχάνησης, έφα-
νίστηκαν στη χώρα νέοι βιομηχανικοί κλάδοι, άρχισαν να δημιουργούνται νέα εργο-
στάσια. "Οι ή γάσος Έντι είναι ένα τεράστιο γαλακτοδμημοκρατικής κούλας. Στά
βουνά της Μαλαβίας, στο Σαβίνετι, στο Μανιάς, στο Ροζνόνθ όρθώνονται νέα
συγχρονισμένα εργοστάσια, χιλιάδες ό ισχυρότερος ύδροηλεκτρικής σταθμούς της
δημοκρατίας μας. Στην πρώτη καθυστέρηση "Ολένια χιλιάτων νέα χημικά εργο-
στάσια, όδοβάνονται πετρελαιοπηγές. Οι σοσιαλιστικές σχέσεις κυριαρχούν σε όλη την
έθνική οικονομία.

Άνευτα με επιτυχία ένα από τά δυσκολότερα προβλήματα του περσάματος
από τον καπιταλισμό στο σοσιαλισμό, ή δημιουργία σοσιαλιστικών σχέσεων στο

POOR ORIGINAL

χωριό. Σήμερα πάνω από τὰ 66% τῆς καλλιεργήσιμης ἐπιφάνειας αὐτῆς χώρας ἀνήκουν στό σοσιαλιστικό τομέα. Τά μέτρα πού λάρθηκαν τελευταία γιά τήν ἐξάλειψη κάθε υπολείμματος ἐκμετάλλευσης ἀνθρώπου ἀπό ἀνθρώπο στην ἀγροτική οἰκονομία ἐκφράζουν εὐχέλως τόν δημοιοργικό χαρακτήρα τῆς πολιτικῆς τοῦ κόμματός μας.

Δέν χρειάζεται νά ἀνασκαλοῦ κανεῖς τὰ σκονομμένα καί κεραινωμένα ἀπό τήν πολυκαρία φύλλα κανενός ντοκουμέντου γιά νά συγκρίνει τήν καθαρά ἀντιλαϊκή πολιτική τοῦ ἀστυιοφιλικάδικου κράτους μέ τίς ἐπιτεύξεις τοῦ λαϊκοδημοκρατικού καθεστώτος. Ἡ πλειοψηφία τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας μας γνωρίζει καλά, ἀπό τήν ἴδια τῆς τήν πείρα τί σημαίνει ἀστυιοφιλικάδικη κηραρχία, δυστυχία, ἀνεργία, περιφρόνηση γιά τοὺς πόθους τοῦ ἐργαζόμενου λαοῦ, σφαιρισμός καί ἰθνηκισμός, πόλεμος. Εἶναι ἀκόμη ζωντανή στή μνήμη τῶν ἐργατῶν καί τῶν ἀγροτῶν ἡ βάρβαρη φασιστική δικτατορία πού ἐδύνασε τήν ἀνεξαρτησία τῆς Ρουμανίας, ὀλγοντάς τήν στή νύχια τῶν χιτλερικῶν ἀρενιάδων.

Οἱ ἐργαζόμενοι μας ἔχουνε τώρα μπρῶς στό μάτια τους τήν γεμάτη ζῆι εἰκόνα μῆς χώρας, ἐνός λαοῦ πού ἀνεβαίνει ὄλο καί ψηλότερα, στό κάστρα τοῦ σοσιαλισμοῦ. Ἡ ἄστική ἐφημερίδα «Νιου Γιόρκ Τάιμς», ἀναγκασμένη νά ἀναγνωρίσει τίς ἐξαιρετικές ἐπιτεύξεις τοῦ ρουμάνικου λαοῦ, ἔγραφε φέτος στίς 8 Ἰουνίου σχετικά μέ τή χώρα μας: «Σ' ὀλόκληρη τή χώρα ἐμφανίστηκαν νέα ἐργοστάσια, ἠλεκτρικοί σταθμοί καί ἄλλα ἔργα... Τά χωριά πού κατά τό παρελθόν φωτίζονταν ἀπό τή λάμπα πετρελαίου τώρα ἔχουν ἠλεκτροφωτιστεί. Σέ κάθε σπάντηρη σχεδόν μέ τοὺς ἐπίσημους, πῶς ἐργάτες ἢ πῶς ἀγρότες διαφαίνεται ἕνα αἰσθημα ὑπερηφάνειας γιά τίς ἐπιτεύξεις...»

Ὁ ρυθμός τῆς δημοιοργικῆς δουλιᾶς σφύζει παντοῦ. Ὅσο ἀναπτύσσεται ἡ ἐθνική οἰκονομία, καλύτερεῖται καί τό βιοτικό ἐπίπεδο τῶν ἐργαζομένων. Ὁ πραγματικός μισθός τῶν ἐργατῶν τοῦ σοσιαλιστικοῦ τομέα εἶναι κατά 60% μεγαλύτερος ἀπ' ὅτι τό 1950. Τά ἔσοδα τῶν ἀγροτῶν, ἰδίως τοῦ σοσιαλιστικοῦ τομέα, αὐξάνουν χρόνο μέ τό χρόνο. Τό κράτος χορηγεῖ μεγάλα ποσά γιά κοινωνικοπολιτιστικούς σκοπούς, ἐνδιαφερόμενο γιά τήν καλύτερηση τοῦ ἐπιπέδου τῶν ἐργαζόμενων πληθυσμοῦ. Οἱ ὡς τά τώρα ἐπιτεύξεις δείχνουν τήν ἰκανότητα τῆς ἐργατικῆς τάξης πᾶν κηραρχίας δυνάμεις στήν κοινωνία.

Ὁ μετασχηματισμός αὐτῆς ΔΔΡ σέ βιομηχανική-ἀγροτική χώρα, πᾶν συνεχῶς ἀναπτύσσεται, γεμίζει πατριωτικό ἐνθουσιασμό τοὺς ἐργαζόμενους, τοὺς δημοιοργούς ὄλων τῶν ὀλικῶν καί πνευματικῶν ἀγαθῶν. Οἱ μῆρες εἶναι γεμάτες ἐμπιστοσύνη στή δημοιοργική τους δύναμη, στήν ἰκανότητά τους νά ὑπερνήξουν κάθε ἐμπόδιο καί δυσκολία, νά πραγματοποιήσουν τὰ καθήκοντα πού χάραξε τό κόμμα. Ὁ σοσιαλιστικός πατριωτισμός, ἡ φιλία μεταξύ ὄλων τῶν ἐργαζομένων ἀνεξάρτητη ἀπό ἐθνικότητα, ἀποτελοῦν κινητήριες δυνάμεις τῆς ἀνάπτυξης τῆς χώρας μας στή δρόμο τοῦ σοσιαλισμοῦ. Οἱ ρουμάνοι ἐργαζόμενοι καθώς καί οἱ ἐργαζόμενοι τῶν ἑθνικῶν μειονοτήτων, ἐργάζονται γιά τήν πραγματοποίηση τῆς πολιτικῆς τοῦ κόμματος, πολιτικῆς οἰκοδόμησης τοῦ σοσιαλισμοῦ, ξεσκεπάζοντας κάθε ἐπιδημία ἐθνικισμοῦ ἢ σφαιρισμοῦ καί δυναμίζοντας συνεχῶς τή φιλία μέ ὄλους τοὺς ἐργαζόμενους.

Οἱ πολιτικές, οἰκονομικές, κοινωνικές, πολιτιστικές κ.τ. ἀλλαγές πού πραγματοποιήθηκαν στή χώρα μας κατά τήν περίοδο τῆς λαϊκῆς ἰανάστασης εἶναι καρπὸς τῆς ἐφαρμογῆς τῆς μαρξιστικολενινιστικῆς δημοιοργικῆς πολιτικῆς τοῦ κόμματος τῆς ἐργατικῆς τάξης. Τό κόμμα ἐπεξεργάστηκε τήν ἐπαναστατική του στή τμηγική καί τακτική σύμφωνα μέ τοὺς γενικούς καί μέ καθολική ἰσχύ νόμους.

πανίστισης, νόμοις πού τοὺς ἐφάρμοξε σύμφωνα μέ τίς συγκεκριμένες συνθήκες ἢς ἰστορικοκοινωνικῆς ἀνάπτυξης τῆς Ρουμανίας. Τό ΚΚΡ ἔχει τό προόν, ὅτι ἔφερε στήν να σσοπερίωνε τίς πῶ πλατιές λαϊκές μάζες ὅ ἕνα ἐνιαίο ἐπαναστατικό σῶμα χρησιμοποίησε μέ ἐπιτηδεότητα τίς ἀντιθέσεις πᾶν ἐκμεταλλευτικῶν ἀξων καί κατόρθωσε νά ἐπιδοήσει τήν ἀστική τάξη καί τοὺς τοιφιλικάδες νά σῶν τὰ πράγματα, βοηθοῦμενοι ἀπό τοὺς ξένους ἰμπεριαλιστικούς κύκλους, πρῶς νᾶν ἰμνηκιο πόλεμο, πρῶγμα πού ὅ ἔιχε ἀρνητικῆς συνέπειες γιά τό λαό καί τή χώρα.

Τό Ἐργατικό Κόμμα τῆς Ρουμανίας, συνεχιστής τοῦ ΚΚΡ, ἐπεξεργάστηκε καί ἰσχυροποίησε ἐπισημονικά καί δημοιοργικά τὰ προβλήματα τῆς οἰκοδόμησης τοῦ σοσιαλισμοῦ στήν πατρίδα μας. Ἡ σταθερή γραμμή, ἡ γραμμή ἀρχῶν πού ἀκολούθησε τό ΚΚΡ στήν τωρία τῆς ἐπανάστασης καί τῆς σοσιαλιστικῆς οἰκοδόμησης, ἀποτελεῖ ἰγγρηση τῶν μελλοντικῶν μας ἐπιτεύσεων. Οἱ ἐργαζόμενοι πραγματοποιοῦν μέ πίστη τήν πολιτική τοῦ κόμματος, τῆς ἐπαναστατικῆς πρωτοαορίας τῆς ἐργατικῆς τάξης, ὄλο καί πᾶν τοῦ ἐργαζόμενου λαοῦ. Τά χρόνια ἀγῶνων τοιμεντάριων τήν ἐνότητα ὄλων καί λαοῦ. Ἡ ἐνότητα αὐτή εἶναι σῆμερα ἰσχυρότερη παρά ποτέ.

Ἡν μεγάλη ἰθνηκή γιορτή τοῦ ρουμάνικου λαοῦ οἱ ἐργαζόμενοι τῆς χώρας μας τήν προπαντιῶν μέ ἐξαιρετικό ἐνθουσιασμό. Ἡ ἐργατικὴ τάξη πραγματοποιεῖ τίς ἀποφάσεις τοῦ 2ου Συνεδρίου τοῦ ΕΚΡ καί τῶν μετέπειτα ὀλιμελιῶν τῆς ΚΕ μετικά μέ τήν ἀνάπτυξη τῆς χώρας στό δρόμο τοῦ σοσιαλισμοῦ. Οἱ ἐργαζόμενοι πολυκαρῶν ἐπιχειρήσεων ἐκλήθησαν πρῶ τῶν καθορισμένων προθεσμιῶν τό ἐξάμηνο σχέδιο, αὐξάνοντας αἰσθητά τήν παραγωγή, πετυχαίνοντας σοβαρές οικονομίες. Τά ἐργοστάσια παραγωγῆς τρακτέρ τῆς πόλης Στάλιν, τὰ μεγάλα μεταλλουργικά ἐργοστάσια τῆς Ρέιτιας, τὰ ἐργοστάσια ὀρυκτῶν τοῦ Μπράντ, τό ἐργοστάσιο τοιμεντοῦ τοῦ Μπιάκ, τὰ ἐργοστάσια ἀγροτικῶν μηχανῶν «7 Νοέμβρη» τῆς Κραγιόβας, οἱ οἰκοδόμοι τοῦ φράγματος τοῦ Μπιάκ ἐργάζονται ἀπό τῶν Ἰουνῆ ἀκόμη γιά λογαριασμό τοῦ δευτέρου ἐξάμηνο πρῶ 1959. Στή σοσιαλιστική ἀμύλλα, πού διεξάγεται μέ ὄλο καί μεγαλύτερη ὀρη, παρουσιάζονται νέες πρωτοβουλίες πού ἀποβλέπουν στήν ἐκλήρωση τῶν καθηκόντων τῶν ἐπιχειρήσεων. Ἡ ἀμύλλα μεταξύ διαφόρων ἐπιχειρήσεων τοῦ Βοικουρεστίου, πρῶς τῆς ἰθης ἐπετιοῦ τῆς ἀπελευθέρωσης τῆς πατρίδας, γιά τήν ἐκλήρωση πρῶ τῶν καθορισμένων χρονικῶν προθεσμιῶν τοῦ σχεδίου γιά τοὺς πρῶτους 8 μήνες τοῦ 1959, γιά τήν αὐξηση τῶν οἰκονομῶν πάνω ἀπὸ τίς ὑποχρεώσεις πού εἶχαν ἀνάλαβει πραγματοποιήματα, γιά τήν καλύτερη ἀξιοποίηση τῶν ἐφεδριῶν, γιά τήν αὐξηση τῆς παραγωγικότητας τῆς δουλιᾶς καί μείωση τοῦ κόστους παραγωγῆς, παίρνει ὄλο καί μεγαλύτερη ἔκταση.

Οἱ ἐργαζόμενοι ἐκφράζοντας τόν φιλοερό τους πατριωτισμό συμβάλλουν στήν ἀξιοποίηση τῶν ἀγροτικῶν ἔδαρων, τῶν ἐξορασιμῶ τῶν πόλεων, στήν οἰκοδόμηση ὄλο καί περισσότερων σπιτιῶν. Οἱ κομματικές ὀργανώσεις, οἱ ὀργανώσεις τῆς ἐργαζόμενης νεολαίας (ΥΤΜ) καί τὰ συνδικάτα μελετοῦν μέ προσοχή τίς προτάσεις πού κάνουν οἱ ἐργαζόμενοι καί προῦπαντοῦν τή μεγάλη γιορτή τῆς ἀπελευθέρωσης αὐτῆς πατρίδας μας μέ μεγαλύτερες συνεχῶς ἐπιτυχίες στήν οἰκοδόμηση τοῦ σοσιαλισμοῦ. Ἡ πλατιά ἀνάπτυξη τῆς πρωτοβουλίας τῶν μαζῶν ἀποτελεῖ χαρακτηριστικό μόνο τῆς σοσιαλιστικῆς κοινωνίας καί ἐκφράζει τό οὐσιαστικό γεγονός ὅτι ὀληλαθὶ ὁ ἐργαζόμενος εἶναι κύριος τῆς ζωῆς, ὅτι εἶναι ὁ ἰδιος δημοιοργός τοῦ μέλλοντός του. Αὐτό ἐκφράζει τόν ἀπῶλυτο δημοκρατικό χαρακτήρα τοῦ λαϊκοδημοκρατικοῦ μας καθεστώτος, τήν ἰσχυρή ἐνότητα μεταξύ κόμματος, κηραρχίας καί λαοῦ.

POOR ORIGINAL

Η διανόηση της χώρας μας, οι επιστήμονες, οι συγγραφείς, οι καλλιτέχνες αγωνίζονται για την πραγματοποίηση της πολιτικής του κόμματος. Η επιστήμη στη ΛΔΡ σημείωσε σοβαρές επιτυχίες στα χρόνια της λαϊκής ξενισίας συμβάλλοντας στη λύση διαφόρων προβλημάτων που συνδέονται με την εθνική οικονομία, με την τεχνική πρόοδο της βιομηχανίας και της αγροτικής οικονομίας. Με την καθοδήγηση του κόμματος, οι επιστήμονες άρμοιούνται την υλιστικό-διαλεκτική αντίληψη για τη φύση και την κοινωνία, στρέφουν τις έρευνές τους στις ανάγκες της παραγωγής και σημειώνουν όλο και περισσότερες επιτυχίες. Στα χρόνια της λαϊκής ξενισίας οι κοινωνικές επιστήμες γνώρισαν ισχυρή ανάπτυξη. Οι έρευνήτες στον τομέα της φιλοσοφίας, ιστορίας και πολιτικής οικονομίας, άρμοιούνται και αναπτύσσοντας τις προοδευτικές παραδόσεις των υλιστών διανοουμένων της χώρας μας και προχωρώντας στο δρόμο που χάραξε το ΕΚΡ, καλούνται να ερευνούν τον τομέα των άσχετων με τους, να κάνουν νέες μελέτες για την ανάπτυξη της χώρας μας στα χρόνια της λαϊκής ξενισίας. Η ειδική κοινή σύνδεση των νοσημάτων των κοινωνικών επιστημών της Ακαδημίας της ΛΔΡ, του Ινστιτούτου Ιστορίας του κόμματος και της ανώτατης Κομματικής Σχολής Στεφάν Γκεοργίου, στα πλαίσια της οποίας φιλόσοφοι, οικονομολόγοι, ιστορικοί, γλωσσολόγοι και ψυχολόγοι θα παρανοιάσουν εργασίες που γενικεύουν την πείρα της σοσιαλιστικής οικοδόμησης στη χώρα μας και καθορίζουν τις προοπτικές που άνοιξε ο σοσιαλισμός για τη Ρουμανία, θα πρέπει να αποτελεί ένα νέο βήμα προς τα εμπρός στην ανάπτυξη των κοινωνικών επιστημών στη ΛΔΡ.

Οι λογοτέχνες, οι μουσικοί και οι καλλιτέχνες προσηγορεύονται προς επίτευξη της μεγάλης εθνικής γιορτής του ρουμάνικου λαού. Προετοιμάζονται προς επίτευξη μυθιστορήματα, διηγήματα, ποιήματα, γυρίζονται ταινίες που δείχνουν καλύτερα τον επαναστατικό αγώνα των καθοδηγούμενων από τους κομμουνιστές μαζών για την πραγματοποίηση της ένδοξης εξέγερσης, για τη νίκη της λαϊκής επανάστασης και την οικοδόμηση του σοσιαλισμού. Αυτός ο δημιουργικός παλμός, ο ενθουσιασμός στον λογοτεχνικό και καλλιτεχνικό τομέα δείχνουν την καρποφόρα επίδραση που είχε στους καλλιτέχνες η στενή σύνδεση με τα προβλήματα της σημερινής ζωής, η άρμωση του σοσιαλιστικού ρεαλισμού, η κομματική καθοδήγηση.

Οι εργαζόμενοι προσηγορεύονται για τη μεγάλη γιορτή έχουν μισοστά τους τις φωτεινές προοπτικές που άνοιξε το Κόμμα. Προετοιμάζεται ένα πρόγραμμα ανάπτυξης της εθνικής οικονομίας για 15 χρόνια, πρώτος σταθμός του οποίου θα είναι το δέκατο οικονομικό σχέδιο. Με την πραγματοποίηση των προβλεπόμενων του σχεδίου ανάπτυξης της εθνικής οικονομίας για την περίοδο 1960 — 1965 ο λαός μας θα τελειώσει, σε χρονές γραμμές, την οικοδόμηση του σοσιαλισμού, περνώντας σε μία νέα περίοδο — της άποπεράτωσης της σοσιαλιστικής οικοδόμησης. Γ. Γκεοργίου-Ντέζ: Σχετικά με τις εργασίες του 21ου Έκτακτου Συνεδρίου του ΚΚΣΕ). Η πλήρης νίκη του σοσιαλισμού στην πατρίδα μας, η ίδρυση των συνεχώς αυξανόμενων υλικών και πολιτιστικών αναγκών των εργαζομένων υποτερούν να γίνουν δυνατές μόνο με την συγκέντρωση των προσπαθειών του εργαζόμενου λαού στη καθήκοντα της συνεχούς ανάπτυξης της παραγωγής, στη σοσιαλιστική εξιθυμάνηση της χώρας και του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού της γεωγραφίας, στον επανεξοπλισμό της βιομηχανίας και της γεωγραφίας με την πρωτοπόρα τεχνική με την συνεχή άνοψη της παραγωγικότητας της εργασίας.

Το ΕΚΡ ακολουθεί πιστά τη λενινιστική διαδρομή για το ότι ο σοσιαλισμός μπορεί να οικοδομηθεί μόνο με την συνεχή συμμετοχή των εργατοκυβερνητικών οργανώσεων. Το λενινιστικό σύνθημα το σοσιαλιστικό κράτος είναι ισχυρό με την αν-

νείωση των μαζών» στέκει στη βάση της δράσης του κόμματος μας. Το κόμμα δίνει μεγάλη προσοχή στην άνοψη της σοσιαλιστικής συνείδησης των μαζών που είναι ένα προαπαιτούμενο σύνθετο και μακρό.

Το κόμμα διαπαιδαγωγεί τους εργαζόμενους στο πνεύμα του μαρξισμού-λενινισμού, της κομμουνιστικής ήθικης. Όσο προχωρούμε περισσότερο στο δρόμο του σοσιαλισμού, ο ρόλος της κοινωνικής συνείδησης αυξάνει όλο και περισσότερο. Η εκλαίκευση της καθαρά επιστημονικής πολιτικής του κόμματος, πολιτικής που βασίζεται στην γνώση των νόμων της κοινωνικής ανάπτυξης, η εκλαίκευση των μεγάλων επιτυχιών που σημειώθηκαν στα 15 χρόνια που πέρασαν από την απελευθέρωση της χώρας, η διαπαιδαγώγηση των μαζών στο πνεύμα της γεμάτης αυτοθυσίας ταγρύπνησης ενάντια σε κάθε είδους εκδηλώσεις του ταξικού έχθρου, ντόπιου ή ξένου, θα συμβάλουν στην άνοψη της σοσιαλιστικής συνείδησης των μαζών, πράγμα που θα επιταχύνει το ρυθμό πορείας προς το σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό.

Η πατριωτική συνείδηση, ο ενθουσιασμός και η αυτοθυσία, που δείχνει η ήρωική μας εργατική τάξη, η άρμωση δουριά των μηχανικών, τεχνικών και επιστημόνων, η ενεργός συμμετοχή της αγροτιάς στο σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της γεωγραφίας αποτελούν ασφαλή γέφυρα για την εκπλήρωση των μεγάλων αντικειμενικών σκοπών του ρουμάνικου λαού στον τομέα της ανάπτυξης της εθνικής οικονομίας.

Η οικοδόμηση του σοσιαλισμού στη ΛΔΡ αποτελεί οδίασπαστο μέρος του ενιαίου παγκόσμιου επαναστατικού προταξ. Η πείρα της χώρας μας δείχνει για μία ακόμη φορά ότι η ανθρωπότητα προχωρά στον επαναστατικό δρόμο προς το σοσιαλισμό. Ο νέος κοινωνικός σχηματισμός έχει δημιουργηθεί από τους εργαζόμενους σε συνθήκες ύπαρξης του ισχυρού σοσιαλιστικού στρατοπέδου με επικεφαλής τη Σοβιετική Ένωση. Οι σχέσεις μεταξύ των σοσιαλιστικών χωρών που βασίζονται στην αρχή του προλεταριακού διεθνισμού, αποτελούν παράγοντα επιτάχυνσης της ανάπτυξης της κάθε χώρας του σοσιαλιστικού στρατοπέδου. Η συνεργασία και η αμοιβαία αλληλεγγύη μεταξύ των σοσιαλιστικών χωρών, σε αντίθεση με τις σχέσεις, που επικρατούν στο ιμπεριαλιστικό σύστημα, δημιουργούν ευνοϊκές συνθήκες για την γρηγορότερη λύση των καθηκόντων της οικοδόμησης της οικονομικής βάσης του σοσιαλισμού, οδηγούν στην εξοικονόμηση υλικών δυνάμεων και μέσων, επιταχύνουν την ήρθολογιστική χρησιμοποίηση των πηρών πρώτων υλών της κάθε χώρας. Οι επιτυχίες της χώρας μας, όπως και των άλλων σοσιαλιστικών χωρών, τονίζει ο Γ. Γκεοργίου-Ντέζ, διευκρινίζονται εξαιρετικά από το γεγονός ότι μπορούμε να βασιστούμε για την οικοδόμηση της νέας κοινωνίας, στο υψηλό επίπεδο ανάπτυξης της ΕΣΣΔ, στην αλληλεγγύη και αμοιβαία βοήθεια που δίνει η Σοβιετική Ένωση στις χώρες του σοσιαλιστικού στρατοπέδου, εκπληρώνοντας έτσι με τιμή τη διασφαλίσει του Λένιν για το ρόλο του πρώτου κράτους των εργατών και αγροτών.

Ο ρουμάνικος λαός, διδασκόμενος από την πικρή πείρα που παρελθόντος, είναι η Ρουμανία ήταν υποδουλωμένη από διεθνείς κεφάλαιο, κλείεται σήμερα τους κλειστούς καρπούς της φιλίας με τη ΣΣ και τις άλλες σοσιαλιστικές χώρες, εκπράζει τη θύρα που ενθαρρύνει προς τον σοβιετικό λαό και θεωρεί το δύναμο των φίλων δυνάμεων με τη ΣΣ και τις άλλες σοσιαλιστικές χώρες, το συνεχές δύναμο του σοσιαλιστικού στρατοπέδου σαν άκριβη του υπόθετου.

POOR ORIGINAL

Οι εργαζόμενοι της ΑΔΡ κάνουν τον αποκλεισμό των έπιτοχών που κλείσαν με την καθοδήγηση του ΕΚΡ, ξεκινώντας από τις τραπεζές, προοπτική που ανοίγει, για το σοσιαλιστικό στρατόπεδο, η εκκλήρωση του επτάχρονου σχεδίου της ΣΕ και των σχεδίων οικονομικής οικοδόμησης των λαϊκοδημοκρατικών χωρών. Στά 1965 το σοσιαλιστικό στρατόπεδο θα δώσει πάνω από το 50% της παραγωγής βιομηχανικής παραγωγής, πράγμα που θα εξασφαλίσει την απόλυτη ανωτερότητα του σοσιαλισμού πάνω στον καπιταλισμό. Οι σοσιαλιστικές χώρες, βασίζοντας στις δυνατότητες που προσφέρει η σοσιαλιστική κοινωνία, στη συνεργασία και την αλληλοβοήθεια, θα περάσουν μαζί στον κομμουνισμό και θα δημιουργήσουν την άπρηγημένη κοινωνία στην ιστορία της ανθρωπότητας. Αγανακτισμένος για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού στη χώρα μας, για την οικονομική και πολιτική ανάπτυξη της ΑΔΡ, ο ρουμάνικος λαός συμβάλλει και αυτός στην επιτυχία των εργαζομένων αυτών καθηκόντων.

Η ΑΔΡ μαζί με τη ΣΕ και τις άλλες χώρες του σοσιαλιστικού στρατοπέδου ακολουθεί ενεργό πολιτική υπεράσπισης της ειρήνης, πολιτική ειρηνικής συνύπαρξης με όλες τις χώρες ανεξάρτητα από το κοινωνικό τους καθεστώς. Η πολιτική αυτή εκφράζει τα συμφέροντα του ρουμάνικου λαού που έχει ανάγκη για ειρήνη για πραγματοποιήσει τα οικονομικά του έργα.

Οι εργαζόμενοι της χώρας μας με την καθοδήγηση του ΕΚΡ προχωρούν αποφασιστικότερα στο δρόμο, που άνοιξε η 23 Αυγούστου 1944, προς την πλήρη νίκη του σοσιαλισμού στην πατρίδα μας, στη ΑΔΡ.

«Λόγια για κλάμα», 4p. 6/196*

ΑΠΟ ΤΗ
ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΝΟΤΗΤΑΣ ΤΩΝ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ

Με την ευκαιρία της συμπλήρωσης 20 χρόνων από τον τερματισμό του εμφύλιου πολέμου στην Ισπανία, η Κεντρική Επιτροπή του Κομμουνιστικού Κόμματος της Ισπανίας δημοσίευσε ντοκουμέντο, το οποίο ονομάζεται «30 χρόνια από την επανάσταση» και αναλύει την κατάσταση της χώρας κατά την περίοδο της φασιστικής δικτατορίας και αναπτύσσει τις προοπτικές του «πρόγνωση» για την αντιμετώπιση της δικτατορίας, για την αποκατάσταση και ανάπτυξη της δημοκρατίας.

Το «ιστορικό καθεστώς» έφερε μόνο δυστυχία και εξάλειψη στον ισπανικό λαό. «Ο απολογισμός των 20 πρώτων χρόνων επιβίωσης» τις προβλέψεις των πολιτικών «πληθυσμίου» που στάθηκαν επικεφαλής του «κινήματος» αντίστασης του ισπανικού λαού «η θύλακα» του κομμουνιστικού κινήματος. Η ήττα της δημοκρατίας δεν οφείλεται «στις δυνάμεις της εσωτερικής αντίστασης» και των στασιαστών της «ισπανικής» «στη στρατιωτική επέμβαση του «εμφύλιου» φασισμού καθώς και «στη πολιτική της «μη επέμβασης» των «δυνάμεων».

Το μόνο κράτος που βοήθησε την Ισπανική Δημοκρατία τότε ήταν η Σοβιετική Ένωση. «Ο λαός» ο Ισπανικός λαός πήρε «την» και από τις διεθνείς ταξιαρχίες που «επιστράφηκαν» στην Ισπανία και «αποκατέστησαν» «το» «σύμβολο» «αλληλεγγύης» των λαών «στην» Ισπανική δημοκρατία και «εξάλειψαν» «την» «πύλη» «έναντι» στην Ιταλογερμανική «πολεμική» επίθεση και την «πολιτική» «επίθεση» των κεφαλαιοκρατικών «δυνάμεων».

«Από 54 χώρες» έστεισαν τότε στην «ισπανική» 35.000 «εθελοντές» που «είχαν» «από 100.000» «έγγραφο» «έναντι» στο Ισπανικό «εργατικό» «κίνημα» «για» το «θράσος» της «αποκρούσε». «Ο θράσος» «διέφερε» «πάνω από» «30.000» «έγγραφο» «στατιστικά» «από» «τους» «δύο» «από» «30.000» «έγγραφο» «Ιταλούς» 30.000 «γερανοί» και

90.000 «αφροί» από τις στρατιωτικές μονάδες του Μορόκου. Στη διάρκεια του έτους «έγχε» και «τρεις» μισθοφόρους της λεγεώνας των ξένων.

Το κομμουνιστικό κόμμα είναι περήφανο για τους «εθελοντές» «έγγραφο» του «έναντι» στο φασισμό του θράσος και για το ότι «έδειξε» «πρώτος» «στην» Ισπανία «το» «δρόμο» για την «εθνική» «επανάσταση» «το» «δρόμο» της «κοινής» «πάλης» «έναντι» στην «αυτοκρατορική» δικτατορία. «Ο» «δεκάχρονος» «πορφυροκίτρινος» «άνωνυμος» «εμφύλιος» «πόλεμος» «στην» Ισπανία «πράγματι» «είναι» «το» «μέρος» του «έγγραφο».

Οι Ισπανοί κομμουνιστές έφραξαν «πρώτος» το «σύνθημα» της «εθνικής» «συνδιαλλαγής» και «συμφιλίωσης» τον Ιούνη του 1956, «πολιτική» που «πρώτος» έγινε «συνείδηση» των «πλατιών» «μαζών» και «ο» «πρώτος» «πραγματικός» «δρόμος» για τη «λύση» του «ισπανικού» «προβλήματος». Η πολιτική αυτή καθρεφτίζει τις «βαθείς» «αλλαγές» που «συντελέστηκαν» από «συστηματικά» των «ταξικών» «δυνάμεων» στην Ισπανία.

Στην Ισπανία «εξακολουθούν» βέβαια να «υπάρχουν» «ανταγωνιστικές» «ταξιακές» «αντιθέσεις» «ανάμεσα» στο «προλεταριάτο» και «στην» «την» «μονοπωλιακή» «αστική» «τάξη» «ανάμεσα» στους «εργάτες» της και τους «πλουτοκρατικούς» με όλες τις «πολιτικές» και «κοινωνικές» «συγκρούσεις» που «αποτελούν» «από» αυτές τις «αντιθέσεις». «Ποσό» «όμως» η «κοινότητα» «συμφέρει» τον «δρόμο» του «λαού» και η «ανάπτυξη» του με το «φασιστικό» «καθεστώς» «προβόλλουν» «σάν» «κυρίαρχη» «αντίθεση» «σημεία» την «αντίθεση» «ανάμεσα» ο «ολόκληρο» τον «ισπανικό» λαό «από» τη «μια» «μεριά» και «την» «φασιστική» «δικτατορία» και «το» «μονοπωλιακό» «καθεστώς» «από» το «άλλο» «μέρος».

Το κομμουνιστικό κόμμα διατήρησε τη θέση για τη δυνατότητα της ανατροπής της δικτατορίας με ειρηνικό τρόπο. Η θέση αυτή όχι μόνο εκφράζει τα «αποδοκμα» του λαού της Ισπανίας αλλά και

POOR ORIGINAL

πληγεί από την αντιμετώπιση άδελφω της κατάστασης που υπάρχει στη χώρα. Το βασικό σκεπτικό που χαρακτηρίζει αυτή την κατάσταση, είναι το γεγονός ότι για την άσκηση της εξουσίας οι δυνάμεις της άρχουσας τάξης λαϊκές μάζες, που είναι συμφωνούν, ένωθούν και οργανώσουν μαζικές κινητοποιήσεις όλων των σωμάτων μορφών, ή δικτατορία δε θα κερδίσει να προβάλλει σοβαρή αντίσταση. Η δράση της Μέρς της έθνικς, που οργανώθηκε στις 5 του Μάη 1958, ήταν η πρώτη αντιδικτατορική πολιτική έκδηλωση, που οργανώθηκε σε πανοικιακή κλίμακα και που πήραν μέρος εκατομμύρια Ισπανοί.

Το κομμουνιστικό κόμμα προέβλεπε σε μια σειρά ενέργειες με σκοπό τη συνειδητοποίηση των λαϊκών δυνάμεων και τη συμφωνία των κομμάτων της άνωλητικής πάνω σε ένα πρόγραμμα διακυβέρνησης της χώρας σε μια μεταβατική περίοδο, βεβαιώνοντας από την άσκηση της δικτατορίας. Είναι έτοιμο να συστήσει με όλα τα κόμματα της αντιπολίτευσης την κυβέρνηση ενός κινήτου προγράμματος που να περιλαμβάνει τα ακόλουθα σημεία:

1. Διεξαγωγή κοινής μάχης ενάντια στη δικτατορία μέχρι της άσκησης της με εθνικό δόγμα.
2. Ανοικτή συζήτηση όλων των δημοκρατικών ελευθεριών χωρίς καμία διάκριση.
3. Γενική άμνηστια για τους πολιτικούς κρατούμενους και πολιτικούς πρόσφυγες σταμάτημα των διώξεων και τη συμμετοχή στον έμφυλο πόλεμο σε τριτογενή του βιοτικού επιπέδου του λαού.
4. Κατάργηση του βιοτικού επιπέδου του λαού.
5. Διεξαγωγή εκλογών για Συνταγματική Συνέλευση για να μπορούσε ο Ισπανικός λαός να εκλέξει καλύτερα το καθεστώς που θέλει.

Το κομμουνιστικό κόμμα - αναφέρεται στο πρόγραμμα που δημοσιεύτηκε - πάντα υπερασπίστηκε το μαρξισμ-λενινισμό μαζί με το παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα και την πρωτοβουλία του Κ.Κ.Κ. της Σοβιετικής Ένωσης, και τον αναθεωρητισμό και δογματισμό της άρχουσας τάξης που προλεταριακό διεθνισμό. Στο κόμμα μπαίνει το καθήκον να αλλάξει οριστικά το περιεχόμενο της οργανωτικής δουλειάς και να δημιουργήσει παντός οργανωσής.

Η προοπτική της κατάλυσης της δικτατορίας καθιστά έτοιμο τον καθενά από τους κομμουνιστικό κόμματα της Ισπανίας βήματα από την εγκαθίδρυση στη χώρα ενός δημοκρατικού καθεστώτος.

Στόν τομέα της διεθνούς πολιτικής, το κομμουνιστικό κόμμα πάντα με συνέπεια για την ειρήνη και τον φρεσισμό, για την ειρήνη στον κόσμο με όλα τα κράτη, ανεξάρτητα από το πολιτικό τους καθεστώς, για την ανεξαρτησία και την ακεραιότητα της Ισπανίας, της Ισπανόγης των σπουδών με όλες τις χώρες, της ανάπτυξης των συμφωνιών του 1953 με τις Η.Ε. και της αποκατάστασης δημοκρατικών οικονομικών σχέσεων με όλες τις χώρες. Επίσης το κομμουνιστικό κόμμα υποστηρίζει την οικονομική ανεξαρτησία της χώρας και την ανεξαρτησία της από όλα τα άλλα κράτη.

Στόν τομέα της εσωτερικής πολιτικής, πρόκειται να προτείνει διαθεσιμότητα δημοκρατικών εκλογών και σύσταση ενός βουλευτή από όλα τα κόμματα με το εθνικό σύστημα, το οποίο είναι το καλύτερο από το κράτος κλπ.

Το πρόγραμμα που προτείνει το κομμουνιστικό κόμμα προβλέπει και μια σειρά μέτρα για την καλύτερη του βιοτικού επιπέδου του λαού. Προτείνει άμεση μεταρρύθμιση με την απαλλοτρίωση της γης που ανήκει σε άριστοκράτες που κάθονται στις πόλεις και εισπράττουν τη γαιοργία με άποψη που θα κληροδοτεί με δόσεις. Το κομμουνιστικό κόμμα προτείνει με όλα τα μέτρα οικονομικού προγράμματος, όπως έμφυλο πόλεμο στα μονοπώλια και άλλα. Η αντιποικιοτική κατάσταση της Ισπανίας είναι έτοιμη για την κατάλυση της δικτατορίας και η διεθνής κατάσταση είναι ενοχική στο περί Ισπανίας. Το πρόγραμμα ή Ισπανία είναι μια από τις χώρες που οι αντιθέσεις του καπιταλισμού είναι άρκετα άφρονες για το πρόγραμμα που αναφέρεται. Η άσκηση της εξουσίας από τους κομμουνιστές για την πραγματοποίηση στο μέλλον της σοσιαλιστικής επανάστασης με εθνικό, κοινοβουλευτικό δόγμα. Αυτό είναι η προοπτική που ξεκινάται στην Ισπανία. Η πραγματοποίηση όμως αυτής της προοπτικής δεν ξεκινάται μόνο από το κομμουνιστικό κόμμα, αλλά και από τις άλλες κοινωνικοπολιτικές δυνάμεις και από το βαθύ αντίτασης του μεγάλου κεφαλαίου και από τη δυνατότητα άσκησης επίμβασης. Το δόγμα όμως δεν υπάρχει αμφιβολία ότι θα κερδίσει ο σοσιαλισμός στην Ισπανία.

Στις εκλογές που έγιναν στις 23 του Φεβρουάριου του 1958 και που έδωσαν τη νίκη στο σημερινό καθεστώς, η καταλυτική πλειοψηφία του λαού ψήφισε ενάντια στην πολιτική της χρηματιστικής άρχουσας τάξης μεγάλου κεφαλαίου και του υπερπλουτισμού. Σ' αυτές τις εκλογές ενόσθησαν οι δημοκρατικές πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις διαφορετικών προσανατολισμών όπως: η Εργατική Ένωση των Απάλλων, η σημερινή κυβερνητική κόμμα, το κομμουνιστικό κόμμα και άλλα τα στοιχεία της εργατικής τάξης και των άλλων εργαζομένων που άρχισαν να κινούνται από την έμφυση που πρώην πρόεδρο Περόν. Αντίς οι δυνάμεις ενόσθησαν με βάση τις δημοκρατικές προοδευτικές και αντιιμπεριαλιστικές αρχές του προγράμματος του κυβερνητικού κόμματος, που είχαν διατυπωθεί από τους υποστηρικτές του πριν από τις εκλογές και στη διάρκεια της εκλογικής καμπάνιας.

Στην έρευνα ήρθε μια κυβέρνηση αστική και μικροαστική με τάσεις τολάντησης και υποταγής στη χρηματιστική άρχουσα τάξη μεγάλου κεφαλαίου και των έθνικ-μονοπωλίων. Το κομμουνιστικό κόμμα υποστηρίζει όλα τα θετικά μέτρα του κυβερνητικού προγράμματος, που κάτω από την πίεση των μαζών προεβλήθη από τον αντιποικιοτικό προοδευτισμό. Η κυβέρνηση όμως επειδή οι λαϊκές μάζες δεν έδειξαν άμεσες ισχυρές και οργανωμένες τμήση πίεσης της, άρχισε σύντομα να υποτασσεται στην αντιποικιοτική άρχουσα τάξη μεγάλου κεφαλαίου. Η κυβέρνηση του Φροντίζι υποστηρίχθηκαν όλα και πιο πολύ από τις συντηρητικές δυνάμεις και διάφορες δεξιάς ομάδες. Σήμερα οι δημοί άνεμοι στην κυβέρνηση και τις δυνάμεις της άρχουσας τάξης των γαιοκτημόνων, του μεγάλου κεφαλαίου και των ιμπεριαλιστικών μονοπωλίων δυνάμεισαν τόσο πολύ, που σκοπό είναι να είναι σκόλο.

Η αντιποικιοτική πολιτική της κυβέρνησης, που υποστηρίχεται από τους εργαζομένους κλάδους, βελώνει την κατάσταση οικονομίας, αλλά στην οικονομία, φρεσύνει τις συνέπειες της στις πλάτες των εργαζομένων και δυναμώνοντας την οικονομική εξέγερση της χώρας.

Αντιπαρατίθεται αυτή την πολιτική ορθότητα και πιο πολύ η λαϊκή ένωση Κινητοποιούνται οι αντιποικιοτικές και αντιιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Ανεβαίνει η αυχρητικότητα τους. Μεγαλώνει το κίνημα του κομμουνιστικού κόμματος. Οι λαϊκές δυνάμεις αλσθάνονται την ανάγκη της πραγματοποίησης βαθιών αλλαγών στην

οικονομική και πολιτική διάρθρωση της χώρας.

Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση των εκλογών που έγιναν στην επαρχία Μιγιάδα, στις 28 του Απριλίου 1958. Στις εκλογές αυτές το κυβερνητικό κόμμα έχασε τα 15% των ψήφων που είχε πάρει στην επαρχία αυτή στις εκλογές του 1954 (από 176.927 που είχε τότε, πήρε τώρα 53.054), ενώ το κομμουνιστικό κόμμα αύξησε τις ψήφους του κατά 120% (από 15.000 ψήφους σε 33.300). Η κατάσταση αυτή δημοσιοποιήθηκε στην κυβέρνηση και κόμμα και άσπασε τους ψήφους της πολιτικής του.

Όλα αυτά συμβαίνουν σε συνθήκες έντασης της πάλης των μαζών και σε πρώτη γραμμή της εργατικής τάξης. Οι μεγάλες απεργίες που έσπασαν τον τεταμένο κλοιό άποτέλεσαν απόδειξη των βαθιών αλλαγών που συνετελέσθηκαν στην πολιτική συνείδηση της εργατικής τάξης, που προβάλλει διεκδικήσεις όχι μόνο οικονομικές αλλά και πολιτικές. Τέτοιoux κινήματα είχαν οι απεργίες των πετρελαιοεργατών της κρατικής επιχείρησης «Πατριωτικής Πετρελαιοφύσης Φινσλάς», της έθνικς επιχείρησης «Λιάντορ ντε λά Τόρε», των εργατών της μεταλλουργίας, των ναυπηγώνων, των τραπεζικών υπαλλήλων κλπ. Ήταν αυτές η γενική απεργία της 10-21 του Φεβρουάριου 1958, που κέρδισε τη ζωή ολόκληρης της χώρας, έλαβε βαθύ αντιιμπεριαλιστικό χαρακτήρα και ήταν μια έντονη διαμαρτυρία ενάντια στην επίθεση του προέδρου Φροντίζι στις Η.Π.Α. Η 3 του Απριλίου έμεινε σαν μέρα νύμφης για το σταμάτημα της άνωμειξης της κυβέρνησης από συνδικάτα. Η γενική απεργία της 15 του Μάη 1959 διεξήχθη με επιτυχία και τις δυνάμεις της άρχουσας τάξης, που είχαν την έμφυση της χώρα. Το κύριο σύνθημα της ήταν η εκκίνηση αλληλεγγύης και υποστήριξης των εργαζομένων υπαλλήλων που στην εργατική απεργία είχαν κερδίσει σε άπεναντι. Ήταν αυτές οι απεργίες που μεροκαμιάσαν. Έντρομη η κυβέρνηση παρέτεινε την κατάσταση πολιορκίας της χώρας και έληξε εκτός νόμου το Κομμουνιστικό Κόμμα και άλλες προοδευτικές οργανώσεις και εφημερίδες.

Σαν απάντηση σ' αυτήν την επίθεση οι δημοκρατικές δυνάμεις πυκνώσαν τις γραμμές τους. Η ΚΕ του κομμουνιστικού κόμματος ψήφισε σχέδιο θέσεων για το 12ο Συνέδριο του κόμματος, που συζητήται τώρα σ' όλες τις κομμουνιστικές οργανώσεις. Στις θέσεις αυτές αναπτύσσεται ένα νέο στοιχείο: σημεία η αντίθεση των λαών της Λατινικής Αμερικής άπέναντι στο βοραιοαμερικανικό ιμπεριαλισμό όχι

POOR ORIGINAL

μονοι να μείνουν αλλά σε πόσα πολλές περυσισμένοι, οι ίδιοι αυτοί περυσισμένοι σε άνοιξη πάλι για την υπερωπείωση της άνευ ξαφρισίας και ηλευθιμίας τους. Όμως η συνένοχη των λαϊκών δυνάμεων δεν έφτασε ακόμα στο βαθμό που χρειάζεται για την πραγματοποίηση και αναδιοργάνωση των δημοκρατικών αλλαγών. Έτσι έχουν τα πράγματα και στην Αργεντινή.

Γι' αυτό στο σχέδιο θέσεων αναφέρεται ότι το κίενο καθήκον των κομμουνιστών της Αργεντινής είναι η επίτευξη της ενότητας δράσης όλων των δυνάμεων, από την εργατική τάξη μέχρι τα προοδευτικά στοιχεία της Εθνικής αστικής τάξης, με τη δημιουργία ενός ισχυρού εθνικοδημοκρατικού μετώπου ενάντια στην ολιγαρχία και τον ιμπεριαλισμό, για την ειρήνη και για τη δημιουργία μιας λαϊκής κυβέρνησης συντασισμοί. Αυτό το καθήκον άρχισε να όσως να πραγματοποιείται μέσα στις γραμμές των εργατών των βιομηχανικών επιχειρήσεων. Αναφορικά δε με τη θέση της εργατικής τάξης στη λαϊκή πάλη οι θέσεις υποστηρίζουν τη δημιουργία ενός ενιαίου συνδικαλιστικού κέντρου ανεξάρτητου από τους εργοδότες και το κράτος, και την πραγματοποίηση της εργατογεωργικής συμμαχίας με την ηγεμονία της εργατικής τάξης.

Το κομμουνιστικό κόμμα έντείνει την ιδεολογική του δουλειά για να αποσπάσει την εργατική τάξη και τις λαϊκές μάζες από την επίδραση της αστικής ιδεολογίας. Ο πρόεδρος Φροντίζι και οι άξιοι του στην ουσία έχουν παραδώσει την ηγεμονία στην στρατοκρατική κλίμακα.

Τό σχέδιο θέσεων υπογραμμίζει ιδιαίτερα τις αντιθέσεις που δημιουργούνται και μέσα στις γραμμές του κυβερνητικού κόμματος, ανάμεσα στην ολιγαρχική ομάδα της καθολικής και των μελών και στελεχών του κόμματος που άρχισαν να παλαίψουν έσω και κάπως δεξιά, για την πραγματοποίηση του προγράμματος που η καθοδή-

γηση του κόμματος υποστηρίζει, και μια τέτοια αναδιοργάνωση συντελείται στα άλλα πολιτικά κόμματα.

"Όλα αυτά είναι αποτέλεσμα της χειρτέρευσης της πολιτικής και οικονομικής κατάσταση της χώρας. Ο πληθωρισμός έχει πάρει διαστάσεις. Η ανεργία έχει φθάσει σε τραγικό σημείο. Με υπογραφή πολιτικών και στρατιωτικών φρονιμών με τις Ε.Π.Α. ή Αργεντινή έφυγε την από παράδοση ουδετερότητα. Η σχέση με τις Ε.Π.Α. στρατιωτικές Βινταγιάς και την οργάνωση και εκπαίδευση του στρατού. Γίνονται κοινά και άσχετα στον Ατλαντικό Ωκεανό.

"Όμως οι δημοκρατικές δυνάμεις ανουν. Η εποχή των αντιδραστικών και χταροτικών κυβερνήσεων βαδίζει προς η όλη της. Έφτασε η εποχή δημοκρατικών και προοδευτικών κυβερνήσεων που να βασίζονται σε συμφέροντα της εργατικής τάξης και άλλων λαών, την εθνική ανεξαρτησία και την ειρήνη, και από ο κυβερνήσεις να κινήσουν αντίθετη δήλωση του κομμουνιστικού κινήματος. Έγινε όταν απαγορεύτηκε η έκδοση των κινήματων.

Παρό όλο που σήμερα το κόμμα δουλεύει κάτω από δύσκολες συνθήκες, πραγματοποιεί με επιτυχία τα σχέδια της εξέλιξης των μελών του κόμματος κατά 100.000 μέχρι το 12ο Συνέδριο. Όλο και νέα εργαζόμενοι μπαίνουν στο κόμμα. Διατηρούνται νέοι κομματικοί πυρήνες σε όλα τα τμήματα και βάρδιες των εργοστασίων στις πόλεις και στην ύπαιθρο.

Αυτή η πρόοδος του κινήματος γεννηρά δε ώθησε στην δημιουργία του εθνικοδημοκρατικού μετώπου και μιας λαϊκής κυβέρνησης συνασπισμού καθώς και στην πραγματοποίηση της αγροτικής και αντιιμπεριαλιστικής επανάστασης, που θα έπαιζε το ρόλο για το σοσιαλισμό.

Ζιόρζ Φλόρες

ΔΙΑΦΕΣΙΤΕΣ ΘΕΩΡΗΤΙΚΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ

Τό Κομμουνιστικό Κόμμα της Γαλλίας οργανώνει σε λαϊκά κλίμακα διαλέξεις γύρω από φλέγοντα ιδεολογικά προβλήματα των ημερών μας, προβλήματα που προβάλλονται από την ανάπτυξη των κοινωνικών σχέσεων της εποχής μας, και της τεχνολογίας. Ο σκοπός αυτών των διαλέξεων είναι να ξεπεράσουν συγκεκριμένα προβλήματα της μαρξιστικο-λενινιστικής θεωρίας, να άνωψουν το ιδεολογικό επίπεδο των κομμουνιστών, να συμβάλουν στη συνεχή διάδοση των ιδεών του επιστημονικού σο-

σιαλισμού. Στις διαλέξεις αυτές συμμετέχουν ενεργά αποδοτικοί ειδικοί από τους διάφορους τομείς της επιστήμης.

Τέτοιες διαλέξεις έγιναν γύρω από το βιβλίο του Ένγκελς «Διαλεκτική της φύσης και της κοινωνίας». Οι μαρξιστές άπαντες στην αρχική των καθολικών. Οι διαλέξεις αυτές και μία σειρά άλλες που έγιναν στα τελευταία χρόνια, συνέβαλαν στη δημιουργική ανάπτυξη ορισμένων επίκαιρων ιδεολογικών προβλημάτων.

Τελευταία έγινε στο Παρίσι διάλεξη με

θέμα: «Ο Λένιν και η μέθοδός του». Η διάλεξη αυτή συνέπεσε με τη συμπλήρωση 50 χρόνων από την εμφάνιση της εργατοκρατορίας του Λένιν «Υλισμός και εμπειριοκρατισμός». Ήσαν μέρες 2000 σχέδων άτομα. Εισηγητές ήταν: ο Γ. Γκαρνάνο, μέλος του Π.Π. της ΚΕ του ΚΚΓ με θέμα: «Ο μαρξισμός και η γαλλική προοδευτική σκέψη», ο Γ. Κοβό, μέλος της ΚΕ με θέμα: «Ένα επίκαιρο βιβλίο για τους γάλλους: Ο Γκό Μπες, μέλος της ΚΕ με θέμα: «Η άδυναμία των αναθεωρητών», ο Έδουαρδ Κέντσο, Επιστημονικών έργων με θέμα: «Ο Λένιν και η πρώτη κρίση της σύγχρονης φυσικής».

Οι συζητήσεις πάνω στα θέματα αυτά έδωσαν την πρόνοια ανάπτυξη στους κομμουνιστές του μαρξισμού.

Αναφέρονται τις συζητήσεις ο ε. Καζανόβα, μέλος του Π.Π. της ΚΕ. τόνισε ότι: ο Λένιν στο βιβλίο του αυτό έκανε μία άσπληνη κριτική της αστικής ιδεολογίας και συγκεκριμένα την προσοχή του στο σχέδιο του φιλοσοφικού αναθεωρητισμού. Ο Λένιν μελέτησε τα άμεσα αποκόμματα των έργων στον τομέα των φυσικών

επιστημών. Υπέβαλε σε κριτική ανάλυση τα συμπεράσματα και τις θεωρητικές γενεώσεις που έγιναν με βάση αυτά τα αποκόμματα. Αυτή η μέθοδος, υπογράμμισε ο Καζανόβα, είναι παράδειγμα για μας. Θα μαρξιστούμε για να άνοημάσουμε πιο βαθιά τη λενινιστική μέθοδο για να συμβάλουμε στον πλουτισμό της μαρξιστικής θεωρίας, στη γενική ανάπτυξη της μαρξιστικής σκέψης, στη Γαλλία, όπου υπάρχουν τις αντιδραστικές δυνάμεις».

Οι συζητήσεις έδειξαν ότι το Κομμουνιστικό Κόμμα της Γαλλίας υπερσπεύει την ένθευρία της επιστημονικής δημοσιογραφίας και καταφέρει χτυπήματα στον έλκτικισμό, στις αναθεωρητικές προσεγγίσεις «προσαρμογής» της επαναστατικής θεωρίας στον αστικό φιλελευθερισμό και στις ιδέες της κριτικής τάξης. Επιβεβαιώσαν ακόμα την ισχυρή επίδραση που έλασκει η δράση των μαρξιστών στην ανάπτυξη μερικών κλάδων της επιστήμης στη Γαλλία.

Τό έλικά τις διαλέξεις αυτές είναι πολύ ενδιαφέροντα και δημοσιεύτηκαν στο περιοδικό «Κεντρί ντε Κομμουνισμ», θεωρητικό και πολιτικό όργανο του κόμματος.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΝΑΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΣΤΗ ΛΑ ΤΟΥ ΒΙΕΤΝΑΜ

Τό Κόμμα των Εργαζόμενων του Βιετνάμ, άπτός από την προετοιμασία μιας γλαμής διανομής προερχόμενης από τις γραμμές των εργατών και αγροτών, άδνει μεγάλη προσοχή στην αναδιπλοαγωγή της διανομής που δημιουργήθηκε στην περίοδο της κομμουνικής του ιμπεριαλισμού. Στη δουλειά αυτή ομαδικό όλο παίζουν τα ελικά πολιτικά κομμάτια που δημιουργήσαν με τό σκοπό να βοηθήσουν την παλικιά διανομή ν' απαλλαχθεί από τα υπολείμματα της αστικής ιδεολογίας και του άσπληνου μαρξισμού και από την άσπληνη και προσαρμογή. Έτσι, τό κομμάτι αυτό έχουν σπουδαίο να κλιμακώσουν στις γραμμές των ιδεολογών τον πατριωτισμό, την άσπληνη προς τό λαό, τό αίσθημα της ελευθρίας για την τάξη της παλικιάς.

Στις κλίμακα αυτών των κομμάτων, κλιμακώσαν άσπληνη τό βιβλιογραφία, άναλώσαν τό βιβλιογραφία επανένστασης τό κόμμα προβλήματα της πολιτικής του κόμματος και της κυβέρνησης. Στην άσπληνη γίνεται παραδοσεις για κάθε θέμα και άσπληνη όρα παρακολούθησαν αυτά τό κομμάτι άσπληνη τό βιβλιογραφία, άναλώσαν τό προβλήματα και άσπληνη γίνονται συζητήσεις κατά όμάδες. Η άσπληνη άσπληνη άσπληνη τό βιβλιογραφία είναι: «Με καλά έλένη και συνειδητά χωρίς να κλιμακώμε τό σκέψη άλλων. Κατά κανόνα

στη διάρκεια των συζητήσεων πιτυχαίνονται ένόητα άναλήθησαν. Άλλά είναι άποτέλεσμα υπομονετικής άνάλησης των ζητημάτων, χωρίς την παρρηλική προσπάθεια έπιβολής στους παρακολουθόντες τό κομμάτι άσπληνη με τίς άσπληνη δεν έχουν άσπληνη συνηθισθεί. Η δουλειά στήριζται μόνο στην πάλδα.

Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας Χό Σι Μίν, που είναι και έπίτιμος διευθυντής των κομμάτων αυτών, ό προπομπουργός Φάι Βάν Ντόνγκ και άλλοι καθοδηγητές του κόμματος συντονίζουν και συζητάν πολύ συχνά με τους οργανωτές που συμμετέχουν στη κομμάτι.

Τέλειωσαν μέχρι τώρα τέσσερες ομιρίες. Άνάμεσα στους άφορτους είναι γραμμο, νευρικοί, βασικοί, μηχανικοί, δημοσιογράφοι, διασκόπων άλλων ελικόπητων και έπαγγελματιών άνοητες και γυναικες. Και όί 4000 άπόδοτικο έργισαν κατά τίς γνώσεις που πήραν από αυτά τό κομμάτι. Μεταξύ αυτών φοροβήσαν μέμους. Έξασπληθεί λίση πάνω στην «Ιλιούθη σκέψη τους». Τό πράγματα όμας: άλλωσαν κάθε φάρο τους. Όλοι τους άπλη άρχισαν να καταλαβαίνουν πιο καλά την πολιτική του κόμματος, να έπιμάν άσπληνη τό σοσιαλιστική άσπληνη και τό ρόλο που κλιμακία νά παίζε σ' αυτά τό έργο ή διανομή

POOR ORIGINAL

ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΚΟΡΕΑΣ

Μετά τις 27 και 30 του Ιούλη συνέλθε η Ολομέλεια της ΚΕ του Κόμματος Έργασιας της Κορέας. Η ολομέλεια ανέλυσε τα προβλήματα της συνεχούς ανάπτυξης της βιοτεχνίας και της ηλεκτρονεργητικής βιομηχανίας και πήρε αντίστοιχες αποφάσεις. Στην ολομέλεια ο σύντροφος Κιμ Ίο...

Συν. πρόεδρος της Κεντρικής Έπιτροπής του Κόμματος Έργασιας της Κορέας απεύθυνε την ανάγκη της πραγματοποίησης με επιτυχία των αποφάσεων που ψηφίστηκαν στην ολομέλεια και μίλησε και για η δράση του κόμματος: στις σημαντικές ο...

ΣΥΣΚΕΦΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ ΤΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΔΑΝΙΑΣ ΦΙΛΑΝΔΙΑΣ ΝΟΡΒΗΓΙΑΣ ΚΑΙ ΣΟΥΗΔΙΑΣ

Στις 2 του Ιούλη έγινε στη Στοκχόλμη σύσκεψη αντιπροσώπων των κομμουνιστικών κομμάτων της Δανίας, της Φιλανδίας, της Νορβηγίας και της Σουηδίας. Οι αντιπρόσωποι των κόπων κομμάτων σε αντίστοιχη τους διαπιστώθηκαν ότι τη Λατβία Γερμανία την κυβερνούν οι ίδιες ιδείες δυνάμεις, που προκάλεσαν τους δύο παγκόσμιους πολέμους. Αυτό είναι άπειρη για την ερήνη στην Ευρώπη. Ο ξεφοταλισμός και ο ξεφοδιασμός της Δυτικής Γερμανίας με άτομα δόξα, ή προνομιάς, ή από την περιοχή της Βαλτικής και η μετατροπή της Βόρειας Ευρώπης σε νέα εστία ταραχών και συγχροσάντων άπαιτών την ενεργητική αντίσταση από μέρος όλων των παθόν της ερήνης.

Οι αντιπροσωπια υπεργάμισαν η ανάγκη της απόρριψης της Λατβίας και της Νορβηγίας από το ΝΑΤΟ, της ύψωση της δικών τους συμφερόντων και των συμφερόντων της Βόρειας Ευρώπης, την ανάγκη της ουδετερότητας. Τα κομμουνιστικά κόμματα ζητούν τη δημιουργία αυτοαποκαταστατικής ζώνης στην περιοχή της Βαλτικής Βαλσσας, κωπη από την γγγγνη του ΟΚΕ. Η αποκατάσταση σχέσεων των συνθηματικών χωρών με τη ΛΑ της Γερμανίας θα συμβάλει στην καλύτερη της κατάστασης στη Βόρεια Ευρώπη, στη διατήρηση της ερήνης συν ταμια της Βαλτικής Ηθάσσας.

ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ ΤΗΣ ΚΕ ΤΟΥ ΚΚ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Στις 9 του Ιούλη συνέλθε η Ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚ. Το θέμα με το οποίο ασχολήθηκε η Ολομέλεια ήταν η ανέγερση και έκταση του σχεδίου δράσης της ΚΕ του ΚΚΒ. Εισηγήτης ήταν ο σ. Ζίζκοφ, πρώτος γραμματέας της ΚΕ του ΚΚΒ.

Η ολομέλεια διαπίστωσε πως τα οικονομικά καθήκοντα που καθορίζονται από τον Πλάνο 1959, κατά 101%, στη βιομηχανία και μεγάλης επιτυχίας σημειώθηκαν και στην αγροτική οικονομία.

ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ ΤΗΣ ΚΕ ΤΟΥ ΚΡ

Στις 13 και 14 του Ιούλη συνέλθε η Ολομέλεια της ΚΕ του ΚΡ. Το θέμα με το οποίο ασχολήθηκε η Ολομέλεια ήταν η ανέγερση και έκταση του σχεδίου δράσης της ΚΕ του ΚΚΒ. Εισηγήτης ήταν ο σ. Ζίζκοφ, πρώτος γραμματέας της ΚΕ του ΚΚΒ.

Ο σύντροφος Γεοργιά Γεοργίου Ντι. πρώτος γραμματέας της ΚΕ του ΚΡ το ορνούσε στην ολομέλεια εισήγησε με την πραγματοποίηση των καθήκοντων του χωράσε το 2ο Σύνεδρο του ΚΡ τον τμήμα της ανάπτυξης της θηικής οικονομίας και της ανάπτυξης της κτηνιαγωγίας των εργαζομένων, καθώς και προτάσεις για νέα μέτρα για το ανέβασμα του βιοτικού επιπέδου του εργαζόμενου λαού. Ύστερα από τις συζητήσεις η ολομέλεια ψήφισε παμψηφεί την εισήγηση και τις προτάσεις που περιέχει, παίρνοντας αντίστοιχες αποφάσεις.

ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΕΙΣ

STAT

ΕΒΔΟΜΗΡΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ

Στις 13 του Ιούλη εκπονήθηκαν στη Γενεύη οι εργασίες της Διάσκεψης των Αντιπροσώπων των Εργαζομένων των Μεγάλων Δυτικών. Όπως είναι γνωστό η Διάσκεψη της Γενεύης, στις 20 του Ιούλη, Πρώτη από τη διακοπή των εργασιών, στις 19 του Ιούλη, η σοβιετική αντιπροσωπία είχε κάνει τις γνωστές συλλογικές προτάσεις γύρω από τα δύο προβλήματα που βρισκόταν στο κέντρο των συζητήσεων: την κατάσταση στο Δυτικό Βερολίνο και τη συγκρότηση μιας Παγγερμανικής Έπιτροπής. Οι προτάσεις αυτές της σοβιετικής αντιπροσωπίας άφηναν ανοιχτό το δρόμο για την εξεύρεση της λύσης, παραδειχώς από όλα τα μέρη, για λύση, παραδειχώς από όλα τα μέρη, για λύση κληρονομήσει άσπρη σφαιρή συνθήκης της Γερμανίας, κατάσταση στο Δυτικό Βερολίνο. Έτσι η Διάσκεψη τότε έκλεισε την πρώτη περίοδο των εργασιών της αφήνοντας την Ελλάδα για την εξεύρεση του συνεννοήσεως μεταξύ δυτικών και Σοβιετικής Ένωσης. Με την επανάληψη όμως των εργασιών της Διάσκεψης χάθηκε απότομα το αέρας της αισιοδοξίας που φυσούσε στη Γενεύη. Οι δυτικοί ούτε ήθελαν να άκούσουν τόση για τη δημιουργία της Παγγερμανικής Έπιτροπής που είχε προτείνει η Σοβιετική Ένωση. Όπως όμως είναι γνωστό η Ελλάδα πήρε και στις αρχικές προτάσεις των δυτικών τις γνωστές με το όνομα «κατολικό», σχέδιο. Τώρα ύπαιθεσαν το δέ θέλουν ούτε να άκούσουν για αυτό το σχέδιο. Σβήνοντας από τον παγκόσμιο το πρόβλημα της Παγγερμανικής Έπιτροπής έπιδόσαν δικό τους: από τη μια μεριά να τροποβίλλουν τη σύναψη συνθήκης ερήνης με τη Γερμανία και από την...

λη μεριά, εκπολεθόμενοι από το διαμελισμό της Γερμανίας, να διατηρήσουν την κωνική στο Δυτικό Βερολίνο με διάφορες επεκτάσεις. Οι δυτικοί κάτω από την πίεση του Αντιναύαρχ άρνούται έκينو που έπαιξε λει η λογική των πραγμάτων, δηλαδή το ότι οι γερμανοί πρέπει να άκμαισσουν μόνοι τους για την τύχη τους, ότι μόνο με το κληρονομία μεταξύ των δύο γερμανικών κρατών μπορεί να επιτευχθεί η ενωποίηση της Γερμανίας. Και αντί να καθίσει άγνοες προτάσεις, ή παραβάν ότι άπαιές ότι αν η Σοβιετική Ένωση δεν έπαυσε λάτρευε την ιδέα της Παγγερμανικής Έπιτροπής σε μέσον τά μπαγάγια τους και θα γύρισαν σπίτι τους. Παρόλα αυτά η Σοβιετική Ένωση έμεινε στις διαπραγματεύσεις. Πρόθεσε οι συζητήσεις για την Παγγερμανική Έπιτροπή να άφινονται παράλληλα με τις συζητήσεις με το Δυτικό Βερολίνο. Στις δηλώσεις οι δυτικοί δεν άντεξρούσαν την πρόταση αυτή. Φήμες όμως που κινολοφώσαν άναφέρουν ότι ανάμεσα τους άρχισαν διαπραίνες, ιδιαίτερα άνάμεσα στον γάλλο υπουργό Κοφφ ντε Μοσφίρ και τον άγγλο γάμπος από τις εφημερίδες που έθους ο Α. Γερμανικό σε έρωτήσεις πάνω στις προτάσεις του. Όπως γράφουν οι εφημερίδες ο Λούβ βοήθησε στη σύναψη των διαπραγματεύσεων γιατί χρησιμοποίησε ιδιαίτερα δόξα. Λογοσπαστή στην εκπονή αυτή της Σοβ. Ένωσης και από φόβο προς την κοινή γνώμη των λαών τους, που έπιθουί όπτικά άποτέλεσματα, οι δυτικές δυνάμεις άρχισαν πάλι να μιλούν για συνέχιση των διαπραγματεύσεων και για άπαξη Ελλάδας συνεννόησης. Οι εργασίες της Διάσκεψης συνεχίζονται.

POOR ORIGINAL

Η σύσκεψη της Βαρσοβίας

Στις 6 του Ιουλίου τέλειωσαν οι εργασίες της σύσκεψης της Βαρσοβίας για την Έγερση και την ασφάλεια της Ευρώπης. Στη σύσκεψη αυτή πήραν μέρος 121 αντιπρόσωποι από 22 ευρωπαϊκές χώρες και διαφόρων κλάδους της κοινής γνώμης. Η σύσκεψη έγκρινε ψήφισμα προς τη Διάσκεψη της Γενεύης για το στατιστήρια των πυρηνικών δοκιμών. Επίσης ψήφισε με έγκληση προς την κοινή γνώμη για τον κίνδυνο των ατομικών εξοπλισμών και τη λύση του γεωμετρικού προβλήματος με διαπραγματεύσεις. Τέλος η σύσκεψη έστειλε τηλεγράφημα στον Έλληνα πρωθυπουργό και στον πρόεδρο του στρατοδικείου της Αθήνας για τη σωτηρία του Μαυωλή Γιάφου και των άλλων αιχμαλώτων.

Η έκθεση της Έγερσης στη Νέα Υόρκη και η αμερικανική στη Μόσχα

Η Έκθεση των πραγματοποιήσεων της ΕΣΣΔ στους τομείς της υστέρησης, της τεχνικής και του πολιτισμού που ανέπτυξε στη Νέα Υόρκη στις 29 του Ιουνίου, καθώς και η Έκθεση Έγερσης στην ΕΠΑ που άνοιξε στη Μόσχα στις 24 του Ιουλίου είναι δύο γεγονότα που η σημασία τους επιδεικνύεται από τον αναγκαστικό χαρακτήρα των εργασιών της ΕΣΣΔ και της ΛΙΑ. Αποτελούν μία μορφή και έκφραση αλληλεγγύης των δύο λαών, των σοσιαλιστικών και των κεφαλαιοκρατικών. Τα έγγραφα της σοβιετικής επιστήμης, της τεχνικής και του πολιτισμού, που έστειλαν στο Κολλοβόριο της Νέας Υόρκης, επιδεικνύουν πως αναπτύχθηκε η σημασία για την δύναμη του σοσιαλιστικού συστήματος και της Σοβιετικής Ένωσης, αλλά διαπιστώνεται ότι και αναγκαστικά ότι η έγερση της Σοβιετικής Ένωσης άρχισε να ξεπερνάει τον πόλεμο και οι περιστάσεις υπαίτιες της ύστατης και της τεχνικής. Είδαν ιδιαίτερα: άδεια εργασίες για την αντιμετώπιση του σοσιαλιστικού συστήματος που δημιουργήθηκαν από τα αποτελέσματα της έγερσης. Πολλοί από τους επιστήμονες άρχισαν να αναρωτούνται ότι το γεγονός της τεχνικής μετωπίδα προς την Αμερική βοηθήσαν οι έκδοσης να φέρουν ανάμεσα σε περισσότερα ή περνούσαν από μόνο η ανεργία και η έλλειψη ή άλλα μεταξύ των δύο χωρών ή έλλειψη ή άλλα την διεθνή ειρήνη και την καλύτερη της ζωής της ανθρωπότητας. Η ίδια της έγερσης συνέσχεσε στο και κομμάτι έδαφος στα μυαλά των αμερικάνων, παρά

και ενάντια στα σχέδια των φιλοπόλεμων δυνάμεων υπερμεγαλιτών μονοπωλιακών κλάδων.

Οι έκδοσεις αυτές ήσαν την εκπαίδευση για την επίσκεψη του πρώτου αντιπροσώπου του δημοκρατικού Σοβιετικού της ΕΣΣΔ Φ. Κοσλόφ στις ΕΠΑ και του αντιπροσώπου των ΕΠΑ Π. Νίζον στην ΕΣΣΔ. Οι έκδοσεις αυτές, καθώς και τα έγγραφα του Ν. Σ. Χρουστσόφ και Ν. Λ. Σεργιέγιου, προς τον αμερικανικό λαό ή πρώτος, και το σοβιετικό λαό ή δεύτερος, με την εκπαίδευση του άνοιγματος των εκδόσεων, είναι κρίσιμες που βοηθάνε τη συνείδηση μεταξύ των δύο λαών μεγάλων λαών και κρατών. Είναι κρίσιμες που στερεώνουν και την ψυχρική πολιτική. Ο Φ. Κοσλόφ σ' όλες τις συναντήσεις του που είχε με τους ήγέτες των ΕΠΑ, με διαφόρους αντιπροσώπους της κοινωνικής και οικονομικής ζωής των ΕΠΑ, με άλλους εκπαιδευτικούς, τόνισε επανειλημμένα την ηρωική έγερση της Σοβιετικής Ένωσης προς την ειρήνη, τη συνεργασία και την αλληλεγγύη των κρατών τη σταθερή πίστη του σοβιετικού κινήματος να κερδίσει τελικά τον έταρο και τον εταροκόμο, ο οποίος το αμερικανικό έμπιστο του κόμμα.

Ο αδελφός, τέλος αυτές, Γκέρζεν, δίνει επί τού Ν. Σ. Χρουστσόφ σε συναντήσεις με τον Ρ. Νίζον στη Μόσχα το οποίο το καλύτερο κίνημα να είναι οι εργατοκομμοί της Σοβιετικής Ένωσης.

Η επίσκεψη του Χαϊλέ Σελασιέ στη Σοβιετική Ένωση

Στο μήνα Ιούλη έπεσε επίσημα τη Σοβιετική Ένωση ο αυτοκράτορας της Αιθιοπίας Χαϊλέ Σελασιέ ο 1ος, σάν και ανώτερος του Ηνωμένου του Προσδεδίον του Ανωτέρου Σοβιέτ της Σοβιετικής Ένωσης Κλ. Βουσσίνωφ. Ο σοβιετικός λαός ήταν πολύ χαρούμενος και γιόρτασε στην πόλη του και στη πατρίδα του οι ανώτεροι. Η επίσκεψη και η φιλοξενία αυτή υπακούει, σε όλους τους και ο Ηνωμένος του Προσδεδίον του Ανωτέρου Σοβιέτ Κλ. Βουσσίνωφ, οι δύο λαοί της δήλωση των αιτίων των ελληνοκύπριων: η ήλιος, που τρέχει ο σοβιετικός λαός από τον πόλεμο, που τρέχει και ο λαός της Αιθιοπίας. Ανάμεσα στην κατάσταση καθοδηγητές διακρίθηκαν συνήματα και διαπραγματεύσεις: που, όπως ένα κείμενο του Χαϊλέ Σελασιέ ο 1ος, δυνάμεινος σε μηνιαίο άρθρο της Αιθιοπίας και Ηνωμένης ΕΣΣΔ και της Αιθιοπίας και Ηνωμένης σταθερές βάσεις για μια πολύ αποδοτική

και ώριμη συνεργασία, για μια άμοιρα ανταμείωση και φιλία.

Κατά τη διάρκεια αυτών των διαπραγματεύσεων η Σοβιετική Ένωση παραχώρησε στην Αιθιοπία δάνειο από 400 εκατομμύρια ρούβλια με χαμηλό τόκο για την ανάπτυξη της βιομηχανίας και της γεωργίας, οικονομίας.

Επίσης διεξήχθησαν διαπραγματεύσεις οι οποίες ήταν συμφωνίες για την επένδυση των εμπόρων και πολιτικών κλάδων.

Όπως αναφέρεται και στο ανακοινωθέν, οι καθοδηγητές των δύο χωρών συμφωνούν στο ότι πρέπει να υπερσυστήσουν τις άρχες της Μπαντιόγκ και την απόφαση της Συνδιάσκεψης της Άγκρας των τεσσάρων αφρικανικών κρατών. Τέλος διαπιστώθηκε η πεποίθηση ότι εάν αποτελεσματικά των διαπραγματεύσεων και των συμφωνιών που υπεγράφησαν θα δυναμώσουν και θα αναπτυχθούν με πολύ οι σχέσεις μεταξύ των δύο λαών.

Ο Αυτοκράτορας της Αιθιοπίας προσέβαλε έκκληση τους σοβιετικούς καθοδηγητές να επισκεφθούν τη χώρα του. Η πρόκληση του έγινε δεκτή.

Η επίσκεψη της σοβιετικής αντιπροσωπείας στη ΔΑ της Πολωνίας

Ύστερα από την επίσκεψη στη Σοβιετική Ένωση της πολωνικής κυβερνητικής και κομματικής αντιπροσωπείας με επικεφαλής το Β. Γκομούλκα που έγινε τον προηγούμενο μήνα, ακολουθήσε η επίσκεψη στην Πολωνία της σοβιετικής κυβερνητικής και κομματικής αντιπροσωπείας με επικεφαλής τον Μ. Σ. Χρουστσόφ, που παραβρέθηκε στο κοινοβούλιο της 15ης έκτασης της Αιθιοπίας.

Η κοινή σοβιετοπολωνική δήλωση που υπογράφηκε στις 22 του Ιουλίου στη Βαρσοβία αναφέρει ότι οι διαπραγματεύσεις που έγιναν ανάμεσα στις δύο αντιπροσωπείες καθοδηγήσαν ταυτότητα απόψεων σ' όλα τα προβλήματα που συζητήθηκαν.

Οι αντιπροσωπείες εξέτασαν με προσοχή τα διεθνή προβλήματα και συμφώνησαν απόλυτα. Επίσης ανταλλάξαν συμφωνίες όλες σχετικά με τη δράση των κομμουνιστικών συστημάτων τα προβλήματα των δημοκρατικών κομμάτων σχέσεων, καθώς και τα δημοκρατικά και εργατοκομμοί κινήματα. Τα δύο κόμματα — αναφέρεται στη δήλωση — θεωρούν ότι είναι ιερό χρέος τους να υπερασπίσουν και μέλη των αντίστοιχων συστημάτων στην αναδιοργάνωση των δημοκρατικών κομμάτων και εργατοκομμοί κινήματα στην σημερινή περίοδο, καθώς

και ενάντια στον δογματισμό και το σχηματικό που οδηγούν στην απόκοψη από τις μάζες.

Είδησεις από τον «Παράδεισο» του Λευικού κόσμου

Φέτος οι σοσιαλιστικές χώρες ή μια ύστερα από την Άλλη, γιορτάζουν τα 15χρονα της ανελευθέρωσης τους από το φασιστικό γόλο που επέτευχθη με τους σκληρούς αγώνες του ανελευθέρωτων των λαών σοβιετικού στρατού και με τη δική τους εθνικαυλευθέρωτική και με τη δική τους αυτά χρόνια ελεύθερης ζωής, χωρίς έμφυση και κοινωνική καταπίεση στάθμη άρκετά για να αλλάξουν οριστικά την όψη αυτών των χωρών. Όλες οι ΔΑ μετατράπηκαν σε οργανωμένες βιομηχανικές χώρες και προχωρούν από επιτυχία σε επιτυχία, τραβούν από το σοσιαλισμό για τον κομμουνισμό.

Στις χώρες αυτές οι συνθήκες ζωής των εργαζομένων γίνονται όλο και καλύτερες και η φροντίδα για τον άνθρωπο βρίσκεται στο κέντρο της προσοχής του κράτους και όλων των κοινωνικών οργανώσεων. Η ζωή τραβάει χορεύματα μερούσι, άνοδο, βόμβα, άνοδο του βιοτικού επιπέδου, πύση των τιμών κλπ. Χαρακτηριστικά για τον άνθρωπο της σοσιαλιστικού συστήματος είναι και η άδραση της ΚΕ του Έργατοκόμματος της Ρουμανίας, στις 13 με 14 Ιουλίου, για την άδραση των εργαζομένων και την πίστη των τιμών — από αλληλεγγύη κατακόλυση. Το γεγονός αυτό πραγματοποιήθηκε από το ρομανικό λαό με μεγάλη καρδιά και ικανοποίηση με και δυνατότητα της εμπιστοσύνης του λαοκομμοκρατικού του κράτους και είναι η καθοδηγητική δύναμη της σοσιαλιστικής οικονομίας, που για τους εργατοκομμοκρατικούς λαούς των άλλων χωρών από το κίνημα και το κράτος, για την οργάνωση της σοσιαλιστικής οικοδόμησης και το πρόγραμμα στην οικοδόμηση της γαλιόμενης της Ρουμανίας, που για τους εργατοκομμοκρατικούς λαούς των άλλων χωρών, γι' εγνατισμό προβάλλει της Σοβιετικής Ένωσης τους δείχνει το έργο και τους εμπνεύσει.

Στον δικό του κεφαλαιοκρατικό κόσμο, οι αντίθετες δυνάμεις αυτές εμπνεύσει — όλο και πιο πολύ και παίρνουν όλο και μεγαλύτερες διαστάσεις. Εκεί βασιλεύει η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο και οι εργαζόμενοι παλαβούν σκληρά όχι μόνο να ανέβουν το βιοτικό τους επίπεδο και

POOR ORIGINAL

νά διατηρήσουν τις κατευθύνσεις που μέ-
 τυχαν μέχρι τώρα με την πόλη τους, αλλά
 είναι υποχρεωμένοι να ενοηθούν και να
 εναντίον της χειροτέρευσης της ζωής
 τους, ενάντια στο δυνάμωμα της εκμετάλ-
 λευσης, ενάντια στους τρομοκρατικούς εξου-
 πλισμούς και τον άραρισμό του ατομικού
 πολέμου, που οι κυβερνήσεις τους τους
 ενοιάζουν. Και ενώ τέτοια πράγματα συμ-
 βαίνουν στις χώρες που βρισκονται κάτω
 από την κυριαρχία του κεφαλαίου, το αμε-
 ρικάνικο κομμάτι αποκλείει τις σοσιαλι-
 στικές χώρες αγκυλωτές και σκλάβες, συ-
 ληθεί για το πως θα «ελευθερώσει» τους
 «σκλάβους του κομμουνισμού» και οργανώ-
 νει «Βδομάδα των δόξμων Έθνών». Η
 πράξη αυτή του Αμερικάνικου Κογκρέ-
 σου έτσι που αποτελεί πρόκληση για τις
 σοσιαλιστικές χώρες, που τόσο γοργά ανα-
 πτίσσονται είναι και μια χωρίς όρια τρα-
 γική ελευαία για τους Ιμπεριαλιστές.

Τά γεγονότα όμως έχουν τη δική τους
 πενική γλώσσα και τη δική τους άτα-
 κτη λογική. Νά τι λένε σχετικά με μαχη-
 τικότητα η άεργία των Ιταλών ναυτεργα-
 τών. Πάνω από 100 άκτολοϊκά και υπε-
 ρωκενία πλοία άκινητούν λόγω της άεργ-
 γίας. Τό κίνημα άλληλεγγύης της Ιταλικής
 εργατικής τάξης με τους άεργους ναυτεργα-
 γάτες παίρνει διαστάσεις. Η καθόδηγηση
 της Ιταλικής Ομοσπονδίας Λιμενεργατών
 με Έκκληση της καλεί τους Λιμενεργάτες
 όλων των Ιταλικών λιμανιών σε άεργία
 άλληλεγγύης με τους ναυτεργάτες. Στη
 Γένοβα και τό Παλέριο έγιναν σοβαρές
 έκδηλώσεις άλληλεγγύης με τους Ιταλούς
 ναυτεργάτες.

Στην Ιταλική βουλή οι βουλευτές του
 χριστιανοδημοκρατικού κόμματος με την
 άποστήριξη των φασιστών και μοναρχικών
 επιχειρήσαν να συκοφαντήσουν τους άεργ-
 γους και ζήτησαν να παρθούν άδυστηρά μέ-
 τρα εναντίον τους. Οι κομμουνιστές βου-
 λευτές υπερασπίσαν με θόρυβο τους άεργ-
 γους. Η σύζητηση πήρε πολύ έντονο χα-
 ρακτήρα.

Στην πόλη Τόρρε ντέλ Γκρόκο, κοντά
 στη Νεάπολη, σημειώθηκαν άματρηές συ-
 γροές ανάμεσα στους άεργους ναυτεργα-
 γάτες και την τοπική άστυνομία. Άφορη
 γιά τη σημαϊολογική εϊτύχη τό γεγονός, ότι
 ο δήμαρχος της πόλης άνήρτησε να δεχτεί
 την άπαισίη των άεργών. Άποτέλεσμα της
 άπαισίης ήταν ο τραυματισμός 120 άτα-
 υμών και ο θάνατος ενός άργάτη. Η άστυ-
 νομία έκανε πολλές συλλήψεις.

Στις 10 του Ιουλίου ένα έκτακτομέριο
 μεταλλουργοί και μηχανουργοί της Ιτα-
 λίας κήρυξαν έθνική άεργία πέντε ήμερών.
 Οι άεργοί διαμαρτύρονται γιά την άβ-

νηση των εργαζομένων να άποκτήσουν σελ-
 λογική σφίραση γιά άξίωση των μερο-
 κματών.

Η άεργία αυτή των μεταλλουργών εί-
 ναι μιά από τις πιο μεγάλες μεταλλεμ-
 κές έκδηλώσεις της Ιταλικής εργατικής τά-
 ξης γιά τά ζωτικά συμφέροντά της.

Στην Τεργέστη και στη Γένοβα σημειώ-
 θηκαν συγκρούσεις μεταξύ των άεργών
 και της άστυνομίας.

Στις Ε.Π.Α. 500 000 χαλυ-
 βουργοί κήρυξαν άεργία. Τά
 μεσάνυχτα της 14 προς 15 Ιουλίου από
 μέρος του Ένωσιου Σύνδικάτου των χαλ-
 λουργών των Ε.Π.Α κηρύχθηκε άεργία.
 Τά αίτια των άεργών είναι ή ύπογραφη
 νέων συλλογικών συμβάσεων. Η άεργία
 αυτή, που τό Πραξτορείο άσσοκίεπει
 Πέρς την άποκαλεί «μιά από τις πιο μεγά-
 λές συγκρούσεις στην ιστορία των Ε.Π.Α.
 έκπκτθηκε σ' όλο τό έδαφος των Ε.Π.Α.
 παραλίοντας σύμφωνα με τό πραξτορείο
 Γενεύης Πέρς Ιντερσιονάλ-τά 90»,
 της άμερικάνικης σιδηροδρομικής. Ο
 συνδικαλς άριθμός των άεργών έεπερνε
 τις 500 000.

Η άεργία έξομας βυτερα από την
 άποτυχία των διαπραγματεύσεων του Ένω-
 σιου Σύνδικάτου των χαλουργών με
 τις κυριότερες άμερικάνικες έταιρίες του
 Ε.Π.Α. Οι άργάτες δέν πήραν ύπόψη τους
 ούτε τις συστάσεις του προέδρου Άλφρε-
 χίουρ να συνεχίσουν τις διαπραγματεύσεις.

Στό Βέλγιο, στην πόλη Άμ-
 βέρσα, συνεχίζεται δώ και δύο μήνες
 ή άεργία των εργατών των ναυπηγίων
 και των λιμενεργατών. Στις 14 του Ιουλίου
 έλαβε χώρα μιά σοβαρή σύγκρουση μεταξύ
 άεργών και άστυνομίας. Τραυματίστηκαν
 πέντε άστυνομικοί. Τό επεισόδιο έγινε έναν
 οι «κίτρινοι» (ετα όνομαζόν τον Βέλγο
 τους άεργούς) έαχίρησαν να φορ-
 τώσουν ένα από τά πλοία που βρισκόνταν
 στό λιμάνι.

Στό Σάαρ 300 000 άργάτες από τους
 340 000 άργάτες της έπαρχίας αυτής κή-
 ρυσαν άστική άεργία γιά δύο ώρες οι
 ένδειξη διαμαρτυρίας ενάντια στην άΐση-
 ση των τιμών που είναι άποτέλεσμα της
 «οικονομικής πρόσδεσης» του Σάαρ στη
 Δυτική Γερμανία.

Στην Άργεντινή στις 20 του Ιου-
 λη τό Σύνδικάτο των μεταλλουργών
 Άργεντινής που συγκλητόνται 180 000
 γάτες κήρυξε γενική άεργία σ' όλη
 τη διαμαρτυρία γιά την άρνηση των έ-
 δοτών να αύξήσουν τους μισθούς και
 ικανοποιήσουν μιά σειρά άλλες διεκδι-
 σεις. Η άεργία αυτή είναι μιά από
 τις μεγαλύτερες ένεργειες των εργαζομέ-
 νων Άργεντινής γιά την υπερασπίση

δικαιοτήτων τους, ενάντια στην άρβίβρα
 της ζωής και τη φτώχεια.

Στις 28 του Ιούνη έγινε στό
 Λονδίνο μιά έντυπωσιακή διαδήλωση
 οργανωμένη από την άγγλική έπιτροπή
 υπεράσπισης της άφίης. Τέτοις διαδηλώ-
 σεις μέχρι τώρα έχουν γίνει πολλές στην
 Άγγλία. Η διαδήλωση αυτή όνομάστηκε
 από τους άργανωτές του «Πορεία γιά τη
 ζωή». Τά συνθήματά της ήταν: «Άπο-
 κλείστε την κυβέρνηση να ύποστηρίξει
 τό άστικό σπλιτσημα των πυρηνικών ό-
 κειών», «κενός είδους πυρηνικές βέ-
 σεις στην Άγγλία, κανενός είδους πυρηνικά
 όπλα στό Δυτική Γερμανία».

Οι 150 000 Άγγλοι τυπογρά-
 φοι συνεχίζουν σ' σχέδόν βδομάδες την
 άεργία τους με αίτημα την έλάττωση
 της εργάσιμης βδομάδας και άΐσηση των
 μισθών. Σάν άποτέλεσμα της στήριξης πό-
 λης των τυπογράφων, ένα μεγάλο μέρος
 έκδοτικών επιχειρήσεων έκπκρσθηκε να
 λειτουργήσει τις άεδικιώσεις των εργατών.

Ήπιόλοντας την άλληλεγγύη τους
 πέρς τους άλλους συνάλλους τους οι τυ-
 πογράφοι της Γαλλίας, του Βελγίου και
 άλλων χωρών καθώς και της Κύπρου, άρ-
 νήθηκαν να έπιτελούν άγγλικές έκδοτικές
 παραγγελίες. Μάλιστα στην Κύπρο άρι μί-
 νο άργήσαν να τυπώσουν περιοδικές έκ-
 δώσεις και βιβλία άγγλικά αλλά και μα-
 τρώσαν, την προσπάθεια να στρατολογή-
 σουν άεργούς άεργους τυπογράφους από την
 Κύπρο και να τους στείλουν στην Άγγλία.

Στό Ισραήλ ή κατάσταση
 έλο και χειροτερεύσει. Η έσω-
 τερική και έξωτερική πολιτική της κυβέ-
 ρνησης του Ισραήλ άκολουθεί ένα δρόμο
 κλειστό από τά συμφέροντα των λαϊκών
 μισών του Ισραήλ.

Η άστυνομική κατάσταση της χώρας χα-
 ρακτηρίζεται συνήθια, τό βεστικό έπίπεδο
 και πέπει. Οι άεργοι φέρονται τις 180 000
 τη στήριξη από οι στρατιωτικές δυνάμεις
 κηρύχθηκαν κατά 413 έκατομ. Ισραηλιτικές
 λέξεις περισσότερο άξ' ότι ήταν πέρς.

Στην έσωτερική πολιτική έλε και άνα-
 μόνων οι βελοί της κυβέρνησης με τους
 έπιθετικούς Ιμπεριαλιστικούς κόκλους του
 ΝΑΤΟ.

Όλα αυτά προκαλόν βαθιά δυσαρέσκεια
 και άνησυχία στό λαό.

Μιά ή πιο μεγάλη πρόκληση της κυβέ-
 ρνησης του Μπέν Γκουβόν είναι ή άνα-
 μόνων με την Δυτική Γερμανία σύμφωνα
 με την άποία τό Ισραήλ πώλησε στη
 Δυτική Γερμανία 250 χιλιάδες έλλους. Δι-
 λωή ή κλήρωση του Μπέν Γκουβόν βου-
 θεί σάν έπανεξοπλισμό της Δυτικής Γερ-
 μανίας, που κηρύσσεται από τους χιλια-

τους στρατηγούς, που θανάτωσαν 6 000 000
 έβραϊούς. Σάν άποτέλεσμα της πίεσης της
 άναγκασμένης κοινής γνώμης και της
 πρότασης μομφής γιά την κυβέρνηση, που
 έκανε στη βουλή τό Κομμουνιστικό Κόμμα
 του Ισραήλ, ο Μπέν Γκουβόν άναγκάστη-
 κε να άποβάλει την παραιτίση της κυβέ-
 ρνησης του.

Άπό την κρίση αυτή οι άντιραστικοί
 κύκλοι του Ισραήλ προσπάθουν να βρουν
 με την όργανωση έκλογών γιά τό Σεπτέμ-
 βρη αυτού του χρόνου, ύπολογίζοντας στό
 δεξιό κόμμα. Ο λαός όμως του Ισραήλ,
 χωράτος από την άντιραστική και στρα-
 τεγατική πολιτική, που δώ και 10 χρόνια
 άκολουθεί ο Μπέν Γκουβόν, ζητάει μιά
 δημοκρατική πολιτική, εδημερία του πλη-
 θυσμού, ερήνη και ειρηνική συνύπαρξη
 με όλες τις χώρες και τους λαούς.

Στις 21 και 22 του Ιουλίου σε πολλές
 πόλεις του Ισραήλ έξοπισαν ταραχές που
 μετακόπησαν σε άδυναμίες. Οι ταραχές
 αυτές όφελονται στις άδύσκολες συνθήκες
 ζωής του πληθυσμού, ιδιαίτερα των νέων
 προσφύγων.

Η κατάσταση στό Καμερόν
 της Άφρικής διατηρείται έπιρρημη
 Σχληά τον τελευταίο καιρό γίνονται
 συγκρούσεις λαού και άποικιακών άργών.
 Έτσι στις 3-4 του Ιουλίου μιά ομάδα
 άφρικανών έπιπέτηρες ενάντια στο άστυνο-
 μικό σπαθίο της Μπαυίγγια, Σκοτάβια
 2 χωροφυλακές και τραυματίστηκαν πολλοί.
 Στό άεροδρόμιο Πίφρο, τυπολήθηκαν τρία
 αεροπλάνα. Στην επαρχία Μούγγου της
 Άγγλικής Καμερόν κηρύχθηκε κατάσταση
 Κομμουνίας. Είναι ή τέταρτη επαρχία του
 Καμερόν που κηρύχθηκε σε κατάσταση
 έκτακτης άνάγκης.

Τη νύχτα της 5 προς την 6 του Ιουλίου
 σκοτώθηκαν και τραυματίστηκαν έλλοι δύο.
 Σέ όρισμένες πόλεις άπαγορεύτηκε ή κυ-
 κλοφορία τη νύχτα.

Στις χώρες που έστεισαν
 τό Ιμπεριαλιστικό όνειρο

Η άργουλη μεταρρύθμιση, που έλε άνα-
 κωνομική από την κυβέρνηση του Κάστρο
 στις 17 του Απριλίου 1959 άρχισε να γί-
 νεται πραγματικότητα. Μέχρι τώρα άκαλ-
 κωρήθηκαν ή γή που άνηκε σε πολλές
 άμερικάνικες έταιρίες καθώς και πολλά
 τοπικά έκαδόν του πρώην δικτάτορα
 Μαντανε, στρατηγών, τεχνοκρατών κλπ.
 Μόνο στις 25 του Ιουλίου άκαλωτήθηκαν
 23 224 καμπαζέρες (1 καμπαζέρας είναι
 ίσο με 13,43 έκταρέα).

Γιά να έμπιστευτεί το σοικτομόριο της
 άργουλης μεταρρύθμισης από μέρος των

αμερικανών πραχτόρων και των τσιφλικιών ή κυβήρησης διέταξε την εγκατάσταση στρατιωτικών μονάδων στα απαλλοτριωθέντα τσιφλίκια. Οι στρατιωτικές αυτές μονάδες ενισχύονται από ένοπλους χωρικούς.

Στην Κούβα άρχισαν να δημιουργούνται αγροτικοί παραγωγικοί συνεταιρισμοί ενισχυόμενοι από το κράτος με σπόρο, αγροτικές μηχανές και ειδικούς.

Οι ΕΠΙΑ με κάθε τρόπο προσπάθησαν να μεταώσουν την αγροτική μεταρρύθμιση και τα άλλα μέτρα της κυβήρησης για την οικονομική ανάπτυξη της χώρας και την απαλλαγή της από τα βοραιοαμερικανικά μονοπώλια. Ήρθαν σε ένταξη και μια από τις άγνωστες μεθόδους της συννομοσίας. Απαικινόδημα ότι οι α-

γούς της Κούβας ανακάλυψαν συννομοσία οργανωμένη από άποδοξ του δικτάτορα Μπατιστά. Η άτυνομία έκανε πολλές σι- λήψεις στη Χαβάνα και στις επαρχίες. Στη Χαβάνα και στην επαρχία Όριέντε βρέθη- καν σοβαρές ποσότητες πιστολιών, τυχε- ριστικών στολών. Το κέντρο των συννομο- σιών ενάντια στη Δημοκρατία της Κούβας; βρισκεται στη Δομινικανική Δημοκρατία και καθοδηγείται από πράχτορες των ΕΠΙΑ.

Ο λαός της Κούβας είναι άποφορομέ- νος με κάθε θυσία να περιρρωφηση τις καταχτήσεις του και να δημιουργήσει μια Κούβα διεθνή και ανεξάρτητη από κάθε ξενική εξάρτηση.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ

Η Δίκη - αμενορία τις 9 ους Ιούλι

Στό κέντρο της ελληνικής, αλλά και της διεθνούς κοινής γνώμης από μήνα Ιούλιε στήριξε η δικαιοσύνη του έθνους η δίκη Μανώλη Γλέζου και των άλλων πατριωτών, που παρεμπόδιζαν στο στρατο- δικείο με βάση των άνωσυνηματικώ φα- σιστικώ νόμο 37Α.

Η τεράστια κινητισμοί που προκά- λησε γύρω από τη δίκη αυτή, είχε σαν αποτέλεσμα τη χρεωκοπία των σωστικώ σχεδίων της γνάτιας και της ξένης αντι- θρώσης. Η υπόθεση της σωτηρίας του Γλέζου και των άλλων πατριωτών έγινε παγκόσμιο σύστημα, άγκάλιασε εκατομμύ- ρια ανθρώπων σ' όλο τον κόσμο. Προ- βάλε τον αγώνα του άκατάβλητου λαού μας, μ' έμπικραλη το ηρωικό ΚΚΕ, ξε- τίναξε το παραμύθι της «κατασκοπείας», άπεκαλύψε τους πραγματικούς σκοπούς της σπυροθετικής δίκης, και τέλος άνάγκασε το στρατοδικείο και τους σωστικώς κρι- τικούς από το κωδογράφους να μη πολε- μούν να καταδικάσουν σε θάνατο κανέναν από τους «κατηγορομένους». Παρά το ξε- κλείσιμα όμως του κατηγορητηρίου, από το οποίο δεν έμεινε πέτρα πάνω σε πέτρα, τί στρατοδικείο της σκοπιμότητας, έκτε- λόντας τις διαταγές της κυβήρησης της μιλλοδοξείας, καταδικάσει σε θάνατο ποι- νές τους πατριώτες. Μά ο ελληνικός λαός και η διεθνής κοινή γνώμη, δεν άναγα- ορίσαν την καταδικη αυτή. Τόν τελευταίο λόγο θα τον πούν οι έδω οι λαοί. Ο αγώ- νας για την κατάργηση του φασιστικώ νόμου 37Α, για την άπελευθέρωση των άγα- νωνών, από καταδικάστηκαν με την έπι- στή

σηνη άπόφαση του στρατοδικείου της ασπυροθετικής, συζητείται και ένενεται πάλι στην Ελλάδα όσο και σ' όλο τον κόσμο.

“Ας πάρουμε τά γεγονότα στην εξέλιξη τους :

Οι έδω πετέριαν έσονται στις έδω με Ιούλιε του Γλέζου από τις φωνές “Έξοδία στην Άθήνα και μετά, παρεμπό- λοντες άποστολα τη δικονομία, προσέλα- βον τη δίκη στο στρατοδικείο, χωρίς να άδωσαν στους κατηγορούμενους και την άπελευθέρωση τους, τη δυνατότητα να προ- τωτομαστούν για τη δική. Υπολόθησαν ότι μέσα σε 4-5 μέρες θα παρρίσαν να τε- λειώσουν με τη δική αυτή και να παύ- χουν τους καταχθέντες σωστικώς. Τά πράγματα όμως δεν εξέλιχτηκαν όπως τά σχεδιάσαν οι σωστικώτες της δίκης. Οι σωστικοί τους άποκατόμασαν και η δική αυτή εξέλιχθηκε σε ένα άπληκτο «κατη- γορο» ένάντια από καθετίς του σωστικώ σωστικού και της έπικουλεύσεως.

Ο Μανώλης Γλέζος, έσοκαίνονται στην οδία αυτής της δίκης, έγραψε στην έπιστολή του προς τον πρωτοπορευ- κό Καραμανλή στις παρονοίες της δι- κής : “Είς τό έθελον του στρατοδι- κείου. Άθήνας και έδώ την άπολήν της λογικής των κοινών, θα καθήσαν αμεί- ω άπονοματικώ θεσμοί της χώρας, έδω έναντιον των στρέφεται η σωκορία της όποιας και προσοκαπώς είναι όθμα : “Αν έπικώσης της κυβήρησης είναι - και πα- στεύο ότι είναι - να άσοχηρήσει την πα- τριωτική συνερρωπήν η όποια καθήρε- νως διεπυρνώται, με την καταδικήν ως

καταπολοπ» ήγεικού στελέχους της ΕΔΑ - οι σωστικώ των εν παρανομία ΕΚΕ, οφεί- λει να όσις είτω ειλικρινώς ότι η έπικου- λία σωστικώ πως την συνερρωπήν, είναι ανερρωτική έπικουρική προς τις τυχόν άπη- ρησιές μιας κατοικήτου και εύτελους προ- υπινάδας.”

Ην άμηνή πράξη της άμερικανόδουλης ανιωνισής, να παρεμπήνη την έπικου- λική στο στρατοδικείο, με βάση τον άνω- συνηματικώ νόμο 37Α, την κατεδικάσει «άδίκη» η άντιπολιτική της χώρας μας - νομικός κόσμος της χώρας, πολλές όργα- νώσεις, καθώς και παράγοντες της δεξιάς, του κήτησαν την κατάργηση του μεταξί- σού νόμου και την παραπομπή της ύπόθε- σής στην τακτική δικαιοσύνη. Έκτός από τις άνωσυνηματικές της Ελλά, κατά τον Ν. 37Α άπόθηκε και ο κ. Βενιζέλος σε σχετικές του οηλώσεις.

Μι παροφίους δηλώσεις κατάγγειλαν την άνωσυνηματικότητα του Ν.37Α και το πα- νομιο της παρεμπότης του Γλέζου στο στρατοδικείο όλοι οι παράγοντες της άνω- συνηματικής, άνάμεσα τους οι κ. κ. Αλα- ντίσης, Κεφάλης, Μακκάς, άκόμα και ο κ. Καρανιώτης. Σχετικές άνωσυνηματικές έργα- λια η «Δημοκρατική Ένωσή, η Φυλελεύ- τηρη Νεολαία Θεσσαλονίκης, η Νεολαία του Κόμματος των Προοδευτικώ, ο Σο- σολιστικός Σύνδικος, δημοσσομικό σύλλο- γος, η Έλληνική Ένωσή από των δικαιο- μέτων του Άνθρώπου και του Πολίτου» κλπ.

Ένάντια στην παραπομπή του Μανώλη Γλέζου και των άλλων πατριωτών στο στρατοδικείο τάχτηκαν και μία σειρά άθη- ταικές και επαρχιακές έφημερίδες. Έδωσ- τώ την Άθήνη και τον Άνεξάρτητο Τύπο» και η «Έστία» έγραψε σχετικό σό- λοιο : Κατηγορηματικότητα είναι τά σόλο- λια μερικών επαρχιακών έφημερίδων, όπως της έφημερίδας «Θαράλλος» της Βέροιας «Μεσογειος» του Ηρακλείου, του ημηνιαί- οτημεριόδας της Κέρκυρας «Δημοκρατικόν Βήμα» της έφημερίδας «Φως Λεβιδίας», της έφημερίδας του Ρεθύμνου «Βήμα» κλπ.

“Όπως είναι γνωστό όλο το μέρα της σύλληψης του Γλέζου άπό τα άναυτο- στες, τόσο στο έσωτερικό, όσο και στο έξωτερικό το κίνημα ενάντια στην πα- ραπομπή αυτή έγένεργε. Τό αίτημα που προ- βλήθηκε από την πρώτη στιγμή ήταν να άφαιρεθεί λείτερος ο Μανώλης Γλέζος και η υπόθεση να παρεμφεθεί στην τακτική δι- καιοσύνη.

Στό Παρίσι δημοσιογήθηκε διεθνής, Έπι- τροπή για τη σωτηρία του Γλέζου. Ανώ- λογες έθνικές έπιτροπές σχηματίστηκαν άργότερα σε μία σειρά χωρες. Ένάντια στην άδορασία της ελληνικής κυβήρη- σής τάχτηκαν η διεθνής Ομοσπονδία των δικαιοματων του ανθρώπου, η Διεθνής Ένωσή Νομικών, η Διεθνής Οργάνωση Ένωσή Νομικών, η ΠΣΟ, η ΠΟΑΝ, των Δημοσογείων, η ΠΣΟ, η Ομοσπονδία των άνω- συνηματικώ νόμο 37Α, την κατεδικάσει «άδίκη» η άντιπολιτική της χώρας μας - νομικός κόσμος της χώρας, πολλές όργα- νώσεις, καθώς και παράγοντες της δεξιάς, του κήτησαν την κατάργηση του μεταξί- σού νόμου και την παραπομπή της ύπόθε- σής στην τακτική δικαιοσύνη. Έκτός από τις άνωσυνηματικές της Ελλά, κατά τον Ν. 37Α άπόθηκε και ο κ. Βενιζέλος σε σχετικές του οηλώσεις.

Μι παροφίους δηλώσεις κατάγγειλαν την άνωσυνηματικότητα του Ν.37Α και το πα- νομιο της παρεμπότης του Γλέζου στο στρατοδικείο όλοι οι παράγοντες της άνω- συνηματικής, άνάμεσα τους οι κ. κ. Αλα- ντίσης, Κεφάλης, Μακκάς, άκόμα και ο κ. Καρανιώτης. Σχετικές άνωσυνηματικές έργα- λια η «Δημοκρατική Ένωσή, η Φυλελεύ- τηρη Νεολαία Θεσσαλονίκης, η Νεολαία του Κόμματος των Προοδευτικώ, ο Σο- σολιστικός Σύνδικος, δημοσσομικό σύλλο- γος, η Έλληνική Ένωσή από των δικαιο- μέτων του Άνθρώπου και του Πολίτου» κλπ.

Ένάντια στην παραπομπή του Μανώλη Γλέζου και των άλλων πατριωτών στο στρατοδικείο τάχτηκαν και μία σειρά άθη- ταικές και επαρχιακές έφημερίδες. Έδωσ- τώ την Άθήνη και τον Άνεξάρτητο Τύπο» και η «Έστία» έγραψε σχετικό σό- λοιο : Κατηγορηματικότητα είναι τά σόλο- λια μερικών επαρχιακών έφημερίδων, όπως της έφημερίδας «Θαράλλος» της Βέροιας «Μεσογειος» του Ηρακλείου, του ημηνιαί- οτημεριόδας της Κέρκυρας «Δημοκρατικόν Βήμα» της έφημερίδας «Φως Λεβιδίας», της έφημερίδας του Ρεθύμνου «Βήμα» κλπ.

“Όπως είναι γνωστό όλο το μέρα της σύλληψης του Γλέζου άπό τα άναυτο- στες, τόσο στο έσωτερικό, όσο και στο έξωτερικό το κίνημα ενάντια στην πα- ραπομπή αυτή έγένεργε. Τό αίτημα που προ- βλήθηκε από την πρώτη στιγμή ήταν να άφαιρεθεί λείτερος ο Μανώλης Γλέζος και η υπόθεση να παρεμφεθεί στην τακτική δι- καιοσύνη.

POOR ORIGINAL

Όσον αφορά το εσωτερικό της χώρας, το κίνημα για τη σωτηρία των πατριωτών αγωνιστών, παρά την έντεινόμενη τρομοκρατία, πήρε πολύ πλατιές διαστάσεις. Η δημοσιότητα της Επιτροπής για την αποκατάσταση και την προστασία των δημοκρατικών συνταγματικών θεσμών και της Συνδικαλιστικής Επιτροπής για τη σωτηρία του Μανώλη Γλέζου και η δράση που ανέπτυξαν, οι κινητοποιήσεις εκατοντάδων εργαζομένων, η υπογραφή της σχετικής έκκλησης της Επιτροπής για την υπεράσπιση των συνταγματικών δημοκρατικών θεσμών από χιλιάδες προσωπικότητες, επιστήμονες, διανοούμενους, εργάτες, επαγγελματίες, βοιτέχνες, έμπορους, πολιτευτές, νέους και γυναίκες από κάθε γωνιά της χώρας, τα χιλιάδες τηλεγραφήματα από χωριά, συνοικίες και πόλεις, η κινητοποίηση διλύκλισης της αντιπολίτευσης και της πλειοψηφίας του νομικού κόσμου της χώρας, με έμπνευσις το Διηγητικό Σύλλογο της Αθήνας, για την καθήρηση του φασιστικού νόμου 375 και την παραπομπή της απόφασης στην τακτική δικαστήρια κλπ. κλπ. δείχνει, ότι η συντριπτική πλειοψηφία του ελληνικού λαού, ακόμα και μεγάλης μερίδας των άπαθων και στελεχών της ίδιας της ΕΡΕ, αποδοκιμάζουν τις φασιστικές μεθόδους της κυβέρνησης και των πατριωτών της, ότι άπαιτούν την εξαγωγή της απόφασης της μισαλλοδοξίας και την αποκατάσταση των δημοκρατικών θεσμών, της ειρήνευσης και της διαλότητας στην πολυέθνη χώρα μας.

Μέσα ο' αυτές τις συνθήκες, της πανελλαδικής και διεθνούς κινητοποίησης και διαμαρτυρίας, άρχισε η δική σ' το στρατόδικό της Αθήνας, στις 9 του Ιουλίου. Ή δική αυτή προήλκυσε το παγκόσμιο ενδιαφέρον. Την παρακολούθησαν από την πρώτη μέρα εκτός από τους αντίστοιχούς τους του αθηναϊκού και του επαρχιακού τύπου, πολλοί ανταποκριτές ξένων πρακτορείων και εφημερίδων καθώς και διεθνείς προσωπικότητες, όπως ο Μάριο Μπελόνσορ, δικηγόρος, βουλευτής του Κομμουνιστικού Κόμματος της Γαλλίας, Λαίβη Μόρο, από τους πιο διακεκριμένους δικηγόρους της Αγγλίας, Λαβίντ Λαμπερ γάλλος πανικολόγος, απεσταλμένος της Λιθουανίας Επιτροπής για την υπεράσπιση του Γλέζου, Αρονάνου, γάλλος νομοιαφής, απεσταλμένος της Διεθνούς Επιτροπής Δικαιοσύμνων του ανθρώπου, Ντάντε Γκροτόνι, αντιπρόεδρος της Διεθνούς Ένωσης Δημοσιογράφων, Μάριο Ασάντο, Ιταλός δικηγόρος, βουλευτής, ο γάλλος δημο-

σιογράφος Υβ Μορά και οι Ιταλοί Μπερ Μαδάι και Σέρτζιο Σέρρε. Ο κυριότερος μάρτυρας κατηγορίας: άστυνομικός Παπασηρόπουλος, ύποπτος ήμνε να βολογήσει, ότι δεν έχει να προσκομίσει κανένα στοιχείο, που να αποδεικνύει, ότι οι κατηγορούμενοι συνέλεξαν πληροφορίες ύποδοδότε φήμες, και περιείσθησε να «στηρίξει» τους λεγόμενους του περι «κατασκοπευτικής του δράσης» και «προσφοράς εις κατασκοπεία», στους συλλογισμούς περί των επιδόσεων του «διεθνούς κομμουνισμού» και του ΚΚΕ. Η υπεράσπιση με τις ερωτήσεις σφουράκησης τον Παπασηρόπουλο, κοριοποιοίησε την κατηγορία και τονισε, ότι με τους συλλογισμούς και τ' είδη: αυτό των «κατασκοπειών» μπορεί διάοληρη ή Ελλάδα να κλειστεί στις φυλάκες. Ο Παπασηρόπουλος δεν μπόρεσε να απαντήσει γιατί ο Κολιγιάνης, άκουσ «παρκαλοουδόνταν» τόσο στενά, όπως ισχυρίστηκε, δεν πίστηκε ούτε κατά την «συνάντησή του» με τον Γλέζο. Όταν ο μάρτυρας βρισκόταν σε δίσταση θέσει του «βοηθούσε» ο πρόεδρος, που άπαντοισε αντί γι' αυτόν. Σε άλλες ερωτήσεις, ο μάρτυρας κατέρρευσε στις άουρισίες, τις ύπερφυγές και τις γενικότητες. «Δεν μπορώ να πω», «δεν γνωρίζω», «αυτό είναι μυστικό της υπηρεσίας», «Έχω μεν πληροφορίες», «δεν μπορώ να αποκαλύψω τας πηγές μου», κ.α.κ. Το ίδιο συνέβηκε και με τους άλλους μάρτυρες κατηγορίας. Η τακτική αυτή προκάλεσε καταιγίση τόσο στους Έλληνες, όσο και στους ξένους παρατηρητές της δίκης, για τη γυναικιά της. Ήταν τόσο ιδεολογικό το ξενίγνιμα του κατηγορητηρίου που σε μία στιγμή ο πρόεδρος του στρατοδικείου, άπεινούδιενος στον μάρτυρα κατηγορίας άστυνομικό Σακελλαρίου, του είπε: «Η υπεράσπιση τόμα σ'ς έφερε σε πολύ δύσκολη θέση, τώρα άστυνός». Ένω ο άλλος σημείο του λόγου άστυνός: «Ένω ο άλλος σημείο του λόγου — μισαλλοξία, μισαλλοξία, ότι «δ κ Ραλιτζής θέ πάρη τα πρακτικά και θέ πη, ότι ο κ. Σακελλαρίου, ο άστυνομικός, δεν έκανε καλά τη δουλιά του. Χαρακτηριστικά ένας από τους ξένους νομοιαφής, που παρακολούθησαν τη δική είπε: «Τό μοναδικό στοιχείο που τ'άγερη κατά των κατηγορουμένων, είναι ότι εί να... κατηγορούμενοι». Πραγματική μάχη χειρίστημε να δώσουν στη δικάζεια της δίκης ο δικηγόρος της υπεράσπισης για να εξασφαλίσουν στοιχεία, χωρίς ύποψ άσπισης των καθήκοντων τους: γιατί ο πρόεδρος του στρατοδικείου με κάθε μέσο προσπαθούσε να περιορίσει στο ελάχιστο τα δικαιώματα της υπερά-

σπισης, με και των κατηγορουμένων να άναπτύξουν τις άπόψεις τους και να άποδείξουν τόσο την άντισηνταγματικότητα του 375, όσο και το σπινθηροπύρο της κατηγορίας και παραπέρα να άναπτύξουν τους λεγόμενους της κατηγορίας άρχής. Οι συνήγοροι της υπεράσπισης άποφάσαν άμως πολλές φορές τον πρόεδρο να ύποχωρήσει, να λήθσει συγγνώμη, να άνακαλύψει βαριές έπαιτήσεις του και σε πολλές περιπτώσεις να επιτρέψει στους συγγνώμους να άναπτύξουν τις θέσεις τους. Ή ιδιαίτερη άντίδραση πρόβλε ο πρόεδρος, όταν οι κατηγορούμενοι και οι συγγνώμοι ήθελαν να άνακαλύψουν τις ύπερφυγές του κατηγορητηρίου και των μάρτυρων κατηγορίας ενάντια στο ΚΚΕ, ο «διεθνής κομμουνισμός» και τις χώρες σοσιαλισμού. Κι αυτή του ύμνος η προκάλεσε δεν πέτυχε. Και μέσα στο στρατοδικείο άντίτηρε για άλλη μία φορά η ίση του ΚΚΕ, που την υπεράσπιση του την άνέλαβαν όχι μόνο οι κατηγορούμενοι και οι συγγώμοι τους, αλλά και οι πολιτικοί μάρτυρες υπεράσπισης που έκαρποσώσαν όλα σχεδόν τα κήματα της άντιπολίτευσης από την άριστη ως το μέγιστο και τη δεξιά. όλα τα κοινωνικά στρώματα του πληθυσμού της χώρας. Οι μάρτυρες ύποδοξησης, πρώην ύποφυγοί βουλευτές, πολιτευτές, δημοσιογράφοι κλπ άπ όλα τα κήματα της άντιπολίτευσης: τόσαν σε γενικές γραμμές: 1) Η «κατασκοπεία» είναι άντισυνταγματική είναι πολιτική, έκδήλωση του γενικού άποψιού κατά μιας ιδεολογίας και μιας πολιτεύσεως και ότι ο Α. Ν. 375 διατηρείται για να δώκονται τα πολιτικά φρονήματα 2) Ένω έσον το ΚΚΕ διατηρείται έκτι, νόμιμο είναι φυσικό να τίθεται στην έλ-δα στελέχη του για να κινούν πολιτικά δουλιά. 3) Έξησαν την προσοχή του του Γλέζου, τον πατριωτισμό, το ήθος, τις «άνοιγτες και τη σωφροσύνη του και το «κοινωνικό του καθήκοντα της 31.5-41 και μιλώμε για την έκτίμησή που άπαιρη στον πολιτ-ο κήμιο. Έξησαν επίσης τις ένδοξές υπηρεσίες του χαρακτήρα και το ήθος του Τρακαλινοφ του σ. Βουτσά και των άλλ. κατηγορουμένων πατριωτών. 4) Αντίπαι να γιά ποιούς λόγους ήταν άδύνατο ά 1) τος να πάρε μέρος σε παράνομη δση

της δίκης. Έξησαν σάν βόμβα», όπως έγραψε γιάτος και έξενος τύπος, γιατί έπυβέβαισαν την άλήθεια, ότι καμία συνάντηση Γλέζου-Κολιγιάνη δεν είχε γίνει στο σπίτι τους, και άποκαλύψαν τις σατανικές μεθόδους έβλασησίου, με τις όποιες η Άσφάλεια και ΚΥΠ, τους είχαν άποσπείσει τις δόξαν «ολογιές». Άπόδειξη της άδυναμίας της προεδρευτικής ιδεολογίας και της άσπης πολιτικής του ΚΚΕ και ΕΔΑ, μαχητικώς των εμπνευστών και άργανωτών της δίκης και των μεθόδων τους ήταν ιδιαίτερα οι άπολογίες των Γλέζου, Τρακαλινοφ, Βουτσά, Συγγελάκη Κορυμναγάνη. Άντιρρόπησης σάν ήθρηστική, ασκοφαντική και χυδαία την κατηγορία, που έκποέδεται έναντίον του σόαν κατασκοπεία, ο Μανώλης Γλέζος άνάλυσε με συντριπτική έπιχειρηματα τους πραγματικούς λόγους της διάθεσης του, τις πραγματικές επιδόσεις των άργανωτών της δίκης. «Η ΕΔΑ —είπε ο Γλέζος— που άπαιχε όδός με τις διάφορες άποψεις της τόν πόνου, την λαζιχία, την άγνοια του ελληνικού λαού, άνοημονία διαρκώς. Αυτή είναι η πεποπθής μας, δεν είναι έπιτροπεία να έπιχεριστεί η άνημετόσησ αυτού του θέματος με αυτές τις μεθόδους, έλλείπει έπιχειρηματότητα. Όσοι δεν έχουν έπιχειρηματα θυμώσαν. Άλλοι άκολουθούν άλλες μεθόδους. Και δεν ύπάρχουν έπιχειρηματα ίκα-νά να άνατρέψουν την θέση μας ός κόμματος. Γι' αυτό η ΕΔΑ έπιχειρεί, σημειώ-νεται και θέ σημειώνει ένδοξο». Άντιαντίσας στην κατέχουσα συρραφή των άντικομμουνιστικών σκοφαντίων του κατηγορητηρίου ο Γλέζος είπε: «Ο συλλογισμός ότι το ΚΚΕ είναι κήμια κατασκοπευτικών και γι' αυτό αυτοί προσεβήσαν εις κατασκοπείαν και ένω έβλασησα κατασκοπεία είναι άβάσιμος. Δεν πιστεύω ότι το Κομμουνιστικό Κόμμα είναι κατασκοπευτικό. Είναι κήμια πατριωτικά και η ιστορία του τό άπόδεικνύει». «Άλλο ύπόχρη —είπε ο Γλέζος— και ένας άλλος λόγος που άδύνησε στην σολιμνή μου θέλουν να άνοημόσουν και την ΕΔΑ κήμια «κατασκοπευτικών». Και αυτό το έπιχειρήσαν και για άλλο ένα λόγο, ναί με τους λόγους που σ'ς έέθεσα: Για να ήπαρίσαν την συρραφή των άντικομμουνιστικών άντιαντίων έναντίον της πολιτικής της κυβερνήσεως. Άντικειμενικά άπομύνη η άνάγκη συντονισμού των ένεργειών όλων των κομμάτων της άντιπολίτευσεως. Και καθάβηλεται για προσοχή για να έπιδοθεί η συνεργασία αυτή. Να πού είναι η ονία της πύλησής μου: η έκομετέλλησής της για τους πολιτικούς σκοπούς της κυβερνήσεως. Γι' αυτό έπιχε-

POOR ORIGINAL

γεται η εξόντωση της ΕΔΑ. Με την δια-
φορά ότι δεν τό κατορθώσαν, ούτε δε τό
κατορθώσαν γιατί ο λαός βλέπει, γιατί
είναι λαός που αγαπά την ΕΔΑ. Γι' αυτό
δεν αρκεί ποτέ νά εξοντωθεί η ΕΔΑ.
Τα κόμματα δεν εξοντώνονται. Το Κομ-
μουνιστικό Κόμμα εδρεύεται στην παρα-
νομία, και όμως κατοργεί, άπου συλλογι-
μάνουν στέλεχά του.

Ο Γιώργης Τρικαλιάνος, μέλος της ΚΕ
του ΚΚΕ, άρχίζει την άπολογία του έτσι:
«Αποκορώ — είπτε — την κατηγορία της
κατασκοπίας την όποια θεωρώ ως σκο-
πιακή, έπισημη και άπορροητή ως ένο-
μο και ως κομμουνιστής. Η κατηγορία
αυτή στρέφεται εναντίον μου και εναντίον
του κόμματός μου. Το ΚΚΕ είναι κόμμα
κομμουνιστικό και δημοκρατικό. Τόν
έθνικό, πατριωτικό και δημοκρατικό. Τόν
ζωακήν του τόν βλέπουμε στο ίδιο τό
πρόγραμμα του. Το ΚΚΕ είναι ένα κόμ-
μα, που δεν έφύσηθη θυσίαν και βρίσκεται
πάντα στην πρώτη γραμμή των αγώνων
του ελληνικού λαού. Τι έπιδόκωμ με την
άπορροητή αυτή κατηγορία εναντίον μου
και εναντίον του ΚΚΕ». Επιδόκωμ την
καλλιέργεια του έθνικού διαίσθητός και
της μαλαδοξίας. Επιδόκωμ να άπορρο-
ήσουν τη συγκέντρωση των πατριωτών δυ-
νάμεων και νά διατηρήσουν τό πνεύμα του
ψηφού πολέμου.

Ο Τρικαλιάνος ύπερασπίζεται με θάρρος
και με άκατανάχητα έπιχειρήματα τόν πα-
τριωτικό χαρακτήρα του Κόμματος, την
ηρωική του δράση 40 χρόνια τώρα στο
πλευρό του λαού. Την πατριωτική όταση
του ΚΚΕ κατά τόν πόλεμο του 1940. Ανα-
τρέχει τά λυσσαλέα άντισοβιετικά παραμύ-
θια του κατηγορητηρίου και τών χαφιέ-
δων της Ασφάλειας, ύπενθουλάζοντας τά
όσα έκανε η Σοβιετική Ένωση γιά τό
λαό μας στα 40 χρόνια της διαφύξης της.
Ο Τρικαλιάνος διακηρύσσει άνοιχτά, κα-
θαρά τό άναρτητό δικαίωμα και την άπο-
ρροητή του ΚΚΕ, τών στέλεχών και τών
μέλών του, νά βρίσκονται μένω στο λαό,
κοντά στο λαό και τούς άγώνες του.
«Ηδού είδα — είπτε — γιά νά έργασθώ γιά
τους σκοπούς του κόμματός μου και ήμια
έτοιμος νά δώσω όσες δυνάμεις μου άπο-
μένουν γι' αυτό. Όλη αυτή η ιστορία της
«κατασκοπίας» έστιν όλητά μία σκοπιό-
τητα: Νά αποκολληθεί έμείς και τό ΚΚΕ
Μά οι ίδιες, κούρια στρατοδίκια δεν κατα-
τορροούνται με στρατοδίκια».

Τό ΚΚΕ άντελεί τη δύναμή του από την
άκατανάχητη θεωρία του μωσεισμο-λενινι-
σμού από τίς ίδιες τίς λαϊκές μάζες, που
επαρδεί τους πόδους και τά σμηθέσαντά
τους. Αυτά την άδυσώπητη γιά τους δει-

χτες του ΚΚΕ πραγματικότητα άνευνθί-
μο στο δικαστήριο ό α. Λεφτήρη Βουτιού
«Τό ΚΚΕ — είπτε — είναι κόμμα που έγ
πρόγραμμα. Πρόγραμμα βασισμένο σι
μαρξισμο-λενινισμό, στην θεωρία δηλα-
δή της σοβιετικής η νομοκρατικής νφείτι το
λαοστας. Δεν κρύβουμε ότι άνωίρος σκο-
πός μας είναι ο σοσιαλισμός και ο κο-
μμουνισμός μετασχηματισμός τής κοι-
νίας».

«Όταν η ξενοδουλή άλγυαρχή, μή η
ρόντας νά άντιματώσει ποινικά η
ιδεολογικά τό ΚΚΕ, τό θέτει κτός
μου — ύπεργάμιασε ό Λεφτήρη Βουτι-
— τότε τό ΚΚΕ γιά νά παρασπι- τά σι
φέρουνα τών έργαζομένων είναι τοζή
μένο νά δουλέψει και άνω την α νομ-
— Έργό ό ίδιος — είπτε ό Βουτι —
τησα από τό κόμμα νά έλλοσται «Ελ-
δα και την άποστολή μου αυτή η θεω-
τηρητική. Τό παράδειγμα μου δεν ίοτε
έξαιρέση. Από την ίδια έπιθυμία έβου-
και νά δουλέψουν γιά την νομική οίση
του ΚΚΕ».

Περήγανα διακηρύσσουν στο δικασ-
τήριο την ιδιότητά τους σαν μέλων του ΚΕ
αυτήν κατηγορούμενοι, πατριώτες άνω της
Συγγρηλάκης και Καρκαγιάννης. «Α κο
— είπτε ό Συγγρηλάκης — σε ένα κόμ-
μα που έχει ύποσσει τόσες θυσίες γι' τό
σμηθέσαντα του λαού και τής Έλ-
και τό όποιο βρίσκεται εκτός νόμου, τό
ο πολιτικός κόμμας της χώρας ήπει
νομομορφότητά του και τόζο γιά τό Κ
είναι γέννημα κοινωνικής άνάγκης. Ε
άναμφορήτητη πολιτική άνότιτητα. Ε
ύποσσει τόσους διωγμούς, γιά τό κρη-
τό Κόμμα από όποια άνημα βρίσκεται
πατριωτία. Τώρα προσάναμα στο Στρα-
δικείο γιά παράθεση του άντισυνταγματι-
κων 375, ό όποιος είναι ύπόδικος ο
Βουτιή».

«Άν άνοήμοι — είπτε ό Καρκαγιάννης
δύ είναι κομμουνιστής». Και όταν τόν έ-
την έν η ιδεολογία του θέ μοροθί
ν' άλλόζει τη γνώμη του γιά την πατριό-
α νεοφές άνοητιστής άπάντα: «Ίσα-Ίσα
ιδεολογία μου με καθιστά τελείως άνη-
νον γιά νά κάνω κατασκοπία σε βέρ-
την πατριδός μου».

Η άγόρευση του βασιλικού έπιτρόπου
που κρύπτες 4 όρες καταναλόθηκε, σι
μεγαλύτερο μέρος της, κατά τό πρόβου-
τό βουλευτάτος, σε κρίσεις έπί τής διε-
πύσης και της έσωτερικής πολιτικής, σε έπι-
θέσεις κατά τής ΣΕ, τών ΑΑ του «έπι-
θούς κομμουνισμού» και του ΚΚΕ. Μ αυ-

τό τόν τρόπο έπιβεβαίωσε τόν καθαρό πο-
λιτικό χαρακτήρα της δίσης.
Οι σύνογρα ύπερασπίζης στις άγορεύ-
σεις τους άπόδειξαν με έπιχειρήματα ότι
δεν έπαύουν όχι άποδείξεις, αλλά ούτε
ένδείξεις γιά την ένοχή τών κατηγορο-
μένων, ότι οι μάργες της κατηγορίας δεν
προσφύσαν κανένα συγκεκριμένο στοιχείο
και άπογνώμιση ότι δεν είναι δυνατόν
μέ τά «έάν», «μπορεί» και «μηνάδες» νά
δικάναται πολίτες και νά ζητούνται μάλι-
στα θυσιαστές καταδίκες. Ύποστήσαν
άλλα έν η κομμουνιστική ιδεολογία είναι
άπορροητή με την κατασκοπία και έν
είναι άνάθετος προς τη λαική και την
πρωματικότητα ή ίσορροπία έν τό ΚΚΕ
είναι κατασκοπιακό κόμμα. Καταγγέλλαν
έπίσης τη σκοπία τών παραβάνων με
δυσέγγυατος με τής Πρωτοής Αστυνομίας
που έγιναν γιά νά άδηγήσει ό ΓΑΠ: σε
έθελίο του κατηγορημένου. Οι παραβάνες
ούδες που έγιναν σε βάρος και τών άλλ-
ων πατριωτών άδύων στην άορροητή
της δίσης.

Με την άπόρροη του στρατοδίκου της
«Αθήνας καταδικάστηκαν: 1) Ο Μανώλης
Γέλιος σε 5 χρόνια φυλάκιση, 8 χρόνια
έστραση τών πολιτικών του δικαιωμάτων
και 4 χρόνια έκπέση στην Αη-Στρατή.
Πρόκειται γιά τό άνωτατο όρο κοινής πο-
ροβόλης ό Α. Ν. 375 γιά την «ή κα-
ποδότη κατασκοπία». Είπες χαρακτηριστι-
κά τό «έθελος» του Γέλιου από τόν βασι-
λικό έπίτροπο 2) Ο Α. Βούγιης και 1.
Τρικαλιάνος στην κοινή τών ίσοβίων δε-
σφύς. 3) Ο Συγγρηλάκης σε 15 χρόνια κά-
ποδότη, 8 χρόνια έκπέση και 7 χρόνια
έστραση τών πολιτικών του δικαιωμάτων.
4) Ο Καρκαγιάννης σε 11 χρόνια κάπο-
δότη, 5 χρόνια έκπέση και 7 χρόνια έστρα-
ση τών πολιτικών του δικαιωμάτων.
5) Ο Ραγουσαλιός σε 5 χρόνια φυλάκιση,
4 χρόνια έκπέση και 8 χρόνια έστραση
τών πολιτικών του δικαιωμάτων. 6)
Η Μαρία Γραγουσαλιού σε 1 χρόνο φυλά-
κιση με τρητή άνασπαή. Ο άλλόκοι κα-
τηγορούμενοι άπαλλάγησαν.

Η έτοιμη άπόρροη του στρατοδίκου
προέλασε την άναγνώστη της ελληνικής
και της παγκόσμης κοινής γνώμης. Έκτός
από τής ΕΔΑ, οι όλησως ένάντιο, στην
άπόρροη παραβάνων και μες σσηπέ πολιτι-
μο και άλλες παραγόντες κομμάτων και
έργαζομένων.
Έπίσης έπέδωκαν την κούρησή γιά την
«επιδικασία της δίσης» του ΓΑΠ, την έπα-
ρομή του 375 και την άπρητητή άπόρροη
του στρατοδίκου.

Οι διαρκείς έξομο νομομαθείς Χάρθεν
Μουρ βασιλικός σύμβουλος, από τους με
δικαιωμένους διαγύρους του Λοκί-
μου, ό Γ. Αργονάτος, διαγύρος τών Βου-
ελλών, γενικός γραμματέας του Βελγικού
Συνόμομα γιά τά δικαιώματα του άνθρώ-
που και ό Εβένος Αργονάτος έπαρρο-
πος της διεθνούς Όμοσπονδίας γιά τά δι-
καίωματα του άνθρώπου, που παραλού-
θησαν τη δίση από στρατοδίκιο της Αθή-
νας, με κοινή τους άνακοίνωση διαπιστώ-
νουν ότι η δίση ήταν κάτι έξοχην πολιτική
και ό τρέπος με τόν όποιο προκατασυνέ-
σθηκε και άπορροηθηκε δεν συμβάλλεται
μέ την έλευθρία της σκέψης. Τό βούλευμα
και οι καταδίκες κλπ. έγιναν σε μία νο-
μοκά άπορροητή έξομολογή της άπορροη-
τέρας του κομμουνισμού με την κατα-
σκοπία με σκοπό νά διασπαστεί τό ΚΚΕ.
Κανένα γεγονός που νά άποδείξει κατα-
σκοπία ή ίσοσ παρακολούθη ή προσφορά
δεν άπορροησε στο δικαστήριο. Γιά την
κατάθεση του ΓΑΠ, τονίστηκε ότι ή μόνη
μαρτυρία άναρτή ένάντιον του δικαστη-
ρίου. Ο κατηγορητός πάλι έλο, ότι εί-
ναι υδωτές παρεμύθησαν σε καρπό ε-
ρήνης με ένα νόμο που έθετοσθη από
20 έτος και που παρέχει όμοιοτητα στα
στρατοδίκια, τών όποιον οι άπορροητες
ούτε αιτιολογούμενες είναι, ούτε υδωται
σε έρεση. «Οι τό πολλά σημεία παραγω-
θήσαν τά δικαιώματα της ύπερασπίζης.
Η στανότητα «έλος» της αίθουσας δικαιο-
σε μέγαλο βαθμό τη δημοσίτητα της δίσης.
Τό τελικό σμηθέσαντα τών έξομο νομο-
μαθών είναι, ότι οι καταδίκες του ΓΑΠ
και τών άλλων πατριωτών «δεν δικαιολο-
γούνται εκ τών παραγόντων και δεν άνα-
πορροηται εις τάς άκατατίτες της δικαιο-
σύνης». Οί έξομο νομομαθείς άπαύτηνον
έπιλογισμο έπώληση στις έπίθετες έλλη-
νικές άρχες νά μεταρροηθή οι νόμους είτε
με κέρη είτε με άναρροηση της δίσης.

Οι σύνογρα τών καταδικασθέντων πα-
τριωτών έπέδωκαν στο Άναθεωρητικό αί-
τημα άναρροητής της δίσης γιά τόν
Γ. Τρικαλιάνο. Έπίσης προέταται νά άπορ-
ροηθεί άπόρροη μετά της άναρροητής στην
Άρειο Πάγο, γιά τούς Μ. ΓΑΠ, Α. Βου-
τιό, Α. Συγγρηλάκη, Α. Καρκαγιάννη και
Κ. Ραγουσαλιό. Σάν λόγο άναρροητής
προβάλλονται η άναρροητότητα του στρα-
τοδίκου καθώς και η κατά παράθεση και
μέμον διατέλεση έπίσημ άνώίτηρα τών
άπορροητων Πατριωτικών όλοκω, παρ όλο ότι
έστωμα κατά την προανάκριση άναρροητή
έργη. Σάν λόγο άναρροητής προβάλλονται
η άναρροητότητα του στρατοδίκου καθώς
και η ψεύδης έμπνευσία και η κακή έπαρ-
ρομή του Α. Ν. 375. Άν ήμια όσση ή

POOR ORIGINAL

Παράλληλα οι μικεργάτες, με πρωτοπορία τους μικεργάτες του κληνδορμικού «Αγιος Γεώργιος», του Πελαίου, άρχισαν άγώνα ενάντια στην προσπάθεια των εργοδοτών να αυξήσουν το βάρος των σάκων του άλευρου και την άρνησή τους να λιανοποιήσουν άλλα οικονομικά ατήματα και ειδικά την αέθρη των μεσοβάτων.

Έτσι ύστερα από δύο βωρές στάσεις του προσωπικού των κληνδορμικών «Αγιος Γεώργιος», στις 4.7 κατέβηκαν σε άβωση άπηντα οι μικεργάτες της Αθήνας-Πειραιά. Η άπηντα πήδη μεταστράφηκε σε συνέχεια σε άπηντα διαρκείς, που κράτησε 14 ήλιόηρες μέρες. Σ' όλο αυτό το διάστημα οι μικεργάτες με την συμπαράστασή των άλλων κλάδων κράτησαν ψηλά τη σημαία του σκληρού τους άγώνα και τελικά πέτυχαν μερικά λιανοποιήματα των ατήματων τους (ήλωση της διαφοράς από την άρνηση του βάρους των σάκων, να μη γίνονται καμιά άπόλυση, να διατηρηθεί το ισχύον σύστημα δουλίας και να τους δοθεί οικονομική ένωση 700 δραχμ. κατά ήλιόηνη).

Σε έντονο άγώνα άποδοθήκαν και οι ιδιωτικοί υπάλληλοι της Αθήνας και του Πελαίου ενάντια στην κατάγηση της ήμαρτας του Σαββάτου.

Οι εργαζόμενοι μιας σειράς έπιχειρήσεων πέτυχαν στο ίδιο διάστημα, χάρη στην ένωση και την πάλη τους την λιανοποίησή των ατήματων τους. Έτσι οι βυρσοδεφεργάτες του εργοστασίου Καραμαούνα με μιά 24ορη και με 2οορες στάσεις εργασιών και με άπηντα την αέθρη των άποδοθέντων τους κατά 20%, πέτυχαν να τους δοθεί οικονομική ένωση 300 δραχμ. Έκατόν πενήντα ήλιόητες της οίοννευματοβιομηχανίας «Κρόνος» Έλευσίνας κατέβηκαν σε 24ορη άπηντα και άπετάσαν πορεία διαμαρτυρίας και άπηντας ενάντια στην άπόλυση 5 εργατών και τις μελετάμενες νέες άπολύσεις. Η έπιχειρήση άποχεώθηρε να ήλιώσει, ότι δεν θα κάνει νέες άπολύσεις και άποχεώθηρε να προσάξει τόν Ένα. ΟΙ εργατες όθως έμπεύουν να άπαναρρολήθουν και οι 5.

Οι ειδικευμένοι έμμοθο γιατροί του Λαϊκού νοσοκομείου της Αθήνας κατέβηκαν σε 48ορη άπηντα με άπηντη την λιανοποίηση των ατήματων τους.

Συνήμασε για την άπόληση άγώνων γίνονται και σε μιά σειρά άλλους εργατοπολητικούς κλάδους. ΟΙ άδελφοί και οι κολληγιητές στις συνελόσεις των ήμοσπονδιών τους τόνησαν την άνάγνη της άπόλησης άποροποστικου άγώνα για την αέθρη των άποδοθέντων τους κλπ. γιατί η κυβέρνηση, παρά τις άπολύσεις της, δεν λιανοποίησε κανένα ατήμα τους.

Τό προσωπικό των άστειών λιανοποίησαν ήλιόητες σε έντονη κληνδορμική. Άφορμή σ' αυτό ήλιόσε το ύποκρησί συμμαχική με μιά ήλιόητο του, που ήλ τότε από τους άδηγοούς και τους ελεαφάκτορες των λιανοφρέων να προσηκομούν επαποποστικώς κοινονικών φρονήματων. Τό προσωπικό αυτό μέτρο το κληνδορμ. οι όργανώσεις των ελεαφάκτορων και άλλων λιανοφρέων πώς το άμπενε; Ιρακι- Έργασιας και την ΗΧΟ και ΔΔΕΕΣ, ή τάπητες την έπισημή τους για την κατάγηση του μέτρου αυτού, που άπαιτεί μιά άπόλυση ήμοσπονδίες εργαζόμενων (ελεαφάκτορες και οι άδηγοί λιανοφρέων είναι άποροποσμένοι να άποδοθούν σε άλλη με τους στη δουλιά.

Οά πρέπει να σημειώσουμε, ότι σε τούτο διάστημα δυνάμωσαν και οι κληνδορμικές της άγροτιάς, ήλιότερα των οίοννευματων ενάντια στα κυβερνητικά μέτρα για το στάρι. Τά μέτρα αυτά τά κατέβηκαν μερικά μέτρα τα κήματα της άνωκομωτικής καθώς και η κανελλιακή σύσταση ήποροποστων των ήλιόητων των γεωργικών συνεταροσμών, και ήλησαν την άναπόληση τους. Είναι χαρακτηριστικό, ότι ο βουλευτής της ΕΡΕ Λαρίσης κ. Γρηγοράκης σε άβρω του γράφεει ότι τα μέτρα για το στάρι είναι «λήθρας άποτηρημένα» και ότι οι άγρότες που ύποστηρίξαν την κυβέρνηση «έχουνται την άχαρσία της σε άντελλάγματα».

Χαρακτηριστικό του πλάτους της δυσασρεσκιας των πλατειών μερών κατά της κυβέρνησης είναι ότι και στο συνόθριο των βοιωτικών ύπονηρωγών και μικροβιομηχανιών κατηγγέλιρε άνοχητά και με όμοιοτητα η πολιτική της κυβέρνησης που έβουπρηζε το μεγάλο κεφάλαιο και τους έργοους έμμεταλλεύτες. «Αν σ' αυτό προσέθεσομε και τις άλλες κληνδορμικές των μεσοίων στωροστών των πόλεων (βιομηχανιών, βιοτεχνιών, ήμπεροφ), που κληνδορμούνται ενάντια στην κυβερνητική πολιτική, βγαίνει μόνο του το συμπέρασμα, ότι δεν ύποσκη κλάδος εργαζόμενων, κοινονικό στόμιο που να μη ήλιόσει από την αντίλαλη πολιτική της κυβέρνησης».

Σοβαροί οικονομικοί άγόνες άρμύσαν άνάμμεσα σ' όλα τα στρώματα των εργατομερών. Σήχησαν οι χωρικοί άγόνες δείχνουν να είναι κανόνιστες μεταβολές στις εργατικές κληνδορμικές: ήλιόητες άπεργίες διαρκείας μέχρι λιανοποίησης των ατήματων, κληνδορμικές συντονημένες και σ' ένδειξη άλληλεγγύης προς άλλους κλάδους κλπ. Όλα τά σημάδια δείχνουν πώς βρισκόμαστε σε μιά νέα, κληνδορμική καινούργια ένοδο των εργατικών και λαϊκών κληνδορμικών.

Έντείνεται το καθενός των αντιδημοκρατικών διαγμάτων

Στις διάστημα αυτό συνεχίστηκε με κάθε τριπλή και μεθοδο ό διαγωγός των πολιτικών αντιλάσεων της ΕΡΕ που δεν ύποσσεσονται στην αντιλάση πολιτική της κυβέρνησης. Τό καθενός της αντιδημοκρατίας διαγωγής για τους κληνδορμ. ελεαφάκτορες ήληκόθηρε ο ώλη ή χώρα, και ήμοσφύετα τόμα με ήδιαιτηρή ήλιόση ένέντα στις 1500 άδελφοούς που τόρη στην άρροψη της τάως άνωκομής Ηποροποσής. Άγροος κλάδος ή παραποσική στα άκαστηρή των παρλαμείων της κληνδορμικής άπολητικής άπηντα. Συνέχιστονα επίσης οι νεπητισμοί από τον Άλη Στράτη σε ένέντα ή ή σποές τότους καταλάει τον έξομωτονα. Η κατάσταση στον Άλη Στράτη και στις φυλακές ήμωρτέρεφ.

Ο διαγωγός των στελέχων και άδελφών του Ηπολη συνελόθησαν σε τις άρχες Σπυριδίου, ήλος της ΑΕ της ΕΑΑ και ο Μ. Λοηνακόπουλος μέλος του Ι. Σ. της ΕΑΑ και ήλοποστικωτα. Τα ήμωρτα της ΕΑΑ σε μνη ή χώρα ποσοποσικωτονα στενά άνω χάρη της Άρομίας, που τροποσωτικωτα, μάνων ομοητιές έβουπτε και άποκάν κάθε ήλιόση πείσεις σ' όσους πούμινε να τά ήποσκη ήλιόση στην ήλιόηση του κατό το λαό να άποτηρηματες που τόμήσαν να πάνε στα ήμωρτα της ΕΑΑ για τίλοπο ήλημά τους. Στις Αιθαβιάς, στην Αθήνα και σ' άλλες κληνδορμικές, ένέντα κληνδορμικός πολιτες. Σε πολλά ήμωρτα της ήλιόης ήλιόη. Πάτρα, Κηλιδίθη, Λιγος, Δεσφ κλπ) ή χοροστωική κληνδορμική κατά δεκάδες και ένκοποστικώς τόος άμωρτωτες πολιτες και τους πείξει να ύποσκηναται διάδοτες «μετανοίας». Ο διοκητής της χοροστωικής Δεσφου περιόδοι στα χωοί και τις κοποσποτες. Βγάζει άντιροποστωικωτες λόγους, άπαιτεί τους πέντες κληνδορμικές να άποτηρηματες τα ήμοσποστική στέλη. Σε πολλά ήμωρτα (Πάτρα, Κίρανα κ' άλλου) ή χοροστωική ένέντα και τα τροποσωτικώς όσους ύποσκηναται ύποσκηναται για ή σποση του Τέλιου και των άλλων άνωκομωτων.

Η τροποσωτια δε στρέφητα μόνο ενάντια στους ήμοσποστικώς, άλλα και σε χληνδορμική που άνωκομωσεται στην κυβέρνηση. Άνωκομωσικωτή ήλη ή πείση της κληνδορμικής των ένέντων της έπισηρήσιας «Ανώκομωτική Τόνος για τί άποσπολύσεις του κατά της ΑΡΗ και της κυβέρνησης» καθώς και ή έπισηρη μωρτών της ΕΡΕ ένέντα στην άντιροποστικωτή ήμωρτω του Λαργια κ' Καλαβό και σε δύο συμβό-

λους του. Ο κ. Βενιζέλος άνωκομωσικωτός σ' αυτό το έπαισόθιο και σ' άνάλογο που σημειώθησαν στην ίδια πόλη, ήλιότερα τόνησε ότι σε κήρος του κληνδορμική κληνδορμική ός ήλιόση μερις στήλητες έχουν σσηή και ή πείση της έπισηρη τρωκοστωικών ενάντια στα ήμωρτα της έπισηρησίας, ήτοι οι παύοντες της άνωκομωσικωτίας ήμωρτες ήμωρτες να σημειώθει ότι κ' ένέντα ήμωρτες της ΕΡΕ, ό κ. Παπαδόπουλος καταλόγισε το καθενός της «αποχρηστικωτίας ήμωρτες» και έκανε άνόλογο ήμωρτα στο ήμωρτα ήλιόση.

Η ένωση αυτή των διαγμάτων δείχνει, άνωκομωσικωτα, η σύγχυση της κυβέρνησης μερις στο άνωκομωσικωτο λαό κληνδορμική, και ήμωρτα άλλα και τους άνωκομωσικωτός της, να προσηκομωσικωτα κληνδορμικών ακάμαρα στον άπηντα άπόληση της ήμωρτες, στην προσηκομωσικωτία του ήμωρτα κληνδορμική της χώρας. Από την ήλη ήμωρτα πρέπει να σημειώσουμε, πώς η κυβέρνηση ήρη μόνο άποτηρηματες στους κληνδορμικούς, να χληνδορμική και άποροποσική το λαό κληνδορμική, άλλα άντίθη άποροποσικωτα ήλο και περισσότερο ή ίδια, και από κληνδορμική στα στρώματα που ήλη παραμορφη, έπό η πάλη του λαού για την άποληση των δημοκρατικωτων του έλευθεριών δυνάμειών κάμμε περισσότερο.

Πολιτικές ήλιόητες. Κοινή άνωκομωσικωσή Βενιζέλου - Μωραζηών. Η ηροβόλη του ήλιόη ούν ... Μεσοία.

Στις τελευταία διάστημα τα κήματα της άνωκομωσικωτίας ήμωρτων κληνδορμική έπαιση, μερικά ήληματα, ήμωρτα στο ήμωρτα της άνωκομωσικωτίας των κληνδορμικών ήμωρτες (σε ήμωρτα των κ. Παπαδόπουλου, καθώς και στα οικονομικά ήμωρτα. ΟΙ δημοκρατικωτα πολιτικό κλάδο στωροσικών έμωρτες κληνδορμική του κ. Βενιζέλου και Μωραζηών να άνωκομωσικωται κοινή πολιτική τόμος στα ήμωρτα ήπο και στα έσωκομωσικωτά ήμωρτα στα οικονομικά και τί κληνδορμική ήμωρτα. Η κοινή αυτή πολιτική ήμωρτες και με την κοινή ήμωρτες των κ. Βενιζέλου-Μωραζηών, στην όποια έμωρτες του ήμωρτα άνωκομωσικωτα του ήλιόηνωτος ήμωρτες για τί σημάδια ήμωρτες άνωκομωσικωτός ήμωρτες στην Ελλάδα και τόνησαν, ότι ίκαη η Ελλάδα μπορεί να τροποστικωτα σε πόλομο ήτο μόνο παρά ή δέληση της, άλλα και εν άνώτα της. Σε ήλη κοινή άνωκομωσικωτία τους για την οικονομική πολιτική της κυβέρνησης τονώνουν. Η κυβέρνηση στωρετική άποδοστικωτα οικονομική πολιτικής ή διτ άνωκομωσικωτα άνωκομωσικωτα ήμωρτες άνωκομωσικωτα ήμωρτες.

POOR ORIGINAL

παραινείη συνεπής προς μίαν γραμμήν και συνεπώς παρακαλεί, ότι «διά των ίδιων αυτής έργων φέρεται εις βεβαίαν καταστροφήν». Ας σημειωθεί, ότι την τέτατη εξέλιξη της οικονομικής κατάστασης την επιβεβαιώνει και ο ύπουργός της βιομηχανίας κ. Μάρτης, που σε απόρητο υπόμνημά του υποστηρίζει, ότι, αν δεν παρθούν μέτρα, η οικονομία θα καμφθεί άσφαλώς.

Η δίκη του Γλέζου και των άλλων πατριωτών βοήθησε στο Ήσκιεσμα των επιδιώξεων της κυβέρνησης και γενικότερα της αντίστασης και έδειξε, ότι κλονίζεται το έδαφος κάτω από τα πόδια της κυβέρνησης Καραμανλή. Τό πράγμα αυτό έχει διαπιστωθεί από ντόπιους και ξένους παρατηρητές. Και δεν είναι καθόλου τυχαίο το γεγονός, ότι τον τελευταίο καιρό έσο και πιο πολύ γίνεται λόγος για απομάκρυνση μελών της κυβέρνησης.

Δεν είναι επίσης καθόλου τυχαίο, ότι τις ίδιες μέρες, που η κυβερνητική χρεωκοπία προβάλλει ανάγλυφη, δυναμώσει ή προπαγανδιστική έκστρατεία, που γρά σκοπό της έχει την προβολή του στρατηγού Γρίβα, σαν του νέου «Μεσσία» που θα σώσει την Ελλάδα! «Αν σ' αυτό προστεθεί και η πληροφορία για ανάμιξη στην πολιτική του επίτιμου ύπασπιστή του Παύλου Ποταμιάνου, που έφυγε για την Αμερική να παρακολουθήσει — όπως γράφει ο τύπος — μαθήματα πολιτικής, φαίνεται, ότι οι αναζητήσεις για διάδοχο σχήμα, που θα συνεχίσει την ίδια πολιτική της ξενοδοουλίας ύστερα από τη χρεωκοπία του Καραμανλή, προχωρούν με ταχύ ρυθμό.

Ο Γρίβας από την άρχή (μετά τη συνθηκολόγηση στο Κωσταντινούπολη σαν «έθνομ κατόπιον» και «έθνική έλευσία». Ο ίδιος, που' ότι θέλει, ότι δεν άνα μωρδεται σαν πολιτική ένωσι: κότε τ γρά να προβληθεί με άναφίς έμφανσεις λόγους κλπ. Αύτή ή δημοκρατικότητα εντά θησε τελευταία. Τάρα ο Γρίβας δεν άπο κλείει την άνάμιξη του στην πολιτική. Το μεταθέτει μόνο προανά, «εις τή στιγμή που θα τον ζητήσει ή πατρίς». Έκεί πλέον προσπαθεί να διαχωρίσει τις εϋθίας του στην διαχείριση του κυπριακού. Όσοτε είναι σ' έλε τον κόσμο γνωστό ότι ο Γρίβας έδωκεν άνακλιφάχτα τις συμφωνίες της Ζυρίχης και του Λονδίνου και κάλεσε τον κυπριακό λαό να τήν άποδεχθεί σαν τή μοναδική σωστή λύση.

Τις τελευταίες μέρες του μήνα έπρόσστημε άκόμη από έντονα ή άντίθεση του Γρίβα με τήν κυβέρνηση Καραμανλή. Η άντίθεση έρχεται σε μία άκρως χτυπητή άπόψη χρησιμοσίας της κυβερνητικής πολιτικής. Σάν δυ άνδρα ομάδι των καιρών, που έπαρβλλει έπι καινοτόμους «μεσίες», άλλά τήν ένωση όλων των πατριωτικών δυνάμεων και τήν ένταση της πάλης τους γρά τήν άντικατάσταση της κυβέρνησης Καραμανλή από μία κυβέρνηση πατριωτική, που θα βγάλει τή γάρα από τό βοδχο της έθνικής ύπετέλειας και θα τή σώσει από τούς θανάσιμους κινδύνους που τήν άπειλούν.